

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

E L Y S I A N

I

G O D S

OF
GODS
&
MONSTERS

S H E W A S D E S T I N E D F O R C H A O S

ZAVI JAMES

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2021 Zavi James'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan, incelemelerde alıntı yapılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kapak tasarımı Books and Moods tarafından yapılmıştır.
İç tasarım AJ Wolf Graphics tarafından yapılmıştır.
Heart Full of Reads Editörlük Hizmetleri tarafından düzenlenmiştir.

ISBN 978-1-9169030-2-9 (ciltli)
ISBN 978-1-9169030-1-2 (ciltsiz)
ISBN 978-1-9169030-0-5 (e-kitap)

Zavi James tarafından yayınlandı.
www.zavijames.com

İÇİNDEKİLER

Telif hakkı
Tetikleyici Uyarı
Adanmışlık
Tanrıların Listesi
Bir
İki
Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
On bir
on iki
On üç
on dört
on beş
on altı
on yedi
on sekiz
on dokuz
Yirmi
Yirmi Bir
Yirmi iki
Yirmiüç
Yirmidört
Yirmi Beş
Yirmi Altı
Yirmi - Yedi
Yirmi - Sekiz
Yirmi Dokuz
Otuz
Otuz Bir
Otuz iki
Otuz üç
Otuz Dört
Otuz Beş
Otuz Altı
Otuz Yedi
Otuz - Sekiz
Otuz Dokuz
Kırk
Kırk Bir

Kırk iki
Kırk üç
Kırk - Dört
Kırkbeş
Kırk Altı
Kırk Yedi
Kırk Sekiz
Kırk Dokuz
Elli
Elli bir
Elli iki
Elli üç
Elli Dört
Elli Beş
Elli - Altı
Epilog
Yakında gelecek
Teşekkürler
İletişimi koparmamak

Adanmışlık

Kaotik olanlara. Huzursuz bir ruha sahip olanlara, başkaları imkansız dediğinde hayallerini kuranlara ve sevgiyi hak etmediklerine inandırılanlara
– bu sizin için.

Tetikleyici Uyarı

Bu dizi, bazı kişilerin rahatsız edici bulabileceği konular içermektedir. Bunlar arasında cinsel içerikli sahneler, grafik şiddet, sadakatsizlik, ölüm, intihar tartışmaları ve cinsel saldırı yer almaktadır, ancak bunlarla sınırlı değildir.

Bu tür durumları okumaktan rahatsızlık duyuyorsanız, Elysian Gods serisi sizin için uygun olmayabilir.

Okuyucunun takdirine bırakılmıştır.

Tanrılar ve Canavarlar adlı eserde yer alan önemli tanrıların listesi.

Seçkin Tanrılar

Avcı – Koruma ve bağışlama tanrısı

Larkin – Güç tanrıçası

Grayson – Kaos ve yıkım tanrısı

Erik – Aşk ve arzu tanrısı

Sloan – Bereket tanrıçası

Ignacio – Şans ve fırsat tanrısı

Elva – Ölüm Tanrıçası

Küçük Tanrılar

Archer – Sırların ve aldatmanın tanrısı

"Yakında gelecekler," diye duyurdu Gareth, odanın önüne doğru ilerleyerek ve herkesin dikkatini çekmeye çalışarak.

İngiliz hükümetinin Savunma Bilim ve Teknoloji laboratuvarlarının bir kolu olan Yaşam Bilimleri Enstitüsü'ndeki konferans salonu, proje için işe alınan bilim insanları, psikologlar ve güvenlik personeliyle doluydu. Elysian İrtibat Girişimi (E.L.I.), iki uzun yıl süren görüşmeler ve hazırlık çalışmalarının ardından resmen başlayacaktı.

İlk oryantasyonumuz sırasında Gareth, projenin nasıl ortaya çıktığını bizimle nazıkçe paylaşmıştı. Elli yaşını geçmişti ve fısıltılar, bir zamanlar keskin olan ve onu hükümetteki konumuna yükselten parlak beyninin sonunda baskıya yenik düşüp çöktüğünden endişelenmesine neden olmuştu. Doktoru aramak üzereyken, fısıltı bir kükremeye dönüşmüş ve onu dizlerinin üzerine çöküp dua etmeye itmişti. Tapınağın zemininde akordeon gibi bükülmüş halde, tüm talimatları almıştı. Tanrıların yapılacak bir işe ihtiyacı vardı ve Gareth, Elysia'dan inip göz kulak oldukları ölümlüler arasında yürümeyi uygun görene kadar onların aracı olacaktı.

Gareth, odanın önüne ulaştığında gürültünün arasından sesi yükselerek, "Görevleriniz size verilecek," diye devam etti.

Dikkatler kollarında taşıdığı kalın manila dosyalarına yönelince, konuşmalar sustu.

Ezilen egoları yatıştırmak için harcayacağı zamanı en aza indirmek amacıyla, ekipleri görevlendirme işini varış sabahına kadar ertelemişti. Kararlar insanların elinden alındığında, hak sahipliği duygusu her zaman çirkin yüzünü gösterirdi. Birkaç kısa e-posta alışverişine zaten şahit olmuştu.

Gareth ise aylarca hepimizi gözlemlemiş, notlar alarak belirli test konusuyla uyumlu bir şekilde birlikte çalışacak ekipler oluşturmuştu.

Deney denekleri. Onları bu şekilde düşünmek daha kolaydı. Bu sayede bunun karmaşık bir aldatmaca değil, ciddi bir iş olduğunu savunabiliyordum.

"Lütfen size atanmış olan Tanrı veya Tanrıça ile tanışın, sonra çalışmaya başlayabiliriz," dedi bize.

Gareth hakkında, son derece dindar ve az konuşan bir adam olması dışında pek bir şey bilmiyordum. Ödevlerle ilgili bir sorunları varsa insanların ona başvurmasını istemezdi.

Gareth, odadaki her bir kişiyi özel olarak seçmişti. Dünyanın dört bir yanına seyahat ederek en zeki insanları bir araya getirmişti; bu da teklifini masama koyduğunda kabul etmekte tereddüt etmemin ilk nedeniydi.

Yeni mezun bir doktora öğrencisi olarak, onun son tercihiydim. En riskli atamasıydı, ancak gelişim biyoloğu olarak araştırmalarım uluslararası dergilerde yayınlanmış ve büyük beğeni toplamıştı. Gareth, ekibe kattığı diğer genç yeteneklerle birlikte, projenin onun aklına bile gelmeyecek şekillerde ilerlemesine yardımcı olacağımıza inanıyordu.

Konferans salonunun duvarlarını oluşturan yerden tavana cam panellerin arasından görünen koridorda bir insan kalabalığı geçiyordu. Koyu renk takım elbiseli güvenlik görevlileri koridorda ilerliyordu, ancak dikkatimi çeken onlar değildi.

Nefes kesici güzellikteki erkekler ve kadınlar, bilekleri bakır kelepçelerle, ölümlülerin arasında duruyordu. Ben de dahil olmak üzere, onlara bakan herkesin göğsünde derin ve inkar edilemez bir acıya neden olan, uhrevi güzellikteki tanrılar, zarafet ve asaletle yürüyorlardı. Parlak saç telleri her uzun adımda mükemmel bir şekilde yerinde duruyor, ütülü takım elbiseler ve ikinci bir deri gibi üzerlerine işlenmiş akıcı elbiseler. Keskin çene hatları ve elmacık kemikleri, her yüzü podyumlara ve dergi kapaklarına layık kılıyordu. Kollarımın her bir tüyü, yaydıkları güç karşısında diken diken oldu. On iki öteki dünyadan gelen varlığın her biri otuz yaşından büyük görünmüyordu, ancak yüzyılların enerjisini taşıyorlardı.

Grubun en arkasında bir anormallik vardı. Simsiyah saçlı ve çenesinde koyu sakal izleri olan bir Tanrı, kelepçelere karşı direnerek kükredi: "Hunter! Buna asla razı olmadım! Burayı yerle bir edeceğim! Kelepçelerden kurtulana kadar bekle!"

Odanın cam duvarları öfkesinin şiddetiyle titriyordu. Başını konferans salonuna doğru çevirdi ve delici mavi gözleri bana dikildi; gözlerindeki öfkeyi tam olarak görebiliyordum. Damarlarımda kan buz kesti ve nefes alamayacak hale gelene kadar ciğerlerimi ezici bir basınç sardı. Göz teması

bir saniye kadar sürdü, ardından tanrıyı odanın dışına doğru sürüklediler, hâlâ renkli ve şiddet dolu tehditler savuruyordu.

Etrafımı saran boşluk, mekânda patlayan gürültüyle birlikte ortadan kalktı ve derin bir nefes alarak kendimi yeniden sakinleştirdim. On iki kişiden on biri işbirlikçi görünüyordu. İstatistiksel olarak, bir aykırı değerin olması doğaldı. Temiz bir sonuç kümesini alt üst eden bir durum. Bir anormallik, benim gözümde hiçbir zaman bir şeyi değersiz kılmadı, aksine daha ilginç hale getirdi.

"Scott," diye seslendi Gareth, olasılık üzerine zihinsel çalışmamı bölerek.

Bana doğru yürürken elinde manila bir dosya tutuyordu. Kalınlığına bakılırsa, dosya tertemiz ve içinde çok az şey vardı. Ama bu durum yakında değişecekti. Gareth dosyayı bana uzattı ve ben de elinden aldım.

"Seni Grayson'a görevlendirdim," diye bilgilendirdi beni.

Klasörü açtığımda karşımda bir bilgi sayfası duruyordu. En dikkat çekici bilgi ise isimlerdi. İnsanlar gibi isimleri vardı. Ne beklediğimden emin değildim ama bu sıradanlık beni hazırlıksız yakaladı.

"En iyi adamlarıma ihtiyacım var," dedi Gareth, omzuma sertçe vurarak.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Yirmi yedi yaşındaydım ve odadaki en genç kişiydim. Doktora derecemi iki yıl önce almıştım ve hükümet yazışmaları başladığında St Andrews'da doktora sonrası araştırmacı olarak çalışıyordum. Akademik hayattaki deneyimlerim bana tatlı sözlere karşı temkinli olmayı öğretmişti. Bu sözlerin ardında iyi niyetlerin gizlendiğinin hiçbir garantisi yoktu.

"Teşekkürler, Gareth," dedim, iltifatlarına dair tereddütlerime rağmen. Annem ve babam bana, kibar olmak istemesem bile her zaman kibar olmayı öğretmişlerdi. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Yaşlı adam içini çekti ve elini kırışmış saçlarının arasından geçirdi. "Davranışından da anlaşıldığı gibi, diğerleri kadar bu işe yatkın değil."

Gareth konuşurken gözlerini devirdi, saygısızlığının taptığı tanrılar tarafından fark edilmeyeceğinden emin bir şekilde.

Yürüyen bir terörle çalışacağım gerçeğinin teyidiyle adrenalın vücudumda hızla yayıldı ve ağzım uyuştı. Biraz olsun hissetmek için dilimi damağıma bastırdım. İsimlerini asla açıklamamalarına şaşmamalı. İnsanları hayrete düşürmek, Grayson'dan bir iyilik istemek yerine kaos tanrısına dua etmekle daha kolaydı.

Gareth, benim endişemden tamamen habersiz bir şekilde, "Kısa bir süre için bile olsa entegrasyonun gerekliliğini anlamıyor," diye devam etti. "Bu girişimin tamamı Hunter'ın fikri olduğu düşünülürken, bu çok yazık."

"Bu tam bir felaketti," diye mırıldandım, gözlerim sayfaya sabitlenmişti.

"Onun yanında dikkatli ol Scott," diye uyardı Gareth. "Hepsinin yanında dikkatli olmalısın."

Açıkça ortada olan bir şeyi söyleme fikrine karşı çıktım ve "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım" dedim.

"Biliyorum, yapmayacaksın," dedi bana gülümseyerek. "Takımının geri kalanına katılmanı öneririm," diye ekledi ve uzaklaştı.

Oda, proje için meslektaşlarıyla bir araya gelen insanlara göre gruplara ayrılmıştı. Tekrar klasöre göz attım, sayfaları hızla çevirdim ve iki tanıdık isim gördüm: Charlotte Brown ve Matthew Holden. Tekrar yukarı baktığımda, Charlie beni yanına çağırdı.

Odaya zar zor girip yanına vardığımda, "Birlikte çalıştığımıza sevindim," dedi.

Kollarını açtı ve ben de kucaklaşarak aralarına girdim. Bluzunun ipeği dokunulduğunda serindi ve parmak uçlarımdan kayıp gitti. Charlie, tanıdığım ve ilk karşılaşmadan itibaren sıcakkanlı olan nadir insanlardan biriydi.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladım, kucaklaşmayı bitirdikten sonra. "En iyisi laboratuvara gideyim."

Konferans salonundan çıktık, koridorların sessizliği bizi sararken laboratuvarımızın bulunduğu on birinci kata doğru ilerledik. Enstitünün on üç katı vardı; etrafı en sıkı güvenlik önlemleriyle çevrili, yüksek bir bina. Zemin kat konferans salonları, ofisler, kantin ve dinlenme odaları için ayrılmıştı. Ana binanın diğer her katında, Elysian elitini oluşturan her Tanrı ve Tanrıça için bir tane olmak üzere laboratuvar alanları ve ofisler bulunuyordu.

Diğerleriyle birlikte asansöre bindim ve uzanıp üzerimizde bulunan '11' numaralı düğmeye basarak üst kata çıktım.

Charlie bana bakmak için döndüğünde sarı saçları çenesinin etrafında sallandı. "İstersek böyle bir drama kraliçesiyle baş başa kalacağız," diye mırıldandı sessizce.

"Ona öyle dememiz gerektiğinden emin değilim," diye yanıtladım, ama dudaklarımdan kenarı anlamlı bir şekilde kıvrıldı.

"Böylesine muhteşem bir gösteri sergileyen birine başka ne denir ki?"

İtiraz edemezdim.

Arkadaşları arasında sevgiyle Charlie Brown olarak bilinen Dr. Charlotte Brown, bir davranış psikoloğuydu ve ikimizden de Tanrı'yı bir drama kraliçesi olarak nitelendirmeye daha yetkin olan kişiydi.

Geçen Ocak ayında ilk oryantasyon programında tanışmıştık ve kısa sürede arkadaş olduk. Benden neredeyse on yıl daha fazla deneyime sahip olan Charlie, bana diğer deneyimli meslektaşlarım gibi aynı saygıyı gösterdi. Bu davranışını çok takdir ettim.

İnsanlar istedikleri katlara asansörden çıktıkça kalabalık azaldı ve midemde gergin bir düğüm oluştuğunu hissettim. Bu, her sınava girdiğimde veya ofise çağrıldığımda ortaya çıkan aynı düğümdü. Kahvaltımı midemde tutmakta zorlanacak kadar damak tadımı bozan türden bir düğüm.

Sonunda on birinci kata ulaştık, asansörden çıktık ve sağa döndük. Laboratuvarın önü camdan olduğu için içerisi koridordan görülebiliyordu. Binanın içinde mahremiyet, bize sağladıkları bir lüks değildi. Odanın ortasına bir koridorla ayrılmış çalışma tezgahları yerleştirilmişti ve duvardaki kancalara yeni beyaz laboratuvar önlükleri asılmıştı.

Odaya girdiğimizde Matthew Holden ikimizi de "Doktor Brown. Doktor Scott." diye karşıladı.

Askerlik hizmetinden kaynaklanan güçlü yapısı ve koyu renk kıyafetleri, onu iş için seçilmiş sıkı güvenlik ekibinin bir üyesi olarak konumlandırıyordu. Ancak onu bu kattaki projenin başı olarak öne çıkaran şey, üzerinde E.L.I.'nin logosunun cesurca yer aldığı kırmızı erişim kartıydı. Bu küçük plastik parça, Matt'e bu kattaki her odaya başkasından izin almadan erişim sağlayacaktı.

"Merhaba, Holden." Ben de onun selamına daha rahat bir şekilde karşılık verdim.

Yıllardır süregelen protokol gereği laboratuvarın içinde laboratuvar önlüğü giymem gerekiyordu. Dosyayı dizlerimin arasına sıkıştırarak, gömleğimin üzerine bir önlük geçirdim ve tekrar doğruldum. Ütülü beyaz kumaş bana kendimi evimdeymiş gibi hissettirdi. Daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissettirdi.

"Dosyayı henüz okudunuz mu?" diye sordu, ben de dosyayı bacaklarımın arasından çıkarırken.

"Aslında öyle değil," diye yanıtladı Charlie. "Bize öylece verildi, Matthew."

Yanakları hafifçe kızardı ve göğsümün derinliklerinden yükselen küçük kıskançlık kıvılcımını bastırdım. Tüm katın başı olarak Matt, bizden

önce bilgilere erişebilecekti.

Charlie'nin yanına, banklardan birine oturdum ve dosyayı tekrar açtım. Saçlarımı dağınık bir topuz yaparken, bilgileri gözlerimle taradım ve adeta içime sindirdim.

"Mutlu değil," diye bilgilendirdi bizi Matt.

Charlie ona baktı. "Bunu zaten biliyoruz. Eminim ki tüm enstitü bunu zaten biliyordur."

Gareth'in verdiği notları okurken onlara sadece kısmen dikkat ettim.

Hunter, Elysia tanrılarına hükmediyordu ve Grayson onun küçük kardeşlerinden biriydi. Sorumlulukları vurgulayan bölümde üç özellik listelenmişti: kaos, intikam ve yıkım.

Çok teşekkürler Gareth, diye düşündüm kendi kendime. Psikopati iyice kızıştırıp sonra da bize teslim et.

Charlie aynı kelimeleri tekrar okudu ve sarı kaşını kaldırdı. "Ah, onu gözlemlemek için sabırsızlanıyorum."

"İlk gözlemini mutlaka yaz," diye hatırlattım ona alaycı bir şekilde. Kot pantolonumun cebinden bir kalem çıkardım, kapağını açtım ve Charlie'nin sayfasına karaladım. "Drama kraliçesi."

Laboratuvar kapısının elektronik erişim kartıyla açılma sesi, ekibimizin diğer üyelerinin de evlerinden uzaktaki bu mekana yerleşmesiyle sohbetimizi böldü. Katın en büyük alanı olan laboratuvarda, Matt bizi çalışmaya başlamadan önce burada bilgilendiriyordu. Aylardır yaptığımız okuma ve planlamayı uygulamaya koymak için sabırsızlanıyordum.

Eksik olan tek şey denekti.

Öfkem, karara dair hislerimi tam olarak ifade etmiyordu.

Hiçbir dilde, içimde yankılanan o yakıcı öfkeyi tarif edebilecek tek bir kelime yoktu.

Hunter yıllardır ölümlülerle görüşmeler yapıyordu ve hepimizi bilgilendirme zahmetine girmemişti. Ta ki planları konseye sunana kadar. Ve bu saçma fikre itiraz eden tek kişi bendim. Daha çok zamanımız olacağını düşünmüştüm. Onları ikna edebileceğime inanıyordum. Erik, Ig, Sloan - her zaman beni dinlemeye istekliydiler, ama günler birbirine karıştı ve tüm laf kalabalığı gerçeğe dönüştü.

Sayıca azdım, başka seçeneğim yoktu. Öfkem kabarmıştı ve işim bittiğinde Hunter'ın meclis odalarını yeniden inşa etmesi gerekiyordu. Beni kelepçelediklerinde, çıldırmıştım. Damarlarımda dolaşan güçleri köreltmişlerdi ve kardeşimi, bizden aşağıda olanlarla çalışmayı kabul ettiği için, Hunter'ın bir projesi olsun diye onlara üzerimizde güç verdiği için, aklıma gelen her dilde lanetledim. Onun gerekçesini umursamıyordum. Tamamen delilikti.

Bana bakmakla görevlendirilmiş ölümlülerle birlikte somurtarak yürüdüm ve akrabalarımдан ayrıldıktan sonra sessizliğe bürünmüş bir laboratuvara götürüldüm.

Açıkça belli olan öfkem olmasa bile, ekip benden uzak durdu ve ben de bunu tercih ettim. Odayı yavaşça inceleyerek, ekibimin üyelerini süzdüm. Hepsi de yerlerini hatırlatılması gereken aşağılık varlıklardı.

“Matthew Holden.” Bir adam kendini tanıttı, bir adım öne çıktı ve önümde durdu. “Entegrasyonunuzdan sorumlu olacak ekibin başıyım.”

Ona baktım, sıradan nezaket sözlerinden çoktan sıkılmıştım.

Holden sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca Dr. Charlotte Brown ile de vakit geçireceksiniz. Kendisi davranış psikoloğu ve ekibin bu bölümünün başında bulunuyor."

Charlotte öne çıktı ve utangaç bir gülümseme sundu. Muhtemelen müşterileri için mükemmelleştirdiği bir gülümsemeydi bu. Onların onunla rahat hissetmelerini sağlayan bir gülümseme. Sade giyinmişti ve kaleminin kapağını şeklini kaybedene kadar çiğnemişti; bu da işe başlamaktan dolayı gergin olduğunun açık bir işaretiydi.

"Babamla ilgili sorunlarım olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordum, çekingen tavrına kanmamıştım. Bu kadın beni neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyordu ama kafamın içine burnunu sokmaya hakkı yoktu. Hiçbir şey ona kolayca verilmeyecekti.

"Şey," diye yanıtladı, kışkırtmaya kapılmadan, "bu bundan daha fazlası."

Holden, hazırladığı ve dudaklarından dökülmek üzere olan sözlü denemeyi durdurmak için elini koluna koydu.

Holden bana, "Ayrıca Dr. Quentin Scott ile de çalışacaksınız," dedi. "Kendisi bu katta görev yapan gelişim biyoloğumuz."

Başka bir kadının öne çıkması beni şaşırttı. Quentin Scott gibi bir isimle bir erkek görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, daha önce toplantıdan geçerken bir an gözüme çarpan bir kadınla karşı karşıya kaldım. Gözleri o kadar koyuydu ki siyah gibi görünüyordu, ama daha önceki korkum silinmişti.

Şimdi karşımda dururken, yüzeyin altında yatan kaosu hissettim. Odayı işgal eden diğerlerinde olduğu kadar özgürce dolaşmıyordu. Onu derine gömdü, kilit altında tuttu, ama ben onu açığa çıkarmak ve ondan beslenmek istedim. Bir şeyi ancak kontrol edilemeyecek bir canavar olduğunu bildiğinizde bu kadar agresif bir şekilde zapt edersiniz.

Holden, tanıtımına devam etmek için ağzını açtı, ancak Quentin Scott sözünü kesti.

"Biyolojik yapınızla ve sizi bizden bu kadar farklı kılan özelliklerle ilgileniyorum."

Holden birkaç adım gerisinde beklerken, kadın bana doğru yürüdü. Bu kadın da diğerlerinden farklı değildi. Göğsünde kalp atışları belirgindi ve bana yaklaştıkça hızlandı. Kendimi rezil ettiğimi görmüştü ve gerçekten neler yapabileceğimden korkuyordu. İtibarım henüz tamamen yerle bir olmamıştı.

"Sanki sana benden üstün olan şeyi gösterebilecekmişim gibi," diye öfkeyle tükürdüm. Parmaklarımı büktüm ama hiçbir şey olmadı ve öfke göğsümde kabardı, tenimin her zerresini ısıttı.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Kelepçeler," dedi, beni neyin üzdüğünü anlayarak.

Şu anda bileklerime dolanmışlardı, ellerimi önümde birbirine kenetlemişler ve beni sıradan bir suçlu gibi gösteriyorlardı.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve sordum: "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Quentin bunların yaratılmasına yardımcı oldu," diye yanıtladı Holden arkasından. "Bazılarıyla birlikte..."

Önümdeki kadına tekrar baktım ve öfkemi kontrol edemeyerek hiç düşünmeden üzerine atıldım. Kadın geriye doğru sendeledi, saldırımdan kıl payı kurtuldu; Holden ise onu iterek diğer iki güvenlik görevlisiyle birlikte benimle boğuşmaya başladı ve durumu biraz olsun kontrol altına almaya çalıştı.

Scott, laboratuvar önlüğünü düzeltirken, "Bırakın gitsin," dedi. Onu hazırlıksız yakalamış ve koruduğu sakin tavrını sarsmışım. "Bırakın gitsin. İyiyim."

Holden arkasına dönüp ona bakarak, "Scott," dedi. "Az önce sana saldırmaya çalıştı."

"Biliyorum, ama bence durumu gergin tutmak yerine yatıştırmamız gerekiyor."

Holden bir anlığına onun gözlerine baktıktan sonra arkasını dönüp meslektaşlarına beni serbest bırakmaları talimatını verdi.

Ona doğru tekrar koşmak yerine, ayaklarına tükürdüm, giydiği siyah botları kıl payı ıskaladım. Yüzüne nişan almalıydım. Bana bunu yaptığı için hak ettiğinden fazlası değildi bu. Bu ölümlü, beni kendi seviyesine indirmeyi uygun gördü.

Güçsüz.

Zayıf.

Hunter bu fikri ortaya atarken ne düşünüyordu acaba?

Bunu tek başlarına tasarlamış olmaları imkansızdı. Var olan tek bir bitki, ilahi doğamızı kirletebilirdi. Bize bahşedilen gücü zayıflatabilecek tek bir bitki. Hunter'ı bir sonraki görüşümde, kalın kafasına biraz akıl sokacaktım.

Scott yerde duran tükürük yığınının tiksintiyle baktı, koyu renkli gözlerini yüzüme dikti ve sonra tek kelime etmeden benden uzaklaştı.

"Buraya geri gel," diye emrettim, o odanın ortasından hızla geçerken.

Bu saygısızlık dudaklarımı büzüştürdü. Onu geçiştirmemiştim. Konuşmanın bitmesine izin vermemiştim. Scott omzunun üzerinden bana

baktı, siparişimi düşündükten sonra vazgeçti ve laboratuvarın sonuna doğru yürüdü.

Görmezden gelinmenin verdiği öfke tüm vücudumda yankılandı ve şakaklarımdaki damarların zonklamasına neden oldu.

Bu kadın nasıl cüret eder?

Bu ölümlü insan, sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi benden nasıl uzaklaşmaya cüret eder? Sanki sözlerim, taleplerim, bir kenara atabileceği önerilermiş gibi.

Bu hakareti unutmuyacaktım. Bana karşı olan cehaletinin bedelini ödeyecekti. Hunter'ın burada ne yapılması gerektiği konusunda kendi fikirleri olabilir, ama ben hızla bu odadaki her bir ölümlünün kiminle çalıştığını hatırlatmayı içeren bir plan hazırladım. Scott'tan başlayarak.

Sabah boyunca, projeye başlamaya çalışan ekiple iş birliği yapmayı reddettim. Eğer benden çalışmamı bekliyorlarsa, karşılığında bana bir şey vermeleri gerekiyordu. Bana yaklaşan herkese, kafese kapatılmış bir hayvan gibi, acımasız bir düşmanlıkla karşılık verdim. Kelepçeler beni işte böyle bir hale getirmişti. Bu zavallı varlıkların kendilerini güvende hissetmeleri için onurum elimden alınmıştı.

Eğer güvenlik istiyorlarsa, bu aptalca plana onay vermeden önce iki kez düşünmeleri gerekirdi.

Scott benden uzak duruyordu ama gözlerimi ondan alamıyordum. Odadaki herkesten çok, kanımı kaynatan bu kadındı. Laboratuvardan çıkıp koridorda yürürken, telefonuna bakarken bile, onu ne kadar çok yok etmek istediğimi düşünmeden edemedim.

Bu kadını mahvedeceğim ve enkazın içinde bir huzur bulacağım.

THREE QUENTIN

Zemin katta, mola odasında çok ihtiyaç duyduğum bir fincan kahve aldım. Etraftaki konuşmaları dikkatle dinledim. Bazı meslektaşlarım çoktan örnek toplamıştı, diğerleri ise deneklerinin kelepçelerini çıkarmayı düşünüyordu. Çenemde öyle bir ağrı hissettim ki dişlerimi sıktım. Diğerlerinin başarısı, bu sabah ne kadar başarısız olduğumu daha da belirginleştirdi.

Daha önce şüpheli olmasaydım bile, Grayson ile olan kısa etkileşimim onlara güvenilemeyeceğini kanıtlamıştı. Tanrılar her şeyden önce kendi çıkarlarını gözetiyorlardı.

Yaptığı şeylerde çok bayağı bir yan vardı. Bana kafa atmaya kalkıştı, bu da başarısız olunca yüzüme tükürdü. Ben uzaklaşınca Grayson çok sinirlenmişti, ama ona gerekenden fazla zaman ayırmayı düşünmüyordum.

E.L.I.'nin istismara maruz kalmasına razı olmamıştım. Sözleşmeyi ismime getireceği prestij için imzalamıştım. Eğer ekibimden kimse o herifi sakinleştiremezse ve ondan örnekler alamayacaksak, bu hayal hızla yok oluyordu.

"Holden, pek şanslı olmadığını söyledi."

Gareth kahve makinesinin başına geldi. Üst kısmına bir kapsül yerleştirdi ve çalıştırma düğmesine bastı. İkimiz arasında mekanik bir vızıltı duyulduktan sonra, ince bir kahve akışı fincanına doldu.

"Burada olmaktan nefret ediyor," diye açıkladım, Matt'in Gareth'e rapor vermesinden hiç etkilenmemiştim. "Bizden nefret ediyor. Bununla nasıl çalışacağız ki?" diye sordum, sözlerime hayal kırıklığı karışmıştı.

"Bir yolunu bul, Scott," dedi Gareth bana hiç yardımcı olmayacak şekilde.

Aklımdan, kahve fincanını kapıp kafasına devireceğim görüntüleri geçiyordu. Gömleğim lekelenmiş, saçlarım kafeinden yapış yapış ve ıslaktı. Gareth'in bu mücadeleme kayıtsız kalıp kalmayacağını ya da ona neredeyse

imkansız bir görev verdiğini iyice anlatıp anlatmayacağımı merak ediyordum.

"Eminim Holden'ın bazı fikirleri vardır," diye ekledi ve ben dürtüme yenik düşmeden önce bardağı aldı.

Matthew'ı sevdim. Kibardı, çaba gösterirdi ve çok yakışıklıydı, ama aynı zamanda erkeklerin her şeyi yapabileceğini düşünmeyi de severdi. Eğer Gray'i bizden önce alt ederse, bunun sonu gelmezdi. Bu da, barda içki içerken bize anlattığı hikayelere eklenecek bir başka zafer olurdu.

Bu ihtimalin gerçekleşmesinden rahatsız olarak, "Sonra konuşuruz," diye mırıldandım.

Bardağı aldım, asansörde suyunu boşalttım ve laboratuvara geri döndüm. Oda bomboştu, herkes mola veriyordu; sadece Grayson, içeri girdiğinden beri yüzünde aynı sıkılmış ifadeyle bir taburede oturuyordu.

Laboratuvarın sessizliğinde onu inceledim. Floresan ışıklar yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çenesini vurguluyordu. Duruşu hiç bozulmuyordu, bu da onu mermer bir heykel gibi gösteriyordu. Sonuç şuydu ki, Grayson mükemmellikten oyulmuştu, ancak derinlerde, çıplak gözle görülemeyecek kadar uzakta, kusur çizgileri vardı; böylece güzel dış görünüşe hala inanabilirdiniz.

Ona yaklaşırken dikkati yavaşça bana kaydı ve ben de anında bakışlarımı kaçırdım.

Grayson bana, "Beni görünce başımı eğmenizi tercih ederim," diye bildirdi.

Sesi derindi ve tonunda öyle bir otorite vardı ki, neredeyse önünde diz çökecektim.

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz," diye karşılık verdim. Sinirim hâlâ yüzeye yakındı ve onu bastırmak için mücadele ediyordum.

Grayson etkilenmemiş bir ses çıkardı ve ben nefesimi tuttum.

"Entegrasyona başlamadan önce bizimle işbirliği yapmanız gerekiyor," diyerek lafı uzatmadan konuya girdim.

"Entegrasyona asla razı olmadım," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi. "Hatta bu dipsiz uçuruma inmeye bile razı olmadım..."

"Seçeneğiniz yok gibi görünüyor."

Kaşlarını çattı, çarpıcı yüzü öfkeyle dolu bir ifadeye dönüştü.

Boş kupamı yakındaki bir banka koydum, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve önümdeki Tanrı'yı bir kez daha gözlemledim.

Grayson, hiç de sıcakkanlı olmayan, ürkütücü bir figürdü. İlk bakışta, esrarengiz görünümüne aldanmak kolaydı. Daha yakından incelendiğinde,

güzel kemik yapısı, acımasız bir öfkeyi barındıran sert, keskin hatlara sahip bir bedene dönüşüyordu. Görünüşünün ve mizacının sorumluluklarıyla çok iyi örtüştüğünü düşünmeden edemedim.

"Şu kelepçeleri çıkarın," diye emretti.

"Bunu yapamam."

Grayson, sanki farklı bir söyleyişin farklı bir sonuç doğuracağını düşünerek, "Bu kelepçeleri çıkarın," diye yavaş ve net bir şekilde tekrarladı.

"Bunu yapamam," diye onun ses tonunu ve temposunu taklit ettim. "Anahtar Holden'da ve seni tehdit olarak gördüğü sürece onları açmayacak."

Grayson'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Bu, avını takip eden bir yırtıcının yüzünde beliren, yaklaşan öldürmeden gurur duyan ve kendini beğenmiş bir ifadeydi. Kollarımın etinde tüyler diken diken oldu, kelepçelerin gücünü abarttığımızdan endişelendim. Onları hiçbir zaman bir denek üzerinde test etmemiştik, sadece içinde elektrik mavisi parçacıklar dağılmış, parıldayan altın rengi kan örnekleri üzerinde denemiştik. Kanları bile beni aşağılık hissettiriyordu, ışığın altında parlıyorlardı.

"İşbirliği yapmanız gerekiyor," dedim ona, temkinli bir şekilde yarım adım uzaklaşarak. "İstediklerimizi vererseniz, biz de size biraz özgürlük tanırız."

Grayson alaycı bir şekilde, "Ben ölümlü biriyle pazarlık yapmayacağım," dedi.

"Eğer ellerini tekrar kullanmak ve bu laboratuvarın dışını görmek istiyorsan, tam olarak bunu yapacaksın," dedim arkamı dönerek.

Mola vaktimi onunla konuşarak boşa harcıyordum. Üstünlüğü yoktu ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi. Burası benim laboratuvarımdı. Benim kurallarına göre oynaması gerekiyordu.

Geri çekilirken Grayson arkamdan, "Ne için dua ediyorsun?" diye seslendi.

Bu soru beni olduğum yerde dondurdu. Tekrar karşısına geçtiğimde, merak yüzünden ifadesi yumuşamıştı.

"Ben dua etmem," diye utanmadan itiraf ettim.

Tanrıların önünde eğilip onlardan bir şey istemeyeli yıllar olmuştu. Beni defalarca terk etmişlerdi ve artık onlardan kırıntılar için yalvarmaya ihtiyacım yoktu. Onların varoluşunda önemsiz bir zerreden ibarettim ve onların kayıtsızlığına sonsuz bir bağlılıkla karşılık vermeyi reddediyordum.

"Sizin yeteneklerinize inanmakta zorlanıyorum."

Kahkaha atarak şöyle dedi: "Bu binanın her yerinde tanrılar var. Karşınızda bir tanrı var ve siz sunduklarımıza inanmakta zorlanıyorsunuz?"

"Ben bir bilim insanıyım," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Bir zamanlar, anne babamın yanında, tapınağın zemininde özenle katlanmış bir şekilde tanrılara dua etmişim. Yaşım ilerledikçe, sözler ve jestlerle bağlantı kurmakta zorlandım, çünkü en çok ihtiyaç duyanların dualarını nadiren duyan tanrılara nasıl inanabilirdim ki? Benim mücadelelerime şahit olup da zamanlarına değmeyecek kadar değersiz olduğuma karar verme hakları neydi?

Projenin ve entegrasyonun ardındaki tüm amaç, yeryüzüne olan inancı yenilemek ve yeniden tesis etmektir. Bu işi öncelikle egom ve gururum yüzünden kabul etmişim. Bu tür bir girişim beni doğrudan tarih kitaplarına yazdıracaktı. Dünya çapında tanınan bir isim olacaktım. Ama içimde küçük bir parça, görmezden gelmeye çalıştığım bir zerrecik, daha kişisel sorulara cevap bulup bulamayacağımı merak ediyordu. Eğer birinin inancının yeniden tesis edilmesi gerekiyorsa, o kişi bendim.

"Daha ne kanıtı ihtiyacınız var?" diye sordu Grayson.

Laboratuvardan ayrılmadan önce, "Bırakın işimi yapayım, sonra da kanıtımı bulurum," diye yanıtladım.

Öğle yemeğinden sonra, ortam yeniden hareketlilikle doldu. Charlie, Grayson'ın yanına oturdu ve dizüstü bilgisayarında notlar yazarken onu gözlemledi. Öğleden sonra boyunca birçok kez onun işini yapabilmeyi diledim. Konu son derece hassas olduğunda, başkalarını uzaktan gözlemleyebilmek güzel bir şey olmalıydı.

Bunun yerine, eski dergi makalelerini inceledim, listeye eklemek için deneyleri didik didik aradım. Gelmelerinden önceki aylarda, dikkatlice planlar yapmış ve gerekli reaktifleri satın almıştık. Son teknoloji ürünü ekipman taleplerinin her biri onaylanıp sorunsuz bir şekilde teslim edildiğinde çok heyecanlanmıştım.

Standart liste hazırlanıp katlara dağıtılmış olsa da, hırs oldukça yaygındı. İş akışından saparak kendi fikirlerimizi ortaya koyduk.

"Sen," diye seslendi Grayson. "Buraya gel."

Gözlerimi ekrandan ayırıp bana hitap ettiğini gördüm.

Ben yerimden kalkıp Tanrı heykeline doğru tereddütlü bir adım attığımda Holden bizi şüpheyle süzdü.

"Uzak dur, Scott," diye uyardı Matthew beni. Ona kısaca başımı salladım ve Grayson'dan birkaç adım ötede durdum.

"İşini yapmana izin vereceğim," dedi bana. "Böylece kanıtını elde edebilirsin."

"Öyle mi?" İş birliğine bu kadar çabuk yanaşması beni şaşırttı. "Pekala."

Çok kolay gelmişti. Grayson bu girişime karşı çıkmış, bağırıp çağırmış ve sadece küçümseme göstermişti. Aramızda geçen birkaç kısa sözün onu ikna edeceğine inanacak kadar saf değildim.

Matt yanıma geldi, gözleri kısılmıştı, hâlâ Tanrı'ya güvenmiyordu.

Grayson ikimize de, "Bu proje süresince nerede kalacağım?" diye sordu.

"Holden'la kalacaksın," diye yanıtladım. Bu kadın proje sorumlusu olarak Matt, Grayson'ın entegrasyonunda liderliği üstlenecek ve aynı zamanda onun ev sahibi rolünü de üstlenecekti.

"HAYIR."

"Hayır mı?" diye tekrarladım.

"Hayır," diye tekrarladı Gray sakince.

Bu, onun daha önceki davranış biçimlerinden o kadar farklıydı ki, içimde bir endişe dalgası yükseldi. Bu, fırtına öncesi sessizlikti.

Meslektaşlar çalışmalarına ara verip dikkatlerini sohbete yöneltince oda rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştü. Tıpkı bir araba kazası gibi; bakmak ayıptı ama merak yine de başınızı enkazın olduğu yöne çevirmenize neden oluyordu. Doğrudan dahil olmadığınız zaman felaket güzel bir tiyatro gösterisiydi.

"Bu aptalla uğraşmak istemiyorum." Gözleri tiksintiyle Matt'e kaydı, ağzı büküldü, sonra tekrar bana döndü. "Seninle birlikte yaşarsam iş birliği yaparım," diye bitirdi sözlerini.

Matthew önüme bir adım attı, geniş cüssesi beni görüş alanından saklıyordu. "Anlaşılan bu değil," diye Grayson'ı bilgilendirdi.

"Pekala," diye yanıtladı Grayson kayıtsızca. "O zaman benimle birlikte çalışmanızı beklemeyin."

Charlie'ye tekrar baktım, o da olan biten karşısında aynı derecede şaşkın görünüyordu. Notlar alırken parmakları klavyede hızla hareket ediyordu ve bu durum hakkındaki profesyonel görüşünün ne olduğunu merak ettim.

"Bu konuda ipleri sen elinde tutamazsın," dedi Matt kararlı bir şekilde.

"Kimle konuştuğunu unutma!" diye kükredi Grayson, sözlerin şiddeti laboratuvarı hafif bir sarsıntıya neden oldu. Sözler geçene kadar raflardaki cam eşyalar birbirine çarparak ses çıkardı.

"Holden," dedim, parmak uçlarım sırtına değiyordu. Temasla kasları gerildi. "Gareth'le konuşacağım. Onun bizimle çalışmasına ihtiyacımız var."

Matt arkasını döndü; yüz ifadesi okunamazdı. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Kısa bir an için, bir Tanrı'yı alt ettiğime inandım, ki bu aptalca bir düşünceydi. Grayson, tartışmayı ustaca kendi lehine çevirmişti. İstedğim tek şeyi önüme sermişti ve yapmam gereken tek şey, makul görünen bir talebe uymaktı.

İşe alındığım görevi tamamlamayı çok istiyordum. Sadece tamamlamak değil. Projenin tamamlanması sıradan bir formalite olacaktı. Her zaman alanımın zirvesinde olmaya çalışmışım ve eğer bu, çarpık Tanrı'nın benimle birlikte yaşaması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Gareth şüphesiz gerekli önlemleri alacaktı.

Matt itiraz etmeden önce, "Bırakın Gareth karar versin," diyerek konuyu kapattım.

Öğleden sonrasının geri kalanında laboratuvardan çıkarıldım ve Gareth'in ofisinde karşısına oturtuldum. Gareth, kendisine durumu anlattıktan sonra Grayson ve Hunter, Matt ve benimle konuştuktan sonra nihayet Grayson'ın resmi ev sahibi olmama izin vermeye karar verdi. Matt de, itirazlarıma rağmen, güvenlik önlemi olarak geçici olarak onunla birlikte yaşayacaktı.

Gareth bize kararı bildirdiğinde güneş batmıştı ve kattaki diğer çalışanlar da mesaiyi bitirmişti; bu yüzden haberi laboratuvarda sab patiently bekleyen Grayson'a iletmek bana ve Matt'e kalmıştı.

"Öyleyse, bunları şimdi çıkaralım mı?" diye sordu Grayson, ellerini kaldırıarak bakır kelepçeleri işaret etti.

Matt isteksizce cebinden anahtarı çıkardı ve Grayson'a doğru ilerledi. Grayson'ın ellerini bağlayan ve kanını donduran kelepçelerin kilidini açarken metalik bir tık sesi duyuldu. Kelepçeler çıktığı anda Grayson uzun parmaklarını esnetti ve bileklerini çevirdi, ardından ellerinden dumanlı siyah saç telleri süzüldü.

Olanları görünce "Holden!" diye bağırdım.

Uyarı çok geç kalmıştı, çünkü Grayson güçlerini kullanarak Matthew'u duvara çarptı; boğazına uygulanan basınç hava akışını kısıtladı ve onu olduğu yerde sabitledi.

Grayson oturduğu tabureden rahatça kalktı, boynunu çevirdi ve kayıtsızca Matt'e doğru yürüdü.

Grayson ona, "Üstünüz olarak sizden çok daha fazla saygı bekliyorum," dedi.

"Onu yere bırakın!" diye bağırdım.

Matt, kendisini tutan siyah uzantılara karşı mücadele ediyordu, yüzü oksijensizlikten yavaş yavaş kızarıyordu. İkiliye doğru hareket ettim, ancak Grayson'dan çıkan başka bir siyah kol, kollarımın, bacaklarımın ve belimin etrafına dolanarak beni sıkıca yerimde tuttu. Duman benzeri görünümlerine rağmen, tutuşları sağlam ve güçlüydü.

Grayson, bana bir bakış bile atmadan Matt'e, "Senin hakkında itiraf etmek istediğinden daha çok şey biliyorum," dedi. "Ne için dua ettiğini biliyorum. Kafandan neler geçtiğini görebiliyorum. Bana biraz saygı göstermeye başlasan iyi olur, yoksa neler yapabileceğimi görürsün."

Grayson onu bıraktı ve Matthew nefes nefese yere yığıldı. Matthew'la işi bitmişti, bana döndü ve panik tüm vücudumu sardı.

"Bir kadına zarar vermekten çekinmeyeceğimi sanma," dedi Grayson, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Kelepçeler olmadan, ilahi gücünün tüm etkisi bizi kuşattı ve gevşeme belirtisi göstermedi. Belimdeki kavrama, acı veren bir korse gibi sıkılaştı ve ciğerlerimdeki son nefesi de sıktı.

Grayson sözlerine şöyle devam etti: "Saygı talep ediyorum. Gerekirse bunu zorla da alacağım."

Sonunda elini bıraktığında, kaburgalarımın yayılan acıyı hissederek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ben derin nefesler alırken, çabadan kıvrılırken Grayson eğildi ve içinde bulunduğumuz durumdan dehşete kapılmış bir şekilde başımı ona doğru kaldırdım.

"İnsanların bana böyle tapınmasını görmek tam da hoşuma gidiyor," diye neşeyle fısıldadı.

"Fırsatım varken onu öldürmeliydim," diye düşündüm kendi kendime. "Çok daha kolay olurdu ve bana çok zahmetten kurtarırdı. Ama Scott dikkatimi dağıtmıştı ve bu gecikme pahalıya mal oldu."

Odayı göz kamaştırıcı mavi bir ışık aydınlattı ve ani elektrik akımı nedeniyle tavandaki uzun floresan lambalar şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

Beklediğimden daha hızlı oldu bu.

Mavi sis dağıldığında, Hunter kelepçesiz bir şekilde laboratuvarın en ucunda görünüyordu. Ağabeyimin, kendisine ayrılan laboratuvar alanına girer girmez kelepçelerinden kurtulduğuna bahse girerdim. Hunter, ailenin gözdesiydi. Geri kalanımızın örnek alacağı ve taklit edeceği parlayan bir ışık gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hunter bana öfkeyle.

Üç kardeşin tek ortak özelliği olan mavi gözleri kısıldı ve bana odaklandı. Ben kaostan zevk alırken, Hunter düzen için çabaladı. Şimdi bile, odaya gidip durumu kontrol altına alma telaşında, Hunter'ın kum sarısı saçları kusursuz bir şekilde yerinde duruyordu. Seçkin Tanrıların ebedi örnek çocuğu.

Auram yavaşça bana doğru geri kıvrıldı, odayı daha az karanlık gösterecek şekilde azaldı. "Sadece onlara hadlerini bildirdim," diye yanıtladım, kardeşimin öfkesinden hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"Biz buraya bunun için gelmedik," diye tısladı Hunter.

Gözleri, yerden kalkmaya çalışan Scott'a kaydı. Doğrulurken ellerini kaburgalarına götürdü ve acıyla yüzünü buruşturdu. Gurur içimi ısıttı. Onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm ve orada ne kadar güzel görüldüğünü düşünürsek, bu kaba müdahaleden önce bana ne kadar iyi tapınabileceğini merak ederdim.

Dikkatimi ondan uzaklaştırmak, kardeşime cevap verirken her kelimeyi vurgulayarak söyledim: "Sana bir kez daha hatırlatmak isterim ki, uydurduğun bu aptalca planın bir parçası olmak gibi bir arzum yoktu. Yumuşuyorsun. Ölümlülerle pazarlık yapıp, bizden de onlardan biriymişiz gibi davranmamızı istiyorsun."

Tiksinti her kelimesine sinmiş, onları nefretle sarmıştı. Onun bizden ölümlüler arasında yürümemizi ve onlar gibi davranmamızı beklemesini kabullenemiyordum. Sanki onların sıradan hayatlarının her yönünü kontrol etmekle görevli değildiniz gibi, aralarına karışıp kaynaşmamızı istiyordu. Ben ilahi bir varlıktım ve benden kendimi alçaltmamı istemek, yüzyıllardır maruz kaldığım en büyük, belki de en büyük saygısızlıktı.

Hunter'ın arkasındaki laboratuvarın kapısı açıldı. Gareth içeri girdi, kapı arkasından kapanıp açıldıktan sonra doğrudan Scott'a yöneldi. Scott, acıdan çalınan nefesini geri kazanmaya çalışarak laboratuvar tezgahına yaslandı. Holden takviye çağırmıştı ve ben sırttım, çünkü tüm laflarına rağmen Matthew Holden'ın benimle tek başına başa çıkamayacağını biliyordum.

Hunter, daha önce defalarca dile getirdiği noktayı tekrarlayarak, "Daha iyi bir anlayışa ihtiyacımız var, Grayson," dedi. "Bunu durdurmalısın."

Auramın siyah bukleleri, uğursuz bir sis gibi, ağır ağır yerde süzülerek kardeşimin ayaklarına doğru ilerledi. Onu sarıp sarmalamasını, kendime doğru çekmesini, böylece ayağımı boğazına bastırıp o ikiyüzlü vaazları susturabilmeyi çok istiyordum.

"Ya reddedersen?" diye sordum masumca, başımı yana eğerek.

En sevdiğim uğraşlardan biri, insanlarla ne kadar ileri gidebileceğimi görmektir. Onların sınırlarının bozulduğu anı izlemek bana heyecan veriyordu. Kontrolü kaybettikleri an, benim bölgeme girdikleri andı.

Görünüşe göre Hunter'ın sabrı çoktan tükenmişti. Elektrik mavisi aurası, benimkinin dumanlılığına benzemekten ziyade, bana çarpan ve beni laboratuvarın diğer ucundaki duvara sıkıştıran katı bir bariyer gibiydi.

"Bakın." Kavgayı izlerken gözlerim parlayarak manyakça güldüm. "Burada siz bile güçlerinizi kullanmaktan kendinizi alamıyorsunuz! Onlarla karışmamamız gerekiyor!"

Hunter, sözlerimi duymazdan gelerek ve kararlı bir şekilde bana doğru yürürken, "Eğer reddedersen," dedi, "Kral'a karşı gösterdiğin bu bariz saygısızlığı konseyin bilmesini sağlayacağım."

"Ben kendi hakkımla bir kralım!" diye gürledim. Sesim, o gün ikinci kez odanın sarsılmasına neden oldu.

Bazen Hunter'ın aynı soydan geldiğimizi unutup unutmadığını merak ederdim. Hunter gibi kendini beğenmiş, kibirli bir adamla akrabalık bağım olduğunu inkar etmeyi tercih edeceğim zamanlar da oldu elbette.

Hunter, benim bu yaptıklarımın canını sıkmış bir şekilde dişlerini sıkı. "Oysa tanrıları yöneten benim."

Artık insanların beni zorlamasından bıkmıştım. Auramın tüm gücünü serbest bırakarak, odayı karartan siyahlığıyla Hunter'a saldırdım ve onu yere serip laboratuvarın diğer ucuna savurdum.

"Onları körü körüne yönlendiriyorsun!" diye kükredim, ona doğru ilerlerken.

Aramızdaki bu, diğer tanrıların artık hiç umursamadığı, asırlardır süregelen bir tartışmaydı; ancak odadaki ölümlüler, bu işin nereye doğru gittiğinden endişeli görünüyordu.

Hunter ayağa kalktı, az önce odanın öbür ucuna fırlatılmış olmasının hiçbir belirtisi yoktu. Sakince elini saçlarının arasından geçirdi, ama gözlerindeki öfke parıltısını yakaladım. Bir şey yapma fırsatım olmadan, Hunter'ın aurası boğazımı sardı. Birçok yönden farklıydık, yine de ikimiz de ilk saldırı hattı için aynı vücut bölgesini tercih ediyorduk. Bu benzerliğin ortaya çıkmasından çok hayal kırıklığına uğradım. Daha yaratıcı olmam gerekecekti.

Havada asılı kalmış, ayaklarım yerden kesilmiş haldeyken, Hunter beni öyle bir kuvvetle yere indirdi ki, altımdaki zemin çatladı. Darbenin etkisiyle oda sarsıldı ve birkaç laboratuvar ekipmanı rafların kenarında tehlikeli bir şekilde sallanırken, cam eşyaların kırılma sesleri odayı doldurdu. Artçı şok vücudumdan geçerken kemiklerim derimin altında çıtırdadı ve kulaklarımda hafif bir çınlama vardı.

"Ciddi söylüyorum Grayson," diye uyardı Hunter, boynumdaki aurasını gevşetmeyi reddederek. "Dinlemen ve işbirliği yapman gerekiyor, yoksa seni konseyin önüne çıkarıp kaderine onların karar vermesini sağlayacağım. Eğer bunu benim için mahvedersen, varlığını sona erdireceğimden emin olacağım."

Yukarı baktım, etrafımdaki kaotik enerjiden besleniyordum. Damarlarımda statik elektrik dolaşıyormuş gibi kanımda bir karıncalanma hissettim. Çınlama durmuştu ve darbenin etkisinden çoktan kurtulmuştum.

"Kibir bir günahtır, sevgili kardeşim," diye nutuk çekerken yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi.

Bakışlarım, bir bankın etrafında toplanmış, birbirlerine sokulmuş ve taptıkları kişilerin sergilediği onur kırıcı davranış biçimine hayranlıkla bakan üç ölümlüye kaydı. Odadaki erkekler hasarı ve benimle Hunter arasındaki stratejiyi değerlendirirken, Scott laboratuvarının durumu ve Hunter'ın sağlığıyla ilgileniyordu. Düşüncelerini gayet net duyabiliyordum, ama ilgimi çeken Scott'ın düşünceleriydi.

Sözlerimi ona yönelterek, "Bu çocuk oyuncacı," dedim.

Scott cevap vermeden önce Hunter, "Kardeşimi sizin evinize götüreceğim," dedi. "Lütfen, müsait olduğunuzda bize katılın."

Laboratuvardan alınıp Scott'ın evi olduğunu tahmin ettiğim yere taşınmadan önce, ikimizi de kendi aurasıyla sardı. Evin oturma odasıydık; duvarları kitaplıklarla kaplı, aydınlık ve ferah bir mekandı ve büyük gri bir kanepe odanın merkezinde yer alıyordu.

"Seni tekrar uyarmaya niyetim yok Grayson," diye devam etti Hunter, ben gözlerimi devirirken. "Bu sefer boş bir vaat değil. Bu bir garanti. Kendini yenilmez sanabilirsin ama başka seçeneğim olmasaydı bunu kurmazdım."

"Önce benimle görüşmeliydin," diye homurdandım ona.

Ama bunun olma ihtimali çok azdı. Biz hiçbir zaman fikirlerini, mücadelelerini, zaferlerini ve yenilgilerini paylaşan kardeşler olmamıştık. Yıllardır savaş halinde olan kardeşlerdik. Hunter, Elysia'nın ve sakinlerinin her yönünü kontrol etme konusunda aşırı bir ihtiyaca sahipti, ben ise onun yaptığı her şeyi baltalama konusunda ezici bir dürtüye sahiptim.

"Yeni fikirlere pek açık biri değilsin," diye alay etti Hunter.

Rahat olduğum ve alışkanlıklarıma bağlı kaldığım sürece beni ikna etmek her zaman zor olmuştur. Her şey yolunda gidiyordu. Ya da daha doğrusu, her şey benim için yolunda gidiyordu. Saf doğamızı ölümlülerle bir araya getirerek kirletmenin bir gereğini görmüyordum.

"Larkin bunu meclis toplantısından önce gündeme getirdiğinde aptal gibi görünüyordum," dedim ona, baldızımın bu bilgiyi öylesine rahatça ortaya atmasına hâlâ çok kızgındım. "Beni zor durumda bırakmaktan zevk aldı."

Hunter, karısını savunarak, "Öyle yapmadı," dedi. "Sadece herkesle bir araya gelmeden önce size haber vermenin daha iyi olacağını düşündü. Larkin, bunun sizin tepkinizi yumuşatabileceğini düşündü."

Dudaklarımdan çıkan sert kahkaha, mekânda yankılandı; yüksek sesli ve neşeden yoksun bir kahkahaydı. Hunter'ın Larkin'in tarafını seçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Karısına benden biraz daha fazla tahammül ediyordu.

Varlığıma duydukları karşılıklı rahatsızlık, ikisi arasında güçlü bir bağ oluşturunuyordu.

“Evet,” dedim. “Sevgili baldızımın da tam olarak bunu yaptığından eminim. Benim iyiliğimi gözetmek her zaman onun öncelik listesinin en başında yer almıştır.”

Larkin ile ilgili her şey bir güç oyunuydu. Hunter ile evliliğinin ardındaki asıl nedenin bu olduğunu savundum; önce güç, sonra aşk. Başkalarından önce bilgiye sahip olmaktan ve bunu en acımasız yollarla sunmaktan zevk alıyordu.

Hunter cevap vermek için ağzını açtı, ancak ayak sesleri kulaklarımı dikleştirdi ve o da sesleri duymuş gibiydi.

Hunter bana, "Ben hasar kontrolü yaparken sen ortadan kaybol," dedi.

Yerimden kımıldamayı reddettim. Orada durdum, çenemi meydana okurcasına yukarı kaldırarak kardeşime baktım.

"Bu bir emir, Grayson!" diye bağırdı Hunter. "Bugün zaten şansını çok zorladın."

Son bir bakış ve kaybedeceklerimin tedirgin edici hatırlatıcısıyla, odadan çıktım ve Hunter'ın hepimizi mahkum ettiği süre boyunca kalacağım hücreyi bulmak için yukarı kata çıktım.

Gareth'i ikna etmek biraz zaman aldı, ancak sonunda Matt'le birlikte tesisten ayrılıp eve dönebildik. Olay hepimizi derinden sarsmıştı. İki tanrının birbirleriyle kavga etmesi ve laboratuvara zarar vermesi, E.L.I.'nin ilk gününde aklımızda olan bir şey değildi.

Matt, Grayson'ı tekrar zapt etmek için yanına bir çift bakır kelepçe almıştı, ancak bu görevi nasıl yerine getirmeyi planladığından emin değildim. Her adımda kaburgalarımnda hissettiğim keskin ağrı, kelepçeleri çıkarıldığında çaresiz olduğumuzun canlı bir hatırlatıcısıydı.

Grayson'dan çıkan siyah, dumanlı çıkıntılar büyüleyiciydi, neredeyse güzeldi - tıpkı onun geri kalanı gibi. Şiddetli doğaları iyi gizlenmişti, ama bir daha asla onlara hazırlıksız yakalanmayacaktım.

Evin önüne vardığımızda, aklımdan başka bir düşünce geçti. Holden'ın yaşam düzenlemelerim hakkında yorum yapmamasını diledim, ama bu sadece bir rüyaydı.

Arabadan inerken kısık bir ıslık çaldı. "Gareth'in bize ödediği parayla burayı karşılayabiliyor musun?"

Evime kabul edilen tek kişi Charlie'ydi. Londra'ya dönmeden önce Gareth bile Oxford'daki küçük daireme gelmişti ve daha sonra onun ofisini ziyaret etmişim.

Yanaklarım kızardı ve yere baktım. "Ailem," diye mırıldandım. "Miras aldım."

Konuyu daha fazla kurcalamadığı için minnettar oldum. Miras meselesinin, ölümün ince bir şekilde ima edilmesinin, genellikle konuşmaları durdurduğunu biliyordum. Kimse anıları kurcalamak istemiyordu. Gerçi çok kurcalamama da gerek yoktu. Annem ve babam her zaman aklımın ön planındaydı.

Matt, yasal olarak benim olan, ancak ben öyle görmediğim üç odalı, müstakil evimizin kapısına doğru yürürken sessizce beni takip etti. Bu eve

sahip olduğum için şanslı olduğumu biliyordum. Keşke daha mutlu koşullar altında olsaydı diye düşünüyordum.

Koridora adımımı attığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum, ama beni karşılayan sessizlik kötü bir haberd. İki tanrı, şiddetli bir kavgadan sonra buraya geri dönmüştü ve buraya geldiklerinde kavgaya devam etmediklerine inanmam mı gerekiyordu?

"Merhaba?" diye seslendim, botlarımı çıkarıp koridorda bıraktım. Matt'in ayaklarını işaret ettim, o da aynısını yaptı.

"Buradan," diye yanıtladı kalın bir ses.

Matt ve ben, sesin geldiği oturma odasına girdik. Topuklarıma süründüğünü hissedebiliyordum ve kişisel alanıma gösterdiği saygısızlığa duyduğum artan rahatsızlığı bastırmaya çalıştım. Odaya girdiğimde Hunter, ayağını bacağının üzerine atmış, sakın ve yalnız bir şekilde kanepemde oturuyordu.

"Nerede o?" diye sordum, gözlerim odayı taradı ama Grayson'dan hiçbir iz yoktu.

Hunter bacaklarını çözüp öne doğru eğilerek, "Sakinleşiyor," diye yanıtladı. "Artık sana daha fazla sorun çıkarmamalı."

Matt yanımda durarak alaycı bir şekilde güldü. Bu düşünceye katılmamak elde değildi.

"Buraya gelmeden önce bize verdiğin sözün bu olduğunu sanıyordum," dedi Hunter'a.

Elimi koluna koydum, dokunuşumla kasların gerildiğini hissettim. Tanrıları kızdırmak bize hiçbir fayda sağlamayacaktı. Grayson'ın bizden memnun olmadığı zamanlarda neler olduğunu bizzat deneyimlemiştik ve Hunter'ı zorlarsak neler yapabileceğini görmek istemiyordum.

"Neden yerleşmiyorsun?" diye önerdim.

"Eşyalarımın bazılarını almam gerekiyor," dedi Matt. O gün işe getirdiği eşyalardan başka hiçbir şeyimiz olmadan enstitüden doğrudan benim evime gelmiştik. "Seni bırakmak istemiyorum."

Hunter ona, "İyileşecek," diye güvence verdi.

Matt'in gözlerinde şüphe ve güvensizlik apaçık ortadaydı ve ben bile Hunter'a inanıp inanmadığımdan emin değildim. Kardeşi bize vahşice saldırmışken ona nasıl güvenebilirdik ki? Matt'in boynunun etrafındaki deri, Grayson'ın güçlerini sardığı yerden kıpkırmızı olmuştu.

Hunter ikimize de, "Bu girişimi ben tasarladım," diye hatırlattı. "Kardeşim gibi pervasız davranarak ilerlemesini tehlikeye atmayacağım."

"Söylediklerinize nasıl güveneceğiz ki?" diye endişelerini dile getirdi Matt.

"Gareth, Hunter'ın bir tehdit olduğunu düşünseydi, onun buraya yalnız gelmesine izin vermezdi," diye belirttim, aklım çalışmaya başlamıştı.

Gareth, Hunter'ın benim evime geleceğini söylediğinde onunla tartışmamıştı. Tanrıların başını ağırlıyordu ve yıllardır aralıklarla iletişim halindeydiler. Eğer Gareth, Hunter'a güvenilebileceğine inanıyorsa, ben de ihtiyatlı bir şekilde ona katılmaya meyilliydim.

Hunter'ın koltuktan kalkıp beyaz gömleğinin manşetlerini düzeltmesini dikkatle izledim. Grayson'a kıyasla kendine özgü bir enerjisi vardı. Daha sakin. Daha olgun. Asil. Hunter, bağışlama ve koruma tanrısıydı; hepsini yöneten tanrıydı. Bir nedeni olmadıkça bize zarar vermezdi.

"İyiyim," dedim Matt'e kararlı bir şekilde. "Sadece fazla kalma."

Bir an bana baktı ve kendi içinde verdiği mücadeleyi neredeyse görebiliyordum. Matthew kurtarıcı olmayı severdi. Kendisini kahraman olarak gösteren hikayeler anlatmaya bayılırdı.

Sonunda bana kısa bir baş selamı verdi. "Bir şey olursa benimle veya Gareth'le iletişime geç. Anladın mı?"

Gözlerimi devirme isteğime direndim. Grayson'ın elinden aynı deneyimi daha yeni yaşamıştık ve yine de beni ikimizden daha kırılgan olanı olarak nitelendirmişti. Grayson veya Hunter öfkelerini tekrar gösterirlerse, telefonu alıp yardım çağırma şansım olup olmayacağından emin değildim.

"Scott," dedi Matt bana bakarak. "Ciddi söylüyorum."

"Biliyorum," diye olabildiğince yumuşak bir sesle onu sakinleştirdim. "Bir şey olursa seni ararım. Yedek anahtarlar koridordaki askıda."

Bir an gözlerime baktıktan sonra isteksizce odadan çıktı.

Yavaşça dikkatimi tekrar Hunter'a çevirdim. Soluk mavi gözleri hareketlerimi izliyordu ve evin ön kapısının kapanma sesi yankılanınca, sinirden ağzım kurudu.

Hunter, sessizlik bizi yutmadan önce, "Kardeşimin davranışından dolayı ne kadar özür dileysem azdır," dedi.

Orada bir Tanrı'yla birlikte durmak bana garip geldi; Tanrı benden özür diliyordu. Onun hediyesi bağışlamaydı, ama bunu benden istiyordu. Ve ben bunu nasıl reddedebilirdim ki? Hunter'ın motivasyonları girişimin başarılı olması hırsından kaynaklanıyor olsa ve benim iyiliğimle hiçbir ilgisi olmasa bile, bu jesti takdir ettim.

"Özür dilemene gerek yok," dedim, ağzım hâlâ kuruydu.

Dalgın bir şekilde, ayaklarım beni onun yanından geçirip mutfığa götürdü. Fayanslar çoraplarımın içinden bile serindi. Hunter'ın ayak sesleri arkamdan sağlam ve yüksek bir şekilde duyuldu. Bir zamanlar Scott ailesinin yemeklerine ev sahipliği yapmış olan ahşap mutfak masasına doğru işaret ettim.

"Hiçbir şey yapmadın," dedim.

"Doğrudan dahil olmamış olabilirim, ama Grayson benim sorumluluğumda," diye açıkladı Hunter, oturma teklifimi görmezden gelerek geniş göğsünde kollarını kavuşturmuş bir şekilde ayağa kalktı. "Bu düzenlemeden memnun olmadığını biliyorum, ama en azından iş birliği yapmasını umuyordum." Temiz tıraşlı çenesini eliyle ovuşturdu. "Pozisyonlarımız ölümlülere ve onların dualarına bağlı. Eğer daha az insan bize dua ederse, gücümüzü kaybederiz. İlk adım, küçük bir Tanrı olmak ve sonra da varlığımızı sona erdirmektir."

Paylaştığı bilgiler yeni bir şey değildi. Her şey iş teklifiyle birlikte zaten ortaya konmuştu. İnsanlar daha az dua ediyor, kendi başlarına elde edebilecekleri dünyevi mallarla yetiniyorlardı. Sorunları ölümlü yollarla çözebiliyorsanız Tanrıların ne faydası vardı ki? Alışveriş terapisi sizi asla terk etmiyordu. Tanrıların gözünde günahkarların uzun listesinde sadece bir numara olmanın getirdiği kayıtsızlığı anlıyordum.

Hunter, sorunu daha başlangıçta çözmek için can atıyordu ve Tanrıları daha iyi anlamının insanları onlara tekrar çekeceğine inanıyordu. Ben aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Biyoloji onların ilahi olduğunu kanıtlayabilir, fizik sahip oldukları güçlerin ardındaki mekanizmaları açıklayabilir, ama insanları defalarca hayal kırıklığına uğrattıktan sonra onlara nasıl inanç aşılayabilirdiniz ki?

"Grayson." Hunter iç çekti. "Sanırım ölümlüler her zaman intikamcı olacaklar."

Hunter, hem seçkin hem de alt kademe tanrıları yönetti çünkü insanlar ona güveniyor, af ve koruma diliyordu. Bu istekleri sadece kendileri için değil, sevdikleri adına da dile getiriyorlardı ve bu da ona diğerleriyle boy ölçüşebilecek bir güç veriyordu. Liderlik için doğal bir seçim olurdu, ancak bu diğerlerine güvenilmediği anlamına gelmiyordu.

Hunter sözlerine şöyle devam etti: "Entegrasyona veya anlayışa ihtiyaç olduğuna inanmıyor. Kendini her şeyin üstünde görüyor." Hayal kırıklığı sözlerine yansımıştı.

"Evet," diye mırıldandım. "Ondan öyle bir izlenim aldım."

Hunter'ın yüzünde hüznünlü bir gülümseme belirdi. "Umarım hepimizi kardeşimin yaptıklarına göre yargılamazsınız."

"Seni gerçekten yargılayamam," dedim, kaburgalarımındaki ağrının hâlâ belirgin olduğu yerlerde tahriş olmamasına dikkat ederek, granit tezgahın üzerine hafifçe yaslanarak.

"Ah, evet. Karım bunu senin hakkında sezmişti. Dua etmiyorsun. Bize güvenmiyorsun. Tam anlamıyla inançlı biri değilsin."

Yanaklarım utançtan kızardı. Onlara karşı beslediğim küstah kararsızlık, böylesine mantıklı bir Tanrı karşısında sönük kaldı. Ama Hunter, inançsızlığıma kızgın görünmüyordu. Yorgun görünüyordu.

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için arkamı döndüm ve tezgahın bir şişe şarap alıp kapağını sert bir sesle açtım. Dolabı açıp bir kadeh almak için uzandım, ancak bu hareket kaburgalarımnda şiddetli bir acıya neden oldu ve nefesim kesildi.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve tezgahın kenarına yaslandım. "Özür dilerim." Tanrının önünde küfretmenin günah sayılıp sayılmadığından emin değildim.

"Merak etme." Hunter özürümü elini sallayarak geçiştirdi. Birkaç adımda aradaki mesafeyi geçip önümde durdu. "İzin verir misin?" Kaburgalarımna doğru başını salladı ve göğsüme panik dolduğunu, kaslarımın gerildiğini hissettim.

Hunter'ın göğsüne bakarken şişenin boynunu daha sıkı kavradım. Grayson güçlerini serbest bıraktığında, beklenmedik bir şiddet olmuştu. Hunter'a tamamen güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim, ama tehditkar görünmüyordu. Grayson daha ilk anda hepimize meydan okumuştı, ama Hunter mantıklı ve anlayışlı davranmıştı. Daha yumuşak ve daha misafirperverdi.

"Pekala," diye sessizce onayladım.

Hunter bir adım daha yaklaştı ve ellerini belimin iki yanına koydu. Dokunuşun ne kadar samimi olduğunu hissedince yanaklarım yeniden kızardı. Sahip oldukları güzelliğı görmezden gelmek zordu. O kadar zahmetsiz, o kadar kusursuzdular. Bu durum, kendimi hafta için hazırlamam gereken deneysel düzenekleri düşünmeye zorlayana kadar mantıklı düşüncelerimi gölgeledi.

Ellerini parlak, elektrik mavisi bir ışık sarmıştı ve ben onun dokunuşundan kurtulmaya çalıştım.

"Bu benim auram," diye açıkladı beni yerimde tutarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

Çok geçmeden, içimde bir sıcaklık hissettim. Güneşin tenimi öptüğü bir bahar günü gibiydi ve keşke ufukta kaybolmasaydı diye düşündüm. Bana çocukluğuma ait yazları, kardeşim ve anne babamla beyaz kumlu plajlarda geçirdiğim o güzel ve tembel günleri hatırlattı.

Birkaç dakika sonra Hunter beni bıraktı ve ben de tuttuğum nefesi, nostaljiyle birlikte serbest bıraktım.

Vücudumu hafifçe çevirdiğimde, acı artık yoktu. "Teşekkür ederim," dedim inanmaz bir şekilde, kaburgalarım hafifçe vurarak, iyileştirici ellerinde bir kusur bulmaya çalışıyordum.

"Yapabileceğim en az şey bu," diye yanıtladı. "Bunu nasıl ifade ederdiniz?" diye düşündü. "Bu karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki olmalı."

"Karşılıklı fayda sağlaması gerekiyor," diye belirttim.

"Açık olarak."

Hunter'la aynı sınıfa yerleştirilmediğim için üzüldüm ve onunla aynı sınıfa yerleştirilen herkesi kıskandım. O uyumlu biriydi ve bu da başarıya götürecekti. Grayson ise simbiyoz istemiyordu. Bizi acı çektirmek istiyordu çünkü bu iş onun seviyesinin altındaydı.

Hunter yanımdan uzaklaşarak, "Ben gideyim," dedi. "Eşimin bugün olanlarla ilgili ayrıntılı bir raporu beklediğinden eminim."

"Yaptığınız her şey için tekrar teşekkür ederim," dedim ona, kelimelerin yeterli olmadığını hissetsem de verecek başka bir şeyim yoktu.

O da karşılık olarak gülümsedi ve kendisine ait olan mavi parıltılar arasında oradan ayrıldı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Matt eve döndüğünde, ben dizüstü bilgisayarımın kanepenin ucuna kıvrılmış, dergileri karıştırıyordum.

"Her şey yolunda mı? Yalnızsın," diye sordu.

"Yalnız değil," diye düzelttim onu.

Evin bir yerinde, muhtemelen üst katta, denekimiz yaşıyordu. İçimdeki korku hala devam ediyordu ve merdivenleri çıkıp odamda teselli aramamı engelliyordu. Cesaret ile aptallık arasında ince bir çizgi vardı. Yirmi dört saat içinde o çizgiyi ikinci kez geçmeye niyetim yoktu.

"Hunter gitti mi?" diye sordu Matt.

"Evet."

"Ve siz henüz görmediniz—"

"Bir fare kadar sessiz."

"Sizce bu ne kadar sürecektir?"

Milyon dolarlık soru. Grayson bana olayları öylece kabullenen biri gibi gelmedi.

Kaos.

Yıkım.

İntikam.

Kelimeler birbirinin üzerine yığılıp tek bir kelimeye dönüştü. Grayson uysal ve evcil bir tür değildi. Çoğu insanın kaçacağı karanlık bir vahşi doğada gelişirdi. Bir odada oturup yaptıklarını düşünmek aklından bile geçmiyordu. Bir şeyler kaynıyordu. Buna bahse girerdim.

"Senin tahminin de benimki kadar doğru," diye mırıldandım, Hunter ile olan sohbetimden tam olarak faydalanmadığıma pişman olarak.

Huzursuz bir gece olacaktı.

Kutularla dolu kasvetli bir odada, yatakta bütün akşam öfkeyle kıvrandım. Öfke dinmemiş, her hücremde kontrolsüzce alev alev yanmaya devam ediyordu.

Scott'ın evine vardığımdan beri saatler geçmişti ve sabahın erken saatlerinde sessizlik çökmüştü. Nefesler sığlaşmış, bilinçli düşünce akışı yavaşlamış ve sonra durmuştu. Uyku ikisini de ele geçirmişti.

Dikkatli davranmam gerekiyordu. Yoksa Hunter beni konseydeki görevimden alırdı ve Larkin buna bayılırdı. Ben ve baldızım arasında karşılıklı bir anlayış vardı; mümkünse aynı odada bulunmamaya çalışırdık.

Yüzyıllar boyunca konseyde görev yapmak, yıllarca seçkin bir tanrı olarak hizmet etmek bana, akrabalarımın beni aralarından seve seve dışlayacaklarını söylüyordu. Sorumluluklarım onların başa çıkamayacağı kadar ağırdı, ama ben kendimi dizginleyip sindirilebilir hale getirmeyecektim. Kabul edilebilir olmanın hiçbir cazibesi yoktu. Hepsi boğulup ölsünler, ben de keyifle onları izleyecektim.

Etrafımı saran dört duvardan ve kendi içinde dönüp duran bitmek bilmeyen düşünce döngüsünden bıkmış bir halde odadan çıktım ve evin içinde dolaşmaya başladım. Merdivenlerden aşağı inerken adımlarım sessizdi, etrafımdaki eşyaları inceliyordum.

Duvarlar Scott'ın ailesinin fotoğraflarıyla doluydu. Birbirine hiç uymayan insanlar. Altın kahverengi teni ve uzun siyah saçlarıyla Scott göze çarpıyordu. Anne ve babası Kafkas kökenli ve sarışındı. Ve Scott'tan biraz daha büyük, yine Kafkas kökenli ve daha koyu saçlı bir oğlan çocuğu vardı.

Bu kişilerin hiçbiri kan bağıyla akraba değildi, ancak birçok fotoğrafta birlikte göründüler. Okul oyunları. Noel yemekleri. Tatiller. Sonra ebeveynler ortadan kayboldu ve fotoğraflarda yeni bir sarışın kadın belirdi. Mezuniyet törenleri ve oyun geceleri, yeni bir üçlü olarak.

Giriş kapısının yanındaki koridorda, açılmamış mektuplarla dolu bir masa ve yerde gelişigüzel dizilmiş çok sayıda ayakkabı vardı.

Çıplak ayaklarım mutfağın serin fayanslarına değdi ve etrafa göz gezdirdim. "Bakalım neler var," diye mırıldandım kendi kendime.

Tembelce, tezgahın köşesine sıkıştırılmış şişelerin üzerinde parmağımı gezdirdim. Açılmış ve keyifle içilmiş çeşitli içeceklerden oluşan bir koleksiyonu. Şişelerden bir cin şişesi alıp kendime bir bardak doldurdum ve mutfak masasına bıraktım. Sıvının beni ısıtmasına izin verirken, kulaklarım bir hareket sesiyle dikildi.

Birkaç dakika sonra Scott mutfığa sessizce girdi ve ben de auramı kullanarak kendimi karanlığa gizledim, onu bir pelerin gibi giydim. Dolaptan bir bardak alıp suyla doldurduktan sonra tezgaha yaslanıp bir yudum içmesini sessizce izledim.

Pijama olarak giydiği bol tişörtün içinde bacakları açıktaydı. Tişört ona biraz mahremiyet sağlamadan önce, pürüzsüz, kalın uylukları birbirine sürtünüyordu. Siyah saçları omuzlarından aşağı, sırtına doğru hacimli dalgalar halinde dökülüyor ve beline kadar uzanıyordu. İşte o zaman etrafını saran hafif mavi parıltıyı fark ettim. Ölümlü gözler bunu fark edemezdi. Onlar için değildi. Tanrılar için bir uyarıydı. Avcı bir koruma işareti sunuyordu.

"Görüyorum ki hâlâ benim yarattığım karmaşayı temizlemeye çalışıyor. Sana koruma büyüsü yaptırdı. Doğru şeyi yapacağıma güvendiği de neymiş yani?" diye tısladım, bardağı o kadar sıkı tutuyordum ki çatladı.

Karanlıktan gelen sesimin şoku onu irkiltti. Sandalyeden kalkarken etrafımdaki aurayı serbest bıraktım, bardağı masada bıraktım. Beni gördüğü anda vücudundaki her kas gerildi. Dün öğleden sonra yeteneklerimize inanmadığını söylediğinde Scott'ın sahip olduğu özgüven yok olmuştu. Şimdi bunu bizzat gördüğü için kabuğuna çekilmişti.

Ama bu, onun benim gerçek potansiyelimi anlamasını sağlamaya yetmedi. Biraz eğlenmek istiyordum. O küstah, şımarık kişiliği sinirlerimi bozmuştu ve evine sızmak ilk adımdı. Birlikte yaşamak, onun ateşli ruhunu yok etmek için mükemmel bir fırsat sunuyordu.

"Tanrı'nın ellerinin üzerinde olması nasıl bir histi?" diye merakla sordum ona.

Bardağı dikkatlice tezgâhın üzerine koydu ve başını salladı. "İyi geceler, Grayson," dedi kısaca.

Scott kapıya doğru birkaç adım attı, ama auramın karanlık bir zerresi kapıyı hafif bir tık sesiyle kapattı. Holden'ı uyandırmak istemiyordum. Bu

özel bir görüşmeydi. Bire bir.

"Konuşmayı geçiştiremezsin," dedim ona sakın bir şekilde, ama içimden hiç de öyle hissetmiyordum. "Beni geçiştiremezsin."

Laboratuvarda yanımdan uzaklaşırkenki görüntüsü zihnimin en ön planına hücum etti. Hayatım boyunca hiç kimse çağrımın cevap vermemişi, yine de bu ölümlü insan benim davranışlarımdan üstün olduğunu sanıyordu.

Ona doğru yürürken panikledi ve kapıyı açmak için boşuna bir çabayla kapı kolunu çekti. Göğsümün derinliklerinde kısık bir kahkaha yankılandı. En azından kafasında bir nebze de olsa sağduyu vardı.

"Korkuyorsun," dedim kısaca, benden bu kadar kolay kurtulabileceğini düşünmesine eğlenerek.

Scott benimle yalnız kalmak istemiyordu. Onu odaya hapsettiğime göre şimdi ne yapacağı konusunda kafasında bir sürü düşünce dönüyordu. Eğer Holden'ı çağırmak gibi bir aptallık yaparsa, bu sefer onu tamamen susturacağımdan emin olacaktım. Onu laboratuvarda kolayca etkisiz hale getirmiştım ve bunu yine hiç pişmanlık duymadan yapacaktım.

Onu çağırmak yerine, yavaşça arkasını döndü, böylece birbirimize baktık. Bu kadın belli ki ne zaman duracağını bilmiyordu.

Düşüncelerindeki bu değişiklik kaşlarımı kaldırmama ve ona daha da ilgiyle bakmama neden oldu. Ah, kesinlikle onunla çok eğlenebilirdim.

"Sadece korkmuş değilsin," diye belirttim ona doğru ilerlerken.

Bir adım geri attı ve kaçış yolunu kapatan kapıya çarptı. Önünde durarak elimi kaldırdım ve işaret parmağımla çenesini okşadım. Nefesi kesildi ve dokunuşumun altında kasıldı. Parmağımla çenesini kaldırarak doğrudan gözlerimin içine bakmasını sağladım. Yapmaması gerektiği söylenmiş bir şeydi bu.

Bir Tanrı'nın gözlerinin içine bakmak bize meydan okumak demekti ve bu savaşı kazanmanın imkanı yoktu. Mavi, siyah sanılabilecek kadar derin kahverengiyle buluşuyordu. Scott'ın ağırlığını taşıyamayacağını, bakışlarımdan yoğunluğu altında dizlerinin büküldüğünü hissettiğimde, göz temasını kestim ve ellerimle kollarını kavrayıp onu zorla kapıya yasladım. Dokunuşumda hiçbir naziklik yoktu, parmaklarım onu dik tutarken yumuşak etine saplanıyordu.

"Meraklısın," diye fısıldadım dudaklarımda hafif bir gülümseme belirirken.

"Ben—" Scott kelimeleri bulmakta zorlandı.

Ona doğru eğildim, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve Scott onun dikkatini gözlerimden ziyade dudaklarıma çekti. Düşünceleri çok netti. Beni

daha da yakına çekmek ve aradaki mesafeyi kapatmak istiyordu.

"Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?" dedim, gayet doğal bir şekilde.

"Bu benim işim," diye sertçe karşılık verdi.

Yangını kalıcı olarak söndürmek için ne gerekir?

Göğsümde bir kahkaha daha yankılandı. "Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum, Scott."

Onu kapıya yaslamıştım ve daha da yaklaştığımda nefesinin kesildiğini duydum. Aramızda bir kağıt parçasını bile zor sığdıracak kadar yer vardı. Yakınlığım karşısında zihni ve kalbi hızla çarpıyordu. Burnum elmacık kemiğine değdi ve bal ile portakalın hafif kokuları duyularımı sardı.

"Beni bu kadar yakından tanımak iş tanımının bir parçası değil sanırım," diye fısıldadım kulağına, müstehcen düşüncelerden eğlenerek. Laboratuvar önlüğü giyen o kaskatı adamın böyle kirli bir zihne sahip olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

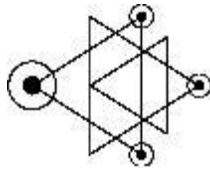
Sıcaklık yanaklarını pembe ve sıcak bir renge büründürmüştü. Aklından geçen her şeyi okuyabiliyordum, bedenime yaslanmanın nasıl bir his olacağına dair o uçucu düşünceler de dahil.

"Şunu açıkça söyleyeyim," diye fısıldadım, bu da onun tüylerini diken diken etti. "Senin gibi pis bir ölümlüye asla böyle bir şekilde dokunmazdım."

Hızla geri çekildim, onu bıraktım ve acımasız bir kahkaha atarak ona biraz alan verdim.

Utanç yüzüne yansdı, ben de uzanıp kapıyı iterek açtım ve mutfaktan geriye doğru sendelemesine neden oldum. Yere düşmeden önce kendini toparladı, bu da beni oldukça hayal kırıklığına uğrattı.

"İyi geceler, Scott," diyerek onu uğurladım, kısa sürede onun kalbine ne kadar derinden dokunabildiğimle gurur duyuyordum.

Sabah, Scott'a işkence etmek için yeni fırsatlar getirmişti, ancak ne yazık ki, kahvaltıda görünmedi.

Holden onu bulamadı ve işe erken gitmiş olması gerektiği sonucuna vardı. Dün gece yaşananların onu o kadar etkilediğini ve kahvaltıda benimle

aynı masaya oturamadığını bilmek beni gururlandırdı. Bu memnuniyet, enstitüye ve laboratuvara kadar olan tüm yol boyunca sürdü. Scott istediği kadar benden kaçmaya çalışsa da, onu bulup onunla oynamaya devam edecektim.

Laboratuvara girdiğimizde Charlotte bizi "Günaydın," diye karşıladı. "Quen nerede?"

"O burada değil mi?" diye sordu Holden.

Boynunda bir morluk oluşmuş ve teninde koyu bir leke olarak yayılmıştı, bu yüzden sürekli gömleğinin yakasını düzeltmek zorunda kalıyordu. Gururla sergilediğim başarılarımdan bir diğeri.

"Hayır, Matthew," dedi Charlotte gözlerini devirerek ve isteksizce. "Yoksa onun hakkında soru sormazdım. Boynuna ne oldu Allah aşkına?"

Laboratuvarın kapısında geride durup ölümlülerin sohbetlerini ve günlük işlerini yapışlarını izledim. Tamamen sıradan ve önemsiz işler. Hiçbiri benim için ilgi çekici değildi. Bana alan tanımaya devam ettiler, temkinli bakışlar attılar ama daha fazlası yoktu. Klinik tesisi ziyaret etmem gerekmediği günü dört gözle bekliyordum. Planım, integrasyondan kurtulmak için ikna edici bir yol bulmaktı. Hunter'ın, benden alabilecekleri her şeyi aldıktan sonra beni burada tutmaktansa Elysia'ya geri göndermeyi tercih edeceğini umuyordum. İstedikleri takdirde evcil hayvan gibi davranabilecek on bir kişi daha vardı.

Holden, Charlotte'a "Dün gece işler biraz kızıştı" diye yanıt verdi.

Utanmış görünme nezaketini gösterdi ve içimde yeniden bir memnuniyet duygusu kabardı. O aptal ölümlünün haddini bildirmem gerekiyordu ve gergin geçen kahvaltı ve enstitüye sessiz yolculuktan anlaşıldığı kadarıyla, işi başarmıştım.

Holden şaşkın bir ifadeyle, "Erkenden işe geleceğini sanıyordum," dedi.

"Gareth'i görmeye gidiyorum." Charlotte ikimizin de yanından geçip arkasına baktı. "Laboratuvara ne oldu acaba?" Yerdeki çatlakları ve boş rafları işaret etti.

Holden yüzü kızararak, "Dediğim gibi, işler biraz kızıştı," diye tekrarladı.

Charlotte ikimize de bir bakış attı ama giderken başka bir kelime söylemedi.

Sabahın geri kalanını, beni incelemek üzere bir araya getirilmiş ekibin düşüncelerini gözden geçirirken, bir laboratuvar tezgahında memnuniyetle oturdum. Düşünceler her zamanki gibiydi, ancak birkaç ölümlü birden fazla

kez dualarını bana yöneltmişti. İnsanlar haksızlığa uğradıklarında nefret ederlerdi ve işte o zaman bana yönelirlerdi.

Scott'ı nerede olursa olsun kendi düşünceleriyle baş başa bırakmaktan mutluluk duydum. Büyük ihtimalle dün geceki karşılaşmamızdan sonra yaralarını sarıyordu. Onu kırmak sandığımdan daha kolay olacaktı ve onun moralinin bozulduğunu düşünmek bana karanlık ve çarpık bir zevk veriyordu. Meslektaşları için takındığı maske olmadan, sahte bir şekilde sahip olduğu özgüven olmadan, Quentin Scott sıradan bir ölümlüydü, sıradışı bir hayatı olan sıradan bir insandı.

Saat öğle vaktine yaklaşırken Charlotte laboratuvara geri döndü, düşünceleri gürültülü bir şekilde diğerlerinin sesini bastırıyordu. Ben de ana sıraya tutunarak hızla yerimden fırladım. Tabure geriye doğru devrilerek yere düştü ve dikkat çekti. Holden anında araya girdi.

"Ciddi misin?" diye sordum, konuşurken sol gözüm seğiriyordu. Cümle bir hırıltı gibi çıktı ağzımdan ve Charlotte biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Gareth ne dedi?" diye sordu Holden ona.

Charlotte omuz silkerek, "Gareth onu başka bir göreve atadı," diye haberi verdi.

"Kime?" diye kısaca sordum, ama mantıklı bir tahminde bulunabilirdim.

"Avcı."

Öfke, bir tsunami gibi içimi kapladı ve diğer tüm duygularımı silip süpürdü. Öfkemle boğuşurken, auramın karanlık gölgeleri ellerimin etrafında kıvrıldı. Doğduğumuzdan beri her şeyde ağabeyim üstün gelmişti, ama ben bundan giderek daha çok bıkmıştım. Hunter'ın yapılması gerekenleri dikte etmesi ve herkesin körü körüne kabul etmesiyle, kayıtsızlık tedavi edilmemiş bir hastalık gibi yayılmıştı. Ama benim kendi düşüncelerim vardı ve ağabeyime artık pembe gözlüklerle bakmayı çoktan bırakmıştım.

"Neden onu başka bir göreve atadı ki?" diye sordu Holden kaşlarını çatarak.

Charlotte, "Kendisi istedi," diye açıkladı.

Holden bana doğru döndü ve ellerimdeki, daha da büyümüş olan siyah lekelere baktı. "Ona ne yaptın?"

Dün gece yaptığımız konuşmayı hatırladım. Scott hâlâ beni umursamayacağını düşünüyordu. Yine uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Bana karşı üslubuna dikkat et Holden," diye uyardım, bir sonraki hamlemi hesaplayarak. "Dün gece boynunu kırmadığıma pişman etme beni."

Holden, daha büyük bir izleyici kitlesinin önünde bir önceki günkü gibi aynı durumda kalmak istemediği için hemen geri adım attı.

"Eğer onunla çalışırsam iş birliğinizi kabul ederim, aksi takdirde uymayı reddediyorum," dedim onlara. Ses tonum, az önce verdiğim kararı sorgulamaya cesaret edebilecek herhangi birine meydan okuyordu. "Onunla konuşmak istiyorum."

Charlotte bana merakla baktı, göz göze geldiğimizde ise bakışlarını hızla kaçırdı.

"Zararı olmaz," dedi Holden'a bakarak.

Talebime karşı pek istekli görünmüyordu. Scott'la ilgili konular gündeme geldiğinde ortaya çıkan koruyucu bir yanı vardı. Holden, Scott'la yalnız görüşmek ve durumu kontrol altına alarak kontrolün kendisinde olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

Charlotte, "Matt," dedi. "Başlamayan tek takım biz olacağız. O sadece onunla konuşmak istiyor."

İsteğimi reddederse patlayacakmış gibi yanaklarımın içini ısırdım.

Holden sonunda onunla aynı fikirde olduğunu belirterek, "Onu Hunter'ın laboratuvarına götüreceğiz," dedi.

Holden, Charlotte ve diğer iki güvenlik görevlisi beni koridorlardan geçirerek üst kata kadar eşlik ettiler. Sonunda laboratuvarın önünde durduk ve camın ardından Hunter'ı, Scott'ın ondan kan alırken açıkta kalan koluyla gördüm. Etrafındakilerle canlı bir şekilde konuşuyor, işini yaparken tamamen rahat görünüyordu ve içimde yeni bir öfke dalgası yükseldi.

Bu hiç de sürpriz olmamalıydı. O da ölümlüydü. Elbette, seçebileceği en kolay yolu seçecekti.

Charlotte cam kapıyı çalarken, "Önce içeri girip onunla konuşayım," dedi ve biri onu içeri aldı.

Onu takip edip olay çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

Scott, benim onu bulmamı isterdi.

HAYIR.

Bana gelebilirdi.

SEVEN QUENTIN

Huzursuz bir gecenin ardından, tek kelime etmeden erkenden işe gittim. Holden, Grayson'la başa çıkabilirdi. Dün gece fazlasıyla çocuk bakıcılığı yapmışım zaten. Ayrıca, Holden muhtemelen dün laboratuvardaki olaydan sonra onda kalıcı bir izlenim bırakmadığını ona gösterme fırsatını dört gözle bekliyordu.

Aynı şey benim için söylenemezdi.

Dün gece olanları düşündükçe utanç damarlarımda yanıyordu. Grayson'ın mutfakta olduğunu konuşana kadar fark etmemiştim bile ve olaylar çok hızlı bir şekilde gelişmişti. Karanlıkta ne kadar çekici görüldüğüne dair düşüncelerim de dahil, aklımdan geçen her şeyi didik didik etmişti.

Neden utanmalıydım ki? O bir tanrıydı ve tüm grubun ne kadar çarpıcı olduğunu fark eden tek kişi ben değildim. Ona bu kadar yakın olmak, bacaklarımı birbirine bastırmama neden olan bir özlem uyandırmıştı. Sonra da bana asla benim gibi 'kirli bir ölümlüye' dokunmayacağını söyleme şekli, kendimi kirli ve değersiz hissetmeme neden olmuştu.

Evimde kendimi böyle hissetmeyi reddettim. Kaygının kontrol edilemez bir canavara dönüşmesine izin vermek yerine, günümün ilk otuz dakikasını ofisime kapanarak, düşüncelerimi toparlamakla geçirdim. Bir bilim insanı, bir problem çözücüydim. Eleştirel düşünme hayati bir beceriydi.

Gareth, iş gününün resmi başlangıcından önceki erken saatlerde her zaman ofisinde bulunurdu. Bu proje onun gurur kaynağıydı ve harcadığı saat sayısına bakılırsa, karısının dünyanın en anlayışlı kadını olduğunu tahmin ediyordum.

Kapıyı çaldım, cevap beklemeden içeri girdim. Ailem odaya böyle rahatça girdiğimi görseydi çok utanırlardı, ama kendimi savunmazsam da hayal kırıklığına uğrarlardı. Bu iki senaryodan biri daha kolaydı.

Ben ona doğru yürürken Gareth gözlerini iki masaüstü monitörüne dikti.

"Scott?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bugün biraz erken geldin." Bileğindeki saate baktı.

Davete gerek kalmadan masasının önüne oturdum. Bir bacağıma diğerinin üzerine attım ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Sizinle konuşmam gerekiyor," dedim.

Gareth, sorunu sezerek, "Grayson'la her şey yolunda mı?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bir an duraksadım. En son istediğim şey Gareth'in benim beceriksiz, zayıf ya da daha kötüsü, her şeyi abarttığımı düşünmesiydi. Beni histerik bir kadın olarak görüp geçiştirebileceği düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Bu benim yetki alanımın dışındaydı ve Grayson'ın ne kadar dengesiz olduğu konusunda, birçok kanıtlarla desteklenerek, oldukça endişeliydim.

"Her şey yolunda—" Cümleyi nasıl bitireceğimi düşündüm. "İyi." Yalan, kendi kulaklarımda bile zayıf geldi ve içten içe utandım. "Gareth, Grayson'dan transfer talep ediyorum," diye konuyu doğrudan ele aldım, gereğinden fazla takılmak istemedim.

"Scott," dedi Gareth kararlı bir şekilde, dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi ve savunmasına başlamaya hazırlandı.

Gareth, tüm o kibar e-postalarına ve neşeli şakalarına rağmen, başkomutandı. Egosu bizimkinden büyüktü, azmi daha baskındı, hırsı hepimizi geride bırakmıştı. Bu, kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırıp geri çekileceğim anlamına gelmiyordu. Bu bir irade savaşı olacaktı.

"O, dengesiz ve tahmin edilemez biri," dedim patronuma.

"İşte bu yüzden seni en başta onunla eşleştirdim," diye yanıtladı. "Zorluğun hoşuna gideceğini düşündüm. Sınıfının en iyisisin. Tanıdığım en genç doktora mezunusun. Çalışmaktan kaçınacak biri değilsin."

Gareth, insanların egolarını okşamakta ustaydı. Gelişimizden önceki aylarda, personelin her birini kendi istediği gibi yönlendirmiş ve onlara gerekli işlemleri yaptırmıştı. Onun gözetiminde birçok işi tamamlamıştık çünkü Gareth, insanların öz saygılarını beslemekten çekinmiyordu, ama bu sefer buna kanmayacaktım. Neler yapabileceğimi biliyordum, ama bu onun bunu bir koz olarak kullanabileceği anlamına gelmiyordu.

"Bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemiyorsun, Gareth," dedim ona soğukkanlılıkla.

Kimse benim yerime savaşmayacaktı, bu yüzden iyi niyetlerimi yansıtmayan tatlı sözlere kapılmamak için kendime güvenmek zorundaydım.

İyilik çoğu zaman acıydı. İnsanlar kendi gündemlerini takip etmekten kendilerini alamıyorlardı.

Parmaklarını birleştirdi ve ben de sandalyeme yaslandım. Bu benim ilk işimdi ve daha önce hiç şartlar üzerinde pazarlık yapmamıştım, ama kolay kolay geri adım atmayı reddettim.

"Atamayı talep ediyorum," diye tekrarladım. "Başka bir Tanrı'ya atanmak istiyorum."

"Bu isteği yerine getirmek istediğimi söyleyemem."

"Bu iş için beni özellikle seçtiniz," diye hatırlattım ona. "Gareth, katı şartlarım vardı. Bulguları yayınlamak için bu projede çalışmak istedim, ancak denek çocuk gibi davrandığı için ondan istediğimi alamayınca bu biraz zor oluyor. Yayınlarımı ve takdirimi istiyorum ve bu gidişle, önce başkalarından biri elde edecek. Bu yüzden ya başka bir göreve atanacağım ya da bu projeden ayrılacağım," dedim kendinden emin bir şekilde.

Gareth'in yüzünün rengi soldu ama ifadesi sakinliğini korudu. Vücudunda tek bir kas bile kıpırdamadı. Benim yerime geçebilirdi. Ama bu, pozisyonu kabul edecek birini bulmak, tüm gizlilik sözleşmelerinden geçmek ve onları işe alıştırmak anlamına gelirdi. Ben buradaydım ve bana doğru araçları sağlarsa laboratuvarı sonuç üretebileceğime dair kanıtlanmış bir geçmişim vardı.

Bu durum iki yöne de gidebilir; ya dileğim gerçekleşir ya da Gareth beni kapı dışarı eder ve ben de iş geçmişimde açıklanamayan bir boşlukla tekrar doktora sonrası pozisyonlarına başvurmak zorunda kalırım.

"Bunu kastetmiyorsun herhalde," dedi Gareth, blöfümü ortaya çıkarmaya çalışarak.

Sandalyede biraz daha dik oturarak omuzlarımı gevşettim. "Evet, biliyorum. İkimiz de biliyoruz ki dünyanın dört bir yanındaki laboratuvarların yarısına sorunsuz bir şekilde girebilirim. İnsanlar beni ekiplerinde istiyor ve sözünü tutan bir işveren bulmaktan çekinmeyeceğim."

Tezimi teslim etmeden önce bile St Andrews', Auckland ve Houston Methodist'ten teklifler gelmişti. Sözlü sınavımın dış jüri üyesi Sevilla'dan bir profesördü ve istersem dördüncü iş teklifini de vermişti, ancak bu işin tarih kitaplarına geçme vaadi taşıdığı için tüm bu enstitüleri geri çevirmiştim ve böyle bir teklif için egomu dizginlemek zordu.

Cass, işi kabul etmem için gereken son itici güçtü. Ağabeyim benim en büyük destekçimdi ve dünyada en çok sevdiğim kişiydi. Akademide kalmak yerine devlet görevi almayı düşündüğümü açıkladığımda tereddüt

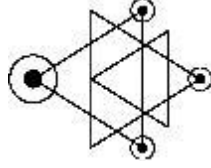
etmişti. Yolsuzluğun tehlikeleri hakkında yirmi dakikalık bir ders dinledikten sonra, beni mutlu eden şeyi yapmam gerektiği sonucuna varmıştı.

"Pekala," dedi Gareth sonunda nefesini vererek. "Grayson'ın peşini bırakıyorsun."

"Peki, kime yeniden atandı?" diye sordum, ona gülümseyerek ve göğsümdeki düğümün çözüldüğünü hissederek. "Titiz değilim." Şansımı zorlamaya gerek yoktu ve diğer tanrıların sorun çıkardığını da duymamıştık.

Gareth homurdandı. "Hunter'la çalışabilirsin, onunla bir sorunun yok gibi görünüyor."

"Bununla çalışabileceğimi düşünüyorum."

"Queen," Charlie'nin sesi laboratuvarın her yerinde yankılandı.

Arkamı döndüm ve bir tüp kanı ters çevirerek antikoagülanla karıştırdım. Ölümlülerin kanı koyu kırmızı iken, Tanrıların kanı erimiş altın rengindeydi. Hunter'ın kanında, aurasıyla aynı tonda, parlak mavi benekler vardı. Bu, kelepçeleri yaparken bize verilen kandı, ama kime ait olduğunu bilmiyordum.

"Charlie," dedim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Bir noktada eski ekibimle yüzleşmem gerekeceğini biliyordum ama öğle yemeğine kadar bunu beklemiyordum.

"Görev değişikliği istedin," diye lafı uzatmadan söyledi Charlie. Aramızda bu kadar iyi anlaşmamızın bir sebebi vardı.

Hunter ve diğerlerinden uzaklaşarak, biraz mahremiyet sağlamak amacıyla Charlie'nin dirseğinden tuttum. Yukarı ve laboratuvarın cam ön cephesinin dışına baktığımda, Holden'ı iki güvenlik görevlisiyle birlikte orada dururken gördüm. Ancak en heybetli güç, ellerinin etrafında siyah bir aura toplanmış, öldürücü bir bakışla orada duran Grayson'dı. Bakışımı gördüğünde aura daha da büyüyerek koridoru kararttı.

"Saygısızlıkla ben ilgilenmiyorum, Charlie," dedim gözlerimi ona çevirerek. "Onun davranışlarını gözlemlemek senin işin. Benim işim onun biyolojisini incelemek, onun davranışlarının hedefi olmak değil—"

Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemedim.

"Tanrı kompleksi mi?" diye sordu Charlie.

"Kesinlikle!"

"Quentin." Charlie neredeyse kahkaha attı, ismimi neşeli ve havadar bir şekilde söyledi. "O bir Tanrı. Elbette, Tanrı kompleksi var, ama onun seni böyle kovmasına izin vermene şaşırdım."

"Beni kovmadı ki!" diye yüksek sesle itiraz ettim, arkadaşımın suçlamasına gücenmişim. Laboratuvardaki birkaç kişi bana baktı ve sesimi alçalttım. "Beni kovmadı ki. Sadece bu projede biraz daha az dirençle çalışmak istedim."

Charlie bu düşünceye başıyla onay verdi. Erkek egemen bir alanda çok çalışmaya olan isteğimi anlayacaktı. Sürekli olarak değerimizi kanıtlamaya çalışıyorduk.

"O—" diye başladı Charlie ve dudağını ısırdı.

"Ne?"

İçini çekerek, "Grayson, bizimle tekrar çalışmadığınız sürece talebime uymayacağını söyledi," dedi.

"Ne?" Doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Charlie'nin arkasına baktığımda, Grayson'ın laboratuvarın dışından bana hâlâ yoğun bir şekilde baktığını, sanki beni yakıp kavurmaya çalışıyormuş gibi davrandığını gördüm. İstese bunu başarabilirdi de muhtemelen.

"Neden?" diye sordum ona.

"Bilmiyorum Quen, ama Gareth'in eksiksiz bir sonuç seti istediğini biliyorsun ve eğer Gray başka kimseyle çalışmak istemiyorsa, eksiksiz bir sonuç setini kaybetmek üzereyiz."

Bulduğumuz laboratuvara şöyle bir göz attım. Hunter hiç şikayet etmeden bizimle çalıştı. Numune alınmasına izin verdi ve bizim sorularımızı yanıtlarken sorular sordu. Grayson ise beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu ve sonra da kafamı karıştırdı. Ancak Gareth on iki set sonuç bekliyordu ve bu durumda başarısızlık tamamen benim omuzlarıma kalacaktı.

"Kahretsin," diye tısladım, gerçekle yüzleşirken ve hayal kırıklığından gözlerim yaşlarla dolarken. "Bırakın onunla konuşayım." Ortamın oldukça gergin olduğu laboratuvardan dışarı çıktık. "Grayson'la konuşmak istiyorum," dedim hepsine.

"Buyurun," dedi Holden.

"Tek başıma hallederim Holden," diye tersledim, oyun oynamaya hiç niyetim yoktu.

"Hayır," diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladı, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Holden!” diye bağırdım. “Bugün beni zorlama!”

Diğer iki meslektaşına işaret vermeden önce gözlerini kısarak koridorun sonuna doğru, kimsenin görmeyeceği şekilde yürüdü. Charlie de onlara katılmadan önce bana güven verici bir gülümseme verdi.

Yalnız kaldığımızda Grayson, kardeşinin adını alaycı bir şekilde "Hunter" diye seslendi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Grayson?" diye sordum ona.

"Kardeşimle çalışmayı seçtiniz."

"Aslında," diye düzeltmeye başladım, "ben sizin takımınızdan ayrılmak istediğimde Gareth beni kardeşinizin yanına yerleştirdi."

"Ve eminim bu fırsatı hemen değerlendirdin," dedi alaycı bir şekilde. Grayson doğruldu ve öfkeyle burnunu çekti, ardından ekledi: "Başka kimseyle çalışmayacağım."

"Neden?"

Öfkesi hemen ortaya çıktı. "Sana bir sebep vermek zorunda değilim!"

Gözümün ucuyla Holden'ın bize doğru geldiğini gördüm. Ona baktım ve o olduğu yerde durmadan önce elimi kaldırdım. Bu benimle Grayson arasında bir meseleydi.

"Bu benim işim, Grayson. Bunu ciddiye alıyorum," dedim ona sakince. "Seninle oyun oynamak ve hayatımı zorlaştırmanla ilgilenmiyorum. Yapılması gerekenleri yapabilmek için yer değiştirmeyi istedim."

"Hem sen hem de ben biliyoruz ki, bensez senin işin yarım kalır," diye karşılık verdi.

Bir adım daha yaklaştı ama dün gecekinin aksine, yerimde durdum. Artık benim bölgemdeydi. Laboratuvar, kendimi en güvende hissettiğim yerdı. Klinik, analitik ve mantıklıydı. Geç saatlere kadar çalışarak, erken kalkarak ve hafta sonlarını kaçırarak kendimi orada geliştirmiştım. Krallığımda yok edilmeyi reddettim.

Grayson sözlerine şöyle devam etti: "Beni istediğin gibi yaptıramaman seni rahatsız ediyor. Benim tamamlanmamış bir proje olmam seni üzüyor."

Beni rahatsız eden şey, düşüncelerimi dile getirmesem bile her şeyi okuyabiliyor olmasıydı. Gerçekten kaçış yoktu. Projelerimi asla yarım bırakmazdım ve onun davasını bitirememem, transfer istediğim şey olsa bile, beni huzursuz hissettirdi.

"Geri gel, istediğini sana vereceğim," dedi Grayson. "Dün de sana kanıtını sunmak için seninle birlikte çalışacağımı söylemişim."

"Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Yapamazsın," dedi bana dürüstçe. "Sadece senin için neyin önemli olduğuna karar vermen gerekiyor."

Kafamda binlerce alarm zili çaldı. Ona güvenemezdim. Asla güvenemezdim ve bunu bana az önce söylemişti. Ama tek yapmam gereken, gerekli örneği alana kadar ona yeterince katlanmaktı. Ben, deneyler için Grayson'ın orada bulunmasına ihtiyaç duyan bir fizikçi değildim.

Ona güvenemeyeceğimi biliyordum, ama bitmemiş bir proje vardı - benim projem - ve Charlie'nin Grayson'ın beni kovduğunu söyleme şekli kanımı kaynatmıştı. İnsanlar gerçekten böyle mi düşünüyordu? Boş dedikodular, anlatıyı çarpıtarak beni kendi hayatımın kontrolünü ele alan çaresiz bir kadın yerine, çaresiz bir kadın gibi gösteriyordu.

Siyah bir uzantı bileğimi sardı ve Hunter'ın koruyucu büyüünün etkisini kaybettiğini ve beni Grayson'ın insafına bıraktığını anladım. Bunu tekrar yapmasına izin veremezdim.

"Gareth beni görmekten bıacak," dedim.

Sözler sihir gibiydi. Grayson'ın aurası dağıldı ve ben diğerlerine doğru döndüm.

Koridorda yürürken, "Onu laboratuvara geri götürün," diye emrettim. "James'ten biraz heparinli vakum tüpü ve kelebek iğne hazırlamasını isteyin. Ben Gareth'i görmeye gidiyorum."

Cevap beklemeden merdivenlerden aşağı, ofislere indim ve günün ikinci toplantısına hazırlanmak için kendime bir fırsat tanıdım.

Gareth'in ofisine haber vermeden girdiğimde, hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. Patronuma vermek istediğim izlenim bu değildi.

"Şimdi ne olacak, Scott?"

Stresli görünüyordu ve bunun sabah kapısına getirdiğim durum yüzünden olduğunu biliyordum. Grayson'ın ekibinde benim yerimi almak isteyen başka kimse yoktu ve Gareth benim yerime birini bulsa bile, Grayson onlarla çalışmayı reddedeceği için bunun bir önemi olmayacaktı.

"Eğer onunla çalışmamı istiyorsanız, birkaç şeyin gerçekleşmesi gerekiyor," dedim ona.

Gareth içini çekti ve masasından kalktı. "Listele onları, ben de ne yapabileceğime bakayım."

Bir saat sonra, transfer seçeneği olmadan Grayson'la tekrar çalışacağım konusunda anlaştık, maaşım yeniden müzakere edildi ve elimde tek bir bakır kelepçe vardı. Son kısım daha çok Gareth'in ısrarıydı ama itiraz etmedim. Evimde güvende olduğumdan emin olmak güzel olurdu. Öte

yandan, Grayson dün gece güçlerinin çok fazla yardımına ihtiyaç duymadan beni gayet iyi bir şekilde sinir etmeyi başarmıştı.

Koridorlar öğle yemeği molasına başlayan insanlarla dolup taşmıştı ve ben de kalabalığın arasından sıyrılıp işime geri dönmeye çalışırken Charlie'ye çarptım.

"Geliyor musun?" diye sordu bana.

"Hayır. Herkes geri döndüğünde hemen başlayabilmek için her şeyi ayarlamak istiyorum," diye açıkladım. "Bu zaten olması gerekenden daha uzun sürdü."

"Benim de sizinle gelmemi ister misiniz?"

Başımı salladım. "Afiyet olsun, size haber vermeden gitmeye çalıştığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diye geçiştirdi Charlie beni. "Çok fazla çalışma."

Laboratuvardaki sessizlik bana çok iyi geldi, James'in tezgahımda hazırladığı şeylere bakıyordum. İğneler oradaydı, ama muhtemelen daha kalın bir iğneye ihtiyacım vardı. Dolaplara doğru gidip, bir kutu daha kalın iğne çıkardım ve bir avuç aldım.

"Benden kaçmaya çalıştın."

Laboratuvarda yankılanan ipeksi sese irkildim. Tanrıların kedilerle akraba olması gerekiyordu; sessiz, bölgesine bağlı, yüce varlıklar.

Omzumu çevirip baktığımda, Grayson'ın bir banka yaslanmış, beni dikkatle izlediğini gördüm. Yüzümü çevirdim ve kutuyu tekrar dolaba koydum.

"Eğer birlikte çalışacaksak, bazı şartlarım var," dedim.

Başını yana eğdi ve kaşını kaldırdı. "İlgimi çekti."

Ona bakarak, "Bu laboratuvarda senden istediklerimi yapacaksın," dedim. "Bu projenin ilerlemesi benim için önemli."

Grayson omuz silkti ve içimde bir anlık bir rahatsızlık hissettim. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama benim ve işe alınan diğerleri için çok şey ifade ediyordu.

"Devam edin," dedi.

"Seninle çalışmadığım zamanlarda benden uzak dur."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve zarifçe banktan kalkıp bana doğru yaklaştı. Kesinlikle yarı kediydi.

"Bununla ilgili sorun yaşayan ben olmayacağım," diye fısıldadı.

"Doğru hatırlıyorsam, beni daha yakından tanımak isteyen sendin."

Artık bundan utanmayı reddettim. Sonuçta, on iki yeni sakinimizin son derece çekici olduğunu fark eden tek kadın ya da erkek ben değildim.

"Mesleki değerlendirmemde ufak bir hata yaptım," dedim ona ciddi bir şekilde. "Sonuçta ben de ölümlüyüm, beni affetmeniz gerekecek."

Grayson benim hakkımdaki düşüncelerini gayet açık bir şekilde belli etmişti.

Pis ölümlü.

Kelimeler, itiraf etmek istediğimden daha fazla yer kapladı zihnimde.

"Hepsi bu kadar mı, yoksa başka bir şey var mı?" Grayson benden bir adım geri çekildi.

Cebimden bileziğe benzeyen tek bakır bileziği çıkardım ve aramızdaki boşluğa tuttum. Grayson'ın yüzündeki alaycı ifade kayboldu ve gözlerini bu rahatsız edici nesneye dikti.

"Evde benimle birlikteyken veya bütünleştirici aktiviteler yaparken bunu giyeceksin," dedim ona.

"Kesinlikle olmaz," diye hırladı.

"Bu konuda pazarlık söz konusu değil."

"Güçlerimi elimden almak istiyorsunuz!"

"Bana güvenemeyeceğimi kendin söyledin."

Parmaklarının seğirmesini ve aralarından sızan siyahlığı fark ettim. Grayson kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibi görünüyordu. Dün enstitüden ayrıldıklarında Hunter ile arasında geçen her neyse, onu tereddütlü bırakmıştı.

"Sen uyurken ben giyeceğim," dedi bana.

"Sana bunun pazarlık konusu olmadığını söyledim," diye tekrarladım, onun saçma önerisini görmezden gelerek. "Evde olduğumuzda ve dışarı çıkmamız gerektiğinde takacaksın. Diğerleriyle birlikteyken takmana gerek yok. Bu sadece benim emrim değil. Gareth de aynı fikirde."

"Pekala!" diye tısladı.

Kelepçeyi cebime geri koydum. Bu onun güçlerini elinden almazdı. Tek bir kelepçe muhtemelen güçlerini azaltırdı. Sonuçta o seçkin bir tanrıydı ve güçlerinin ne kadar etkili olduğundan şüphelerim vardı.

Grayson hızla aramızdaki mesafeyi kapattı, kollarını iki yanıma koydu, elleriyle bankı kavradı, böylece o küçük alanda sıkışıp kaldım.

"Benden kaçmaya çalıştın," dedi bana aşağıdan bakarak.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Seni benim hizmetime verdiler."

"Kimsenin hizmetinde değilim. Bu benim işim!" İki elimi de kaldırdım ve onu yerinden oynatmak için avuçlarımı göğsüne bastırdım, ama

Grayson en ufak bir kıpırdama bile göstermeden ellerimin altında dimdik durdu.

“İşte orada,” diye fısıldadı, yüzünde buruk bir sevinç belirmişti. “Uzak tutmak için çok uğraştığın öfke işte orada. Beni çağırmaya neden olan da bu öfke.”

“Sana inanmadığımı söyledim. Seni asla aramam.”

“Ahmak kız. Kanımızın ilahi olduğuna dair bolca kanıt gördün zaten.”

Çocukluğumdan beri öfke kontrolüyle mücadele ettim. En ufak şey bile beni en patlayıcı şekilde kızdırdı. Yaşım ilerledikçe ve ailemin yönlendirmesiyle bunu kontrol etmeyi öğrendim, ama asla tamamen ortadan kalkmadı. Fiziksel tartışmalardan sözlü tartışmalara dönüştü. Sözlerin inceliklerini ve onları rakibime karşı nasıl kullanacağımı öğrendim.

"İlahi mi?" diye sordum, kalbimin nasıl çarptığını umursamadan. "Çok farklı olduğumuz konusunda ısrarcısın, ama kendine bak. Benden daha iyi değilsin. Bencil ve huysuzsun. Tahtta oturup damarlarında altın bir nehir akarken ölümlülere yukarıdan bakıyorsun, hepsi bu. Yürüyorsun, konuşuyorsun ve tıpkı bizler gibi kusurlusun."

Onun ilahi gücünü sorgulama cüretimi görünce yüzünde öldürücü bir ifade belirdi, ama artık zorlanmaktan bıkmıştım. Benim bölgemde olduğu halde ipleri kendi elinde tuttuğunu sanmasından bıkmıştım.

Küçük bir ses adımı çağırdı ve Grayson'ın arkasından baktığımda James'in orada durup durumu incelediğini gördüm.

Benden sadece üç yaş büyük olan James, benden emir almakta hiç sorun yaşamadı. Adam o kadar rahattı ki neredeyse yere yatmış gibiydi.

"James, bize biraz sıvı azot kovanı getirir misin lütfen?" diye sordum, sesimi titretmemeye çalışarak.

Gözlerini bizden ayırmadı ve benden istediğimi yapmak üzere ayrılmadan önce başıyla onayladı.

Yavaşça dikkatimi Grayson'a çevirdim, gözlerinin içine doğrudan bakmamaya özen gösterdim. "Çalışmam gerekiyor, çekil."

Zaman acı verici bir hızla geçti, sonunda Grayson kollarını iki yanımdan çekti ve ben de iğneleri koyduğum tezgahı aldım. Grayson çok az yer bırakmıştı, bu yüzden dirseğime çarptığında yanından sıyrılıp geçtim.

"Ben senin gibi değilim," diye tiksintiyle tısladı. "Bir daha kıyaslama yaparsan, sana ilahi bir varlık olduğumu gösteren tüm farklılıkları, zavallı ölümlü hayatına ne kadar kolay son verebileceğimi de dahil, göstermekten hiç çekinmem."

Scott, bu sabah ortadan kaybolmasıyla ilgili birkaç soruyu zoraki bir gülümseme ve kısa bir yanıtla savuşturmuş, üst katımızdaki odaya geçici olarak yerleştirilmesinin gerçek nedenini açıklamayı reddetmişti.

Özellikle o küçük yorumundan sonra onun kıvranmasını izlemek bana büyük bir zevk verdi. Beni ölümlü bir insanla kıyaslamaya nasıl cüret ederdi? Gerçekten de birbirimize benzediğimizi mi düşünüyordu? Eğer bir daha böyle bir yorum yaparsa, tek kelime bile etmesine izin vermeyeceğimden emin olurdum. Dünyaya bir iyilik yapmış olurdum.

Laboratuvar yeniden çalışmaya başladığında Scott, "Kol," diye sert bir şekilde emretti. Beyaz eldivenlerini takıp bir turnike aldı.

"Hâlâ saygıya ihtiyacım var, Scott," dedim dişlerimi sıkarak.

İçini çekti ve tekrar denedi. "Koluna ihtiyacım var."

Ona en çekici gülümsememi gösterdim, inci gibi beyaz dişlerimi sergiledim. "Lütfen deyin."

"Çekinmezsin," dedi elindeki turnikeyle oynarken ve ben de gülmemek için kendimi zor tuttum.

Kontrollü dış görünüşünün altında, Scott'ın derinliklerinde bana ait bir şey vardı. Biraz fazla gerilmiş, tıpkı aşırı gerilimli bir yay gibi, her an patlamaya hazır.

"Lütfen deyin, sizin için yaparım," dedim, sözlerimi yapmacık bir tatlılıkla.

İçini çekerek ve muhtemelen bugün bir başka olay yaşanmasını önlemeyi umarak dişlerini sıktı ve "Lütfen, kolunu ver bana," dedi.

Siyah gömleğimin etek ucunu pantolonumun içinden çıkarmaya çalıştım ama Scott parmaklarını bileklerime dolayınca hemen durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Dudaklarımda tekrar alaycı bir gülümseme belirdi ve ona şöyle cevap verdim: "Kollarımı daha fazla sıvayamam. Kan istiyorsan, gömleğimi

çıkarmam gerek."

Ellerimi hızla bıraktı ve arkasını dönerek ihtiyaç duyduğu malzemeleri hazırlamakla meşgul oldu. Yine sarsıldım. Yanaklarından boynuna doğru yayılan kızarıklık, ondan yayılan sıcaklıkla birlikte, o nefis, müstehcen düşünceler geri dönmüştü. Ve her şeyin benim lehime gelişmesinden keyif aldım.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini çözdüm, üzerimde birkaç çift göz olduğunu hissediyordum ama dikkatim Scott'taydı. Giysiyi omuzlarımdan silkeleyerek tabureye oturdum ve boğazımı temizlemeden önce gömleği kucağıma katladım.

Scott bana döndü. Nefes alışverişindeki hafif hıçkırığı duydum ve mümkünse yüzü daha da kızardı. Koyu göz bebekleri genişleyerek neredeyse siyah olan iris halkasını gizledi. Birdenbire söyleyecek söz bulamayınca bana doğru iki sessiz adım attı ve yüzüme bakmaktan kaçındı.

Bakışları sol ön kolumda gezindi, bronzlaşmış deriyi ve altında düzenli olarak atan kalın damarları inceledi. Turnikeyi pazı kasıma sıkıca sardı ve uygun bir damar bulmak için parmaklarını dirseğimin iç kısmına bastırdı.

Çalıştığı süre boyunca beni görmezden gelmeye özen gösterdi, ama aklında sadece ben vardım; hem mesleki hem de gayriresmi anlamda.

Bir alkollü mendili yırtarak açtı, tenimde gezdirdi ve iğneyi eline aldı.

"Şimdi biraz daha nazik ol, Scott," diye fısıldadım, onu sessizce alaya alarak.

Kolumun kıvrımına parmaklarını tekrar bastırırken yüz ifadesi hiç değişmedi. Memnun kaldığında, hiçbir uyarı vermeden iğneyi batırdı. Hayal kırıklığına uğradığını düşünmeden, en ufak bir tepki bile vermedim ve o da tüpü takıp altın rengi sıvının kabın kenarlarından aşağı dökülerek dolmasını izledi.

"Hastalarla iletişim kurma şekliniz berbat," diye kibirli bir şekilde söyledim ona.

"Neyse ki doktor değilim," diye karşılık verdi sonunda sesini bularak.

"Ben doktor değilim, ama hastalarla iletişim kurma konusunda kusursuz olduğum söyleniyor."

Sesimdeki imalı ton, tüpü hızla başka bir tüple değiştirirken yanaklarının kızarmasına neden oldu. Utançtan kurtulmak istiyordu ama bu beni eğlendiriyordu. Mantıklı olan her yanı benden nefret ediyordu ve haklıydı da. Ama ustalaştığı temel biyoloji bilgisi, her fırsatta onu ele veriyordu.

"Bunu düşünmeden edemiyorsun, değil mi?" diye sordum, aramızdaki konuşmayı koruyarak.

Scott bana cevap vermeyi reddetti.

Tüp dolunca, iğneyi kolumdan çıkarmadan önce tüpün bağlantısını kesti. Neyse ki, ona herhangi bir zarar vermedi. Tüpü James'e uzattı. Altın rengi kan ışıktaki parıltıyor ve içinden geçen siyah beneklerle çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. James, elinde tüple, planladıkları ilk deney turuna hazırlanmak için uzaklaştı.

Scott, sert ve iş bitirici bir tavırla, "Şimdilik ihtiyacım olan her şeye sahibim," dedi. "Charlotte öğleden sonrasının geri kalanında seni görmek istiyor." Kolumdaki turnikeyi hızla çıkardı.

"Ne istiyor?" diye sordum.

Sorum onu durdurup bana baktırdı, ama ben Holden'la konuşan ve elleriyle çılgınca hareketler yapan Charlotte'a odaklanmışım. İkisi arasında tartışmanın olmadığı bir an bile yoktu.

Scott turnikeyi hafif bir sesle tepsiye bıraktı ve omuz silkerek eldivenleri ellerinden çıkardı.

"Sanırım size sadece birkaç soru soracak. Charlie'nin görevi kafanızın içinde neler olup bittiğini ve neden böyle davrandığınızı anlamak."

Cümlesini bitirmesine daha fırsat vermeden, "Bu bilgiyle ne yapacak?" diye sordum.

"Üzgünüm?"

Tekrar Scott'a odaklandım, kucağımdaki tişörtü açtım. Gösteri onun içindi. Onu etkisiz hale getirmek için. Değersiz ölümlü bakışlar için bir sirk haline gelmeyi planlamamışım.

Gözleri koluma kaydı; iğnenin derimi deldiği yerde en ufak bir çizik bile yoktu. Tek bir damla kan bile boşa gitmemişti.

"Bana sorular soruyor, beni gözlemliyor, sonra ne oluyor?" diye sabırsızca sordum.

"Bu, elimizdeki kanıtlar kümesine bir yenisini ekliyor."

"Bu, ispatınıza yardımcı olur," dedim ona.

"Kesinlikle."

Charlotte'ın topuklarının zeminde çıkardığı tıkırtı, Scott'ın arkasına dönmesine neden oldu.

"İhtiyacın olan her şey tamam mı, Quen?" diye sordu meslektaşına neşeli bir şekilde. Charlotte ve Scott, kişilik spektrumunun iki ucunda yer alıyordu.

"Şimdilik," diye yanıtladı Scott. "Tamamen senin."

Onun beni geçiştirme şekline gerildim. Beni hiç düşünmeden bir başkasına devretti. Sanki benimle uğraşmak bir lütuf değil de bir angaryamış gibi davrandı.

"Harika!" dedi Charlotte, gerginliğin farkında olmadan. "Pekâlâ, Grayson, eğer beni takip etmek istersen, işe koyulabiliriz." Gülümsedi ve sonra Scott'a baktı. "İşimiz bittikten sonra bir şeyler içelim mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Charlotte, ayrıntıları şöyle anlattı: "Birkaımız Murphy's'te buluşacaktık."

Scott inledi. "Onu getirmek zorunda mıyım?"

"Scott," diye tısladım adını, bu saygısızlığa hiç de memnun olmamıştım. Dilini koparsam bunun bana ne kadar zararı olurdu ki?

Charlotte, "Sanırım tanrıların birkaçı bize katılıyor," diye açıkladı. "Entegrasyona doğru atılan küçük adımlar."

"Bunu iş için mi yapıyorsun?" diye sordu Scott, arkadaşının planlarını anlayarak.

"Aman Tanrım, sanki siz hiç geç saatlere kadar alışmadınız gibi."

Scott gülümsedi ve başını salladı. "Orada olacağım."

"Yapmayacağım," diye ilan ettim.

Ölümlüler cahil varlıklardı, ama Scott, gözlerinin önündekine inanmak ve güvenmek konusunda isteksiz davranarak her zaman bir adım daha ileri gitti. Eğer o işini yapıyorsa, neden benim de işimi yapmama izin verilmesin? Bu, işin kendisinden duyulan gururdan ziyade kişisel bir intikam olsa bile.

Atılması gereken eşyaların bulunduğu tepsiyi alırken Scott gözlerini devirdi. Kullanılmış eşyayı çöp kutusuna atmak üzere çöp kutusuna doğru yürürken, ben oturduğum yerden kalkarken bana baktı.

Charlotte çok konuşkandı ve işinin bir kısmının insanları rahatlatmak olduğunu varsaydım. Sürekli gevezeliği sinirlerimi bozdu ve gözümün seğirmesine neden oldu. Charlotte ile birlikte laboratuvarın kapısına doğru yürürken, topuğu yerdeki atlağa takıldı ve ben de dirseğinden sertçe tutarak bu şaşkın kadını dengeledim.

"Dikkatli olun." Bu kelime alçak bir hırıltı gibi çıktı ağzımdan. Ölümlülerin yarısının ne kadar kazaya yatkın olduğunu düşünürsek, ortalama yaşam sürelerinin uzunluğuna şaşırdım.

Charlotte doğrulurken, "Teşekkür ederim," dedi.

Odanın genel sakinliği içinde o an hissettim. Scott'tan doğrudan yayılan bir öfke patlamasıydı ve dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

"Rica ederim Charlotte," dedim ona, son derece tatlı bir şekilde.

Elimi dirseğinden çekip belinin alt kısmına koydum ve onu kapıya doğru yönlendirdim. Odada öfke dalgası şiddetle hissediliyordu. Laboratuvar Scott'ın alanı olabilir, ama duygusal olarak benim bölgemdeydi. Tüm karanlık, öfkeli düşünceler bana ve yeteneğime aitti. İster kabul etsin ister etmesin, Scott benim öğrencimdi.

"Yeni yerine nasıl alışyorsun?" diye sordu Charlotte.

Laboratuvardan çıktık ve elimi ondan uzaklaştırdım. İlerledikçe Scott'ın öfkesi azaldı.

"Bu bir alışma süreci," dedim ona.

Başını salladı ve saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece hayal edebiliyorum."

Öğleden sonrasının geri kalanında Charlotte'un sorularına katlandım. Benden bazı bilgiler almıştı; bunlar arasında ortanca çocuk olduğum, işimi ciddiye aldığım ve içki içmeyi sevdiğim gerçeği de vardı. Daha fazlasını istiyordu ama ona fazla bir şey anlatmak istemiyordum. Ailesi, erkek arkadaşı ve onu bu işe yönlendiren her şeyi öğrenmiştim.

Charlotte kucağındaki bir not defterine bir şeyler karalarken, "Böyle bire bir görüşmelerimiz çok olmayacak," dedi. "Entegre görevler sırasında sizi daha çok gözlemleyeceğim."

"Çok yazık," dedim sakince. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan oldukça keyif aldım."

Charlotte yanakları kızardı ve odadan çıkarken gülümsedi. "Bu gece görüşürüz, Grayson."

Laboratuvara geri döndüğümde, Scott'ı beklerken parmaklarımı tezgahın üzerinde tıkırdattım. Laboratuvarın geri kalanı bir saat önce ayrılmıştı, ama o akış sitometri makinesinin olduğu bir odada oturuyordu. Telefonu milyonuncu kez titredi, benden birkaç santim ötede. Sürekli vızıldayan sestten rahatsız olmuş bir şekilde uzandım ve ekranda Holden'ın yüzünü gördüm.

Telefonu açtığımda, "Quentin Scott'ın telefonu. Kaosun Efendisi Grayson konuşuyor. Ne istiyorsunuz?" diye sorduğumda, tanıdık bir kaos kıvılcımı ruhumu ısıttı.

"Scott nerede?" Holden'ın sesi telefonda sert bir şekilde çıktı.

"O benimle," dedim ona.

"Ne yapıyor o?"

"Bu bilgiyi ifşa etmemin uygun olacağını düşünmüyorum," dedim eğlenerek.

Telefonda ani bir öfke patlaması yaşandı. Holden'ın ne kadar çıldırmak üzere olduğunu bilmek beni güldürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Scott, laboratuvarın ana bölümünde belirip bana doğru yürürken. "Bu benim telefonum mu? Ver şunu." Elini uzattı ve ben de telefonu eline bıraktım. "Holden?" Scott telefonu kulağına götürdü. "Evet, şimdi yola çıkıyoruz. Bazı işleri bitirmem gerekti. Görüşürüz." Telefonu bıraktı ve bana baktı. "Hadi gidelim."

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordum, başımı yana eğerek, gerçek bir sorun çıkarmadan önce kanatlarımı kestiği için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ben araba kullanacağım."

"Benim daha iyi bir yöntemim var," dedim ona gözlerimde muzip bir parıltıyla. Belli ki, hâlâ sorun çıkacaktı.

O daha bir şey söyleyemeden, aurası her iki bileğini de sardı ve onu kendime çekti. İkimizi de içine aldı, karanlığa boğdu ve kaybolduğunda, Murphy'nin yanındaki ara sokakta duruyorduk.

Scott derin bir nefes aldı, biraz sarsılmış görünüyordu. Kendine geldiğinde beni azarladı: "Grayson! Güçlerini enstitünün dışında kullanmaman gerekiyor."

"Sen söylemezsen ben de söylemem," dedim kaşımı kaldırarak.

Scott bana kanıt istediğini söyledi ve ben de onu haksız çıkarmak için elimden gelen her türlü kanıtı sunacaktım. Onun pes etmesini sağlamaktan daha tatlı bir şey olamazdı.

Başımı salladı ve cebinden bakır kelepçeyi çıkardı. "Dışarıda olursak takman gerektiğini söylemiştim," diye hatırlattı bana, itiraz etme fırsatı bulamadan.

"Ayrıca, diğerleriyle birlikteysen maske takmamın gerekmediğini de söylediniz."

Scott, "Yetkilerinizi kullandınız," diye karşılık verdi. "Bunu yayınlamanızı isteme hakkımın tamamen saklı olduğunu düşünüyorum."

Tereddüt ettim çünkü içimden bir ses bana hâlâ dizginlenmiş tek Tanrı'nın ben olacağımı söylüyordu.

Scott çenesini yukarı kaldırarak, "Gareth ve Hunter'ın ne düşündüğünü her zaman sorabiliriz," dedi.

Çenem kasıldı. Scott bu turu kazandığını biliyordu. Kelepçeyi açtı ve bileğime takıp tekrar bağladı. Bakır kelepçe kolumda sıkıca duruyordu ve o beni serbest bırakmadıkça çıkarmanın hiçbir yolu yoktu.

Scott beni iterek geçti ve bara girdi. Kapı açılır açılmaz içeriden gelen gürültü beni adeta bir duvar gibi çarptı ve diğer müşterilerin arasında onu

gözden kaybettim, ama akrabalarımın yakınlarda olduğunu hissettim.

“Grayson!”

Başımı çevirdiğimde Ignacio'nun adımı seslendiğini gördüm. Kravatı boynunda gevşek bir şekilde duruyordu ve yüzünde çarpık bir sırıtış vardı.

Yanına gidip oturdum. İş açısından yollarımız sık sık kesişmezdi, ama Ignacio ile çocukken yüzyıllar önce bir dostluk kurmuştuk. Kaos ve şans, sinsi bir pakette bir araya gelmişti. Hunter ve diğerleri söz konusu olduğunda Ig'in genellikle benim tarafımı tutacağına güvenebilirdim.

“Bugün neden öldürmeye hazır gibi görünüyordun?” diye sordu Ignacio. “Elbette her zamanki sebepler dışında. Bruna, Hunter’ın laboratuvarındaydı ve bazı müstehcen dedikodularla geri döndü, ama bunu bizzat kendisinden duymayı tercih ederim.”

"Hunter yine hayatımda bir sıkıntı yarattı," dedim ona açıkça, konuya girmek istemiyordum. "Yeni bir şey değil ve şimdi çözüldü. Hadi bir içki alayım."

Oturduğum yerden kalkıp bara doğru yürüdüm ve bir cin sipariş ettim.

Charlotte yanıma gelerek, "Kendini fazla yorma," dedi.

"Kenarlara bile dokunmayacağım," dedim ona, önüme bakarak. "Eminim ki seni kolayca içki içme yarışına sokabilirim."

"Zor bir iş değil." Güldü. "Çok fazla içki içmiyorum." Barmen siparişimi getirdi ve Charlotte gülümsedi. "Tyler, tatlım, bu Grayson."

"Yeni iş arkadaşlarınızdan bir diğeri mi?" diye sordu Tyler, kalın bir İrlanda aksanıyla.

"Doğru anladın."

Barın üzerinden uzanıp elini uzattı. Elini bir an inceledikten sonra sıktım ve o yoğun hissin gelmesini bekledim, ama gelmedi ve bileğimdeki kelepçeyi hatırladım, kanımdaki kutsallığı söndürdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Grayson," dedi. "Bunun sana patronluk taslamasına izin verme."

"Bunun olacağından endişe edecek bir şey yok," diye mırıldandım.

Tyler benim kim olduğumu bilmiyordu. Diğer on bir kişinin kim olduğunu da bilmiyordu. Burada işler böyle olmak zorundaydı.

"Affedersiniz, diğer acemi askerlerin yanına katılayım," dedim.

Tezgahtan içeceğimi alıp arkamı döndüğümde Ignacio'nun Elva ile sohbet ettiğini gördüm. Bu geceki arkadaşlığım da gitmişti. Ölüm tanrıçası Elva ile akşamı geçirmek istemezdim. Bu, dedikodu değirmenine benzin dökmek olurdu. Neredeyse bin yıldır çöpçatanlık girişimlerine katlanmıştık ama gerçek şu ki, pek ortak noktamız yoktu.

Bir el kolumun kıvrımına kaydı ve aşağı baktığımda Sloan'ın bana yapıştığını gördüm. Karnı şişmişti, hamileliğinin sonuna doğru ilerliyordu. Bu onun beşinci çocuğu olacaktı. Doğurganlıktan sorumlu olan yeteneği göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Gray, gel bize katıl." Sloan bizi Hunter, Larkin ve Erik'in birlikte oturduğu bir masaya doğru yönlendirdi. Yürürken uzun, kum sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

Karşı koyardım ama Sloan, nadiren tartıştığım biriydi. Yumuşak kalpli yapısı ve sabrı beni her zaman etkilemişti. Küçük kardeşimin onu bulup hayatımıza ve ailemize kabul etmesine çok sevindim.

"Sizi ne zaman göreceğimizi merak ediyordum," dedi Larkin. Bu kadına karşı pek sabrım yoktu.

"Gel, yanımıza otur, Gray," dedi Sloan kolumu bırakıp kocasının yanına otururken. Erik'in diğer tarafına oturdum ve bardağımdan bir yudum aldım.

"Aa! Şuna bakın!" dedi Larkin alaycı bir gülümsemeyle bileğimi işaret ederek. "Hunter hâlâ kelepçeli olabileceğinden bahsetmişti ama bunu göreceğimi beklemiyordum. Tasmalı bir köpek gibi. Ne kadar da sevimli!"

Dişlerimi sıktım. "Sus be Larkin."

"Bir insanın sana ne yapman gerektiğini söyleyeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi neşeyle.

Elim bardağı daha sıkı kavradı.

Hunter sözümüzü keserek, "Larkin," dedi. "Yeter artık."

İkimiz de durumu yatıştırmak isteyen Hunter'a baktık ve Larkin konuyu geçiştirdi, böylece hepimiz tekrar sohbete dönebildik.

Projeyi tartışmaya başladıkları anda dikkatim dağıldı ve gözlerim odayı tarayarak Scott'ı bulana kadar etrafa bakındı. Bir grup insanla konuşuyordu ve Holden, kibar ve profesyonel olamayacak kadar ona yakın duruyordu.

"Neye bakıyorsun?" Erik'in sesi omzumdaydı.

Düşünmeden "O" diye cevap verdim.

Erik'in parlak mavi gözleri Scott ve Holden'a dikildi, ardından yüzünde bir gülümseme belirdi. "Onunla birlikte olmayı çok istiyor."

Cin yudumlarken neredeyse boğuluyordum. "Affedersiniz?"

Kardeşlerimizin en küçüğü olan Erik, sevgi, arzu ve cinsel çekimden sorumlu tutulmuştu. Üçümüz de dualarla meşguldük.

Erik, Holden'a başıyla işaret ederek, "Yanındaki adam," dedi. "Ona karşı duygular besliyor. Oldukça yoğun."

Hoş olmayan bir şekilde homurdandım. Holden'ın ona karşı hisleri olması beni şaşırtmadı. Adamın bölgesini işaretleme şekline şahit olmuşum. Daha önceki telefon görüşmesi, onun benim ona yaklaşmamı kesinlikle istemediğini neredeyse doğrulamıştı. Dikkatini çekmek için gereksiz bir meydan okumaydı ve kimin kazanacağı konusunda hiç şüphe yoktu.

Erik merakla, "Bu kadın kim?" diye sordu.

"Bilim insanlarından biri," dedim omuz silkerek ve sonra adını dilimden döktüm. "Dr. Quentin Scott."

"O seni kelepçeledi."

Küçük kardeşime ters ters baktım ama Erik sadece gülümsedi. Hunter ile olan ilişkimizin aynısını paylaşmıyorduk. Birçok kişi bunu söylediğim için yanıldığımı söylese de, Erik en sevdiğim kardeşimdi. Bu, nadiren saklamaya çalıştığım bir gerçektir.

"Ya o?" diye sordum, merakım ağır basmıştı.

Bara doğru baktık. Scott bir şeye gülüyordu, başını geriye doğru eğmişti, uzun simsiyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve elinde bir bira şişesini boynundan sıkıca tutuyordu. Holden ona baktı ve daha önce fark etmediğim umudu gözlerinde gördüm. Eli belinin alt kısmına hafifçe dokundu ve ben de gözlerimi kısarak onu izledim.

Erik sonunda, "Ondan hoşlanıyor," dedi. "Başka bir şey yok." İç çekerek, "Karşılıksız aşk en kötüsüdür," diye ekledi.

İstemsizce güldüm. Hayır. Scott, Matthew Holden gibi biriyle ilgilenmezdi. Scott mükemmelliğe önem verirdi. Sadece en iyisini isterdi.

Erik başını sallayarak, "Gray, insanların sefaletinden çok zevk alıyorsun," dedi ve platin sarısı saç telleri dağıldı.

"Bu benim kanımda var."

Barda gruptan ayrılıp başka bir içki almak için dışarı çıktığımda, Grayson beklentiyle yanımda belirdi.

"Ne istiyorsun, Grayson?" diye sordum, varlığından zaten rahatsız olmuşum. "Görev dışımdayım."

Sesi alçaldı ve sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaştı. "Bir tanrı, gizli bir amacı olmadan içki sipariş edemez mi?"

Sözler ipek ve bal gibi tatlıydı, adeta pürüzsüzdü ve istemsizce tüylerimi diken diken etti. Aynı anda hem bu kadar çekici hem de bu kadar sinir bozucu olmak fiziksel olarak imkansız olmalıydı.

"Başka bir Tanrı olsaydı 'evet' derdim. Ama sen mi? Hayır."

"Doktor Quentin Scott," diye neşeli bir ses duyuldu. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Adımı söylemek için arkamı döndüğümde, göz kamaştırıcı platin sarısı saçlı, yakışıklı bir adam karşıma çıktı ve nefesimi kesti. Grayson kadar uzun boylu, daha ince yapılıydı ama aynı mavi gözlere sahipti.

"Merhaba," diye fısıldadım kendimi toplamaya çalışarak. "Sizi tanıdığımdan emin değilim."

"Erik," diye kendini tanıttı göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Gray ve Hunter'ın küçük kardeşi." Bana doğru elini uzattı.

Grayson, Erik'i sert bir şekilde uyardı: "Erik!"

Ona doğru elimi uzattım, ama Grayson'ın eli hızla uzandı ve bileğimi sıkı ve acı verici bir şekilde kavradı.

"Bırak beni," diye tısladım, başımı ona doğru çevirerek.

"Bu akıllıca bir hareket değil," dedi yüzünü benimkine yaklaştırarak ve ben de gözlerinden kaçınmak için dikkatimi ağzına verdim.

"Grayson!" dedim, kolumu onun kavrayışından sertçe kurtararak. Ama tutuşu gevşemedi.

"Pekala," diye homurdandı, isteksizce elini bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama seni uyarmadığımı söyleme."

Grayson için her şey bir oyundu ve muhtemelen başka bir transfer talep edeceğimden endişelenerek beni korkutmaya çalışıyordu. Erik'in kişiliği daha çok Hunter'a benziyordu, ancak daha az otoriter, daha kaygısız ve açık sözlüydü.

Erik'in elini kavradım, Grayson'ın tam bir psikopat ve anormallik olduğunu kanıtlamaya yardımcı olan başka bir Tanrı ile tanıştığım için mutluydum.

Avuçlarımız buluştuğu an, kontrolden çıkmış bir yük treni gibi üzerime çöken bir duygu seli yaşadım. Duygular yüzeye fırladı, nefes almakta zorlandım. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü ve saf bir sevgi ve şefkat hissettim. Zihnimde evlat edinen anne babamın ve kardeşimin görüntüleri ve çocukluğumdan kalma bir sürü anı canlandı. Yıllar boyunca yaşadığım her aşkı gördüm ve hissettim. Ethan, uzun zamandır görmediğim kadar net bir şekilde hepsinin arasından sıyrıldı. Ethan, ilk tanıştığımızda, bir çift olduğumuzda, diz çökmüştü. Ethan benden uzaklaşırken ve kapıyı kapatırken kalbimi tamamen paramparça etmişti.

Erik elimi bıraktığında dizlerim büküldü ve ayakta kalabilmek için demire tutundum.

"Az önce ne oldu?" dedim, sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese.

Erik nazik bir gülümsemeyle, "Özür dilerim," diye özür diledi. Yüzü aydınlandı. "İlk temasta olur böyle şeyler. Sorumlu olduğumuz her şeyi yüzeye çıkaracağız."

Sonunda ona baktım. "Aşkım?" diye sordum.

"Ve arzu," dedi bana gururla.

Grayson yakınımda durmuş, beni merakla süzüyordu. Kardeşine bakmak için döndüğünde ise yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Erik, gerçekten umursadığını belli eden bir ses tonuyla, "Olanlar için üzgünüm," dedi. "Bunun kalbini açmana engel olmasına izin vermemelisin. Verebileceğin çok sevgi var, Quentin."

Birkaç kez göz kırptım ve rahatsız edici duygunun üzerime çökmesine izin verdim. Kendimi ihlal edilmiş hissettim. Bu Tanrı, kişisel anılarımın birçoğuna şahit olmuştu. Kilit altında tuttuğum ve zihnimin en derin köşelerine gömdüğüm anılar. Bir gün en ufak bir tetikleyiciyle beni tökezletmeyi bırakacak belirsiz parçalara ve ipliklere dönüşmelerini umduğum anılar.

Ağzımı açmak üzereydim ki Grayson Erik'e doğru adım attı, kolundan yakaladı ve onu Hunter'ın iki kadınla oturduğu masaya geri götürdü.

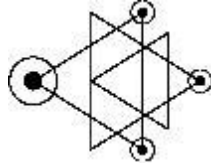
"Scott, iyi misin?" diye sordu Matt bana doğru gelirken.

Bir an ona baktım, sonra da "Biliyor musun, gitmem gerekiyor," dedim.

"Neden?" Grayson ve Erik'in oturduğu masaya baktı. "Ne oldu? Ben de sizinle geleyim."

"Hayır!" dedim, sonra boğazımı temizleyip kendimi toparladım. "Hayır. Kal ve keyfini çıkar." Zoraki bir gülümseme takındım. "Grayson'a göz kulak ol. Ben sadece erken yatmak istiyorum."

Bunun üzerine, zorlukla bardan çıktım ve uzun bir yürüyüşle eve gittim.

Cumartesi sabahı, göğsümün ortasında rahatsız edici bir düğümle yatakta doğruldum. Erik elimi tuttuğundan beri oradaydı ve erken yatmanın bunu hafifleteceğini sanmışım, ama görünüşe göre yanılmışım. Dinlenmenin çözüm olmadığını düşünerek, bir sonraki seçeneğin spor salonunda bu düğümü çözmek olduğuna karar verdim.

Otuz dakika sonra mutfığa girdiğimde, Grayson çoktan masada oturmuş, tembelce siyah kahvesine şeker karıştırıyordu. Odaya girdiğimde bana baktı ve kaşını kaldırdı.

"Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun?" diye sordu, gözleri vücudumu süzerek kıyafetimi inceledi.

Canlı renkli taytım bacaklarımda biraz dar gelmişti ve göbeğimdeki fazla kiloyu gizlemek için siyah bir askılı bluz giymiştim. Ama bakışları içimi, ta içimi ısıtıyordu.

Saçımı örmeyi bitirip toka ile sabitledikten sonra meyve tabağından bir elma aldım ve omuz silktim. "Spor salonu. İstersen sen de gelebilirsin."

Bu, en iyi ihtimalle yarım yamalak bir girişimdi ve kibirli tanrıyla vakit geçirme arzusundan ziyade, çalışma yükümlülüğüyle ilgiliydi.

"Nereye?" diye sordu Matt mutfığa girerken.

İçimden bir ah çektim. Benim bu kadar çabuk sinirlenmeyi hak etmiyordu.

İki yıldır yalnız yaşıyordum ve yalnızlığın verdiği huzurun tadını çıkarıyordum. Tekrar insanlarla birlikte yaşamak doğal gelmiyordu, hele ki o insanlardan birinin Matt olduğunu düşününce bu his daha da güçlendi.

"Spor salonu," diye kısaca cevap verdim, sinirimi tamamen kontrol altına alamamıştım.

Matt gerindi, tişörtü yukarı kalkarak kaslı karnını gösterdi ve başını salladı. "Bana on dakika ver, sana katılacağım."

Grayson boş kupasını masaya koyarken, "Şey," dedi. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok, sanırım varlığımla sizi onurlandırabilirim."

Bu yoruma gözlerimi devirdim. "Hadi acele edin. İkiniz de."

Evin dışında beklerken, arabanın kaputuna yaslandım ve ön kapının açıldığını duyana kadar Instagram'da amaçsızca gezindim. Başımı kaldırdığımda, Grayson'dan benimle spor salonuna gelmesini istemenin bir hata olabileceğini fark ettim.

Şimdiye kadar Grayson'ı sadece gömlek ve pantolonla görmüştüm ve düşüncelerimi çocuklara uygun tutmakta zorlanmıştım. Sonra laboratuvarda gömleğini çıkardı ve mükemmel bronzlaşmış ve kaslı vücudunu rüyalarımaya soktuğu için uyku düzenime lanet ettim.

Onu gündelik kıyafetler içinde görmek, kolayca bastıramayacağım bir şeyleri içimde uyandırdı. Seçtiği yelekle, geniş omuzlarına uzanan kaslı kollarını görebiliyordum. Şortu, güçlü uyluklarına kadar uzanan koyu renkli kıllarla kaplı güçlü baldırlarını ortaya çıkarıyordu. Beyzbol şapkası, başının tepesine ters takılmış şekilde saçlarını örtüyordu. Ölümlülerden nefret eden biri için, iyi bir şekilde ortama uyum sağlamıştı. Grayson, bronzlaşmış teni ve gergin kaslarıyla tam bir spor salonu müdavimi gibi görünüyordu. Ona bakmayı bırakmak için kendimi silkelemek zorunda kaldım.

Yanıma vardığında yüzündeki alaycı ifade, aklımdan geçen her şeyi okuduğunun bir göstergesiydi.

"Merak etme Scott," dedi Grayson önümde durarak. "Tüm o hayal kırıklığını spor salonunda atabilirsin."

Grayson, arabadan uzaklaşmak için homurdanıp kendimi ittiğim sırada bana bir santim bile yer bırakmadı. Aramızda boy farkı yaklaşık 30 cm olmalıydı, ama ne zaman bu şekilde bana yaklaşırsa, küçülmüş gibi hissediyordum.

"İltifatınız için çok teşekkür ederim Scott," diye devam etti kibirli bir şekilde. "Kendinizi kontrol etmeniz gerekiyor."

Ön kapı tekrar açıldı ve Matthew yanımıza gelirken Grayson bir adım geri çekildi.

"Hadi gidelim," dedim hızla arabaya binerken.

Kısa ve çoğunlukla sessiz bir yolculuğun ardından, hayatımın büyük bir bölümünde evde yaşadığım zamanlarda ikinci evim olan, bakımsız bir boks salonuna vardık. Önden giderek kapıyı açtım, resepsiyonistle ilgilendikten sonra merdivenlerden aşağı indim.

"Scotty!" diye yankılandı odanın dört bir yanından derin bir ses.

"Hey, Sal," dedim yaşlı adamı görünce.

Yanımıza geldi ve beni kucakladı. "Seni bugün göreceğimi hiç beklemiyordum, hele de bu kadar erken."

"Müsait misiniz?" diye sordum.

Sal'ın saçları son zamanlarda daha çok beyazlamıştı, ama kalbimde, güvenilebileceğim başka kimse yoktu. Sal, aramızdan ayrılana kadar Londra'daki hayatımın ayrılmaz bir parçası olacaktı. Hayatımı emanet edebileceğim az sayıdaki insandan biriydi.

"Senin için mi? Tabii ki," dedi Sal gülümseyerek.

Omuzumun üzerinden bakıp Grayson ve Matthew'u fark etti ve kaşını kaldırdı. Ben spor salonuna sadece Cassidy ile gelirdim ve o yıllardır burada değildi. Ziyarete geldiğinde çok şımartıcı davranırdık, spor salonuna uğramayı ihmal ederdik.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu. "Son zamanlarda gençlerin çokça bahsettiği açık ilişki türünden bir ilişki içinde misiniz?"

Pantone, tenimi ısıtan o kırmızı tonundan esinlenerek yeni bir renge isim verebilirdi.

"Hayır, Sal. Bunlar meslektaşlarım, Matthew ve Grayson," diye mırıldandım utanç içinde.

"Tanıştığımıza memnun oldum beyler." Sal ikisinin de elini sıktıktan sonra, "Peki, ne bekliyoruz Scott? Eldivenlerini tak ve ringe çık." dedi.

Sal uzaklaşırken, arkamı dönüp iki adama da baktım. "İyi davranın," diye uyardım onları.

Çantamdan eldivenlerimi çıkardım ve spor salonunun bir tarafını kaplayan ringe doğru ağır adımlarla yürüdüm. Sal, ergenlik çağımızdan beri beni ve Cassidy'yi eğitiyordu. Anne babalarımız vefat ettikten sonra, bizi takip etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak Cass New York'ta, ben Oxford'da olduğum için iletişimimiz ara sıra yapılan telefon görüşmelerine kadar düştü. Sadece Londra'ya döndükten sonra ringe geri döndüm ve öfkemle başa çıkmanın ve kaygımı kontrol altında tutmanın eski yöntemlerine başvurdum.

Sal ringde durmuş, elindeki pedleri ayarlıyordu ve ben de bana verdiği her egzersizi uyguladım. Erik'in her yumruğunda yüzeye çıkardığı tüm duyguları serbest bıraktım. Anıların geri getirdiği her bir acı zerresini toz haline getirdim. Ethan'ı o kadar iyi gömmüştüm ki, dün gece beni sersemletmişti.

"Becerilerini kaybetmediğini görmek güzel," dedi Sal, ben ona doğru yumruklar savurmaya devam ederken.

"En iyilerden eğitim aldım," diye yanıtladım nefes nefese.

Yumruklar, aparkatlar, kancalar... Tüm gücümle kombinasyonları uygularken bir yandan da ayaklarımın üzerinde hafif kalmaya çalıştım. Sonunda yorgunluk baş gösterdi ve kaslarım yanmaya başladı. Durdum ve yere çömelerek derin bir nefes aldım. Fiziksel acı, duygusal hasarın yerini tutan hoş bir rahatlamaydı.

Orada oturmuş, nefesimi toplamaya ve kalp atışımı sakinleştirmeye çalışırken, ağırlıkların yere çarpma sesi odanın her yerinde yankılandı. Karşı tarafta, Matthew, Grayson'a doğru yürüdü ve tam boyuna kadar doğruldu. Tanrı, halterini zarif bir şekilde yere bıraktıktan sonra Matt onu itti.

Hiç düşünmeden ayağa fırladım, ama Sal agresif davranışımı fark etmişti ve ringin iplerine doğru eğildi.

"Arkadaşlar!" diye bağırdı, sesi onlara kadar ulaştı. "Kavga istiyorsanız ringe çıkın! Ben spor salonumun zemininde kavga görmem!"

Bu öneriyi duyunca yüzüm soldu. İkisi arasında fiziksel bir kavgaya hakemlik yapmak bugün planlarımda yoktu.

"Bana mantıklı bir plan gibi geliyor," dedi Grayson, omzunun üzerinden Sal'a bakarak.

Birkaç dakika içinde, Sal kuralları açıklarken iki adam da ringde yerini aldı. Yaşlı adam kontrollü saldırganlığa çok önem veriyordu ve her ufak şeye aşırı tepki vermeyi bırakana kadar öfkemle başa çıkmama yardımcı oldu. Başka herhangi bir durumda, bir dövüşü izlemekten keyif alabilirdim, ancak bu ikilinin dövüşü kontrol altında tutabileceğinden şüphelerim vardı.

Sal, Gray'in bileğindeki bilekliği işaret ederek, "Takıları çıkar," dedi.

"Sal." Ona doğru bir adım attım, panik henüz felç olmuş bir hale dönüşmemişi.

"Kuralları biliyorsun, Scott," dedi bana.

Boğazımda oluşan gergin yumruyu yutarak, anahtarı taytımın içinden çıkardım ve Grayson'a doğru yürüdüm. Gözlerinde tehlikeli olmaya varan yaramaz bir parıltı vardı.

"Adil oynasan iyi olur," diye mırıldandım kendi kendime, duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Grayson, bana bakarak. "Belki de kibarca sorsaydın."

Elini bana doğru uzattı. Kelepçeyi açtım ve çıplak tenine dokunmak istemediğim için dikkatlice elinden aldım. Erik kalıcı bir izlenim bırakmıştı ve tamamen sevgi doluydu. Grayson'ın gücünün nelere قادر olabileceği düşüncesini aklıma bile getirmek istemiyordum. Ne tür korkunç şeyleri yüzeye çıkarabilirdi?

"Grayson," dedim ciddi bir şekilde. "Bunu başka kimse bilemez."

Artık bana bakmıyordu. Bunun yerine, tüm dikkati Matthew'e odaklanmıştı.

"Grayson," dedim, beni dinlemesini sağlamaya çalışarak, ama nafileydi.

Sal beni ringden dışarı çıkardı ve ben de olabildiğince yakına durup, bu çılgınlığın nasıl gelişeceğini izlemeye hazırlandım.

Holden'ı sinirlendirmenin ne kadar kolay olduğunu görmek eğlenceliydi. Öfkesi yüzeyde, incecik, iyi çocuk görünümünün altında kaynıyordu ve onu ortaya çıkarmak için fazla bir çaba gerekmiyordu. Holden, olayları kişisel algılayan bir adamdı. Kendini tipik bir alfa erkek olarak görüyordu ve sorgulanmaktan veya alt edilmekten nefret ediyordu, bu yüzden doğal olarak ben de ikisini de yapmıştım.

Beklemediğim şey, onun fiziksel bir kavgaya razı olacağı noktaya gelmesiydi. Sal ringden bahsettiği anda, Holden'a neden bu kadar aptal olmaması gerektiğini göstermek için seve seve kabul ettim. Kabul ettiği an, kulaklarının arasında oturan gri yığındaki işlevsiz sinir ağlarını doğruladı.

"Çok büyük bir hata yaptın," dedim ona, ağzına yeni bir ağız koruyucu takarken.

Scott bileğimdeki kelepçeyi çıkardı ve ben de tiksinererek yıpranmış boks eldivenlerimi giydim. Ölümlülerin yumruklarıyla dövüşmesi ne kadar garip. Tanrıların sahip olduğu gibi, çatışan auraların alevli renkleri yoktu.

"Ağzını açmamalıydın," diye tısladı Holden.

Scott'tan dalga dalga gergin enerji yayılıyordu. Ringin hemen yanında duruyordu; yüzü, ringin kenarı ile en alt ipin arasından görünüyordu. Durumlar üzerindeki kontrolünü kaybetmesi onun için iyiydi. Kaderinin efendisi ve hakimi olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Holden ve ben ringin ortasında eldivenlerimizi birbirine değdirdik; bu, ikimizin de pek önemsemediği bir saygı sembolüydü.

Matthew Holden'ın cahil ve kibirli bir adam olduğunu biliyordum. En ufak şeyler için bile tapınakta ve evde diz çökerek bana düzenli olarak dua ederdi ve şimdi karşımda durduğuma göre, benimle başa çıkabileceğine inanıyordu. Tüm dualarının kabul olmasına rağmen, bana karşı dönme cüretini gösterdi.

Aklından geçen tek bir düşünceyi bile okuyamadan geçemezdim ve sonuç olarak, yapmayı planladığı her hareketi biliyordum.

Eğilip kakılarak, Holden'ın öfkesinden ve hayal kırıklığından beslendim, bu da beni daha keskin ve güçlü hale getirdi. Ona doğru savururken gücümü dizginlemeye çalıştım, ama yine de Holden sendeleyerek iplere doğru geri çekildi.

Ölümlü bana doğru geri çekildi ve karşılıklı yumruk yumruğa dövüştük. Benim açımdan minimum çaba gerektirdi, bana gelen her yumruğu savuştururken neredeyse hiç terlemedim. Dövüş uzadıkça, güçlerimi kontrol altında tutmakta daha da zorlandım. Beslenecek çok şey vardı. Öfke, kaygı, kaos; bunlar beni yönlendiriyordu ve dikkatli olmazsam, auram üzerindeki kontrolü kaybedebilirdim.

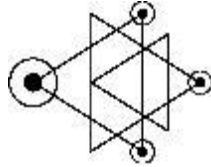
Birkaç güçlü yumruk daha ve Holden yere serildi. Adamın üzerinde yükselirken içindeki öfke kabarmaya başlamıştı, ama Sal beni uzaklaştırmak için göğsüme bastırdı.

"Mat!"

Scott ringe girdi ve meslektaşının yanına diz çöktü. Yüzü kıpkırmızıydı ve şişmeye başlamıştı. Holden'ın yanağında da boynundaki morluğa benzer güzel bir morluk oluşacaktı.

Dövüşün etkisiyle sersemlemiş halde, kadının yardımıyla yavaşça doğruldu.

"Burada işimiz bitti!" diye bağırdı Scott bana doğru.

Eve geri döndüğümüzde Scott o kadar öfkeliydi ki bana bakmayı veya tek kelime etmeyi reddetti. Holden doktora gitmeyi reddettiği için Scott onun en büyük endişesi haline gelmişti ve bu durum Scott'ı onun kişisel hemşiresi rolüne sokmuştu. Öfkesi Holden'a da yayılmıştı ama ölümlü olan söz konusu olduğunda öfkesini kontrol altında tutuyor gibiydi.

Sessizce oturup halk düşmanı ilan edilmektense, planlarımı değiştirdim. Başlangıçta, bu sirk ortamını yaratacak şekilde işleri yürütme biçimlerine hâlâ çok kızgın olduğum için, bugünkü belediye meclisi toplantısına katılma niyetim yoktu, ama bu daha cazip bir seçenektir.

Hunter ve Larkin, Gareth'in evinde yaşıyorlardı ve evi buluşma yeri olarak kullanma ayrıcalığına sahip olmuşlardı. Auramı etrafıma sararak, onun beni eve götürmesine izin verdim.

"Sana yer ayırdık, Gray," diye seslendi Sloan, elitlerin geri kalanının dağıldığı bahçeye vardığımda.

Erik'in yanındaki koltuğa oturdum, o da karısının karnını nazikçe okşuyordu. Sloan elini onun karnına koydu ve gülümsedi. Aşırı derecede tatlıydılar ve en sevdiğim insanlar olmasalardı, bir şey söylerdim. Söylesem bile dinlemezlerdi. Erik ve Sloan, açıkça sevgi göstermeye programlanmışlardı.

Elva solumdaki boş koltuğa oturdu ve ben derin bir nefes aldım. Aramıza perde gibi düşen uzun, koyu saçlarını kenara itti ve ince parmaklarını oynattı.

"Elva." İsmi acı dolu bir mırıltı gibi ağzından çıktı.

"Merhaba, Grayson," diye beni rahat bir tavırla selamladı.

"İşleri daha da kötüleştiriyorsun," dedim ona, bakışlarım diğerlerinde gezinirken. Birkaç kişi gözüme çarptı, sonra da hızla bakışlarını kaçırdılar.

Elva, elini savurarak, "Bırakın dedikodu yapsınlar," dedi. "Biz arkadaşız, değil mi?"

Çalışmalarımız o kadar iç içe geçmişti ki, Elysia'nın geri kalanı Erik ve Sloan gibi bizim de bir araya gelmemizin doğal olacağını varsayıyordu, ama ben Elva'yı doğası gereği çok sakın buldum. O ölüm ve sonlulukla ilgileniyordu. Beni harekete geçiren aynı enerji ve karanlıkla yaklaşmak yerine, Elva rutinde rahattı. Yumuşak sesli ve nazik bir yaklaşımı vardı.

Eğer bir gün evlenmeyi düşünseydim, özünde benim kadar kaotik birini isterdim. Denge aradığım bir şey değildi. Beni sakinleştirecek ya da tempomu yavaşlatacak birini özlemiyordum. Eğer böyle bir şey olursa, yanımda eşit derecede parlak bir kadın bulurdum. Ama Elysia henüz böyle bir varlık yaratmamıştı, bu da yalnızlığıma alışmamı ve rahatlamamı sağladı.

"Öyleyiz," diye itiraf ettim sessizce.

Ne kadar uğraşsam da gerçeği ortaya koyamadım ve diğerlerinin aşk hayatıma bu kadar çok karışması beni çok sinirlendirdi. Tamamen asılsız dedikodular yayarak uydurdukları bir aşk hayatıydı bu.

"Ne olmuş yani? Bırakın konuşsunlar."

Hunter, on birimizin önünde durarak düzeni sağladı, kalabalığı susturdu ve akrabalarını boş koltuklara yönlendirdi.

"Bugün herkesi bir araya getirmemin amacı, dünyaya neden geldiğimizi hatırlatmak."

Gözlerimi devirme isteğime karşı koyamadım ve bu da abimden keskin bir bakış almama neden oldu.

“Kendimizi ölümlülerle bütünleştirirken, projenin dışındaki hiç kimsenin güçlerimizden haberdar olmamasına dikkat edelim. Biz buraya anlamak için geldik —”

O ikiyüzlü konuşmadan tamamen koptum. Sanki daha önce duymamışız gibi değildi. Bu toplantıyı benim yararına çağırdığından hiç şüphem yoktu. Bana, eğer bir hata yaparsam, her suçlamayı tereddüt etmeden üzerime yıkacak bir sürü tanık olduğunu hatırlatmak için halka açık bir bilgilendirme toplantısıydı bu.

Aklım Scott'a ve ringin zemininden bana bakış şekline takıldı. Bu sadece öfke değil, aynı zamanda tiksintiydi. Buna alışmışım. Şimdi etrafımda oturan ve bana ve sorumluluklarıma aynı tepkiyi veren birçok kişi vardı.

Resmi unvanım Tanrı olabilir, ama fısıltılar canavar olduğumu söylüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Erik beni yine yakalamıştı ve merakla bana baktı.

“Hiçbir şey,” dedim göz temasından kaçınarak.

“O mu?” diye ısrar etti. Cevap vermeyince devam etti, “İki günde iki kez, Gray. Bu ölümlü neden bu kadar çok aklını meşgul ediyor?”

Sesimizi kısık tuttuk ama birinin konuşmayı duyma ihtimali beni endişelendirdi.

Erik, birden aklına bir fikir gelmiş gibi, “Onu çekici buluyorsun,” dedi.

Dizlerimin üzerinde yumruklarımı sıktım. “Bırak şunu.”

Bu sabah, vücuduna yapışan spor kıyafetleriyle mutfığa girdiğinde, Scott ilgimi çeken başka bir yönü daha ortaya çıkarmıştı. İş için giydiği laboratuvar önlüğü ve bol kot pantolonun altında kıvrımlı bir vücut vardı. Bir başı sarmayı bekleyen kalın uyluklar, şeftali gibi bir kalça ve geniş kalçalar. Karnı tam olarak düz değildi; hayatın güzel şeylerine düşkün ve dolgun göğüsleri vardı. O inek tipli görünümün altında, Scott baştan çıkarıcı olarak sınıflandırılabilirdi.

Sonra ringe girdi ve ben de ağırlıkları kaldırırken, ortama uyum sağlamaya çalışırken, onun hareketlerine odaklandım. O bedende biriken tüm o öfke, intikamdan biraz daha tehlikeli bir şeyi tetikledi. Ama Holden'i neredeyse nakavt ettiğimde her şey paramparça oldu.

Holden.

Holden'ın yanına koştu.

Ondan ne kadar nefret etsem de, Holden'ın Scott'ın standartlarının çok altında kaldığını ben bile görebiliyordum. Birden çok açıdan kendi seviyesinin çok üstünde birisiyle birlikte oluyordu.

Belki de bu işe yanlış yoldan yaklaşmıştım.

Erik başını yana eğdi ve bana baktı.

"Ne istiyorsun?" diye tersledim.

Erik, "Bir şey yaptın," dedi. "Endişeleniyorsun."

Sözümü geri aldım. Erik en sevdiğim değildi. Küçük kardeşimi nefret ediyordum. Beni anlayabilen biri varsa, o da bu piçti. Kişisel sınırları asla anlamamıştı, bu yüzden Erik Scott'la tanıştığında doğrudan temasa geçmişti.

"Çözemeyeceğim bir şey değil," diye onu temin ettim.

Zihnimde şekillenen bir plan; parçalar hızla bir araya geldi ve tanıdık sıcaklık göğsümden parmak uçlarıma yayıldı.

"Yardıma ihtiyacınız olursa..." diye başladı Erik, her zaman olduğu gibi barışçı bir tavırla.

"Sorun olmayacak," dedim, ama bundan emin değildim.

Scott öfkesini kontrol altında tutmakta iyiydi, ama ben onun öfkesinin şiddetini hissettim. Eğer bu iş yürüyecekse, onun gözüne tekrar girmem, ya da en azından ona doğru bir adım atmam gerekiyordu.

Tam anlamıyla kaos yaratmaya hazırdım.

ELEVEN QUENTIN

Matthew sonunda kendine geldiğinde, "Ne düşünüyordun?" diye sordum.

Sol yanağında morarma başlamıştı, kırık damarlar nedeniyle kan birikip derisini kırmızıya boyamıştı. Bir iki gün içinde oksijen kaybı morarıp siyahlaşacak ve daha kötü görünmesine neden olacaktı.

"Beni sinir ediyor," diye yanıtladı mutfakta durup, yemek kaplarından yemekleri çıkarırken beni izlerken ve aklımdan geçen kan pıhtılaşması düşüncesini durdururken.

Bunu anladım. Grayson'ın kanında bela çıkarmak vardı ve Matt'i kızdırdığında amacının bu olduğunu varsaymamak aptallık olurdu.

"Buna böyle tepki vermemeliydin," diye yanıtladım. Amacım onun olayın büyük resmini görmesini sağlamaktı.

"Biliyorum."

Tabaklara yığın yığın erişte koydum, onları alıp ona da beni takip etmesini işaret ettim. Arka kapıdan çıkıp bahçeye gittim, sandalyeye oturdum ve tabakları masaya koydum.

Öğleden sonraki ışıktaki, tenindeki renk daha canlı görünüyordu. Eşitsiz ve adaletsiz bir maç olmuştu. Grayson bu fırsatı asla değerlendirmemeliydi ve onu bir daha gördüğümde ağzımı kapalı tutmakta zorlanacaktım.

"Eğer bu işine son vermezsen Gareth seni buradan atacak," diye sert bir şekilde hatırlattım ona.

"İş hakkında konuşmak istemiyorum."

"Pekala." Çatalımın etrafına sardığım erişteleri çevirmeyi bıraktım ve gözlerimdeki kızarıklığı gidermeye çalışarak yavaşça ona baktım. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Evinize hiç gelmedim," dedi, omzunun üzerinden eve bakarak. "Sadece siz burada yaşadığınızı düşünürsek, oldukça büyük bir ev."

Boğazımda bir yumru oluştu, öfkem dindi ve birdenbire bahçeye bakarken kendimi bitkin hissettim. Ev, ben tek başına yaşamaya başlamadan

önce bir kez daha doluydu.

"Burası çocukluğumun geçtiği ev," dedim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Annemle babam burayı bana ve kardeşim Cass'e bıraktılar, ama sonra Cass Amerika'ya gitti ve şimdi sadece ben kaldım."

Sonra Ethan bu evi benimle paylaştı, o çalışırken burada kaldı ve ben de tatillerde, derslerimden uzakta olduğum zamanlarda onun yanına geldim. Çocuklarım ve torunlarım hayalleri zihnimde canlanırdı. Ev, sessiz halinden tekrar hareketli ve sevgi dolu bir hale gelecekti ve depresyona boğulduğum o uçsuz bucaksız alan beni artık tüketmeyecekti.

Ama yalnız kalana kadar her şey elimden kayıp gitmişti. Yalnız kalmaya alışmıştım, ama bazen neler olabileceğini düşünmek bile zor geliyordu.

"Anne babana ne oldu?" diye sordu Matthew.

Bunu her itiraf etmek, her seferinde içimi acıtıyordu. O anları tekrar tekrar yaşamak... Neredeyse on yıl geçmişti ve acı, yaşandığı günkü kadar tazeydi.

"Tren kazası."

Sözler çok uzaklardan geliyormuş gibiydi, anıların incecik parmakları zihnimin derinliklerinden dışarı doğru tırmanıyordu. Kapıdaki polis memurları. Cesetlerin teşhis edilmesi. Soruşturma.

Matthew masanın üzerinde elimi elimle kapattı ve beni birdenbire gerçekliğe geri döndürdü.

"Özür dilerim," dedi nazikçe, başparmağıyla elimin sırtını okşayarak.

İnsanların bunun için özür dilemesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu. Onlarla hiçbir ilgisi olmayan bir şey için özür dilemek saçma bir düşünceydi. Özür, hayatımdaki yanlışları düzeltmiyordu.

Omuz silktim. "Olay olduğunda on sekiz yaşındaydım. İskoçya'ya gidiyorlardı, o sırada yataklı tren raydan çıktı."

Elimi sıktı ve ona baktığımda, yeşil gözlerinin derinliklerinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı.

"Eminim ki nerede olurlarsa olsunlar ikisi de seninle gurur duyuyorlardır," dedi.

"Umarım."

Gözyaşlarının acısı gözlerimi hızla kırpmama neden oldu. Üzüntüm özeldi ve yakın zamanda kimseyle paylaşmayı planlamıyordum.

"Quentin?"

Matt'in bana adıyla seslenmesi garip geldi.

"Evet, Matthew?"

"Merak ediyordum -"

"Vay canına." Grayson'ın sesi cümlelerin geri kalanını kesti. "Burası ne kadar da rahat görünüyor, değil mi?"

Elimi Matt'in elinden hızla çektim ve arka kapının yanında duran tanıya baktım.

"Kelepçeyi tak, Grayson," diye çıkıştım.

"Lütfen rica edin," diye yanıtladı aynı öfkeyle.

Matthew sandalyesinden kalktı. "Dediğini yap."

"Ya da ne?" Sahibi bize doğru yürürken etrafında siyah bir aura belirdi. "Gerçekten de görüldüğün kadar aptalsın."

Yerimden fırladım ve tartışma başlamadan önce onu durdurmak isteyerek Grayson'a doğru ilerledim.

"Kuralları biliyorsun, Grayson," dedim.

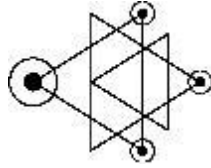
Bakışlarını Matthew'den ayırıp bana baktı, ama ben yüzüne bakmayı reddettim. İsteksizce bileğini bana uzattı ve ben de kelepçeyi taktım. En azından tekrar dövüşürlerse, daha adil bir karşılaşma olurdu.

"İştahım kaçtı," dedim onlara, tabağı alıp eve doğru yürürken.

"Quentin," diye seslendi Matt arkamdan.

"İkinizin de egolarınızı kontrol altında tutacağınıza ve evimi mahvetmeyeceğinize güvenebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette."

Gecenin geri kalanını yatak odamda geçirdim. On sekiz yaşımdan beri pek bir şey değişmemişti. Duvarlar gökyüzü mavisine boyanmıştı, masanın ayağı hala sallanıyordu ve raflarda anne babamın, erkek kardeşimin ve ziyaret ettiğim yerlerin fotoğrafları duruyordu. Kıyafetler yerlere saçılmıştı ve bilimsel ve tıbbi makalelerin basılı kopyaları her yere dağılmıştı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına baktığımda gece yarısını geçtiğini görünce şaşırdım. Yatağın ortasına uzandığımda, kapıya sert bir şekilde vurulmadan önce sırtım çıtırdadı. İnleyerek kalkıp kapıyı açtım.

"Matth... Grayson?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

O hâlâ gömlek ve pantolonuyla giyinmişti, ben ise yine pijamamın üst kısmıyla idim. Gözleri yavaşça vücudumu süzdü ve keşke üzerimi biraz

örtecek bir şeyim olsaydı diye düşündüm. Bakışlarında öyle bir şey vardı ki, kendimi olduğumdan daha az mahrem hissettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordum sertçe. "Geç oldu."

"Hâlâ uyanıksın," diye belirtti.

"Verilere bakıyordum."

Hakemler en son gönderdiğim makale hakkında yorumlarını iletmişlerdi ve yayınlanmak üzere kabul edilmeleri için mümkün olan en kısa sürede düzeltmeler yapmayı umuyordum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bana bakın," dedi.

Şimdiye kadar, onun göğsüne bakıp onunla konuşuyordum.

"Bana bak, Scott," diye daha sert bir şekilde talep etti.

Yavaşça başımı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım. İlk seferin aksine, muhtemelen kol bilekliğimin de yardımıyla kendimi savunabildim, ama gözlerinin rengi beni olduğum yerde mıhladı.

Grayson'ın mavi gözlü olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Bunlar sadece güzel bebek mavisi gözler değildi. Fırtınalı gözlerdi, kişiliğinin kasırgasını hapsediyor ve hayatta ilerlemesine yardımcı oluyordu. Gözleri, gözbebeklerinin kıyılarına vuran çarpıcı dalgalar halinde maviden griye ve tekrar maviye doğru savruluyordu.

"Bugün olanlar..." diye başladı Grayson.

"Ona zarar verebilirdin." Aklım başıma geldi ve öğleden sonra yaşanan karmaşayı düşününce öfke göğsümde alevlendi.

"O başlattı!"

"Kimin başlattığı umurumda değil," dedim sert bir şekilde, kendimi bir öğretmen gibi hissederek. "O kavgaya atılma fırsatını asla değerlendirmemeliydin."

Mantığımdan etkilenmemiş bir şekilde omuz silkti ve "Sal etkilenmiş görünüyor," dedi.

"Sal senin kim olduğunu bilmiyor! Matthew'dan uzak dur. O benim arkadaşım ve senin yüzünden zarar görmesine izin vermeyeceğim."

Grayson alaycı bir şekilde güldü.

"Ne?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Holden seninle arkadaşlıktan daha fazlasını istiyor."

Onun bu gözlemi karşısında midem rahatsız edici bir şekilde kasıldı. Aptal ya da kör değildim. Matthew'un daha fazlasını istediğini görmek kolaydı, ama ben onu aynı şekilde görüp görmediğimden emin değildim.

Kendimi birine açmaya ve felaketle sonuçlanabilecek bir şeye şans vermeye hazır olup olmadığımdan emin değildim.

"Bu seni ilgilendirmez," diye belirttim onu.

Grayson, ilgiyle bana bakarak, "Soru şu," dedi. "Onunla arkadaşlıktan öte bir ilişki istiyor musun?"

Grayson'la bu konuyu konuşmakta rahat hissetmiyordum, hele de Matthew koridorda uyurken hiç konuşamazdım.

"Bu seni ilgilendirmez," diye dişlerimi sıkarak tekrarladım.

"Çünkü bence sen onu öyle görmüyorsun."

"Grayson," diye uyardım.

"Onu benim gibi düşünmüyorsun," diye devam etti, kendinden emin bir ifadeyle. "O sende aynı arzuyu uyandırmıyor, değil mi?"

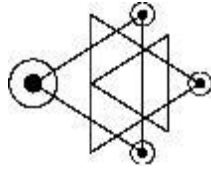
Yüzündeki o alaycı gülümseme, ellerimi yumruk yapmama neden oldu. Bildiğinden saklanmanın imkanı yoktu. Bedenim bana ihanet ederken ve onun isteklerine tepki verirken her düşüncemi duymuştu.

"Beni en ilkel şekillerde düşünmeden edemiyorsun," dedi sesi alçak ve tehlikeli bir tonda.

"Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum!" diye patladım, onun aptal oyunlarına boyun eğmeyi reddederek. "Anlıyor musun? Yeryüzündeki son canlı olsan bile sana dokunmazdım!"

Bunun üzerine kapıyı öyle bir şiddetle çarptım ki, birkaç kağıt yaprağı odamın zeminine savruldu. Grayson kapının diğer tarafında yüksek sesle kıkırdadı ve ben de hayal kırıklığıyla bir çığlık attım.

Evi tekrar kendime ait kılmak harika olurdu.

Grayson'dan kaçınmak bir Olimpiyat sporu olsaydı, elemeleri geçer ve kazanılacak tüm altın madalyaları alırdım.

Onun beni bu kadar kolay sinirlendirmesi çok can sıkıcıydı. Gizli tutmak istediğim sırları bu kadar iyi bilmesinden nefret ediyordum ve iznim olmadan hayatımla ilgili başka neleri öğrenebileceğinden endişeleniyordum.

Şimdiye kadar uyguladığım kaçınma stratejim başarılı olmuştu; evden erken çıkıp işten geç dönüyordum. Onunla tek gerçek etkileşimim araştırma yapmak ve bileğindeki kelepçeyle ilgilenmek içindi. Geri kalan her şeyin

kontrolünü Matt'e bırakmıştım. Adamlar evi tahrip etmemişti ve Matt'in de yeni bir morluğu yoktu, bu yüzden işlerin kötüye gitmediğini varsayıyordum.

Yeni rutinimize iki hafta boyunca alışmıştık ve bu rutini ne kadar daha sorunsuz sürdürebileceğimizi düşünüyordum. Her şey çok sakin, çok kolay geliyordu.

"Affedersiniz, siz Doktor Scott musunuz?"

Laboratuvar tezgahındaki PCR plakasından başımı kaldırdığımda, karşımda güzel bir kadın duruyordu. Uzun, fare rengi kahverengi saçlarla çerçevelenmiş, nazik bir yüzü vardı ve hamileliğinin son dönemlerindeydi.

"Evet," dedim. "O benim."

Bildiğim kadarıyla, tanrıların hiçbirisi bugün tesiste olmayacaktı, bu da personelin dikkati dağılmadan deneylere ve analizlere devam etmesini sağlayacaktı. Ama daha da garip olanı, hiçbir bağlantım olmayan bir tanrıçanın beni arayıp bulmasıydı.

"Ben Sloan," diye gülümsedi. "Gareth, sizinle bazı gözlemler yapmanız hakkında konuştuğunu söyledi."

Onun sözlerini anlamaya çalışırken laboratuvarın kapısı açıldı ve Erik yüzünde, yüzü ikiye bölecek kadar geniş bir gülümsemeyle içeri girdi. Kadının hemen arkasında durdu.

"Seni tekrar görmek ne güzel, Quentin," diye selamladı beni, sanki eski dostlarmışız gibi.

Keşke aynı duyguları paylaşabilseydim, ama ilk karşılaşmamızı düşününce ona karşı temkinli olmaktan kendimi alamadım. Erik, bastırmak için çok çaba sarf ettiğim birçok anıyı ve duyguyu yeniden ortaya çıkarmıştı. Bu durum, onun sahip olduğu o rahat ve neşeli havayı bozmuştu.

"Merhaba," diye mırıldandım ve Sloan'a döndüm. "Affedersiniz, ne tür gözlemlere ihtiyacı vardı?"

Konuşurken telefonumu çıkardım ve e-postalarımı açtım. Gareth'ten gelen bir e-posta daha önce gelen kutuma düşmüştü ama ara verene kadar bekleyebileceğine karar verip bakmamıştım. Ancak ara geldi geçti ve ben laboratuvardan ayrılmadım, e-posta da açılmamış halde kaldı. Yönetim işleri beni hiçbir zaman heyecanlandırmamıştı. Laboratuvarda olup, mesleğimi icra etmeyi çok özlüyordum.

Gözlerimi kısarak, gözlüklerimi başımın üstünden indirdim ve e-postayı şöyle bir gözden geçirdim.

"Hamilelikle ilgileniyor," diye mırıldandım, kendimi rahatsız hissederek.

Projedeki çoğu şey önceden belirlenmişti, ancak bu durumun ne kadar öngörülemez olduğunu yavaş yavaş fark ediyorduk. Hamilelik hiç planlarımızda yoktu. Hiçbir belgede belirtilmemiştir.

"Bana senin en iyisi olduğunu söyledi," dedi Sloan nazikçe. Gözlerimi devirmemek için kendimi zorladım. "Ve daha önce tecrüben olduğu için karnımı sana emanet edebileceğime güvenebileceğimi söyledi."

Sloan koruyucu bir şekilde elini karnının şişkinliğine koydu, Erik de kolunu omzuna doladı.

"Dikkatli olacağına güvenebiliriz, değil mi Quentin?" dedi bana.

"Elbette," diye yanıtladım.

Laboratuvarda son birkaç yıldır hamileliklerle çalışıyordum, bu yüzden bu benim için yabancı bir alan değildi. Yabancı olan, bir Tanrıçanın hamileliği idi.

"Ve ben Scott diye hitap edilmesini tercih ederim," diye ekledim, ikiliye bakıp biraz kontrolüm altında olan bir şeye odaklanarak. "Sakıncası yoksa."

İlk isminin kullanılması bana çok fazla anne babamı hatırlatıyordu. Erik'in güçleri ve Matthew'un soruları beni dengesizleştirmişti ve kendimi tekrar toparlamak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Erik, "Scott," dedi sessizce, ondan bu tanıdık anı alıp götürdüğüm için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Tamam." Grayson'ın aksine, istediğini alamadığı için laboratuvarımı yerle bir etmeye hazır görünmüyordu.

"Hasta odasına kadar beni takip ederseniz sevinirim," dedim onlara.

Telefonumu cebime koydum, eldivenlerimi çıkarıp çöpe attım. PCR testi daha sonra tekrarlanmak zorunda kalacaktı. Tüm bunlar, evrak işlerinden kaçındığım için boşa harcanan reaktifler ve zamandı.

Her laboratuvarda bir hasta odası vardı; ana alandan uzakta, mahremiyet sağlamak için duvara yaslanmış bir yatağın bulunduğu küçük bir alan. Bunların var olma sebebinin ima edilmemesi, personelin eve dönme ihtiyacı duymadan geç saatlere kadar çalışabilmesiydi. Tüm ekipte bu projeyi yavaşlatmayı planlayan tek bir kişi bile yoktu.

Odaya girerken yatağı işaret ettim. "Rahatınıza bakın. Erik, şurada bir sandalye var."

Sloan, hamileliğinin bu kadar ilerlemiş bir döneminde olmasına rağmen, inanılmaz bir zarafetle yatağa uzandı. Erik ise sandalyede oturmuş, sanırım karısı olan Sloan'ı öyle bir hayranlıkla izliyordu ki, sanki araya giriyormuşum gibi hissettim.

Onlardan yüzümü çevirerek odadaki masaya oturdum ve masaüstü bilgisayarını açıp yeni bir hasta dosyası oluşturdum. E-postayı tekrar buldum ve ekranı ikiye bölerek, ayarları yaparken Gareth'in isteklerine baktım.

Doğru düzgün bir planlama yapmadan, tek başıma ilerliyordum. İşleri başlatmak için yapabileceğim birkaç şey vardı, sonra da Gareth'in onaylayacağı daha somut bir plan hazırlamam gerekecekti. Umarım bu plan, bir ebe veya benden daha deneyimli birini de içerirdi.

"Numune almadan önce birkaç soru sormam gerekiyor," dedim arkamdan. "Sakıncası yok mu?"

"Elbette," diye yanıtladı Sloan gülümseyerek ve ben de biraz daha rahatladım.

Sloan ve Erik, Grayson'a kıyasla daha sakinleştirici bir etkiye sahip olduklarını kanıtlıyorlardı. Bu, hoş karşılanan bir değişiklikti.

"Bu ilk hamileliğiniz mi?" diye sordum ekrana dönerek.

"Hayır." diye güldü Sloan. "Bu benim beşincim."

Gözlerim kocaman açıldı. "Vay canına."

Erik güldü, derin ve içten gelen kahkahası odayı doldurdu. "Bir kızımız ve üç oğlumuz var," diye gururla bana bildirdi.

"Onlar sizinle gelmediler mi?" diye sordum, sandalyede vücudumu çevirerek çifte bakabilmek için. Soruyu düşünmeden ağzımdan uçup gitti.

"Maalesef hayır," dedi Sloan. "Hâlâ gençler. Bu kadar genç yaşta ve az deneyimle güçlerini kontrol etmek zor. Faydadan çok sorun yarattı."

"Onlar bir... vaftiz ebeveyniyle mi birlikteler?" diye sordum.

Tanrıların kullandığı terminolojiden tam olarak emin değildim. Onlar için vaftiz ebeveynliği diye bir şey var mıydı? Kaşlarımın arkasında hafif bir baş ağrısı belirdi ve o noktayı ovdum.

Erik başını salladı, beyaz-sarı saçları hareketle hafifçe uçtu. "Grayson burada kalmayı çok isterdi ama bu mümkün değildi," diye açıkladı. "Ailem onlara bakıyor."

Çocukları için seçtikleri vasiyi sorgulamamanın en iyisi olacağına karar verip başımı salladım. Ne de olsa, güzel bir şey söyleyemiyorsanız, hiç bir şey söylememelisiniz.

TWELVE GRAYSON

İki hafta. Scott'ın benden kaçmasının süresi buydu. İş yerinde değilse Sal'la birlikteydi, beni de Holden'la baş başa bırakıyordu; o da bana sıradan, ölümlü işleri yaptırıyordu. Hepsi sıkıcıydı ve beni o kadar sinirlendiriyordu ki, kemiklerimden derimi soyamak daha cazip bir seçenek gibi geliyordu.

Scott'la konuşmam gerekiyordu. Eğer bu görevleri yapmamı istiyorlarsa, bunları onunla birlikte yapmayı tercih ederdim. Onun kontrollü maskesini kırmasını sağlamanın daha tatmin edici bir yanı vardı.

Artık yatak odası ziyaretlerinden kendimi alıkoymuştum. Bu ancak onu yavaş yavaş yıpratarak işe yarardı ve eğer bu onu bin parçaya ayırmak ve haddini bildirmek anlamına geliyorsa, uzun vadeli bir oyun oynamaya da razıydım.

Holden'dan kurtulmak ve Scott'a özlediği alanı sağlamak için Murphy's benim düzenli uğrak yerlerimden biri haline gelmişti ve Tyler'a şaşırtıcı derecede sabır gösteriyordum. Çok fazla soru sormazdı ve Holden'dan ve onun sıkıcı monotonluğundan kaçmak için bu hafta üç kez ona barda yardım ettim.

Ne yazık ki, günün ortasıydı ve Murphy's henüz açılmamıştı, bu yüzden Hunter ve Larkin ile birlikte olan Ignacio'nun yanına uğradım.

Bahçede belirlediğimde Hunter, "Bir davet mi?" dedi. "Bu zevki neye borçluyuz?"

"Ben senin için burada değilim," dedim ona, sözlerimde tiksinti vardı.

Ignacio oturduğu yerden bana baktı, her zamankinden biraz daha az neşeli görünüyordu ve hemen anladım ki, uzun zamandır ayarlamayı hedeflediği bir toplantıya denk gelmişim. İkimiz de kendi hayatlarımıza devam edebilmek için bu toplantıyı onun yapmasını çok isterdim.

Larkin yanına geldiğinde Hunter, "Bize katıl. Uyarımı dinlediğine ve kendini beladan uzak tuttuğuna sevindim," dedi.

“Bundan pek emin değilim.” diye güldü. “O küçük bilim insanı hâlâ sana kızgın mı?”

"Hiçbir Şey bilmiyorsun, Larkin," diye tısladım karşılık olarak.

“Ben de öyle duydum,” diye devam etti Larkin neşeyle. “Julia bana sizinle iletişim kurmakla hiç ilgilenmediğini söyledi. İncancı sarsılmış biri için bile sert sözler.” Kahkaha attı. “Şaşırtıcı değil. Yarımızın sizinle iletişim kurmakla hiç ilgisi yok.”

"Larkin," diye inledi Ig, elini yüzüne sürerek.

Hunter karısına onaylamayan bir bakış attı.

“Ne?” diye sordu, gözleri sahte bir masumiyetle kocaman açılmıştı. “Doğru. Waverly ve Aria onun yanına bile yaklaŐmıyorlar. Malachi ve Flynn de umursamıyorlar.”

Genç seçkin tanrılar her zaman benden uzak durmuŐlardı. Mesleğimi onaylamıyorlardı, ama bu konuda bir seçim Şansım da yoktu ve dinlenme tanrıçası Waverly'ye yaptıklarımı açıklamak zorunda kalmayı reddettim. Kim düzgün bir gece uykusu için dua ediyordu ki?

"Siktir git," diye tükürdüm. "Toplantının tadını çıkar, Ig."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu bana, panik içinde. İkiliye talebini iletme için gereken cesareti çoktan kaybetmiŐti.

“Erik’e.”

Larkin, neşeli bir ifadeyle, "Evde değil," dedi.

"Nerede o?"

Ignacio, "Sloan ile birlikte araştırma enstitüsünde yim," diye yanıtladı.

"Neden?" diye çıkıştım, midemde kurŐun gibi bir ağırlık hissettim.

Hunter, "Gareth, Sloan'a hamileliğine bakmalarının sakıncası olup olmadığını sordu," diye açıkladı.

"Ne?" diye sordum, hepsini saran bu çılgınlığı anlamaya çalışarak.

Larkin alaycı bir gülümsemeyle, "Aslında, yanılmıyorsam, işi yapacak olan sizin menajeriniz olacak," dedi.

"Aptal mısın sen?!" diye bağırdım.

Sloan ve doęmamıŐ çocuğunun bir deney nesnesi olarak kullanılmasına izin vermeleri zaten yeterince kötüydü, bir de onları Scott'ın ellerine teslim etmek mi? Scott, benden nefret eden biriydi. Scott, muhtemelen benim hayatıma da, onun hayatına yaŐattıęım aynı sefaleti yaŐatmak için her Şeyi yapardı.

"Gray, sakın ol," dedi Hunter. "Onlar bunu kabul ettiler."

Dinlemedim. Bunun yerine, auramın siyahlığı beni sardı ve çığlıkları kaybıldı.

"Gray!" diye bağırdı Hunter.

"Bırak gitsin, Hunter," dedi Larkin.

Auramı serbest bıraktığımda, laboratuvardaki küçük bir odada belirdim ve bu durum Scott'ı ürküttü.

Kardeşıme ve yengeme döndüm. "Delirdin mi sen?!" diye sordum.

"Merhaba, Grayson," dedi Sloan yatakta uzanırken sakın bir şekilde, kısa bacaklarını sallayarak. Sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum ona, sonra Erik'e döndüm. "Ya sen! Buna izin mi veriyorsun?"

Erik kendinden emin bir şekilde, "En güvenilir bilim insanı Gray," dedi. "Tam olarak neden endişelenmeliyiz?"

"Gareth'in saçmalıklarına mı inanıyorsun?" İnanmadığım çok açıktı. "Endişelenecek ne var ki? Her şey!"

"Ama bu tamamen senin kararın değil, değil mi Grayson?" diye sordu Scott, doğrudan konuşmaya dahil olarak.

Ona doğru döndüğümde elindeki notları karıştırıyordu. Gözlerimi kaçırarak yukarı baktı, ama ben göz teması kurmak istiyordum. Kiminle konuştuğunu ona hatırlatmak istiyordum. Onu diz çöktürmek ve özenle planladığım düzeni alt üst etmek istiyordum, çünkü bu bir oyun değildi. Bu benim ailemdi ve aptalca yayınlar uğruna kimsenin onlarla uğraşmasına izin vermeyecektim.

"Burada neyle uğraştığının farkında mısınız?" diye sordum ona.

"Biraz düşünüyüm," diye düşündü sinirle. "Hayır. Hiçbir fikrim yok. Bütün hayatımı sadece burada durup tamamen bilgisiz olmak için okudum."

Çoğu şey umurumda bile değildi, ama kalbimin en özel köşesini yeğenim ve üç yeğenim için ayırmıştım. Onlar için sahip olduğum her şeyi kaybederdim, benliğimden vazgeçerdim ve Sloan ile Erik'in ölümlülerin hayatlarının bu kısmına girmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeleri bana delilik gibi geldi.

Siyahlık etrafımı yoğun ve hızlı bir şekilde sardı. Scott'ın bunu kendi mesleki konumunu sağlamlaştırmak için bir deney olarak kullanmasına izin vermeyecektim.

"Grayson!" diye seslendi Sloan adımı.

Scott'ın önünde yeşil ve kırmızı bir duvar belirdi ve çifti görünce kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

Erik, "Sakinleşmeni öneririm," dedi.

"Gel, yanıma otur." Sloan, yatağın yanındaki boş yere elini vurarak işaret etti.

Auram bana doğru geri çekilmeden önce birkaç saniye Scott'a baktım ve koltuğa oturdum. Kaybolmadı. Kontrol edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

"Gray'e güveniyorum," dedi Sloan yumuşak ve nazik bir ses tonuyla. "Erik de öyle."

"Bu aptalca bir hareket," diye mırıldandım.

"Sen de öyle."

Scott'a dönüp baktığımda, Sloan'ın sözlerini düşündüm. Scott odanın diğer tarafına geçmişti, böylece bize biraz mahremiyet sağlamıştı.

"Tek istediğim kötü bir şey olmaması," diye itiraf ettim, güven konusunu değiştirip aileme dönerek.

"Öyle olsaydı bilirdin," dedi Sloan elimi okşayarak.

Erik güldü. "Bu senin işin."

Elimle yüzümü ovdum ve başımı salladım. "Yemin ederim ki..."

Erik, "Bence ondan özür dilemelisin," diye önerdi.

"Ne? Neden?"

"Orada bir şey var," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Orada hiçbir şey yok Erik. Bırakmanı söylemiştim."

Sloan, kocasına onaylamayan bir bakışla baktı ve "Öyle bir şey olsa bile, bunu uygulamaya koyamaz," dedi.

Erik somurtarak, "Onların birbirlerine aşık olduklarını hiç söylemedim," diye karşılık verdi. "Ama aralarında bir çekim olduğunu hissediyorum."

"Bu tehlikeli bir yol, sevgilim."

"Artık siz de diğerleri kadar kötü olmaya başladınız," diyerek sözlerini kestim.

Erik, Scott'ın sırtına bakarak, "Sadece ondan özür dile," dedi.

Erik'in piyeyi deve yapmaya çalışmasından kurtulmak için "Pekala," diye razı oldum.

Bir çekim vardı. Bir çekim vardı. Gözleri olan bir tanrıydım. Onu, kıyafetlerin artık kimyasal dökülmelerini önlemek için işyeri yönetmeliklerine uymak zorunda olmadığı iş yerinin dışında görmüştüm. Hayır. Kendi alanının dışında, Scott biraz daha az mütevazıydı; derin dekolteler, vücuda oturan kıyafetler ve beni onu nasıl çözebileceğim konusunda meraklandıran skandal etek uçları vardı.

Yatağımdan kalkıp Scott'a doğru yürüdüm, o da beni duyunca arkasını döndü. Yüzündeki ifade, yeni bir kavgaya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Erik'in hatırına özür dilerim," diye dişlerimi sıktım. Küçük kardeşim bir gün benim sonumu getirecekti. "O patlama için."

"Dürüst olmak gerekirse, senden bunu beklemeye alıştım," dedi yanımdan geçerken.

Gözüm seğirdi. "Özürü öylece kabul edemezsin, değil mi?"

Belki de bakmaya doyumsuzdu. Belki de uzun uzun bakmaya ve pantolonumdaki rahatsız edici sıkışmaya değerdı. Ama ağzını açtığı an, tüm karanlık arzularım cinsel arzulardan şeytani arzulara dönüştü.

"Senden gelince, gerçek olduğuna inanmak zor."

"Bak Erik!" dedim kollarımı iyice açarak. "Ne kadar da zaman kaybı."

Bana kocaman gözlerle baktı ve umarım bu gösteri, kafasında oluşan her ne saçma düşünce varsa onu patlatır.

"Özür dilemen gerektiği mi söylendi sana?" diye sordu Scott gülerek.

Oda kararmadan önce öfkeyle kükredim ve oradan ayrıldım.

THIRTEEN QUENTIN

Gray hasta odasından kaybolunca, derin bir nefes verdim ve Erik ile Sloan'ın bana merakla baktığını fark ettim.

"Onunla nasıl başa çıkıyorsun anlamıyorum," dedim, aramızdaki garip sessizliği bozmak isteyerek.

Masadaki çekmecedен bir mezura aldım ve Sloan'a yaklaştım. Tanrıça kendiliğinden yatağa uzandı ve ölçülerin alınabilmesi için tişörtünü kaldırdı.

Erik, "Aslında o kadar da kötü değil," diye yorum yaptı. "Kardeşim çoğu zaman havlamaktan çok ısırmaya meyilli."

O bunu söylerdi. Grayson'ın kardeşiydi. Ben de Cassidy için aynısını yapardım. Kusurlarına rağmen, benden başka kimsenin onunla dalga geçme hakkı yoktu.

Söyleyeceğim her türlü yorumu yutarak, bandı karısının belirginleşmeye başlayan karnının üzerine yapıştırdım. Parmak uçlarım tenine değdi, sonra hatayı fark ettim ve Sloan'ın hediyesi aklıma geldi.

Bu sefer, Erik'le yaşadığım gibi hiçbir şey görmedim. Hiçbir anı yoktu, tanıdık hiçbir şey yoktu, ama içimde derin bir çekim vardı. Sıcak ve dostça bir çekimdi, neredeyse bir parıltı gibiydi. Nefesimi kesmedi ya da dengemi bozmadı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde güçlü ve koruyucu hissetmemi sağladı.

Sloan'ın elinden elimi çektiğimde bacaklarım titredi ve yere yığıldım, diz kapaklarımdan başlayıp uyluklarıma doğru yayılan bir ağrı hissettim.

"Çok üzgünüm," dedi Sloan doğrulup oturarak.

Erik ayağa kalkmama yardım etti. "İyi misin?" diye sordu, gözlerinde gerçek bir endişe vardı.

"İyiyim," dedim onu omuz silkerek. "Özür dilerim. Sloan, sen iyi misin?"

"Sevgilim?" diye sordu Erik.

Sloan tişörtünü karnının üzerine tekrar indirdi ve bana öyle bir bakış attı ki, içim ürperdi.

"Sloan? Canım?" dedi Erik, ona doğru yaklaşarak.

"Erik, sanırım gitmemiz gerekiyor," dedi ona.

Sloan'ın gitmek istemesi beni paniğe sürükleyerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Acaba benim göremediğim bir şeyi mi görmüştü? Tek kelime etmeden her zerrenizi bilen varlıkların etrafında kontrolü sağlamaya çalışmak çok yorucuydu. Benim henüz keşfetmediğim şeyleri biliyor olabilirler miydi? Bu iş böyle mi yürüyordu?

Sloan bana, "Her şey yolunda," dedi ama sıcaklığın bir kısmı kaybolmuştu. "Sanırım artık gitmemiz en iyisi."

"Sloan, ne kadar özür dileysem azdır. Eğer bir şey yaptıysam —"

"Sen değildin Quentin. Durum biraz karmaşık." Sloan yataktan kalktı. "Yarın tekrar uğrasam sorun olur mu?"

"Evet. Bu bir sorun değil."

Erik başını sallayarak, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

Kırmızı aurası onları sardı ve saniyeler içinde yok oldular, beni bu ani gidişin dehşetini düşünmeye bıraktılar.

Günün geri kalanını evde geçirmeye hızlıca karar verdim. James'ten gelen aramalar veya e-postalar için telefonumu 'rahatsız etme' modundan çıkardım. Aklımdan geçen tek şey, iki tanrının da benden nasıl aceleyle ayrıldığı ve bu durumun Gareth'e haber gitmesi halinde aleyhime olup olmayacağıydı.

Eve döndüğümde ön kapıyı kapattım ve iç çekerek kapıya yaslandım. Bir başka Tanrı zihnimin ön planına çıkmaya başlamıştı.

Belki de Grayson'dan davranışlarım için özür dilemeliyim. Keşke özrünü kabul etseydim. Eğer medeni bir şekilde anlaşabilirsek, belki de Sloan'ın daha önceki temastan sonra neler hissettiğini sorabilirim.

Merdivenlerden yukarı çıkıp, Grayson'ın kaldığı odaya doğru koridordan geçtim. Evde olup olmadığından emin değildim ama denemeye değerdi. Kapıyı çaldım, bekledim ve sessizlikle karşılaştım. Eğer içerideyse, muhtemelen yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni görmezden geliyordu. Aptal. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtım ve Grayson'ın odada olduğunu gördüm, ama sadece orada oturmuyordu.

Üzerinde tişörtü yoktu, tanımadığım bir kadının üzerindeydi. Kadın başını kapıya doğru çevirdi, rujunun dağılmış hali şok olmuş ve utanmış

görünüyordu ve ben de ağzım açık kalmıştım. Ancak Grayson bana hiç bakmadı bile.

"Şu an meşgulüm, Scott," dedi, yüzünü kadının boynunun kıvrımına gömerek.

Sesi beni olayın şokundan uyandırdı ve arkamı dönüp kapıyı şaşırtıcı bir güçle çarptım.

Merdivenlerden hızla aşağı inerken, göğsümde kabaran duyguları görmezden gelmeye çalıştım. Hepsi birbirleriyle en üst sıraya çıkmak için yarışıyordu. Aşağılanma ve öfke, sahnenin merkezinde olmak için cesurca mücadele ediyordu, ama aptallık kazandı. O domuzla nasıl medeni bir ilişki kurabileceğimi düşünmüştüm ki?

Otomatik olarak mutfığa gittim ve kendime bir kadeh şarap doldurduktan sonra bahçeye çıktım. Arka kapıyı sertçe çarptım, kapının çerçeveye çarpıp tekrar açılmasını izledim.

"Aptal, kibirli herif," diye mırıldandım arkamı dönerek.

Bardaktan derin bir yudum alıp evin duvarına yaslandım ve bahçeye baktım. Bahçenin kenarlarında annemin gül çalıları hâlâ tam çiçek açmış, ılık yaz havasının tadını çıkarıyordu. Çimenlerin kenarında beyazlar ve kırmızılar birbirini takip ediyordu.

"Her zaman eğlencemi bozmayı mı amaçlıyorsun?" Grayson'ın sesi bana katıldı.

Duvara yaslanıp camı daha sıkı kavradım. "Varlığımın senin üzerinde pek bir etkisi olmamış gibi görünüyor."

"Evet, Naomi benden biraz daha fazla utandı." Grayson burnunu çekti. "Öğleden sonrayı burada bitirmeye karar verdi."

"Zavallı sen," diye tısladım.

Grayson yanımda belirdi, üzerinde sadece kalçasının hizasında düşük duran bir kot pantolon vardı; kutsal V şeklindeki kasık bölgemi görünce ağzım kurudu, kalbim hızla çarpmaya başladı. Düşüncelerimi toparlayıp ondan uzaklaştım.

"Neden bu kadar öfkелisin, Scott?" diye sordu sakın bir şekilde.

"Grayson, ben genelev işletmiyorum," dedim ona. "Burası benim evim! İstedğin kişiyi istediğin zaman buraya getiremezsin. Ben burada yaşıyorum! Sen gittikten sonra da burada yaşayacağım, bu yüzden herkesin adresimi bilmesini istemem!"

Gerçekten de haklı bir durumdu. İstedği kişiyi evime getirmesine izin veremezdim. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve yalnız yaşıyordum. Bu tam bir felaket olurdu ve Cass öğrenirse, bunun sonu gelmezdi.

“Bence mesele sadece bu değil.” Gray yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü.

Bardağı masaya bırakıp ondan hızla uzaklaştım, evin dışından dolaşarak yan kapıdan geçtim ve sonunda ön kapıya ulaştım. O da sessiz adımlarla beni takip etti.

"Naomi ölümlü bir insan," diye bilgilendirdi beni, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. "Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Bunun beni neden rahatsız edeceğini anlamıyorum," diye zoraki bir kahkaha attım.

"Çünkü sana asla dokunmayacağımı, asla pis bir ölümlü istemeyeceğimi söylemiştim."

Yanaklarıma kan hücum etti. Bu olduğunda nefret ediyordum. Yetersiz hissetmekten nefret ediyordum. Önemsiz. Değersiz. Zihnim bu kelimelere takılıp kalmıştı. Aptalca. Önemsiz. Anlamsız. Bu kelimeler kafamda yankılanıp durdu, ta ki onları tırmalamak isteyene kadar.

Yirmi yedi yıl boyunca, kendime ve herkese ortalamanın üzerinde olmasam bile en az onun kadar iyi olduğumu kanıtlamak için hayatımın her alanına tüm gücümü verdim. Terk edilmiş, öfkeli çocuktan daha fazlası olma ihtiyacı. Grayson, birkaç basit cümleyle tüm emeğimi yavaş yavaş yok ediyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Ona bu etkiyi yapmasına izin verdiğim için nefret ediyordum.

"Ve sana, yeryüzündeki son varlık olsan bile sana dokunmayacağımı söylemiştim," diye karşılık verdim, gururum yüzeye çıkmaya çalışarak.

"Çok bağımsız bir ruha sahipsin Scott," dedi Grayson şeytani bir gülümsemeyle. "Ama senin küçük bir parçan bana itaat etmek istiyor. Sana şans verirsem bana boyun eğecek bir zerre var. Ve ben onu bulmaya niyetliyim."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama fırsat bulamadım. Grayson aramızdaki mesafeyi kapattı. Bunu her yaptığında, bana dokunmamaya ne kadar dikkat ettiğini fark ediyordum. Grayson her zaman temassız yakınlık konusunda temkinli olmuştu, ama bu sefer amacı bu değildi.

Bu sefer eliyle yüzümü kavradı, ardından dudakları dudaklarıma yapıştı.

Ondan önce iki tanrıyla ten teması yaşamıştım, ama Grayson'la olan temasım ikisinin toplamından daha güçlüydü. Öylesine koyu kırmızı bir öfke ve hiddet ki, neredeyse siyahtı.

Bir sürü anı zihnimde canımı sıktı. Cassidy'nin yaptıklarından dolayı başıma gelenler. Erkeklerin bana onların yaptıklarını yapamayacağımı

söylemeleri. Arkadaşlarla kavgalar. Anne babamı gömmek. Ethan'ın benden uzaklaşmasını izlemek.

Görüntüler netleşip tekrar netleşirken midem düğümlendi. İçimde kaynayan öfke midemi bulandırıyor. Evlat edinilmeden önce alıştığım duygu buydu. Babamın kontrol etmeyi öğrettiği o kızgın, yakıcı nabızdı bu. Canavar artık kafeste değildi. Yıllar sonra ilk kez özgürce uluyordu.

Bütün bunlar kaybolunca, halsizlik tüm uzuvlarımı sardı ve başım döndü. Grayson'ın kolları beni sıkıca kavradı, ona yapıştım ve beni sabit tuttu. Ortaya çıkardığı saf kaosu gömmek için onu öptüm.

Grayson'ın dili ağzıma girince yerini derin bir ateş aldı ve direnmedim. Onu reddedecek enerjim yoktu. Bedenim, onu ilk gördüğümünden beri yalvardığı tüm şekillerde karşılık verdi. Sanki sonunda Tanrı'nın her zerresini en mahrem şekilde içine çekme izni almıştı. Kucaklaşmadan dolayı tüm sinirlerim yanıyordu ve sonunda nefes almak için ayrıldım.

"İşte orada," dedi Grayson, beni hâlâ tutarken ve alçak sesle konuşurken.

Yüzündeki kendinden memnun, kibirli ifade beni kendime getirdi. Grayson daha beş dakika önce yatakta başka bir kadını baştan çıkarıyordu ve şimdi de bir şey kanıtlamak için beni öpüyordu.

Ve ben de ona izin verirdim.

"Benden uzak dur," dedim onu iterek.

"Hadi ama Scott. Bunun istediğin şey olmadığını kesinlikle biliyorum." Acımasızca güldü. "Ve aman Tanrım, içinden ne kadar çok şey geçiyor? Bütün bunları nasıl kontrol altında tutuyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Hatta Hunter bile yıllar içinde öfkesini kontrol edemez hale geldi."

Dişlerimi sıktım, kendimi tamamen ihlal edilmiş hissediyordum. İnsanlara güvenmiyordum. Hayatım kapalı bir kitaptı ve insanları ondan uzak tutmayı seçmiştim. Bilgi çok az veriliyordu. Yine de, bu Tanrılar, beni her zaman unutmuş olan bu varlıklar, varlığımın farklı yönlerini oluşturan düşünceleri ve anıları didikleme hakkına sahip olduklarını varsayıyorlardı.

"Peki o adam kimdi?" diye sordu Grayson merakla, başını yana eğerek. "En son gerçekten kontrolü kaybettiğin zaman. Senin için ne ifade ediyordu?"

"Seni ilgilendirmez!" diye bağırdım.

"Sorun yok Scott. Bana boyun eğebilirsin ve ben de tüm o öfkeni senden alabilirim. İyi hissettirmedim mi? Tüm o öfkeyi boşaltmak

özgürleştirici gelmedi mi? Seni ne kadar iyi hissettirebileceğimi bir düşün.”

En kötü yanı, bunun iyi hissettirmesiydi. İlk öfkenin ardından Grayson'la bütünleşmenin her anı coşku vericiydi. Ama bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Bu, onun kazanmasına izin vermek olurdu. Beni kırmak istiyordu ve ben buna izin vermeyi reddettim.

"Seni uyarıyorum Grayson," dedim ona, pek de inandırıcı gelmeden.

"Ne yapacaksın Scott?"

Matt'in arabasının evin önünde durduğunu görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

Grayson'dan birkaç adım daha uzaklaştım ve "Benden uzak dur." diye tekrarladım.

Matt arabadan inip yanımıza doğru yürürken, "İkiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyordum," diye yalan söyledim. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

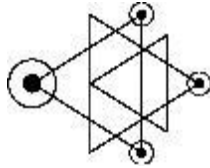
Bana bakarken gözleri endişe doluydu. "Doktora görünmeniz gerekiyor mu?"

Gray kurnazca, "Muhtemelen sıcaklıkla ilgili bir şey," diye yorum yaptı.

Ona ters bir bakış attım. Bu duruma nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyordu? Bir insan çevresindekilere nasıl bu kadar az saygı gösterebilirdi?

"Hadi seni içeri alalım ve sana bir bardak su getirelim," dedi Matt.

Beni kapıya doğru yönlendirdi ve kapı kapanıp bizi ayırmadan önce Grayson'a son bir kez bakmaktan kendimi alamadım.

İş yerimde fazla mesai ücreti olmaması gerçekten çok üzücüydü çünkü erkenden işe başlama sayım güzel bir prim anlamına gelirdi. Dün Grayson ile aramda yaşananlar karşısında hissettiklerimi tarif edecek kadar güçlü bir sıfat yoktu ve onunla yüzleşmek istemiyordum.

Grayson, tanıdığım en sinir bozucu insandı. Saldırganlığım üzerindeki kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu, yine de ona karşı bir çekim duyuyordum. Yatağındaki kadından da anlaşıldığı gibi, ona bu şekilde bakan tek kişi ben değildim, ama o öpücükten sonra...

Boş zamanlarımda aklım o kucaklaşmaya gidiyordu. Onu benden çalmıştı, ama bu benim onu istemediğim, hatta çok daha fazlasını istemediğim anlamına gelmiyordu.

Kahretsin, onu böyle düşünemem, diye kendi kendime hatırlattım.

Düşüncelerim zaten yeterince kirliydi, ama ona bu kadar yakın olduktan, onu tattıktan sonra, kontrolden çıkmış ve dizginlenmesi daha da zor hale gelmişti.

"Kraliçe, beni dinliyor musun?"

"Ha?"

Charlie, bakımlı parmağıyla şakağıma hafifçe dokunarak, "Bugün yukarıda neler oluyor?" diye sordu.

Mola odasında oturuyorduk. Elimde soğuk bir kahve demliği tutuyordum ve karanlık derinliklere bakıyordum. "Dün gece iyi uyuyamadım."

Yalan değildi. Hiçbir zaman iyi uyuyamazdım, ama dün geceki uykusuzluğum her zamanki sebeplerden farklıydı. Yatağa kıvrılmış, serbest bırakılan her şeyi tekrar kutuya yerleştirmeye çalışırken kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyordu. Grayson kapıya gelirse ne yapacağımı bilmiyordum ve bu endişe vericiydi, çünkü bu kontrolün bende olmadığı anlamına geliyordu.

"Burada çok fazla zaman geçiriyorsun, Quen," dedi dudaklarını büzerek. "Kendini çok yormamaya dikkat et."

Charlie'ye gerçeği itiraf etmemek için yanaklarımın içini ısırarak zorunda kaldım.

"Sorun yok," dedim. "Ben iyiyim. Cass yakında ziyarete gelecek, bu da güzel bir mola olacak."

"Kardeşin mi? Nişanlısını da getirecek mi?"

Cassidy geçen yıl Sophie ile nişanlandı. O, kardeşimi nasıl hizaya getireceğini bilen tatlı bir kadındı. Bu duyuruyu yaptığında biraz canımı sıkıyordu ama çabucak bir kenara bıraktım. Kardeşimi mutlu görmek benim için her şey demekti.

"Evet, Sophie burada olacak," diye teyit ettim. "Düğünle ilgili detayları görüşüyor."

"Yani, bir süreliğine izin mi alıyorsunuz?"

Başımı sallayarak kupadaki soğuk kahverengi sıvıyı boşalttım ve oturdüğüm yerden kalktım.

Charlie bana bakarak, "Kraliçe," dedi.

"Hım?"

"Yanınıza birini daha aldınız mı?"

Gözlerimi kırptım.

Bu iş yerinde hiç kimse Ethan'ı tanımıyordu. Ayrıldıktan sonra, onunla ilgili her fotoğrafı ve paylaşımı sistematik bir şekilde sildim. Tamamen temiz bir sayfa. Buradaki herkese söylüyorum, flört etmedim çünkü zamanım yoktu, ama Charlie'nin yanımda birini getirme konusunu açması, Aralık ayında Cass'in düğününde ne kadar yalnız olacağımı hatırlattı bana.

"Henüz değil."

"Biliyorsun, her zaman kuzenime sorabilirim."

FOURTEEN GRAYSON

Sabahımın büyük bir kısmı Tyler'a pub'ı stoklamasında yardım etmekle geçti. Güçlerimi kullanmama izin verilseydi daha çabuk biterdi, ama zaten şansımı zorlamıştım ve temkinli davranmak daha iyiydi. Bunun yerine, Tyler arada bir sohbet ederken ben de kutuları taşıdım ve şişeleri yerleştirdim.

Murphy's, yeryüzünde rastladığım en ilginç yerdı. Orada ölümlülerle en iyi ve en kötü hallerinde konuşma ve onları gözlemleme şansım olmuştu. Zaferlerini kutlamak ve kederlerini unutmak için oraya doluşuyorlardı. Düşünecek çok şey ve peşinden koşulacak çok sayıda iyi kadın vardı.

Eğer Scott dün öğleden sonra odama dalıp dalmasaydı, amacımda başarılı olacaktım. Anlaşılan, onun evinde mahremiyet beklenecek bir şey değildi.

"Yardım edebildiğin zamanlarda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim," dedi Tyler, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Hiç sorun değil."

"Yarı zamanlı çalıştığınızı fark etmemiştim."

"Ajans işi," diye ustaca yalan söyledim, önceden hazırladığım hikayeyle. "Proje bitince başka işlere geçeriz."

Tyler başını salladı ve masaları silmeye devam etti. Ona tahammül ettim. Çok fazla soru sormadım. Erik'in "dengeli ilişki" diyeceğini tahmin ettiğim bir ilişkiye sahipti. Charlie sessizliği doldurma ihtiyacı hissediyordu, ama Tyler bu sessizlikten memnundu.

Öğleden sonra ilerledikçe, Scott ile planlanmış randevumdan önce Gareth ile görüşmek ve son gelişmeleri öğrenmek için enstitüye gittim.

"Hiçbir sorunla karşılaşmadınız mı?" diye sordu Gareth, beni şüpheyle süzerek.

Karşısındaki sandalyeye yaslandım, sakın ve soğukkanlı bir şekilde. "Hatırlayabildiğim kadarıyla yok."

“Holden’in hiçbir şikayeti yok. Quentin ve Charlotte şu ana kadar kaydettikleri ilerlemeden memnun görünüyorlar. Hankle’ı yakında göreceksiniz —”

Holden'in hiçbir şey söylememesi hiç de şaşırtıcı değildi. O kusursuz itibarının lekelenmesini istemezdi. Üstünün onu yetersiz olarak görebileceği düşüncesi bile ağzını kapalı tutmaya zorladı.

Ancak Scott'ın bu sabah evde olmadığını göz önünde bulundurarak, Gareth'e yine sınırları aştığımı söyleyeceğinden emindim.

Eğer gerçekten sınırı aşmamış olsaydım, durum farklı olurdu.

Ona ulaşabileceğimi biliyordum.

Dün ani bir karardı. Planlardan bir adım sapmışım. Harekete geçmeden önce bana güvenmesini istemiştim. İşin doğrusu, bana asla güvenmezdi. Scott çok zeki ve çok ketumdu, ben de kaotik durumlara çok yatkındım, bu yüzden onu yanıltmak mümkün değildi.

Scott beni yakaladığında içinden geçen güvensizlik, hafif bir akıntı değil, onu dibe çeken coşkun bir nehir gibiydi. Hayal kırıklığı, yetersizlik ve saf, katıksız şiddet onu sarsıyordu ve beni bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Ona gözümü dikmeden çok önce o benim olmuştu.

Onunla öpüşeceğimin sönük olacağını hayal etmişim. Ne de olsa, ölümlü bir insan, yatağımın direğine kazınmış yüzyıllarca süren ilahi günahlarla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Ne kadar yanılmışım.

Scott'ı öpmek, her gün özlediğim karanlığı içmek gibiydi. Ruhumu alt üst etti ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyi uyandırdı. Kahvenin acı tadı ve bana yapışma şekli, auramın kontrolünü neredeyse kaybetmeme neden oldu ve geri çekildiğinde, onu kapıya doğru itmemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Aramızdaki boşluk beni huzursuz etti.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve onu elde etmeye kararlıyım.

Gareth ile işim bittikten sonra laboratuvara doğru yürüdüm. İlk geldiğimiz zamana göre daha sessizdi. Ekip benimle ilgili bireysel görevleri üzerinde çalışıyordu, bu yüzden alanda sadece birkaç teknisyen vardı.

İçeri girdiğimde, Scott'ı bir bankın yanında, elinde kalemle kağıtların üzerinde çalışırken görmeden önce birkaç küçük baş sallamasıyla karşılaştım. Adını taşıyan ofis nadiren doluydu. Dizüstü bilgisayarını ve evraklarını laboratuvara getirmiş, sanki oradan ayrılmak onu hayattan mahrum bırakacakmış gibi bir bankın başına oturmuştu.

O artık gözümün önündeydi ve aynı yürek burkan çekim yeniden ortaya çıkmıştı. Onun kuyusundan boğulana kadar içme arzusu yine aynıydı.

Holden dün ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti. Eğer uzak dursaydı onu mahvedebilirdim. İstedigimi elde edebilirdim. O adam gerçekten de başımın belasıydı ve onun yaşamasına izin verme hatamdan pişman olmadığım bir an bile geçmedi.

"Scott," dedim ona doğru yürürken.

"Meşgulüm," dedi bana sert bir şekilde, kağıtlardan başını kaldırmaya zahmet etmeden.

"Beni hafife almayın."

Yukarı baktı, sakın kalmaya çalışarak alt dudağını sertçe ısırıldı. Kasları gerildi ve kendini topladı. Her zaman kavgaya hazır.

"Buraya gelmemin sebebi, numunelerinize ekleme yapabilmeniz," dedim. "Sizin meşgul olmanız beni de doğrudan ilgilendiriyor."

İçini çekerek hayal kırıklığını dile getirdi ve işine geri döndü.

"Hadi ama Scott," dedim şeytani bir gülümsemeyle, yüzünü süzerek. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

Scott hafifçe güldü ve ben de yanına, bankın yanına geçtim. Önünde bir yığın evrak vardı ve kelimelere şöyle bir göz gezdirdi.

Ağzımı kulağına yaklaştıracak şekilde eğildim. "Yoksa benim yanımda kendine güvenemiyor musun?"

Başını çevirdiğinde burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ama geri çekilmedi. Scott gururlu bir yaratıktı ve düşüşü muhteşem olmaktan başka bir şey olmayacaktı.

"Dünyadaki son varlık olsanız bile," dedi bana.

"Dün aldığım mesaj bu değildi," dedim, burnumun ucu onun burnuna değecek kadar yaklaşarak.

Portakal çiçeği, bal ve kahvenin acı notaları. Scott'ın kokusu tamamen ona özgüydü; keskin ve tatlılığın nefis bir karışımıydı, insanı hem cezbediyor hem de şaşırtıyordu.

"James!" diye seslendi geri çekilerek. "Her şey hazır mı?!"

James, eşyalarla dolu bir el arabasını ona doğru iterken, kadın benden uzaklaştı.

"Lütfen hasta odasına geçin," diye yönlendirdi onu, sonra bana baktı. "Ve siz de, biraz acele edin. Sizi ne kadar çabuk görürsem, o kadar çabuk gidebilirsiniz ve ben de rahat bırakılabilirim."

"Beni inciteceksin," dedim, onu odaya kadar takip ederken.

Arabada örnekleri saklaması için kaplar ve tüpler vardı. Yatağın kenarına oturdum, ayaklarımı yere bastım ve iğnelerden daha fazla kana ihtiyacı olduğunu anladığım için tişörtümü çıkardım.

"James, gözlemleri sen mi yapmak istersin?" diye sordu Scott, bana bakmaktan olabildiğince kaçınarak.

James dış randevusu için ayrılması gerektiğini hatırlatınca, şansım yaver gittiği için Ignacio'ya bir içki ısmarlamayı aklıma not ettim. Scott gözlerini kapattı ve başını salladıktan sonra James odadan çıktı, kapıyı arkasından kapatarak bizi birlikte o mekânda hapsedti.

"Kan basıncınızı ve kalp atış hızınızı ölçmem gerekiyor," diye açıkladı.

Kelepçeyi kolumun üstüne, klipsi de parmağıma takıp makineyi çalıştırırken bana bakmadı. Scott, kelepçeleri benden çıkarmadan önce çizelgeyi çıkardı ve her şeyi not aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Bunun öyle olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı dişlerinin arasından.

Ben bir tanrıydım. Kusursuz olmaktan daha az ne olabilirdi ki?

Scott, "Kan, saç örneği ve yanak sürüntüsü örneğine ihtiyacım var," diye sıraladı.

"Bedenim senindir."

Yanakları kızardı ve hızla arkasını dönerek eldivenlerini hızla taktı ve kan almak için gerekenleri hazırladı.

Scott, cümlemizi kısa ve öz bir şekilde düzelterek, "Vücudunuz bilim içindir," dedi.

Ama kalp atış hızının arttığını duydum ve bu dudaklarımda alaycı bir gülümsemeye neden oldu. Onu hâlâ alt edebilirdim.

Erik haklıydı. Aramızda bir çekim vardı. Scott, kaşımak istediğim bir kaşıntı gibiydi ve onu görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Öpüşme dengeleri değiştirmişti. Hala onu mahvetmek istiyordum ama her türlü zevkin tadını çıkarmamın önünde hiçbir engel yoktu.

O bana ne kadar direnirse, ben de o kadar çok çabaladım. İsteddiğimi elde etmeye alışmıştım. Kadınlar kendilerini bana atıyorlardı. Peki neden bu kadar şiddetle karşı koydu? Bu ölümlü ne kadar egoyu koruyabilirdi? Basit bir hareket beni tatmin eder, onu ise hayatının geri kalanında başka herhangi bir insan için mahvederdi. Sadece teslim olması gerekiyordu.

Scott kanı tüplere topladı ve başımdan birkaç tutam koyu saç kopardıktan sonra onları bir kenara koydu. Pamuklu çubukları çıkardı ve

tereddüt ederek bana döndü. Yanak sürüntüsü almak için daha yakın bir mesafeye yaklaşmak gerekecekti.

"Isırmayacağıma söz veriyorum," dedim ve kaşımı kaldırdım. "Tabii ki, bu tür şeylerden hoşlanıyorsan."

Onu kışkırtmak her zaman işe yarıyordu. Scott gözlerini kıstı ve ben de bacaklarımı açtım. O da aralarına girmeden önce içini çekti.

"Ağzını aç," diye emretti.

"O berbat hasta iletişim tarzınız üzerinde gerçekten çalışmanız gerekiyor."

"Siktir git."

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, bu da ondan tiz bir çığlık çıkmasına neden oldu.

"Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle," dedim, gözlerimdeki arzu kararmıştı.

"Grayson, çalışmaya çalışıyorum," dedi, elini göğsüne koyup pamuklu çubuğun kirlenmemesi için çabalarken. Vücudu gerilmişti. "Gidip şu lanet ağzını açayım da örnek alayım."

Zorlukla yutkundu ve elimden kurtularak birkaç adım geri çekildi. Kaşlarını çatarak yataktan kalktı ve ona doğru yürüdü. Neden onu kendime bağlayamıyordum?

"Grayson." Scott, ona doğru attığım her adımda bir adım geri çekildi.

"Hayır de," dedim, o da tezgaha çarptı ve onu orada sıkıştırdım.

O kelimeyi söylemedi.

Altın kahverengi teninin altında hafif bir pembe tonu vardı. Kalbi hızla çarpıyor, göğsüne beceriksizce vuruyordu. Yüzü mosmor olana kadar inkar ederdi ama biliyordum ki Scott dün öpüştüğümüzde hissettiği o heyecanın benim güçlerimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ağzını aç." Sesi nefes nefese geliyordu.

Yavaşça eğildim, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve ağzımı araladım ki örnek alabilsin. Scott yanağının içini pamuklu çubukla sildi ve göz temasından kaçındı. Örnek alındıktan sonra, yanımdan sıyrılıp arabaya doğru gitti ve örnekleri sakladı.

"Peki," dedim yavaşça dönüp onu izlerken. "Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyleyecek misin?"

Scott derin bir nefes aldı. "Bundan sonra ellerini kendine sakla yoksa yemin ederim keseceğim."

O hiçbir şeyden habersizdi ve ben de onun hırçın doğasının beni ne kadar etkilediği kadar ne kadar sinirlendirdiğini daha iyi anlamaya

başlıyordum.

Gömleğimi kapıp giydim ve düğmelerini ilikledim, o da bizi odadan çıkardı.

"Scott," dedim.

Bana umursamazca el salladı, bu da beni sinirlendirdi ve laboratuvar dondurucularının bulunduğu odaya girdi.

Holden laboratuvara girdi. Ve her ne kadar Murphy'nin yanına dönmem gerekmiş olsa da, enstitüde biraz daha kalabileceğime karar verdim.

Scott'ın bana onunla düzgünce konuşma fırsatı vermemesi ama Holden'ın ona aynı şekilde ilgi duymadığı açıkça ortadayken onun etrafında bu kadar dolaşmasına izin vermesi kadar sinir bozucu bir şey yoktu.

O, bankta oturmuş çalışıyordu, Holden ise karşısında oturmuş dosyalara bakıyordu. Bu tür işler için ona bir ofis tahsis ettiklerinden emindim.

Holden ona sessizce, "Geçen gün sana bir şey sormak istiyordum," dedi.

"Hım?" dedi Scott, ona yarım yamalak dikkat ederek. Numuneleri hassasiyetle bir tabağa pipetle aktarıyor ve işine odaklanıyordu.

"Quentin."

Adının kullanılması dikkatini çekti ve ben odanın diğer ucundan onu izlerken, neden Scott adını tercih ettiğini merak ettim.

Holden tereddüt etti ve ben de merakla onları izlerken koltuğumda öne eğildim. Laboratuvarın diğer ucundaydım ama Holden içeri girdiğinden beri ikisini de gözlemliyordum. Onun için bir tavus kuşu gibi gösteriş yaparken kadının ona neredeyse hiç dikkat etmediğini görmek bana derin bir keyif verdi.

Holden gözlerini ondan ayırmadan, "Seni akşam yemeğine çıkarmak istiyorum," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Scott ve çalışmaya devam etti.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Onun niyetini tamamen görmezden gelmişti ve dikkati tamamen eldeki işteydi. Holden garip bir şekilde ensesini ovuşturdu ve ben de ona bir Tanrı ile birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdikten sonra Holden'ı ne kadar görmezden geleceğini düşündüm. Onu ömür boyu mahvedecektim; ilahi olanı tattığı için ölümlü bir insandan asla tatmin olmayacaktı.

Holden, "Bir randevu olarak," diye açıkladı. "Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum."

Scott, pipetle sıvı damlatmayı amaçladığı kuyuyu tamamen ıskaladı ve sonunda ona baktı. Holden ise dikkatini ölümlüye çevirmeden önce bana düşen o anlık bakışı kaçırdı.

O da benim kadar odadaki çıkarının nerede olduğunu biliyordu. Holden'ın ne kadar yanıldığını görünce dudaklarım hafifçe kıvrıldı ve gülümsedim. Arkama yaslandım, vurulduğu anın tadını çıkarmaya hazırdım. Rakip yoktu.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Scott, "Elbette," dedi. "Bir randevu. Ben... Evet."

Sandalyede doğruldum.

Ne yapıyordu?

Neden bunu kabul ediyordu?

"Bu gece mi?" diye sordu Holden umutla.

"Neden olmasın?" dedi, onun coşkusuna tam olarak katılmayarak.

Bu tereddüt gözlerimi kısmama neden oldu.

"Burada ne zaman işiniz bitecek?" diye sordu Holden.

"Yaklaşık otuz dakika daha."

"Tamam." Başını salladı. "Ben şimdi geri dönüyorum, sen eve geldiğinde bir yer belirleyebiliriz."

"Mantıklı bir plan gibi görünüyor."

"Evde görüşürüz."

Holden, yüzünde geniş bir aptalca sırtışıla laboratuvarından ayrıldı ve Scott işine geri döndü. Sandalyeden kalkıp ona doğru ilerlerken, auram parmak uçlarımda kabarıyordu.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Scott?" diye tısladım, onun yanında durarak. "Bu çok akıllıca bir karar değil."

Auramın bir uzantısı vücudunda yukarı doğru kıvrılarak çenesini çekti, böylece dikkatini bana vermek zorunda kaldı.

Scott derin bir nefes verdi, koyu renkli gözleri burnumun ucuna odaklandı. "Seni kışkırtmak için neden uğraşayım ki?"

Ondan uzaklaştığım aurayı bıraktım ama o aura benim etrafımda kaldı. Bize doğru birkaç meraklı bakış atıldı ama kimse gelip bize soru sormaya cesaret edemedi.

"Çünkü dün gece kıskançtın," dedim ona.

Son kuyuyu bitirmeden ve tabağı almadan önce sert bir kahkaha attı. Scott kuluçka makinelerine doğru ilerlemek için yanımdan geçti.

"O zavallı adama gerçekten ilgi duyduğuna inanmamı mı istiyorsun?" diye sordum, onun adımlarını taklit ederek. "İnsan standartlarına göre bile, o

çok acınası bir durumda."

"Herkes senin gözünde acınası, değil mi Grayson?" Sesinde bir sertlik vardı ve içindeki öfkenin biriktiğini hissettim. Scott kuvözün kapağını kapattı ve bana döndü.

"Sanırım sizin gibiler zayıflıklara daha yatkın," dedim ona gayet doğal bir şekilde.

"Eh, hepimiz senin kadar mükemmel olamayız," diye alaycı bir şekilde söyledi, gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturdu.

İleri adım attığımda o geri çekildi - her zamanki hareket dansımız. Ona karşı hissettiğim çekimi inkar edemezdim. Çünkü öpüşme, onu yok etme planlarımı alt üst eden ve yerine ona duyduğum özlemi koyan bir ipliği koparmıştı. Scott'ı aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

"Kişisel alanıma saygı göster, Grayson."

Ona doğru bir adım daha attım ve o da kollarını göğsünden indirip önünde kaldırdı. Bir kolunu kendi elime aldım, bükerek arkasına doğru sabitledim ve bedenini kendime doğru çektim. Serbest elimin başparmağı dolgun alt dudağının üzerinden geçti ve nefesi kesildi.

"Dur," diye fısıldadı.

"Sanırım hiçbir şey yapmıyorum," dedim aynı kısık sesle. Eğildim ve o yutkundu. "İste," dedim ona. "Tek yapman gereken istemek ve sana istediğin her şeyi vereceğim."

Boşta kalan eli yumruk oldu ve göğsüme sertçe vurdu. Onu anında bıraktım ve Scott hızla uzaklaşarak laboratuvarın diğer ucuna doğru yürüdü, biraz mesafe kazanmak için.

"Dokunuşuma çok ihtiyaç duyuyorsun ama yalvarıp yakarmıyorsun."

Eşyalarını çantasına atarken yanına gittim. Anlaşılan, planladığı laboratuvar çalışmaları artık önemli değildi.

"Gidiyorum Gray," dedi çantasını omzuna asarken. "Kendi yolunu bul kendine eve."

Giderken onu izlerken kendi kendime mırıldandım: "Çok gururlusun Scott. Çok aptal ve inatçısın. Ama seni kırmanın bir yolunu bulacağım."

FIFTEEN QUENTIN

O bencil, kibirli şerefsiz herif.

Kıskanç?

Onu başka bir kadınla görmek beni kıskandırmamıştı. Ve kesinlikle onu kıskandırmaya çalışarak küçük oyunlar oynamıyordum. Neden Matthew'a karşı gerçek bir ilgi duymama izin verilmiyordu? Matthew... iyi bir insandı.

"Erken mi eve geldin?" diye sordu Matt ben arabaya binerken. Koltukta oturmuş, telefonunda geziniyordu.

"Evet. İş acil değildi. Sizi bekletmek kabalık olurdu. Üzerimi değiştireyim, sonra gidebiliriz."

"Elbette. Tabii ki. Acele etmeyin."

Merdivenlerden yukarı, odama koştum ve gardırobumu karıştırmaya başladım, belirli bir Tanrı hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Uzun zamandır randevuya çıkmamıştım. Sadece akşam yemeği idi. Endişelenecek bir şey yoktu. Üstelik Matthew'u tanıyordum, bu yüzden tüm o garip sessizlik olmadan konuşabileceğimiz şeyler vardı.

Dar paçalı bir kot pantolon ve derin yakalı pembe ipek bir bluz giydikten sonra aynada görünüşümü değerlendirdim. Dağınık topuzdan saçlarımı açtım ve dikkatlice taradıktan sonra hazır olduğuma karar verdim.

"Çok güzel hazırlanmışsın, Scott," dedi Matthew, ben tekrar oturma odasına girdiğimde ayağa kalkarak.

"Sen de fena görünüyorsun."

Matthew kendine iyi bakan bir adamdı. Giydiği mavi polo tişört, kaslı vücudunu sararak, vücut hatlarının daha da belirginleşmesini sağlıyordu. Klasik bir yakışıklıydı; sarı saçları ve masmavi gözleriyle bir peri masalındaki prens rolüne yakışacak biriydi. Birkaç iş arkadaşı ona ilgi göstermişti. Ben bile odadan çıktığında bakışlarımı üzerinde tutardım.

Ta ki Grayson gelene kadar; film yıldızı güzelliği, daha karanlık ve vahşi bir şeyin yanında sönük kalıyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Matt.

Sehpanın üzerinden anahtarlarını aldı ve ben arkamı döndüğümde Grayson kapıya yaslanmış, ikimizi de izliyordu. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve yukarıdaki ampuller yanıp sönmeden önce ellerinin etrafında siyah girdaplar belirdi.

"Biz dışarıdayken evimi tahrip etme," dedim ona.

"Size hiçbir söz veremem," diye kısa ve dişlerini sıkarak cevap verdi.

Matt bizi evden çıkarırken, bakışları sırtımıza dikilmişti. Grayson istediği kadar kıskanabilirdi. Umurumda bile değildi.

Restoran kalabalıktı ama hemen oturduk ve sipariş verdik. Matt'in tavsiye ettiği küçük bir İtalyan restoranıydı ve onun karar vermesine izin vermekten memnun oldum.

İçecekler masaya gelirken, "Randevuya çıkmayı kabul edeceğinden emin degildim," diye itiraf etti.

"Ah?"

"Her zaman çok meşgulsün ve flört geçmişin hakkında hiç konuştuğunu duymadım."

"Söyleyecek fazla bir şey yok."

"Sanırım okul ve işle oldukça meşguldün. Bazen biraz yavaşlamaya çalışmalısın."

Bu cümle beni çok sinirlendirdi. Matt'in James'e veya erkek meslektaşlarımdan herhangi birine yavaşlamalarını söylemeyeceğinden emindim.

"Öldüğümde yavaşlayabilirim," diye mırıldandım.

Masadan peçeteyi alıp kucağıma koydum, içimdeki huzursuzluğu yatıştırmaya çalıştım.

"Sadece kendinize biraz zaman ayırmanız gerektiğini söylüyorum. Hayatta işten daha önemli şeyler var," diye karşılık verdi.

Ama öyle bir şey yoktu. Benim için yoktu. Annemle babam gitmişti, kardeşim okyanusun öbür tarafındaydı ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi sandığım adam da ilişkiyi bitirmişti. Her sabah beni yataktan kaldıran işti. Bu bir sabitti ve bunda iyi olduğumu biliyordum. Başarı bir onaylamaydı. Yavaşlarsam, durursam ne olacağını bilmiyordum.

"Seninkini anlat bakalım," dedim, konuşmayı kendimden uzaklaştırmak isteyerek.

Onu tanıdığım bir yıl boyunca, Matthew'un en sevdiği konunun kendisi olduğu kolayca anlaşılmıştı. İnsanlara hayat hikayelerini anlatmaktan hoşlanırdı ve hikayeleri genişletmek veya konudan sapmak için fazla teşvike ihtiyaç duymazdı.

Ailesinden coşkuyla bahsederken içimde hafif bir suçluluk duygusu belirdi, çünkü aklım, sıkıntı anlarında sık sık olduğu gibi, yine Grayson'a döndü.

Grayson'ı herhangi bir şekilde düşünmemin tek nedeninin ölümlü olmam ve hepimizin onun sahip olduğu olağanüstü yakışıklılığı fark etmeden edemememiz olduğuna kendimi ikna etmek istedim.

Keskin elmacık kemikleri ve gergin kasları, Grayson'ı hiç çaba harcamadan gözünüze çarpıyordu. Diğer on bir Tanrı'nın aksine, daha az sakindi. Tehlikeliydi. Vahşiydi. Kardeşleri gibi davetkar değildi. Grayson'ın kişiliği ve görünüşü ondan uzak durmanız gerektiği konusunda sizi uyarıyordu ve ben de öyle yapabileceğimi düşünüyordum... ta ki o öpücüğe kadar.

Tek bir basit hareket beni nasıl bu kadar altüst edebilirdi? Beni enfekte etmişti ve kendimi nasıl iyileştireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Grayson bana her şeyin kontrolünü kaybetmişim gibi hissettirmişti, ama aynı zamanda öpücükle birlikte gelen bir huzur duygusu da vardı. Başka biriyle paylaştığım her dokunuş bunun yanında sönük kalıyordu.

Şimdi bunu düşününce yanaklarım kızardı ve bacaklarımın arasında başlayan zonklamayı durdurmaya çalışarak masanın altında bacaklarımı çaprazladım. Bir öpücük bile bana böyle hissettirdiyse, o yasak yolda daha da ilerlersek nasıl bir his olacağını merak ettim.

Laboratuvarda ya da Sal'ın evinde ringde birkaç saat geçirmek kolaydı, ama Matthew ile zaman çok uzadı ve sonunda eve varıp akşamı bitirdiğim için çok mutlu oldum.

İçeri girerken, "Umarım geceyi gerçekten keyifli geçirmişsinizdir," dedi.

"Güzeldi..."

"Tekrar dışarı çıkmamıza izin verir misin?" Sesi o kadar umut doluydu ki nasıl reddedeceğimi bilemedim.

"Matthew," diye nazikçe başladım.

"İyi bir takım oluşturuyoruz, Quentin. Sadece bunun her zaman iş yerinde olmak zorunda olmadığını göstermek istedim."

Başka bir randevuya razı olmanın ne zararı olurdu ki? Beni çok heyecanlandırmamış olabilir ama Matt kibardı ve iyi bir işi vardı. Bazen pot

kırıyordu ama bana yeterince iyi davrandı.

"Pekala," dedim sonunda. "Bunu tekrar yapabiliriz."

"Gareth'le bazı konuları görüşmek için erkenden gelmem gerekiyor, bu yüzden bu geceyi burada bitireceğim."

"Bu akşam için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

Koridorda dururken garip bir an yaşandı. Bir filmde, iyi geceler öpücüğü paylaşmamızı bekleyebildiniz, ama gerçekte sadece başımı salladım ve yanından geçip oturma odasına girdim. Gece, dudakların birbirine değmesini bile gerektirmemişti. Belki bir dahaki sefere.

Grayson'ı kanepede rahat bir şekilde uzanırken görünce irkildim. Elindeki kitabı kapattı ve yavaşça doğruldu.

"Allah aşkına, Grayson." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

"Yukarıya onunla birlikte çıkmayacak mısın?" diye sordu kinle.

Yemliğe kapılmamaya çalışırken çenem seğirdi.

"Şey," diye sordu beklentiyle, kaşını kaldırarak. "Randevunuzdan keyif aldınız mı?"

Çantayı omzumdan indirdim ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp gerçek bedenime indim. "Evet, gerçekten de öyle yaptım."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum."

"Elbette öylesin," diye ısrar etti. "Başka birine aşıkken, o aptalla bile olsa bir randevudan nasıl zevk alabilirsin ki?"

Grayson'ın söylediği tüm kibirli şeylerin arasında, benim ona aşık olduğumu varsayması listenin en başında yer alıyordu.

Ona haddini bildirmek için başımı kaldırdım, ama elinde küçük bir kadife kutu olduğunu görünce sözlerim boğazımda düğümlendi. Kutuyu açtığı anda yüzümün rengi soldu ve ayaklarımın altındaki zemin kaydı. Kutunun içi aydınlandı ve koyu yeşil kadifeye yerleştirilmiş armut biçimli bir elmasın bulunduğu beyaz altın bir bant ortaya çıktı.

"Gerçekten de güzel bir yüzük, Scott," dedi Grayson yüzüğe bakarak. "Senin tarzın olduğunu düşünmezdim ama sürprizlerle dolu birisin."

Kutuyu öyle bir ayarladı ki, ışık kayaya vursun.

"Odamdaydın," diye fısıldadım, gözlerimi yüzükten ayırmadan.

Tüm anılar bir anda geri geldi, ciğerlerime ve kalbime en şiddetli şekilde baskı yaptı.

Beyin, sizi korumak için çalışan büyüleyici bir organdı. Benimki en kötü zamanlarda arıza yapıyordu. Genellikle onun kazandığı ve beni sefalet

akıntısının altına çektiği, sevgi-nefret dolu bir ilişkimiz vardı.

Grayson, "Tek bir medeni konuşma bile yapamadığımız göz önüne alındığında, birlikte yaşadığım kişinin nasıl biri olduğunu merak ediyordum," diye düşündü.

"Odamda bulundun!"

Bu sefer öfkeyle çıktı ağzından. Kelimeleri dilinin ucundan yuvarladığı o uyuşukluk, göğsümdeki düğmeyi çevirdi. Kutuyu almak için uzandım ama Grayson onu elimden uzak tuttu.

"Ver onu bana. Bu kişisel bir şey," diye talep ettim, gözlerim hayal kırıklığıyla yanıyordu.

"Bunu neden sakladınız?"

"Grayson! Şu lanet yüzüğü ver!" Tekrar elimi uzattım.

"Yüzüğün var ama parmağında değil ve seni başka kimseyle görmüyorum, peki ne oldu Scott?"

"BUNUN SENİNLE HİÇBİR İLGİSİ YOK!" diye bağırdım, gözlerimden yaşlar sel gibi akıyordu.

"Sakin ol, sakın ol," dedi soğukkanlılıkla.

"Eşyalarımı karıştırmışsın," dedim yanağımı sertçe silerek. "Eşyalarımın biri sende. Yemin ederim, eğer şimdi geri vermezsen, ben..."

"Ne?" diye sordu Grayson, etrafındaki aurasını yayarak aramızda yavaşça süzülmesine izin verirken. "Bana inanmak istemeyebilirsin ama bu benim Tanrı olmamı engellemez."

Matt odaya daldı. "Neler oluyor burada?"

Ona şöyle bir baktım, sonra tekrar Grayson'a döndüm ve beklentiyle elimi uzattım. Kutuyu hızla kapattı ama bana vermedi.

"Biliyor mu?" diye sordu Grayson. "Onlardan herhangi biri biliyor mu? Yoksa başarısızlığınız kirli bir sır mı?"

"Grayson!"

Güldü ve kutuyu bana uzattı. Hızla kaptım ve elimde sıkıca tuttum, aramızdaki aura kaybolurken parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

"Sorunuz nedir?" diye sordu Matthew, adeta kahraman rolünü oynamaya hazır bir şekilde.

"Bırak şu işi, Holden," dedim ona sertçe.

Grayson kendini koltuktan kaldırdı. "Sorunumun ne olduğunu sana tam olarak söyleyebilirim." Matt'le burun buruna geldi. "Görünüşe göre sen acıya doymayan birisin."

Matt'i Grayson'dan uzaklaştırmaya çalıştım ama Tanrı'nın gözlerinin içine bakarak hayati bir hata yapmıştı. Matthew başkalarını korkutabiliyordu

belki ama Grayson'ın kim olduğunu unutmuştu. Sadece göz teması bile Matt'i tahta zeminime sert bir şekilde dizlerinin üzerine çöktürdü.

“Grayson, dur!” dedim.

Göz temasını kesti ve Matt, kendisine uzattığım yardım elini görmezden gelerek yerden kalktı.

“Sence—” diye başladı Matt.

"Bırakın onu!" dedim, her iki adama da sinirlenmişim. Matthew'u kapıya doğru ittim. "Onu bırakın gitsin."

Arkama bakmadan çıktım. Grayson bu gece eşyalarımı karıştırarak sınırı aşmıştı. Gömmek istediğim acı dolu anıları tekrar tekrar gün yüzüne çıkarıyor ve işimi gereğinden fazla zorlaştırıyordu.

İnsanlar Grayson'a tanrı gibi tapmış olabilirler, ama benim gözümde o bir canavardan başka bir şey değildi.

SIXTEEN QUENTIN

Ertesi akşam Grayson mutfağa bize katıldığında Matt, "Genellikle akşam yemeğini yalnız yediğini sanıyordum," dedi.

Tanrı gülümsedi ve onu görmezden gelerek bana baktı. Göz göze geldik ve elini kaldırıp bileğindeki kelepçeyi göstermek için hafifçe salladı. Bu, ufak bir teselliydi.

"Kendimi güzel bir arkadaşlık ortamından mahrum bırakmamalıyım diye düşündüm," diye yanıtladı Grayson, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Ve merak ediyorum."

"Merak mı ettin?" diye tekrarladım.

Meraktan bahsedilmesi beni kabuğumdan çıkardı. Bu, benim çok sevdiğim bir özellikti. Dün gece yaptığı numara yüzünden ona hâlâ çok kızgındım, ama neyle meşgul olduğunu merak ediyordum.

"Hım, kesinlikle öyle," dedi düşünceli bir şekilde.

"Neyi merak ediyorsun?" Sesimde şüphe vardı. Grayson'la ilgili hiçbir şey basit değildi.

"Ölümlülerin flörtleşme biçimlerinin tanrılarınkine kıyasla nasıl olduğunu merak ediyorum."

Matthew bardağını masaya gerekenden daha sert bir şekilde koydu. İçindeki sıvı neredeyse kenardan taşacaktı.

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu Grayson, sesi alçak bir tonda.

Yanaklarım kızarıırken biyoloji mantığının önüne geçti ve Matthew ayağa kalktı.

"Ne dersin Scott?" diye sordu, Matt'i görmezden gelmeyi tercih ederek.

"Bırak artık," diye uyardı Matt onu.

"Bu konuşma sizi ilgilendirmiyor."

"Bunu nasıl anladınız?"

Grayson boynunu çevirdi ve dikkatini Matthew'e çevirdi. "Onu sadece bir kez randevuya çıkardın," dedi kayıtsızca. "Herhangi bir insanın standartlarına göre bu pek de bağlılık sayılmaz. Bana kalırsa Scott, onun istediğini yapmakta özgür."

Matt ellerini yumruk yaptı ve ben de koluna elimi koydum. "Otur aşağı," dedim ona.

Beni görmezden geldi. "Sanırım seninle vakit geçirmek istemiyor."

"Benim fikrim farklı," dedi Grayson kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Bahse girerim o —"

"Yeter!" diye bağırdım. İki adam da sonunda bana baktı. Yorgundum ve öfkem yıllardır olduğundan daha çok yüzeye çıkmıştı. "Matthew. Otur aşağı."

"Ancak -"

"Hayır. Bunun bir sonu olmalı. İkiniz de tartışmayı bir türlü bırakamıyorsunuz ve bu durumun benim çatım altında yaşanmasından bıktım. Huzur için eve geliyorum ve ikiniz burada olduğunuz sürece huzur bulamıyorum."

Matthew surat asarak tekrar yerine çöktü.

"Matt," diye devam ettim, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. "Bence taşınman en iyisi."

"Ne?" diye sordu, bu isteğe şaşırılmıştı. "Neden?"

"İkiniz asla anlaşılamayacaksınız ve ben artık buna katlanamıyorum. Hakemlik yapmak istemiyorum."

"Neden ben?"

"Düzeltilmiş bir daireniz var."

"Onun burada sizinle kalacağına güvenmiyorum."

Grayson'a neden güvenmediğini merak ediyordum. Bana zarar vereceğini mi yoksa beni baştan çıkarmaya çalışacağını mı düşünüyordu? Her iki durum da olasıydı.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Grayson, koyduğum kesin sınırları aşmaya devam edeceğini kanıtlamıştı. Daha iyi plan, ikisini de evden kovmak, birlikte yaşamalarına izin vermek ve böylece huzur içinde yaşamak olurdu; böylece yaklaşan ölüm soruşturmasında tanık olarak veya daha da önemlisi, baş şüpheli olarak ifade vermem gerekmezdi.

Grayson bana, "Biliyorsun, eğer burada yaşamazsam seninle çalışmaya devam edemem," diye hatırlattı.

Şartlarını aylar önce belirtmişti ve eğer fikrimi değiştirirsem, o da aynısını yapabilirdi. İki arada bir derede kaldığımı söylemek, durumu

hafifletmek olurdu.

"Matthew." İç çektim. "Sanırım eve gitmen en iyisi."

"Onu mu seçiyorsun, beni değil?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"Kimseyi seçmiyorum." Çatalımı tabağa bırakırken gözlerimin arkasında şiddetli bir baş ağrısı hissettim. "Bu projenin başarılı olması gerekiyor. Senin bir evin var, onun yok. Sadece..." Sözümlü keserek derin bir nefes aldım. "Sanırım bu gece eşyalarını toplaman ve her şeyin sakinleşmesini beklemen en iyisi."

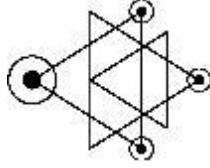
Tekrar ayağa kalkmadan önce bir saniye bekledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Şimdi tam zamanı." diye homurdanarak odadan çıktı.

Grayson engeli aşınca bana baktı ve "Beni seçtiğin için çok duygulandım" dedi.

"Defol git, Grayson."

Yatak odamın kapısına bir kilit takmıştım, ama son vidayı da taktığım anda Grayson arkamda belirdi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Bu, benim alanıma girmek için bir kilidi kırmasına gerek olmadığını açıkça hatırlatıyordu.

Matt evden taşınmıştı ve o zamandan beri aramızda garip bir hava vardı. Bana kızgındı ama ona yaptıklarımı açıklamaya çalışarak egosunu yatıştırmaya niyetim yoktu. Bana kızgın olmasına rağmen, işe yaramıştı. Matthew laboratuvara nadiren geliyordu ve evdeki testosteron seviyeleri yarıya inmişti, bu da tartışmaların şimdilik sona ermesi anlamına geliyordu.

Karşılaştığımız tüm sorunlara rağmen, bir şekilde yıllık iznime kadar gelmeyi başarmıştım. Sonunda, kardeşim ve müstakbel yengemle vakit geçirecek ve işi düşünmeyecektim.

Yatakta yan dönerek yüzümü yastığa gömdüm ve tekrar rahat bir pozisyona geçtim, vücuduma birkaç saat daha uyuması için yalvardım. Uyanık kalmamızı ve tetikte olmamızı gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Uzaktan bir yerde bir kapı kapandı ve inleyerek başımı kaldırdım. Kapı neden kapanıyordu? Kendimi yataktan zorla kaldırıp koridora ve merdivenlerin başına doğru yürüdüm, ta ki panik beni sarana kadar. Grayson

koridorda duruyordu, önünde Cassidy ve Sophie vardı. Uçakları erken gelmiş olmalıydı.

Cass şehirdeyken Gray'in Gareth'in yanında kalıp kalamayacağını, böylece herhangi bir tatsız soruyla karşılaşmamak için neredeyse yalvararak sormuştum. Tanrılar benden gerçekten nefret etmiş olmalı çünkü ortalık tam bir kaostu.

Kaos.

Grayson.

Onu öldürmenin bir yolunu bulduğum an, bunu yapacaktım. Karşıma çıkacak her türlü sonuç umrumda değildi.

"Eğil!" Cass, Grayson'ın arkasından bana baktı ve gülümsedi.

"Cass!"

Onu görmek ve duymak, önceki düşüncelerimi tamamen silip süpürdü. Kan bağıyla akraba olmasak da, kardeşim benim her şeyimdi. Birlikte yaşamaktan, yılda sadece iki kez görüşmeye kadar gelmiştik.

"Aşağıya gel ve bana sarıl."

Merdivenlerden hızla indim ve ona doğru atıldım. Otuz yaşına yaklaşmış olmamın bir önemi yoktu; büyük abim her zaman bana ev gibi gelmişti. Kendimi kaybolmuş hissettiğimde ilk başvurduğum kişi oydu.

Cass beni sıkıca kucakladı ve yerden kaldırdı. "Çok uzun zaman oldu."

"Çok uzun," diye onayladım.

Beni tekrar yere bıraktı ve arkamı döndüğümde Sophie'nin bana gülümsediğini gördüm. Kollarımı ona açtım ve daha sakın bir şekilde kucaklaştık.

"Merhaba Quen," dedi, güney aksanı kelimelerin etrafında belirgin bir şekilde öne çıkıyordu. "Bizim için bir hafta izin aldığın için gerçekten minnettarım."

"Önemli değil. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Cass boğazını temizledi. "Bizi tanıştıracak mısın?" diye sordu, Grayson'a doğru başını sallayarak.

"Ben... şey," diye kekeledim.

Grayson bir adım geri çekilmişti ama yine de yakınlarda kalıp hepimizi izliyordu. Daha önce hiç görmediğim kadar büyüleyici bir gülümseme takındı, bu da kalbimin göğsümde teklemeye başlamasına neden oldu. Uzattığı eliyle neredeyse Cass'e doğru süzülüyordu ve Cass elini tuttuğunda gözlerim faltaşı gibi açıldı. Grayson'ın boшта kalan eli Cass'in elini kapattı ve bileğindeki kelepçeyi görünce rahat bir nefes aldım.

Tanrı kendini "Grayson" diye tanıttı.

"Cassidy," dedi Cass. "Quentin'in ağabeyi."

Tokalaşmaları gereğinden biraz fazla uzun sürdü, ardından Sophie araya girip Cass'in omzuna elini koydu.

"Çocuğu bırak, Cass," diye usulca yalvardı.

Cass, elini gevşeterek, "Peki, Grayson," dedi. "Kız kardeşimi nereden tanıyorsun?"

Grayson'ın yanına yaklaştım. "O bir meslektaşım."

"Hadi ama Scott," dedi Grayson. "Kardeşine gerçeği söylememizin daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

Panik içinde ona baktım. Gray gerçek kimliğini itiraf ederse işimi kaybederdim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," diye patladım.

"Kardeşine yalan söylemek istemem."

"Neler oluyor?" diye sordu Cass. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Grayson'ın yüzünde muzip bir sırıtış belirdi ve Cass'e haberi verdiğinde onu hayalperest biri olarak geçiştirebilir miyim diye düşündüm. Neler olacağına kendimi hazırladım, ama Grayson belime kolunu doladı ve neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım.

Grayson onlara kendinden emin bir şekilde, "Kız kardeşinizle ben görüşüyoruz," dedi.

Ona bakmak için döndüğümde ağızım açık kaldı. Az önce ne dedi? Ondan uzaklaşmak istedim ama Grayson beni demir gibi bir kavrayışla yanına çekti.

"Bunu gizli tuttun, Quen," dedi Cass ikimize de bakarak.

"Her şeyi bize anlatmak zorunda değil, Cass," diye hatırlattı Sophie ona.

Orada öylece durdum, ne diyeceğimi bilemeden, "Sen, şey... git eşyalarını yerleştir," dedim.

Grayson güldü. "Her zaman utanıyor."

Yan tarafına sertçe ittim.

"Ama haklı," diye devam etti. "Uzun bir yolculuk olmalı. İkiniz de eşyalarınızı açıp biraz dinlenin, sonra hepimiz düzgünce sohbet edebiliriz."

"Bence bu harika bir fikir," diye onayladı Sophie.

Çantasını yerden aldı ama Cass elinden kaptı. Bize gülümseyerek, Sophie Cassidy arkasından gelirken merdivenlerden yukarı çıktı.

Durup bana baktı. "Oyuna geri döndüğünü görmek güzel, ördek."

İkisinin de duyma mesafesinden uzaklaştığından emin olduktan sonra, kendimi Grayson'dan uzaklaştırdım. Kolundan tutarak onu oturma odasına doğru çektim.

“Hım,” diye düşündü. “Sanırım kontrolü ele alabilen bir kadından hoşlanıyorum.”

Kapıyı kapatıp ona doğru dönerken, o yorumun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Cumartesi sabahı saat dokuz buçukta kardeşinize kapıyı açmamın mantıklı bir bahanesine ihtiyacım vardı," diye açıkladı.

Bir bahaneye ihtiyacımız olsaydı, Grayson'ın oda kiralayan bir iş arkadaşımız olduğunu söylemek kolay olurdu. Bu, benim kabul edebileceğim bir bahaneydi.

"Senin burada olmaman gerekiyordu," dedim ona.

Grayson bana anlamlı bir bakış attı. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Kovulmaktan nefret ediyorum," dedi sakince. "Beni toplayıp Gareth'e gönderecektin."

"Üzerinde anlaştığımız konu buydu."

"Ben o anlaşmayı asla kabul etmedim."

Sinirle içimi çektim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Neden bu kadar ısrarcısın ki..."

Bana doğru bir adım attı. "Evet?"

"Çıldırtan."

Kahkaha atarak yüksek sesle güldü.

"Seni görmüyorum, gerçek ya da sahte," dedim ona, sözlerimde kesin bir ton vardı.

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Grayson merakla. “Onlara gerçeği mi söyleyeceksin?”

“Hayır. Gareth’in yanına gideceksin.”

"Öyle düşünmüyorum."

“Grayson!” Bir çocuk gibi, bu durumdan kurtulmak için çaresizce ayağımı yere vurdum.

“Bak, uzun vadede Gareth ve Hunter’ın aradığı etkileşim ve bütünleşme türü bu değil mi?” Sözleri beynimde yankılanırken bana doğru bir adım daha attı. “Beni başkalarının isyan edeceğimi düşündüğü bir şeyi yapmaya ikna ediyorsun.”

Alt dudağımı ısırdım. Grayson, başarıya olan arzum ve hırslarıma hitap ediyordu.

Birkaç saniye sonra, neredeyse yalvarırcasına fısıldadım: "Bu benim ailem, Gray. Bunu anlıyor musun?"

Başını yana eğdi ve ben de bunu her yaptığında ne kadar sevimli olduğunu düşünmeyi hemen aklımdan uzaklaştırdım. Tıpkı eve götürüp beslemek isteyeceğiniz bir köpek yavrusu gibi.

"En iyi halini sergilemen gerekiyor," diye açıkladım ona.

"Ben her zaman öyle değil miyim?" Yarım bir gülümseme verdi ve kalbim tekrar tekledi.

"Lütfen," dedim ona nazikçe, sonra daha da kısık bir sesle, "Cass ve Sophie, geriye kalan tek varlığım."

Cümlemin ne kadar savunmasız ve açık sözlü olduğuna şaşırılmış görünüyordu, ama anlaması gerekiyordu. Onlara Matthew'e davrandığı gibi davranamazdı. Bu hayatta benim için önemli olan tek insanları kaybedemezdim.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

Arkamı dönüp baktığımda Cass'ın kapının yanında beklediğini gördüm. Kapıyı açtığını bile duymamıştım. Yanaklarım kızararak başımı salladım ve "Hayır. Tabii ki hayır. Duş alacağım, sonra da çıkabiliriz." dedim.

"Mükemmel," diye yanıtladı. "Sophie seni düğün karmaşasının içine çekmeden önce biraz sohbet edelim."

Grayson bu kelime seçimine burun kıvırdı ve ben de dudağımı ısırıldım.

"Bana on beş dakika ver," dedim kardeşime. "Gershwin'de kahvaltıya ne dersin?"

"O yer hâlâ ayakta mı?" diye sordu Cass gülerek.

"Evet, öyle."

Bana gülümsedi. "O zaman katılmamak suç olurdu." Cass oturma odasına girdi. Gözleri Grayson'da sabitlendi. "Bize katılacak mısınız?"

"Hayır," diye hızlıca yanıtladım.

"Evet," dedi Grayson aynı anda.

Cass ikimize de meraklı bir bakış attı.

"Bugün meşgul olduğumu sanıyordum," dedim Grayson'a.

Evimizi paylaşması yeterli değil miydi? Bu duvarların dışında bize katılmasına gerek yoktu.

Grayson bana gülümsedi. "Harekete geçiremeyeceğim bir şey yok."

"Güzel," dedi Cass başını sallayarak. "Bu bana seni daha yakından tanıma fırsatı verecek. Kız kardeşime iyi davrandığından emin ol."

Cass mutfaka doğru ilerlerken baş ağrımın yavaş yavaş başladığını hissedebiliyordum. Kapıya doğru dönerek çıktım, duşun başımdaki ağrıyı hafifleteceğini umuyordum.

Tam odadan çıkarken Grayson'ın, "Söz veriyorum, Scott," dediğini duydum.

Ama bunun ne kadar önemli olduğundan emin değildim.

SEVENTEEN GRAYSON

Günümü üçlünün yanında, onları dikkatle gözlemleyerek geçirdim. Cassidy Scott'ın da hayatımdaki diğer Scott kadar hırslı ve inatçı olduğunu anlamıştım. Amerika'da uzmanlık eğitimini almış, aşık olmuş ve oraya taşınmış bir ortopedi cerrahıydı.

Evlat edindiği küçük kız kardeşine karşı çok koruyucuydu, bana onun kalbine dikkat etmem konusunda uyarıda bulundu ve ben de gülmek için kendimi zor tuttum. Benimle Scott arasında olan şeyde kalpten eser yoktu. Her iki tarafın da saf ihtiyacı ve arzusu vardı, ama o, beklediğimden daha iyi bir şekilde baştan çıkarılmaya diremişti.

Oturma odasındaki koltuğumdan kalkarken, "Gidip hazır olup olmadığını kontrol edeyim," dedim.

Akşam yemeğine çıkacaktık ama grubumuzda bir misafir eksikti.

Cass gözlerini devirerek, "Quen'le asla hiçbir yerden zamanında çıkamazsın," dedi.

Sophie ona ters bir bakış attı. "Görünüşünle gurur duymanın hiçbir sakıncası yok, Cassidy."

Ben odadan çıkarken ikisi de tartışmaya başladı.

Yukarı çıktığımda, ardına kadar açık olan Scott'ın yatak odasının kapısının önünde durdum. Sırtı bana dönük bir şekilde fermuara uzanmaya çalışıyordu. Kapı çerçevesine yaslanarak, çıplak sırtının pürüzsüz tenine ve kalçasının kıvrımına göz gezdirdim.

"Lanet olsun!" diye homurdanarak elbiseyi çıkarmaya başladı.

Kaşımı kaldırdım. "Dikkatli ol Scott. İçimde karanlık bir arzuyu uyandırıyorsun."

Topuklarının üzerinde döndü, mahremiyetini korumak için elbisesinin ön kısmını sıkıca kavradı.

"Ne yapıyorsun? Git," diye tısladı bana.

"Bu kadar uzun sürmesinin nedenini hepimiz merak ediyoruz."

Yanakları hafifçe kızardı ve homurdandı. "Fermuarı kapatamıyorum. Sophie'den buraya gelmesini rica edebilir misin?"

Yavaşça kendimi kapı çerçevesinden ittim ve ona doğru eğildim. "Yardım edeyim."

"BEN -"

"Bizim birlikte olmamız gerekiyor Scott. Başka birinden yardım istemem garip olur."

Scott tekrar homurdandıktan sonra arkasını dönüp bana sırtını verdi. Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden atarak çıplak tenini ortaya çıkardı ve ben de uzanıp parmaklarımı teninde gezdirdim.

Temas sonucu nefesi kesildi ve sırtı parmak uçlarımdan uzaklaşarak geriye doğru kavislendi.

"Gray." Ama sesi eskisi gibi ateşli değildi.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedim masum bir şekilde.

"Fermuarı kapat," diye bu sefer daha sert bir şekilde talimat verdi.

Gülümsedim ve baştan çıkarıcı kıvrımın hemen öncesindeki, sırtının dibindeki fermuarı kavradım. Fermuarı çekerken parmak boğumlarım tenine değdi ve dokunuşum altında tüyleri diken diken oldu. Bana daha fazla direnemeyecekti. Bundan emin olacaktım.

Tepeye ulaştığımda, kulağına fısıldadım: "İşlem tamamlandı."

Eğilip boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdum, dudaklarıma karşı nabızı güçlü ve hızlı atıyordu. Scott benden uzaklaştı ve ben güldüm.

"Çık dışarı!" dedi bana kapıyı işaret ederek. "Git. Ben şimdi aşağıda olacağım."

Sonunda dördümüz evden çıktık ve küçük bir Fransız bistrosunun masasına oturduk. Sohbetin ne kadar kolay ilerlediğine şaşırdım ve hatta Scott bile her zamanki gergin halinden sıyrılmıştı.

Sophie, "Sadece son birkaç detayı halletmemiz gerekiyor," dedi.

Cassidy ona, "Bolca vaktin var canım," diye güvence verdi.

"Beş ayımız var."

"Kış düğünü mü?" diye sordum, bu tercihin nedenini merak ederek. Masadaki herkesin dikkati bana döndü.

Sophie gülümsedi. "Tanıştığımız zamandı."

Sophie ve Cassidy'nin birbirlerine attıkları bakış mide bulandırıcıydı ve bana Erik ve Sloan'ı hatırlattı. Yanımda duran Scott ise birdenbire tabağındaki yemeğe daha çok ilgi göstermeye başladı. Benim gibi sevgi gösterilerinden rahatsızdı.

"Eminim orada görüşeceğiz," dedi Sophie bana.

"Sophie," diye inledi Cassidy.

"Bundan emin değilim," dedi Scott tekrar başını kaldırarak.

Masanın altında, elimi dizinin üzerine koydum. Seçtiği elbise nispeten kısaydı, ancak oturduğundan beri bir iki santim yukarı kalkmıştı. Teni avucumun altında sıcak ve pürüzsüzdü.

"Sanırım demek istediği, olayların nasıl gelişeceğini bekleyip göreceğimiz," dedim.

"Kesinlikle," diye onayladı Cassidy. "Ve Quen'in törenle çok ilgisi olduğunu düşünürsek, kimseyi getirmek muhtemelen en akıllıca karar değil. Kendini terk edilmiş hissetmesini istemeyiz."

Parmaklarım Scott'ın bacağına yukarı doğru hareket etti ve dokunuşum altında gerildi. Bu, kurabildiğim en fazla temastı ama daha fazlasını istiyordum.

"İkiniz de kendi iyiliğiniz için fazla mantıklısınız," dedi Sophie. "Söyle onlara, Gray. Quentin'i düğünde biriyle görmek çok güzel olurdu. Peki ya resepsiyon, Quen?"

"Mmm," diye cıvıladı Quen.

Parmaklarımın bacağının iç kısmında küçük daireler çizmesinden ve hedefime doğru istikrarlı bir şekilde yukarı doğru hareket etmesinden dolayı ses normalden biraz daha tiz çıkıyordu. Scott bacaklarını çaprazladı, elimi aralarına sıkıştırdı ve ben de yavaşça çekmeden önce gülümsedim.

"Seni orada görmeyi çok isteriz, Gray." Sophie bana sırtı ama Cassidy o kadar emin görünmüyordu.

Ana yemeğe geçerken Sophie kontrolü ele aldı ve sohbeti düğün hazırlıkları üzerine yoğunlaştırdı. Tatlılar masaya geldiğinde ise Cassidy konuyu bambaşka bir yöne çevirmişti.

"Peki, ne iş yapıyorsunuz Gray? Sanırım asıl işinizin ne olduğunu tam olarak anlayamadım."

"Biyolog," diye kısaca yanıtladım ve Scott bir yudum su içerken boğuldu.

"Anlaşılan ördekle birlikte laboratuvardasınız, öyle mi?"

"Bazen. Yeni projede çalışmak üzere burada sözleşme imzaladım. O iş bittiğinde başka bir şey bulmam gerekecek."

"Bu, taşınmayı gerektiriyor mu?"

"Büyük olasılıkla."

Masada karşımdan bana doğru gözlerini kısarak baktı.

"Cassidy, bırak şunu," diye tısladı Scott kardeşine. Cassidy çatalını önündeki cheesecake dilimine batırdıktan sonra bir ısırık aldı. "Mmm."

Ondan gelen ses pantolonumu sıkıştırdı ve tüm bakışlarımı yanımda oturan kadına çevirdim. Masanın karşısında Sophie ve Cassidy gülüyorlardı ve Scott gözlerini açtığında yüzü kızardı.

"Özür dilerim arkadaşlar," diye mırıldandı.

"Sen ve yemek arasındaki cinsel çekim." Sophie güldü. "Dürüst olmak gerekirse, cheesecake'i gerçek aşkın ilan etmemiş olmana şaşırdım."

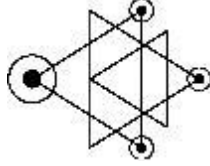
"Hâlâ zaman var." Sonra bakışlarımı yakaladı. "Ne?"

Şirketimizin geri kalanı tekrar sohbete katılmıştı, ben de ona doğru eğildim. "Sana bir dilim pastadan çok daha fazla zevk verebilirim."

Yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti, vücudundan adeta ateş yayıldı, ama Scott yüzüne kayıtsız bir ifade takındı. "Sanmıyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Yutkunarak kekine geri döndü.

Eve vardığımızda, akşamın bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekleyen üçlüyü yalnız bıraktım.

Kahkaha sesleri katlardan yükselip odama kadar ulaştı. Scott'ın böyle kaygısız bir sese sahip olabileceğini hayal etmek zordu. Gördüğüm kadarıyla mutluluk onun içinde kolay kolay yer eden bir duygu değildi, ama ailesinin yanında bambaşka bir insana dönüşüyordu. Kahkahaları yüksek ve özgürdü. Konuşkan ve canlıydı. Scott işten uzaklaştığında adeta canlanıyordu.

Sonunda kahkahalar ve sohbetler dindi ve herkes odalarına çekildi. Ben odamdan çıktım ve Scott aynanın karşısında dururken onun kapısının önünde oyalandım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Soruma aldırmış etmeden, "Birlikte kalmayacağız," dedi.

"Elbette, öyleyiz."

"Ne? Hayır. Bunu neden düşündün?" diye sordu, bana doğru dönerek.

"Misafirleriniz ayrı odalarda uyumamızın nedenini merak etmezler mi?"

Gözlerini kapatıp tekrar açtı ve bana dikti. Görünüşümle birlikte tüm rahatlık izleri kaybolmuştu. Onu huzursuz etmiştim. Savunma mekanizmalarını devreye sokmasına neden olmuşum.

"Herhangi bir sorunuz olursa ben ilgilenirim," dedi bana. "Sen kendi odanda uyu ve benim odamdan uzak dur."

Scott masasına doğru gidip bir saç tokası aldı ve saçlarını topuz yaparak boynunun uzunluğunu ortaya çıkardı. Ardından fermuarını açmak için elini uzattı, ama ben odaya girdim ve önce ben yakaladım.

"Bunu yapabilirim," dedi bana sert bir şekilde.

"Eminim yapabilirsiniz."

İçini çekerek elini indirdi ve bana yardım etmesine izin verdi. Fermuarı sırtının tamamı boyunca aşağı çektim ve elbiseyi vücudundan yırtmamak için kendimi zor tuttum. İstedğim bir şey için hiç bu kadar uzun süre beklememiştim.

Sözün sonuna geldiğimde, eğilip kulağına, "Teşekkür et," dedim.

Tüyleri yeniden diken diken oldu ve kalbi hızlandı.

"Teşekkür ederim" demeden önce biraz zaman geçti.

"Çok yorgun olmalısınız."

Scott arkasını dönmeye çalıştı ama izin vermedim. Kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Sertleşmiş penisimi kalçasına bastırırken derin bir nefes aldı. Serbest elimle çenesini sertçe kavradım, böylece aynadaki yansımamızda ikimize de baktı. İkimiz arasındaki şehvet dolu bakışlar apaçık ortadaydı.

"Sürekli olarak arzularla savaşmak ve gerçekten ne istediğinize karşı mücadele etmek çok yorucu olmalı."

Kalçalarımı yuvarlayarak ereksiyonumu daha da ona doğru ittim. Yansımada Scott'ın göz bebeklerinin büyüdüğünü ve boyalı dudaklarının aralandığını izledim. İnce elbisesinin altında meme uçları sertleşmişti, bu da arzumu daha da derinleştirdi. Vücudunun verdiği tepki güzeldi, ama sabırsızlanıyordum, onun tamamen altımda çözülmesini izlemek istiyordum.

"Pes et Scott," dedim kulağına. "Kendini bana bırak, ben de sana huzur bulmana yardım edeyim."

Bir an için onu ele geçirdiğimi sandım. Kısa bir an için, onun uçurumun kenarında, kendini bana vermeye hazır ve istekli olduğunu hissettim. Ama sonra Scott bedenimden kendini kopardı.

"Aslında biriyle görüştüğümü hatırlatmak isterim," dedi. Kibirli görünmek istemişti ama nefes nefese konuşuyordu.

"Holden mı?" diye alay ettim. "Bu şaka olmalı. Onu kovduğunuzdan beri hiç konuştunuz mu?"

Gözlerinde sert bir ifadeyle bana baktı. "Bunu, onu sürekli incittiğin için yaptım."

"Sanırım sen ona benden daha çok zarar verdin."

"Affedersin?"

"Onun gururunu incittin, Scott," diye belirttim ona.

Dudaklarını ısırđı ve ben de ona aynı hareketi yapma düşüncesiyle irkildim. Dolgun alt dudağını dişlerimin arasına alıp, onun bana iyice yapışmasını sağlamak. Onu öpmek ve tüm karmaşasının beni etkisi altına almasına izin vermek.

"Gurur bir günah değil mi?" diye sordu Scott.

Burun kıvırdım. "Sen de ne diyorsun öyle?"

Scott gururu bir onur nişanı gibi taşıyordu. Bu ona güç veriyor ve onu koruyordu. Eğer gurur bir günahsa, o zaman bizi uzak tutmak ve tatmin edici bulduğu bir hayat yaşamak için onu ikinci bir deri gibi şekillendirmişti.

"Odamdan çık, Grayson." Scott bir eliyle elbisesini tutarken diğer eliyle beni kapıdan dışarı itti.

"Bir düşün Scott," dedim, konuyu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Bu kadın ve onun benim ellerimle paramparça oluşunu görme arzum hızla bir saplantıya dönüşüyordu.

"Tek yapmanız gereken sormak."

EIGHTEEN QUENTIN

Cass ve Sophie ile geçirdiğim hafta çok çabuk sona erdi. Onlar New York'a geri dönmek için uçağa bindiler ve ben de içimde bir hüznün hissiyle işe geri döndüm, bu hüznünden bir türlü kurtulamıyordum. Daha sık olarak, bu proje bittikten sonraki hayatı ve ailemle birlikte olmak için Amerika'ya taşınmayı düşünüyordum. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yoktu.

Charlie yanıma otururken, "Kardeşin nasıl?" diye sordu.

Başımı kaldırmadan duvara işaret ettim ve ona, "Laboratuvar önlüğü," dedim.

Bugünkü deneyler RNA örneklerini de içeriyordu ve herhangi bir kirlenme, analizden çıkarmam gereken anormal bir sonuca yol açacaktı.

Charlie homurdanarak uzaklaştı, paltosunu giydi ve yerine geri döndü. "Neyin var senin?" diye sordu. "Bir haftalık tatilden sonra daha mutlu olacağını düşünmüştüm."

Plan buydu ama Gray yüzünden esasen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde işe geri dönmüştüm. Bütün hafta boyunca hiç durmamıştı. Cass ve Sophie'nin önünde mükemmel bir beyefendi, yalnız kaldığımızda ise tam bir pislikti. Kabul etmekten nefret etsem de, hayır demek giderek zorlaşıyordu ve biraz gerginliği atmak ve aklımı tamamen kaybetmemek için her gün mastürbasyon yapmaya başlamıştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sanırım düşündüğümde daha yorgunum. Ama evet, Cass iyi durumda." Başımı kaldırdığımda Charlie bana gülümsüyordu. "Peki, neden bana öyle bakıyorsun?"

Elini yüzümün önüne uzattı. Yüzük parmağında duran güzel bir pırlanta yüzüğü fark etmem biraz zaman aldı. Parmaklarını oynattıkça laboratuvarın ışıkları altında parılıyordu.

"Sessiz ol," diye fısıldadım. Charlie dudağını ısırды ve başını salladı. "SESSİZ OL!"

Pipetim gürültüyle tezgaha düştü, numuneler haznesinden dışarı döküldü ben de koşuşturup onu kucakladım.

Beklenmedik bir darbe yedim. Nasıl hissettiğimi en iyi anlatan kelime buydu. Onun haberi beni derinden etkilemiş, zırhımda bir çatlak daha açmıştı ve bu maskeyi daha fazla koruyamayacağımdan endişeleniyordum.

"Tebrikler! Bana her şeyi anlatın," diye ısrar ettim, göğsümdeki o donuk ağrıyı umursamadan.

Charlie evlilik teklifini anlattı ve ben gülmekten yanaklarım ağrıdı. Mutluluğu hak ediyordu. Tyler ve Charlie gençlik aşklarıydı ve Tyler sonunda onu dürüst bir kadın yapıyordu.

"Bunca zamandan sonra hala sorması inanılmaz," dedi hüzünlü bir şekilde yüzüğüne bakarak.

"Elinde değerli bir şey olduğunu biliyor ve seni kaybetmek istemiyor. Seni bir Murphy yapmaya hazır."

Charlie bana gülümseyerek baktı. "Charlotte Murphy."

"Artık bizim Charlie Brown'umuz olmayacaksınız."

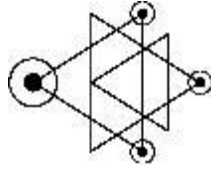
"Tanrıya şükür." diye güldü. "Annemle babam şehre geliyor ve cuma akşamı bize nişan partisi veriyorlar. Orada olacaksın, değil mi?"

"Elbette."

"Herkesi buraya davet etmeyi düşündüm."

"Bu küçük bir parti değil, değil mi?"

Charlie bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Küçük işlerle uğraşmam."

Cuma günü geldiğinde, tüm enstitü nişan partisi heyecanıyla çalkalanıyordu. Ben işim bitip eve gitmeden çok önce herkes gitmişti bile, hazırlanmak için doğruca yukarı kata koştular.

Son ruj dokunuşunu yaptıktan sonra aynaya baktım. Soluk seftali rengi elbisemin etek ucunu çekıştirdim ve sonunda görünümümden memnun kalıp aşağı indim.

"Tamam, Gray!" diye seslendim, çantamın içindekileri kontrol ederken. "Bu gece daha sonra döneceğim."

Karşıma çıktı, bu da beni sıçratıp topuklu ayakkabılarımla sendelememe neden oldu. Gray beni yakaladı, kolunu belime doladı. Ona

baktığımda, siyah bir takım elbise, siyah bir gömlek giymişti ve kravatı yoktu.

"Neden böyle giyinmişsin?" diye sordum.

Daha önce giydiği beyaz gömleği değiştirmişti ve koyu tonların ona ne kadar daha yakıştığını fark etmeden edemedim. Siyah, Grayson'ın rengiydi ve onu inanılmaz derecede iyi taşıyordu.

"Katılacağımı düşünmedin mi?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Bu beni aklımı başıma getirdi. Tabii ki Gray de partiye gelecekti.

"Sorun çıkarma," diye uyardım onu dişlerini sıkarak.

"Benim hakkımda pek iyi düşünmüyorsun."

"Bana bunu yapmam için hiçbir sebep vermiyorsun."

Gray beni sıkıca kendine çekti ve karanlık bizi sararken ağzım kurudu. Aura'sı kaybolduktan sonra, partiye ev sahipliği yapan otelin dışında duruyorduk ve o beni sıkıca tutarken ona baktım.

"Eğer sana araba kullanma izni verseydim geç kalacaktık," diye açıkladı, ben onu azarlama fırsatı bulamadan. "Zamanlama konusunda inanılmaz derecede beceriksizsin."

"Gray!" diye bir ses araya girdi, ben ona ders vermeye fırs bulamadan.

Yakışıklı bir adam uzun ve kendinden emin adımlarla bize doğru yaklaştı ve Gray beni ondan uzaklaştırdı. Çakıl taşlarına takılıp sendeledim, son anda dengemi bulup yere düşmekten kurtuldum.

"Sen Quentin olmalısın," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Epey bir kargaşa yaratıyorsun."

Gray gözlerini kısarak, "Dedikoduya kulak asmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun," dedi.

Adam bana elini uzattı ve ben ona şüpheyle baktım.

Üç.

Üç tanrıyla ten teması kurdum ve bunu tekrar yapıp yapmamam gerektiğinden emin değildim.

"Ben Ignacio," diye kendini tanıttı. "Ve inan bana, sana nasıl hissettireceğimi seveceksin." Ignacio göz kırptı ve ben onun arsızca flört etme girişimine güldüm.

Gray, yüzünde öfke ifadesiyle sert bir şekilde, "Yapma," diye uyardı.

Bu, Ignacio'nun elini tutmak için ihtiyacım olan itici güçtü ve o da dudaklarını benimkilerin arkasına bastırdı.

İçimde tarifsiz bir coşku dalgası vardı. Başardığım her şey aklımdan geçti. Zafer duygusu damarlarımda dolaştı ve nefesimi kesti. Hayatımda

aldığım tüm takdirler gözümün önünden geçti. Ignacio'nun dokunuşu ise tam anlamıyla coşku vericiydi.

Şimşek çakınca, Gray'in ellerini sıkıca kalçalarımına koymuş, beni dengede tutarak arkamda durduğunu fark ettim.

Ignacio bana şeytani bir gülümseme sundu. "Çok başarılı bir kadınsınız. Dokunuşumu beğeneceğinizi söylemiştim."

Aniden, siyah bir sarmaşık tarafından birkaç metre geriye doğru şiddetle itildi. Onunla olan karşılaşmamızın verdiği baş döndürücü heyecanı hâlâ hissederken, olduğum yerde döndüm.

"Gray! Bunu yapamazsın," dedim ona.

Bana hiç dikkat etmedi, gözlerini Ignacio'dan ayırmadı. Gözlerinde öfke alev alev yanıyordu ve ben de elimi göğsüne koydum. Gray, ateşli bakışlarını bana dikti.

"Neler oluyor?"

Omzumu çevirip baktığımda, Sloan ve Erik'in de bize katıldığını gördüm. Erik, başını yana eğerek bize meraklı bir bakış attı.

"İçeri girmem lazım," dedim, elimi Gray'in göğsünden çekip tanrıların yanından geçerek binaya doğru ilerlerken, ama Sloan'ın sesini duymadan önce değil.

"Ondan uzak durmalısın, Grayson."

Onların gözünde her zaman ölümlü ve onlara tapmaktan başka bir şey yapmaya layık olmayan insanlar olacağımız gerçeğini fark ettiğimde içimde küçük bir hayal kırıklığı hissettim. Çok nazik ve anlayışlı görünen Sloan'ın bile bir sınırı vardı.

Neden önemliydi ki? Onların onayını aramıyordum. Bana pek değer vermeyebilirlerdi çünkü her açıdan karşılıklı bir ilgi vardı.

Bu düşünceleri zihnimin bir köşesine iterek otelin balo salonuna girdim. Dekorasyonlara bakılırsa Charlie'nin ailesi hiçbir masraftan kaçınmamıştı ve mutlu çifti bulmak için konukların arasından sıyrıldım.

Akşamın büyük bir bölümünü meslektaşlarımla sohbet ederek ve bu sevindirici haberi kutlayarak geçirdiğimde, gecenin zorlu başlangıcını unutmak kolay oldu.

Yerden kayarak bara doğru ilerledim ve odayı gözlemledim. Matthew bana yaklaşırken parmağım şampanya kadehinin kenarında tembelce gezindi. Gerildim ve dik oturdum. Bir süredir konuşmamıştık ve Charlie'nin partisinde bir gerginlik yaşamak istemiyorduk.

"Merhaba," diye selamladı beni.

"MERHABA."

"Size katılabilir miyim?"

"Elbette."

Yanımda oturdu ve ben de ellerimi kucağımda kavuşturdum.

"Çok güzel görünüyorsun, Scott," dedi Matthew.

"Teşekkürler," diye yanıtladım, bardağımda yükselen baloncuklara bakarak. "Sen de fena sayılmazsın."

Gülüşü dinmeden önce kahkaha attı. "İş yerinde seni özledim."

Kalbimde tuhaf bir sızı hissettim. Sosyal bir kelebek sayılmasam da, her zaman iyi geçinmiştik ve dışlanmak, kenara itilmek garip olurdu.

"Bak Quentin," diye devam etti. "Davranışım için özür dilerim. Çocukça davrandım. Biliyorum, sen sadece işini yapıyordun."

Matt'in özür dilemesi için teşvike ihtiyacı yoktu. Ona yetişkin bir adam gibi davranması gerektiğini hatırlatmaya da gerek duymadı. Yaptıkları üzerinde düşünmek için zaman ayırmış ve bana soğukkanlılıkla yaklaşmıştı.

"Özür kabul edildi."

"İkinci bir randevuya çıkmamıza izin verir misin diye merak ediyordum."

Dudaklarımı ısırđım ve bir an düşündükten sonra başımı salladım.

"Biliyor musun, Matthew? Bence bu gerçekten hoşuma giderdi."

Belki şampanyadandı, belki de bir nişan partisinde olmamızdandı, ama kalbimin etrafındaki buz eridi. Etrafımdaki herkes kişisel hayatına devam ediyordu, neden ben etmeyeyim ki? Artık geçmişe takılıp kalmak istemiyordum. Belki biraz daha çabalarsam, umutsuzca aradığım huzuru bulabilirdim.

Sözümüz kesilmeden önce Matt bana parlak bir gülümseme gönderdi.

Erik, beyaz-sarı saçlarını eliyle düzelterek, "Affedersiniz," dedi.

"Quentin'i dansa davet etmemde bir sakınca var mı?"

Matthew bir an ona baktıktan sonra, "Elbette. Charlie ve Tyler'ı bulacağım," dedi.

Bir an tereddüt ettikten sonra eğilip yanağımdan öptü.

Matt yanımdan ayrılırken Erik bana elini uzattı. Bar taburesinden kalktım, elbisemi düzelttim ve elini sıktım.

Tıpkı Gray'de olduğu gibi, ben de ondan yaklaşık 30 cm daha kısaydım ve topuklu ayakkabılarım aradaki farkı kapatmakta pek işe yaramıyordu. Beni insanlarla dolu alana çıkardı ve saygıyla bir elini belime koyarken diğer elimi de tuttu.

"Bunu yapmaya gerçekten hazır olduğundan emin misin?" diye sordum, ses tonumdaki öfkeyi gizleyemeyerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sloan'ın Gray'e benden uzak durmasını söylediğini duydum. Kendime bakabilirim, biliyorsun."

Erik kıkırdadı. "Bundan hiç şüphemiz yok. Gray'e sizin gibi konuşan birini daha önce hiç görmedim. Çoğu kişi ona karşı çıkmaya cesaret edemezdi."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Tanrı'nın bakış açısından bakıldığında, aramızdaki tartışmalar benim açımdan oldukça saygısızca görünmüş olmalıydı.

Erik düşünceli bir şekilde, "Merak etme Quentin," diye güvence verdi. "Sloan sadece temkinli davranıyor."

Sloan gözlem yapmak için laboratuvara geri dönmüştü, ama ben çalışırken bana neredeyse hiç konuşmadı. Ve sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, işimiz biter bitmez ortadan kayboldu. Cesaretin tükendiği bir durumda sorunun ne olduğunu anlamak zordu ve bu soru bir türlü aklımdan çıkmadı.

"Bir şey mi yaptım?" diye sordum, bu sefer pes etmeyi reddederek. "Çünkü benden pek hoşlanmadığını hissediyorum, ama yapamam ki..."

Erik, "Öyle değil," diye açıkladı. "O temkinli bir insan. Sanırım senin kim olduğunu ve bizimle nasıl uyum sağladığını anlamaya çalışıyor."

"Aslında ben sizinle pek uyumlu değilim. Bu benim işim," diye hatırlattım ona.

"Hım." Erik bana şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten mi? Bir Tanrıya yalan söylemekte dikkatli olurum."

Zorlukla yutkundum ve alt dudağımı gergin bir şekilde ısırdım.

Erik usulca, "Seninle Gray arasında bir şey mi oluyor?" diye sordu.

"Hayır," diye hızlıca yanıtladım.

"Öyle hissetmiyoruz. Geçen hafta onu neredeyse hiç görmedik."

Gray beni yatağa atmak için bunca çaba harcamışken, diğer herkesten tamamen kaybolmuştu.

"Bir tavsiyem var Quentin," diye mırıldandı Erik. "İstediği şeyi yapmamalı. Tanrılar ve ölümlüler arasındaki ilişki kesinlikle yasaktır."

Erik devam etmeden önce, sözlerinin zihnimde yer etmesine bir an izin verdim: "Ama hiç kimse ona ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemedi. Sadece dikkatli ol."

Müzik bitti ve Erik beni bıraktı, gülümsedi ve Sloan'ın oturduğu masaya doğru yürüdü.

Dans pistinden ayrılmak üzere döndüğümde, gözlerim barda beni izleyen Grayson'a takıldı ve o da başıyla beni yanına çağırdı. Derin bir nefes

alarak, talimatını yerine getirdim.

Yanına vardığımda Gray, "Ağabeyim ne istiyordu?" diye sordu.

"Sanırım beni senden uzak durmam konusunda uyarıyordu."

Parlak mavi gözleri kısıldı. "Kendi işlerine baksınlar."

"Eminim bunu önemsedikleri için yapıyorlardır," diye karşılık verdim.

"Bana bakılmasına ihtiyacım yok," diye tersledi Gray ve ben de aynı tavrı paylaşmama rağmen gözlerimi devirdim. "Söyle bakalım Scott, kardeşimin uyarısını dikkate almayı düşünüyor musun?"

Yüzümün kenarından birkaç saç telini yana itti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Görünüşe göre, bunu istemen bile gerekmiyor," diye yanıtladım.

Gray, başparmağıyla çenemi okşarken kısık bir kahkaha attı.

"Bizi başımıza bela sokacaksın," diye fısıldadım. "Dışarıda olanlardan sonra zaten yeterince başın belada değil mi?"

Gray omuz silkerek, "Ignacio iyi," dedi. "Bir noktada benden intikamını alacaktır."

Eli boynuma yaslanmıştı ve eminim ki pürüzlü avucunun altında nabzımın düzensiz atışını hissedebiliyordu. Gray beni nazikçe daha تنها bir köşeye götürdü ve ayaklarım da ona itaat etti.

Gray ısrarla, "Bana cevap vermedin Scott," dedi. "Kardeşimin uyarısını dikkate alacak mısınız?"

O kadar yakındı ki, her kelimesinde dudakları dudaklarıma değiyordu ve ellerim göğsündeydi. Gray'in getirdiği huzur duygusu, kafamda çalan birçok alarm zilini bastırıyordu. Her yakınlaştığımızda, her Gray ellerini üzerime koyduğunda, kararlılığımı biraz kırıyor ve kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyordu.

"Çünkü sen bana başkalarını dinleyen biri gibi gelmiyorsun," dedi Gray alaycı bir gülümsemeyle.

Doğam gereği meraklıyım. İnsanların bana söylediklerine nadiren doğrudan inanırdım. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdim. Bu gece Sloan ve Erik arasında, irademe zar zor tutunuyordum.

Gray'in sesi kulağıma geldi ve tüylerim diken diken oldu. "Tek yapman gereken sormak, Scott."

Gözlerindeki parıltıyı görebilmem için benden biraz uzaklaştı.

Teslim olmanın ne gibi bir zararı olabilir ki? Dünyanın sonu gelmezdi. Hatta kafamı toplamama bile yardımcı olabilirdi.

"Ne istiyorsun, Scott?" diye ısrar etti.

İnsanlara ne istediğimi veya neye ihtiyacım olduğunu söylemekte hiç sorun yaşamamıştım, ama Gray'in tavrı yüzünden onunla bir şeyler yapmaktan kaçınmıştım. Dayanılmaz ve kibirliydi. Ama yetişkindik. Bu bir ilişki değildi. İkimiz de sadece seks peşindeydik.

"Gri," dedim.

"Scott?"

Son kararlılık kırıntısını da bıraktım. "Beni eve götür ve benimle seviş."

Ona sormuyordum; ona söylüyordum.

Gray'den gelen hırıltı midemde hafif bir sıcaklık hissi uyandırdı ve siyahlar içinde sarınıp yatak odamın kapısının önünde belirmeden önce bana doğru baktı.

Gray'in dudakları benimkine yapıştı ve topuklu ayakkabılarımı çıkarırken kollarımı boynuna doladım. Dilim alt dudağının üzerinden geçti, sonra o da bana izin verdi, üstünlük mücadelesi veriyorduk. Gray beni kapı çerçevesine yasladı ve parmaklarım saçlarını çekiştirdi. Eğilip çıplak omzumu ve boynumu öptüğünde yüzüm kızardı. Hassas bir noktaya dokunduğunda dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı.

Ayrıldığımızda, Gray'in mavi gözleri tamamen siyahtı. Aurasının incecik telleri bizi çevreledi. Artık kontrol onda değildi. Onu ölümlüden çok bir tanrı gibi görmek, kalbimin göğsümde rahatsız edici bir şekilde çarpmasına neden oldu; bu, yapacağım şeyi ve bunu kiminle yapacağımı iyice anlamamı sağladı.

"İşte istediğin bu, Scott," dedi bana.

"Biliyorum."

Bu noktaya gelmemizin tek sebebi, ikimizin de artık daha fazla direnememesiydi. Çünkü ben ona daha fazla direnmiyordum. Sonunda ikimizin de arzuladığı şeye kavuşacaktık.

NINETEEN GRAYSON

Portakal çiçeği. Şeftali. Bal.

Scott'a doğru eğilirken, üç farklı koku duyularımı sardı. Gözleri kapandı ve ben de vakit kaybetmeden onu öperek aradaki mesafeyi kapattım.

Tereddüt dalga dalga üzerinden kayboldu. Ne kadar cesur olsam da, asla bir kadına zorla yaklaşmazdım. Ama dudaklarından bir inilti dökülünce, onu kucaklayıp kapıya yaslayarak onunla sevişmemek için tüm öz kontrolümü kullanmak zorunda kaldım.

"Beni kaç kez düşündün, Scott?" diye sordum. "Kendini tatmin ederken kaç kez aklından ben geçtim?"

Yanaklarının elmacık kemikleri kızardı ve sessiz kaldı.

"Şimdi utanma," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. "Sana yakışmıyor."

Quentin Scott utangaç biri değildi. Hırslı ve güçlüydü. Onu kaç kez zayıf olarak düşünmüş olsam da, hayatındaki engelleri nasıl aştığını izlemiştim ve bu, ona olan ihtiyacımı daha da güçlendirmişti.

"Burada olduğunu düşündüğümü itiraf etmek istemediğimden daha çok düşündüm," dedi bana.

İşte oradaydı. Uysal, sakın ve evcil olmak onun tarzı değildi. O duvarların ardında uzun süre saklanamazdı.

"Ve içerideyken benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü söyle bana," diye ısrar ettim, bizi kapıdan uzaklaştırarak.

Yatağının kenarına oturmuş, karşımda duran kadını süzdüm. Scott'ın vücudunda ve kıvrımlarının utanmadan sergilenme biçiminde insanı çıldırtan bir şey vardı.

"Bana dokunmanı düşünüyorum."

"Nasıl?" diye sordum, bakışlarımı onun bedeninde yukarı, yüzüne doğru kaydırarak.

Elbisesinin ince askısını bir omzundan aşağı doğru çekti ve kolundan aşağı düşmesine izin verdi, ardından aynı şeyi diğer omzuna da yaparak göğsünü tamamen açığa çıkardı.

Onu açgözlülükle süzdüm. Sahip olduğu özgüvenli yapıyı takdir ediyordum, ancak bunun yatak odasına da yansımaları beni şaşırttı.

Scott elbiseden sıyrıldı ve o kumaş yığınının içinden çıkmadan önce elbise yere düştü. Siyah dantelle kaplı, çıplak tenli ve simsiyah saçlardan oluşan bir yığın halindeydi.

"Bana dikkatlice dokunuyorsun, çünkü kırılabileceğimi düşünüyorsun," diye belirtti bana.

Yatağın ucundan kalkıp ona doğru yürüdüm. Onu böyle görüp de dokunmamak zordu. Dudaklarım çenesini buldu ve Scott başını yana eğdi, böylece öpücüklerimi kulağına doğru taşıyabildim.

"Ama sen kırılmayı reddediyorsun," diye fısıldadım karşılık olarak.

"Pes etmeyeceğim, Gray," diye yanıtladı.

Parmakları gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı ama ben ellerini tuttum.

"Çıplak değilsin," dedim ona.

"Senden daha fazlası."

"Dediğimi yap, Scott."

Parmaklarım onun meme uçlarından birine hafifçe dokundu ve aniden sertçe sıktım. Ondan gelen nefes kesilmesi bir inlemeye dönüştü ve dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bana, aklında sadece ben varken nasıl boşaldığını göstereceksin," dedim.

"Peki neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü eğer beni memnun edersen, ben de aynısını senin için yaparım. İstedğin bu değil mi?"

Ona baktım ve artık beni geri çeviremeyeceğini anladım. Scott bana cevap vermek yerine külotunu kalçalarından aşağı itti ve yere düşmesine izin verdi. Yanımdan geçip yatağa doğru ilerledi ve ben de olduğum yerde yavaşça dönüp onu izledim.

Yatağa uzanırken, gömleğimin kollarını çözdüm ve "Bana kendine nasıl dokunduğunu göster," dedim.

Yatağın ucuna doğru kaydım ve Scott kirpiklerinin altından bana baktı, dolgun alt dudağını ısıırıyordu.

"Göster bana," diye emrettim, beklemekten sabırsızlanıyordum.

Emrin gücü yadsınamazdı ve Scott bacaklarını açarak kendini bana gösterdi. Pantolonum rahatsız edici derecede daralırken bakışlarım vücudunda aşağı doğru kaydı.

"Ellerini kullan ve bana göster. Sana nasıl dokunmam gerektiğini düşündüğünü görmek istiyorum."

Scott dudaklarını yaladı, ellerini vücudunda ve uyluklarında gezdirdi, ıslak kasıklarına dokunduktan sonra nefes nefese bir inilti çıkardı. Gözleri kapandı ve sessizce konuştu.

"Önce yavaş yavaş parmaklarınla beni tahrik etmeye başlıyorsun. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Ağzını istiyorum."

Kahretsin.

O anı bozmak istemediğim için inlememek adına yanaklarımın içini ısırdım. Tişörtümü çıkarıp yere attım ve bir yandan da onun parmaklarının klitorisini okşamasını izlemeye devam ettim.

"Kendimi iyi hissediyor muyum, Scott?" diye sordum, sesim istekle boğuktu.

"Çok güzel."

Kemerimi çözdüm, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım ve ereksiyonumun serbest kalmasına izin verdim.

"Başka ne düşünüyorsun?" diye ısrar ettim.

Dudaklarını ısırdı ve başını yastıklara yasladı. "Senin penisinin içimde olduğunu hayal ediyorum."

Parmakları vajinasının içine girdi ve içeri dışarı kaydı. Scott'ın diğer eli ise klitorisıyla oynuyordu. Birinin kendini tatmin etmesini izlerken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım, ama yatakta uzanırken bir sanat eseri gibi görünüyordu ve bu tamamen benim sayemdeydi.

Yatağa çıktığımda ağırlığım altında yatak çöktü. Scott'ın gözleri açıldı ve ellerini kendinden uzaklaştırdı.

"Durma," dedim ona.

Ellerimle dizlerini daha da açarak parıldayan vajinasını daha iyi görebildim. Tahrik olmuş halinin kokusu beni yakıyordu ama ona şartlarımı belirtmişim. Doyuma ulaşmadan önce onun kendini kaybetmesini izlemek istiyordum.

Scott'ın elleri vücudunda aşağı doğru kaydı, tekrar içine girdi ve bu manzara karşısında inlememe neden oldu. Bana olan etkisini bilerek, zevkle güldü.

Scott parmağını vücudundan çıkararak, "Bana dokunmanı istiyorum," dedi.

Omuzuna elimi koyarak üzerine eğildim. Gözleri şehvet ve arzuyla doluydu.

"Hayır," diyerek isteğini reddettim.

Kaşları çatıldı ve ben de gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Ben istediğimi alana kadar sen de istediğini alamazsın," diye açıkladım.

"Siktir git, Gray."

"Tam olarak istediğiniz şey bu, o halde..."

Elini tuttum ve bacaklarının ortasına doğru yönlendirdim. Parmakları bir kez daha klitorisine değdi ve ben de elini bıraktım, geriye yaslanarak manzarayı izledim. Serbest eli göğsüne giderken diğer eli daha da aşağıya indi ve tekrar içine girdi.

"Tüm vücudumda senin pürüzlü ellerini hayal ediyorum," dedi bana.

"Sert sevişmeyi mi seversin?"

Scott, kendini tatmin ederken çarşafların üzerinde kıvranıyordu. Eğer beni hayal ettiğinde ona bu kadar zevk verebiliyorsam, sonunda ona dokunduğumda nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Ama şimdilik, bunun için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Sonuçta, o da beni aynı şeyi yapmaya zorlamıştı.

Elimi uzatarak iç uyluğunu okşadım ve dudaklarından bir inilti çıkmasına vesile oldum.

"Sana takılıyor muyum, Scott?"

Eğilip karşı bacağın iç kısmından öptüm.

"Kendine engel olabileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı.

Parmaklarım yavaşça yukarı doğru ilerledi, tam tepesine ulaşmadan durdu ve Scott, acıyan yerinde dokunuşumu hissetmek için kalçalarını yukarı doğru kaldırdı. Rahatlama bulamayınca başını yastıklara yasladı ve kendini okşamaya devam etti.

"Lütfen, Gray," diye inledi.

Başımı salladım ve o, vücudu gerilip titreyene kadar parmaklarını içeri ve dışarı itmeye devam etti; tiz bir iniltiyle orgazma ulaştı. Orgazmının doruk noktasından indiğinde, Scott koyu renkli gözlerini açtı ve bana dikti.

"Mutlu musun?" diye sordu, parmaklarını çekerek.

"Çok mutluyum," diye yanıtladım, bileğini kavrayıp parmaklarını yalayıp temizledim. Onun tadı ateşe benzin döktü. "Şimdi istediğini alabilirsin."

Eğilip karnını öptüm, sonra başparmağım ıslak vajinasının üzerinde gezindi. Dokunuşla nefesi kesildi ve ellerini saçlarıma gömdü. Parmaklarımı

içine soktum. Penisimin yerini doldurmak için canı yanıyordu ama onun uçurumdan düşüşünü tekrar izlemek istiyordum. Beni bekletmemesi gerektiğini bilmesini istiyordum çünkü ben intikamcı bir Tanrıyım ve bunun bedelini ona ödetecektim.

İkinci parmağımı da ekleyip başımı bacaklarının arasına gömdüğümde, nihayet onu hakkıyla tatma fırsatı bulduğumda, tutuşu daha da sıkılaştı. Ona doğru inledim, bu da Scott'ın sırtını kamburlaştırmasına ve ben onu yalarken kalçalarının yataktan kalkmasına neden oldu.

"Gri," diye fısıldadı.

Yüzyıllardır insanların adımı çağırdığını duymuştum, ama Scott'ın şimdi onu söyleme şekli benim için her şeyden önemliydi.

Dilim, geniş ve yavaşça, kıvrımları arasında hareket etti. Altımda kıvranıyordu ve ben onu izliyordum. Ben onun fantezisiydim. Zevk almak istediğinde aklına gelen tek şey bendim ve şimdi ona istediğini veriyordum. Scott, benim onun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını düşünerek kendini kandırıyordu.

Vücudu titredi ve saçlarımdaki tutuşu vahşileşti, yüzümü vajinasına doğru itti ve ben de onun sessiz isteğine boyun eğerek dilimi daha hızlı hareket ettirdim. Sırtı geriye doğru bükülürken, klitorisini hafifçe ısırdım, bu da ondan bir çığlık kopardı, titreyerek boşalırken bacakları başımın etrafında sıkılaştı.

Hareket ettim, kendimi onun üzerine konumlandırımdım, iki kolumla destek aldım. Eğilerek onu öptüm ve Scott da açlıkla karşılık verdi. Elleri kollarımda gezindi, dokunuşu tenimi alev alev yaktı.

Kalçalarımı hafifçe aşağı doğru eğdim, böylece penisimi vajinasına sürtebildim; sonunda onu etrafımda hissetmeyi çok istiyordum.

"Lütfen, gri olsun," diye fısıldadı nefes nefese.

Scott'ın elleri kaburgalarımın üzerindeydi, parmakları derime saplanıyordu. O an doyumsuzdu ama aynı zamanda yorucuydu. Dayanıklılığı benimkiyle kıyaslanamazdı.

"Yalvarırken çok güzel görünüyorsun, Scott," dedim, tekrar ona bakmak için geri çekilerek.

Genellikle bana yönelttiği o ateşli tutku, zevkin puslu bulutları arasında kaybolmuştu. Kalçalarını sertleşmiş penisime sürterek, hassas bölgesine yapılan bu basit hareketten bile zevk alıyordu.

"Benim için tekrar boşalacak mısın, Scott?" diye fısıldadım kulağına.

Dudaklarım boynuna değdiğinde bir iniltiyle karşılaştım. Scott, nabız noktasına dokunurken kalçasını hızla hareket ettirdi ve sürtünme onu tekrar

doruk noktasına getirdi. Tekrar kendinden geçerken topuklarının uyluklarımın arkasına saplandığını hissettim.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Memnun kaldınız mı?"

Yavaşça, Scott üzerimdeki tutuşunu gevşetti, yatağa geri yaslandı ve başını salladı. "Tanrım, evet."

Göğsümde öfke alevlendi ve elimi boğazına dolayarak dikkatini çekmeye çalıştım. Göz kapakları, şehvetin getirdiği yorgunluğa direnerek bana bakmaya devam etti.

"Sadece beni," diye tısladım ona. "Sadece benim adımı kullanacaksın."

Korku o kadar kısa sürdü ki neredeyse fark etmedim. Mantık yavaş yavaş aklına geldi ve "Kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Burada odak noktanız ben olmalıyım."

Eli aramızdan uzanıp penisimi kavradı. Dokunuşuyla inledim.

"Elbette öylesin," diye beni temin etti.

Boğazını bırakıp bileğini kavradım, böylece penisimi elinden bıraktı. Scott durumun kontrolünün kendisinde olduğunu sanıyordu, ama yanılıyordu. Diğer bileğini de kavrayıp başının üstüne sabitledim. Penisimin heyecanla seğirmesi başladı.

"Sormanı istemiyorum," dedim ona bakarak. "Yalvarmanı ya da rica etmeni istemiyorum çünkü bu seni hiçbir yere götürmez." Burun buruna geldim ve kalçalarımı hareket ettirdim ki beni hissedebilsin. "Eğer beni derinden içinde istiyorsan, dua etmen gerekecek."

İki elini de tek elimle kavrayarak, diğer elimle vücudunda aşağı doğru kaydım ve başparmağımın sertleşmiş meme uçlarına dokundum. Buna karşılık inledi - beni neredeyse içine girmeye itecek kadar güzel bir ses.

"Dua et," diye emrettim.

"Grayson, Kaos Tanrısı," diye fısıldadı Scott, bir anlık sessizliğin ardından. "Sana ihtiyacım var. Hissettiğim kaostan bana teselli vermeni istiyorum. Lütfen. Lütfen, Gray," diye mırıldandı, kelimeler birbirine karışarak.

Kalçaları yukarı doğru kalktı ve ben de ellerimle onları yatağa bastırdım. Penisimin ucu girişine hizalandı ve o tekrar inledi.

"Bunu benim için cevaplamanı istiyorum," dedi çaresiz bir şekilde. "Sana ihtiyacım var, içimde olmanı istiyorum."

Yavaşça içine girerken Scott gözlerini tekrar kapattı ve ben de inlememi bastırmak için onu öptüm. Yüzü kızarmış ve ter içinde kalmıştı,

her zamanki haline kıyasla tamamen bitkin görünüyordu. Öpüşmeyi derinleştirdim, kalçalarımı öne doğru iterek daha da içine girerken dillerimiz tembelce birbirine değiyordu. Scott bacaklarını yukarı çekti, bana daha derin bir erişim sağladı ve vajinasının sıcaklığını ve kavrayışını etrafımda hissettim.

Birbirimize yapışmış, tenlerimiz birbirine değiyordu. Çenesinden başlayıp dudaklarına doğru öpücükler kondurdum, bir ritim tutturdum. Bunu beklemiştim ve buna değmesini istiyordum. Hızımı artırdım, sonra tekrar yavaşlattım.

"Lütfen gri olsun," diye yalvardı Scott.

Bu gece yatak odasında daha önce hiç bu kadar çok "lütfen" dememişti.

"Lütfen." Bu sefer bir iniltiydi. "Daha sert sik beni."

Boynunu ve omzunu öpmeye, derisini ısırmaya ve emmeye devam ettim. "Madem bu kadar nazıkçe rica ettin."

Kalçalarım ona sert ve hızlı bir şekilde sürtünürken, elim aramızda kayarak klitorisile oynamaya başladı. Scott'ın tırnakları omuzlarıma saplanıp derimi çizirken, vücudu benimkine doğru kıvrılıyordu.

"Gri!"

Verdiğim hazzın etkisiyle vücudu teslim olurken, etrafımı saran duvarlar daha da sıkılaştı. Yavaşça gözlerini açtı, bulanık bir şekilde bana odaklanmaya çalıştı.

"Henüz yapmadın—" diye başladı.

"Dikkat et," diye emrettim ona.

Onun beni izlemesini istedim. Onun bana karşı beslediği her sapıkça düşüncenin aynısını benim de ona karşı beslediğimi görmesini istedim.

Ellerini tekrar başının üstüne sabitleyerek, içine doğru sertçe girdim. Hareketlerimde nazik hiçbir şey yoktu. İçinde olmanın ham hissi beni daha da kışkırttı. Omzunu ısırarak derisini kolayca deldim ve o acıyla inledi. Ama umurumda değildi. Sadece kendime odaklanmışım. Boşalmamı sağlamaya.

"Seni hissetmeme izin ver, Gray."

Dudaklarımda ince bir kan damlasıyla ona bakarken, onu iyice ıslattım. Scott'ın saçları yastıklara dağılmış, göz bebekleri kocaman açılmış ve dudakları şişmişti. Geçmişte ya da günümüzde hiçbir dilde, bedenimin altındaki mükemmelliği tarif edebilecek kelime yoktu. Onu bu noktaya ben getirmiştım. Onu görünce, izimi bırakmak ve bedenini ele geçirmek isteyerek, sertçe içine doğru hamle yaptım. Scott'ın parmakları etime saplandı ve öfkemle şehvetimi içine çekerken gözleri sıkıca kapandı.

Omurgam kıvrılırken doruk noktasına ulaştım ve son bir kez daha derinden içine girdim, onu benimle doldurdum.

Scott'ın üzerine yığıldım ve o da başını saçlarımın arasına gömdü. Yüzyıllar boyunca yaşadığım, zevk verdiğim tüm varlıklar arasında, Scott'la geçirdiğim bu gece hepsinin üstündeydi. Onun görüntüsü ve dokunuşu, ömrümün geri kalanında beynime kazınacaktı.

Etrafımızı saran ince aura telleri, kontrolü yeniden ele geçirdiğimde dağıldı.

Odaya bir sessizlik çöktü.

İkimiz de direnebileceğimize inandığımız sınırı aşmıştık.

Ondan uzaklaştım. Hiçbir söze gerek yoktu. Anlaşmıştık. İkimizin de istediği şeyi elde etmiştik ve artık yollarımızı ayırabilirdik. Hayatlarımıza devam edebilirdik.

Çevreme auramı sararak, tek kelime etmeden odadan çıktım.

TWENTY QUENTIN

Duğu açtığımda sıcak su damlacıkları vücuduma çarptı ve kaslarım yumuşak basınçtan dolayı hafifçe sızladı. Gözlerimi kapatıp dün gecenin anılarının zihnimi doldurmasına izin verdim, bu da dudaklarımda küçük bir gülümsemeye ve bacaklarımda arasında bir ıslaklığa neden oldu.

Sanırım daha önce hiç seks sonrası bu kadar tatmin olmamıştım.

Ama hepsi bu kadardı. Merakımı gidermişim. Bir cevabım vardı, bu da Gray'e odaklanmak yerine tekrar işime ve hayatıma odaklanabileceğim anlamına geliyordu.

Duğtan çıktıktan sonra vücuduma bir havlu sardım ve saçlarımı başka bir havluya topladım. Aynaya baktığımda, bakışlarım cildimi süsleyen morlukların üzerinden geçti ve omzumdaki sert ısırık izine takıldı. Parmaklarımla nazikçe dokundum. Üzerini kapatacak bir şey giymem gerekecekti.

Tezgahın üzerinde duran telefonum Charlie'den gelen bir mesajla titredi.

Merhaba. Gitmeden önce seni göremedim. Her şey yolunda mı? x

Hızlıca bir yanıt yazdım.

Her şey yolunda. Ayrıldığım için özür dilerim - başım ağrıyordu. Partiyi çok sevdim x

Telefonu tekrar tezgâhın üzerine koyduğumda çalmaya başladı ve ekranda Matt'in adı belirdi. Cevaplamak için kaydurdım ve hoparlöre aldım.

"Hey, Matt."

"Scott," diye yanıtladı. "Nasılsın?"

Tereddüt ettim. Doğrusu, huzurluydum; yıllardır benden uzak duran bir duygu. Gray beni öptüğünde kısa bir an hissetmişim, ama dün gecedan sonra, üzerimde taşıdığım o ağır yük kaybolmuştu ve adımlarımda bir canlılık vardı.

"İyiyim," dedim ona. "Bu bir iş görüşmesi mi?"

“Aslında tam tersi. Dün gece konuştuğumuz tarih. Bugün için planlarınız neler?”

“Bugün mü?” Sesimdeki şaşkınlık hiç de gizlenemiyordu.

“Meşgul değilseniz.”

“Meşgul değilim. Aklınızda ne vardı?”

"Sırrı söylemek olmaz," diye takıldı.

Güldüm, havluyu bırakıp kollarıma nemlendirici sürerken rahatsız edici düğüm gevşedi.

"Rahat hareket edebileceğin bir şey giy," diye talimat verdi Matt.

"Spor kıyafetleri mi?"

“Mükemmel. Seni saat on birde alacağım.”

Görüşürüz o zaman.

Telefonu kapattım ve hazırlanmaya devam ettim. Spor kıyafetlerimi giyip merdivenlerden aşağı indiğimde saat on elliye gösteriyordu.

"Günaydın, Scott." Odaya girdiğimde mutfakın sessizliğini karanlık bir ses böldü. "Bugün geç uyanacağını düşünmüştüm, ama işte buradasın, görünüşe göre gitmeye hazırsın. Dün gece yeterince egzersiz yapmadın mı?"

Yanaklarım kızardı. "Görünüşe göre beni yeterince yormadın."

Kahve yapmak için yanından geçtim, ama siyah bir uzantı belime yapıştı ve beni Grayson'la yüz yüze gelecek şekilde döndürdü.

"Dün gece senden hiçbir şikayet duymadım, Scott," dedi sakın bir şekilde.

Bu kadar yakın mesafede olmaktan rahatsız oldum. Gray bana biraz alan tanımadığı sürece bu düzenleme işe yaramayacaktı.

Rahatsızlığıma alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de seni kıramayacağımı sanıyordum."

Gray elini uzatarak, tişörtüm omzumdan kayarken ortaya çıkan ısıırık izine dokundu. Avucu izi kapladı, pürüzsüz tenime sertçe değdi, ardından bölgeye bir sıcaklık yayıldı. Kolunu ve aurasını üzerimden çektiğinde, başımı çevirip tenimin iyileştiğini gördüm.

Gray, "Sanırım aradığınız kelimeler 'teşekkür ederim'dir," diye belirtti.

"Teşekkür ederim," dedim isteksizce.

"Yatakta çok daha terbiyeliydin."

"O zamanlar nezaketime layıktın," diye mırıldandım.

Kahve makinesine bir kapsül yerleştirip, tezgahın üzerine oturmak için kendimi yukarı doğru ittim ve uzun bir yudum almadan önce demlenmesini bekledim. Boğazımdan aşağı inerken biraz yaktı ama o acı

siyah kahvenin tadının keyfini çıkardım. Kupayı indirirken Gray'e bir göz attım.

"Bugün için planlarınız neler?" diye sordum.

Yüz ifadesi karardı. "İş önemlidir."

"Sen ne iş yapıyorsun, Gray?"

"Affedersiniz?" Kaşını kaldırdı.

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye merakla tekrarladım. "Yani, sorumluluklarınız hakkında bilgi veren bir dosyam var ve biyoloji üzerinde çalışıyorum..."

"Sanırım ikimiz de biyoloji üzerine çalıştık."

Bu yorum beni gözlerimi devirmeye itti. İşlerin garip bir hal alabileceğinden endişelenmiştim ama bazı gerilimler azalmıştı. Gray hâlâ sinir bozucuydu ve ben de hâlâ onun ruh hali değişimleriyle uğraşıyordum.

"Sorumu görmezden geliyorsunuz," diye belirttim.

Grayson önümde durdu ve omuz silkti. "Çoğunlukla insanları dinlerim ve isteklerini yerine getirip getirmemeye karar veririm."

"Nasıl karar veriyorsunuz?"

"Kimin layık olduğunu biliyorum. Biri bana dua ettiğinde bunu hissedebiliyorum. Bana yöneltilen isteğin derinliğini anlıyorum," diye açıkladı. "Eğer layıklarsa, onlara zamanımı ayırıyorum. Sebepleri yeterince yankı uyandırıyorsa, isteklerini yerine getiriyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Ama buraya geldiğinizden beri bunu yapıyorsunuz. Bu yapmanız gereken asgari şey, değil mi?"

Gray yaklaştı, bacaklarımın arasına durdu ve bana aşağıdan baktı. Gözlerine bakmaktan kaçındım ve kendimi oyalamak için kupamdan bir yudum aldım.

"Yukarıda bilmediğiniz birçok şey var," diye hatırlattı bana. "Dünyanızı güzel ve güvenli tutmak için yaptığımız birçok şey var."

Söyleyiş biçimi tüylerimi diken diken etti. "Ne gibi?"

"Sanmıyorum Scott," dedi Gray. "Birlikte yattığımız için eşit olduğumuz anlamına gelmez. Tanrısal işleri bilmene gerek yok."

Bu yorum beni sinirlendirdi. Bir an için kupamdaki içeceği yüzüne fırlatmayı düşündüm, ama bunun yerine bir yudum daha aldım ve tartışmaya hazırlanırken, yüksek bir sesle kapı çalındı ve sessizlik bozuldu.

"Çekilmen gerek," dedim, bardağı tezgâhın üzerine koyarken.

"Dün geceki o kusursuz tavırlar nerede?"

"Taşınmak."

Gray'in yüzü benimkine yaklaştı, burnunun ucu yanağımdan geçti.
"Lütfen deyin."

Beynim mantıklı bir şekilde ilerlemekte zorlanıyordu. Zihnim ve bedenim, onun istediği şeye doğru, bir ip üzerinde umursamazca ilerliyordu.

"Lütfen."

Gray, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle doğruldu ve ben tezgahdan inerken iki adım geri çekildi.

"Sal'ın yanına gidiyorsan, ben de sana katılırım," dedi kayıtsızca.

"Sal'ın yanına gitmiyorum," diye seslendim mutfaktan çıkarken.

Aramıza olabildiğince mesafe koymam gerekiyordu.

Gray evin içinde beni takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

n kapıyı açtığımda Matt kapı eşiğinde duruyordu. Tişört ve şort giymişti ve yanaklarındaki gamzeleri belli olacak kadar geniş bir gülümsemeyle bana baktı.

"Hey," dedi neşeli bir şekilde. "Randevuya hazır mısınız?"

"Randevu mu?" diye sordu Gray, sesi sabahtan beri olduğundan daha da karamsar bir tonda.

"Evet, evet," dedim Holden'ın neşesine karşılık vererek. "Başka bir şeye ihtiyaım var mı?"

"Olduğun gibi mkemmelsin," dedi Matt bana.

"İşinin tadını çıkar, Gray," dedim omzumun üzerinden. "Görüşürüz."

TWENTY ONE

GRAYSON

Scott kapıyı kapattığı anda göğsümü öfke dolu bir dalga kapladı.

Matthew Holden'da ne bulduğunu anlamakta zorlandım. Yıllarca eğitim almış, beyni sürekli çalışan bir kadın, Holden gibi bir kaba adamla çıkmayı seçmişti. Bu, mantık ve akıl yürütmeye meydan okuyordu.

Başlangıçta, ölümlüye evet demesinin beni kışkandırmak için olduğunu düşünmüştüm ve Holden'ı evden taşınmaya zorlayarak bu planı bozmuştum. Onun planını alt üst etmiştim. Ama bir şekilde aralarını düzeltmişler ve tekrar buluşmuşlardı.

Onunla cinsel ilişkiden başka bir şey için ilgilenmiyordum, ama neden benden bu kadar farklı birini seçtiğini bir türlü anlayamıyordum. Holden alfa gibi davranmaya çalışıyordu ve başkalarını ikna edebiliyordu, ama kazanamayacağı kavgalara giriyordu. Bunu defalarca göstermiştim. Scott'ın da sert bir tavrı vardı, ama birebir görüşmemiz onun kontrolü ele alabilecek birini istediğini doğruladı.

Dün gece onu aklımdan çıkarmak için plan yapmışım ama yine de yer kaplıyordu. Yatakta bir ziyafet gibi serilmiş halinin görüntüsü. Tadı, yaratılmış en tatlı nektar gibiydi. Vücudunun benimkine o kadar mükemmel bir şekilde temas etmesi... Scott kendini bir saplantı haline getirmişti ve ben bunu paylaşmayı planlamıyordum.

Oturup Holden'ın düşüşünü planlamak ve kendi kendime dertlenmek kolay olsa da, dikkatimi gerektiren başka meseleler vardı. Zorla onu ve mevcut durumu aklımdan uzaklaştırdım ve konsey toplantısına hazırlandım.

Gareth'in oturma odasında birlikte oturmak boğucu geliyordu. Elysia'dan ve akrabalarımın uzakta geçirdiğim zaman bana nefes alma alanı vermişti. Ama aynı zamanda onların ne kadar müdahaleci ve yargılayıcı olduklarını da hatırlatmıştı. Bu günlerde on ikimiz bir araya geldiğimiz her seferinde tüylerim diken diken oluyor ve ayrılmak için bir bahane arıyordum.

Her zamanki gibi Erik'in yanına oturdum. Oturduğum anda, başını hızla bana çevirdi.

"Lütfen bana bunu yapmadığını söyle," diye tısladı.

Yüz ifadem değişmedi. "Ne?"

"Grayson, şu an seni aptal sansam da, salak olmadığını biliyorum." Erik sesini alçalttı. "Ne düşünüyordun?"

Erik'in sorumlulukları, neler olup bittiğini kabaca hissetmesine olanak tanıyordu. Kiminle olduğunu söyleyemezdi ama küçük kardeşim ne kadar hayalperest olsa da, akli başında kalmıştı. Bildiği gerçeği inkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Düşünüyordum da," diye soğukkanlılıkla yanıtladım. "Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. İş bitti, artık kimsenin bilmesine gerek yok." Sözlerimde bir uyarı tonu vardı.

Erik başını salladı. "Ona söyledim ki..."

"Evet, o bana sizin o küçük konuşmanızdan bahsetti. Size teşekkür etmeliyim. Ona ihtiyacı olan itici gücü siz verdiniz," dedim ona gülümseyerek.

"Sloan bunu öğrenirse seni öldürür."

"Neden?"

"Sana söylemedi..."

"Ona daha neler anlatmadım ki?"

İkimiz de irkildik, sohbetimize o kadar dalmıştık ki arkamızda olduğunu fark etmedik bile. Erik'in yanağından sevgiyle öptü ve iğrenç bir sevgi gösterisiyle saçlarını okşadıktan sonra onun diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

Erik gülümseyerek, "Hiçbir şey yok canım," diye güvence verdi.

"Scott'la sorunun ne?" diye sordum ona, nezakete ayıracak vaktim yoktu.

Erik bana öfkeli bakışlar fırlattı, ama Sloan derin bir nefes alıp cevap verdi.

"Onunla bir sorunum yok. Sadece senin başının belaya girmesini istemiyorum, Gray. Birincisi, görünüşe göre ona çok yakınlaşıyorsun ve eğer başka biri ikinizin nasıl davrandığını görürse, bu Hunter'la başını belaya sokar. İkincisi, o çok çalışıyor, bırak çalışsın. Eğer bunu bizim için mahvedersen, Hunter seni öldürebilir."

Dişlerimi sıktım ve sandalyeye yaslandım. "Pekala."

Olayın bundan daha fazlası vardı ve konuyu kolayca kapatmayacaktım. Sloan bir şey görmüş olmalıydı ve ne olduğunu öğrenmek

istiyordum. Kısırlıkla ilgileniyordu, bu yüzden konu Scott'ın çocuk sahibi olmasıyla veya kendi hamileliğiyle ilgiliydi.

Ignacio solumdaki koltuğa oturdu ve omzunu benimkine çarparak, "Artık kaba davranmayı bıraktın mı?" diye sordu.

"Öyle mi?" diye sordum karşılık olarak ve Ig güldü. "Geçen gece için özür dilerim."

"Hak talebinde bulunduğunuzu fark etmemiştim."

Omuz silkerek kayıtsız bir tavır sergiledim. Ig, zararsız flörtleşmeden öteye gitmezdi. Ahlak pusulası benimkinden daha az güneye işaret ediyordu ve belli bir Tanrıçaya bağlıydı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Ig, odayı şöyle bir gözden geçirerek.

"Hunter, küçük tanrılarla birkaç söz alışverişinde bulundu."

"Eve mi gitti?"

"Görünüşe göre."

Sanki önceden planlanmış gibi, Hunter ayağa kalktı ve dikkatimizi çekti.

"Bazılarınızın bildiği gibi, bu hafta başlarında küçük tanrılarla konuşmaya gittim," diye başladı. "Yıllardır huzursuzlar. Bu durum dalgalar halinde geliyor, ama sanırım Archer yine ortalığı karıştırmaya çalışıyor. Onları da projeye dahil etmemiz konusunda ısrarcı."

"Buraya gelmek mi istiyorlar?" Küçük kalabalığın içinden bir ses yükseldi.

Küçük tanrılar bir süredir sorun teşkil ediyordu. Kademelerin olmasının haksızlık olduğuna ve kendilerinin bizden aşağıda olduğuna inanıyorlardı. Archer, en sesli küçük tanrıydı ve bizim için bir zorluk teşkil ediyordu. Birden fazla kez kavga etmiştik.

"Evet," dedi Hunter. "Ve bence bu, bazı köprüler kurmanın iyi bir yolu olabilir."

Oda adeta karıştı, ama en yüksek ses benim sesimdi. "Ciddi olamazsın Hunter. Senin derdin ne?"

Kardeşim gözlerini bana dikti. "Onları yatıştırmaya çalışmalıyız."

"Elysia'da sorunlara yol açıyorlar ve siz onları dünyaya mı getirmek istiyorsunuz?"

"Güvenilir olduklarını kanıtlayana kadar kelepçeli kalacaklar."

Odadaki gürültü giderek artarken yanaklarımın içini ısırdım.

"Yeter!" Hunter, etrafında mavi bir ışık saçan aurasıyla orada duruyordu ve benim, Erik'in ve Ig'nin auraları da dahil olmak üzere birçok

başka aura da canlandı. Mavi, siyah, kırmızı ve turuncu renklerin girdabı odayı aydınlattı.

Hunter hepimize, "Bu konuda bir karar vermemiz gerekiyor," dedi. "Uzun vadede bunun bizim için faydalı olacağını düşünüyorum. Bu yüzden konuyu konseyimize sunuyorum. Küçük tanrıların aramıza katılmasına izin vermekten yana olan var mı?"

Hunter, Larkin, Waverly, Malachi, Flynn, Aria, Elva, Bexley. Bir sürü el havaya kalktı.

"Peki ya karşı çıkanlar?"

Biz, Ig, Sloan, Erik ve benden oluşan küçük bir gruptuk. Sloan'ın da bu konuda bize katıldığını görünce şaşırđım.

Hunter, "Görünüşe göre işleri başlatmak için Gareth ile konuşmam gerekecek," dedi. Toplantıyı sonlandırmadan önce Elysia ile ilgili konuları görüşmeye devam etti. Biz yerlerimizden kalktığımızda Hunter, "Erik. Grayson. Bir dakika lütfen," diye seslendi.

Dişlerimi sıkarak, ağabeyimin yanına doğru yürüdüm.

Aldığı her kararla, onu bir lider olarak daha da uygunsuz buldum. Yeryüzündeki küçük tanrılar, son savaşa yol açan başlıca anlaşmazlık noktasıydı. Gerçekten de göklerde on yıllarca süren kan dökülmesinin yaşanmadığını mı iddia ediyordu? Bizi tekrar o karanlığa sürüklemeye mi hazırdı?

Hunter, benim kadar sinirli görünerek, "İkinizin de beni küçük düşürmesinden hoşlanmıyorum," dedi ikimize de sessizce.

Erik söze şöyle başladı: "Hunter, oylama istedin."

"Beni güçsüz göstereceksin."

"Bunu kendi başına da gayet iyi yapıyorsun," diye mırıldandım.

"İkinize de kimin patron olduğunu hatırlatacağım," diye karşılık verdi.

"Ve size şunu hatırlatalım, bizi hiçbir şeye zorlayamazsınız."

Üçümüzün etrafını mavi ve siyah renkler sarmıştı. Zaten gergin olan ilişkimiz son birkaç yıldır daha da patlayıcı bir hal almıştı. Saygı ya da sadakat umurumda değildi. Hunter söz konusu olduğunda hiç umrumda değildi.

Erik kararlı bir şekilde, "İkiniz de durmalısınız," dedi. "Hunter, istediğini bana ve Gray'e ihtiyaç duymadan elde ettin. Şimdi, sakıncası yoksa, biz de gidelim."

Erik bana baktı ve herkesin önünde Hunter'ı alt etmek istesem de, önce ben auramı düşürdüm. Birlikte Sloan'ın yanına doğru yürüdük.

Erik, sakın görünümümün ardında hâlâ öfkenin kaynadığını bilerek, "Onu görmezden gel," diye yalvardı. "Bu projeye çok şey bağlı ve sanki tüm küçük tanrılar bu projede yer alacakmış gibi bir durum da yok."

"Archer geliyorsa, ortalık karışacak," dedim önüme bakarak.

"İyi ki buradasın o zaman."

Erik bana gülümsedi ve ben de küçük kardeşimi hafifçe dürttüm.

Eğer sırların tanrısı bize katılsaydı, hepimizin adımlarımızı dikkatli atmamız gerekirdi.

TWENTY TWO

QUENTIN

Matt, bir kaya tırmanışı merkezinde buluşma ayarlamıştı. Emniyet kemerine bağlanıp duvardan sarkarak, zirveye doğru yarıştık ve yavaşça aşağı indik. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır bu kadar çok gülmemiştim. Sohbet keyifliydi ve yorulunca eve döndük ve Murphy's'te bir şeyler içmek için buluşmaya karar verdik.

"En iyi ödeme yapan müşterim!" diye karşıladı beni bara girdiğimde Tyler.

Derin bir reverans yaparak bara doğru yürüdüm.

Charlie, partnerinin yanına gelerek, "Hey, Quen," dedi.

"Seni hapse atmak için ne söz verdi?" diye sordum.

"Ömür boyu hapis cezası."

Kahkahalarla güldüm ve Tyler bana bakarken mahcup bir sırıtış takındı.

"Hayır," dedim ayılırken. "Hayır, Ty."

"Lütfen, Scott. Personelimiz yetersiz, bir de şuraya bak," diye yalvardı Tyler.

Etrafına şöyle bir göz atınca, barın tıklım tıklım dolu olduğu, barda ise sadece Charlie, Tyler ve bir diğer personelin çalıştığı kolayca anlaşıyordu.

İçimden bir ah çektim. "Bana borçlusun."

"Sen bir yıldızsın!"

Bana bir önlük fırlattı, ben de onu belime bağladım, saçımı atkuyruğu yaptım ve barın arkasına geçtim.

İlk müşteriye hizmet etmeyi bitirdiğim sırada, bir çift parmak sırtımın alt kısmına değdi ve gerildim.

"Randevu nasıldı?" Gray'in sesi kulağıma geldi.

Arkamı döndüğümde, onun o meşhur sırıtışını gördüm ve gözlerim vücudunda gezindi. Yine rahat giyinmişti ve bu beni her seferinde hazırlıksız

yakalıyordu. Sade siyah tişört vücuduna ikinci bir deri gibi oturmuştu ve kumaşın altında yatan biçimli vücudu düşününce yüzüm kızardı.

"Bana son yemeğimmişim gibi bakıyorsan, işler pek iyi gitmemiş olmalı." Kaşını kaldırdı, kendinden memnun görünüyordu ve ben de başımı sallayarak ondan uzaklaştım.

"Çok güzel vakit geçirdim," diye düzelttim onu. "Kaya tırmanışı yaptık. Daha önce denemediğime inanamıyorum. Sen barda ne yapıyorsun?"

"Yardım ediyorum," diye yanıtladı.

"Barmenlik mi yapıyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sen barmenlik mi yapıyorsun?" diye tekrarladı. "Laboratuvarın senin alanın olduğunu sanıyordum."

"Bunu lisans eğitimim boyunca yaptım."

Vakit geçirmek için yerel barda çalışmıştım. Para da bir bonusdu. Mirasım sayesinde hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordum.

"Merhaba tatlım," dedim, bir müşteri dikkatimi çekince Gray'den uzaklaşarak. "Ne alabilirim?"

Bir bira bardağı alırken Gray bana, "Elysia'da insanları ağırlamayı seviyorum," dedi.

Sesi o kadar yakındı ki ne dediğini sadece ben duyabiliyordum, ama bu aynı zamanda vücudunun da benimkine rahatsız edici derecede yakın olduğu anlamına geliyordu. Ondan dalga dalga yayılan sıcaklık, zihnimin sapık düşüncelere kaymasına ve dün gecenin anılarına dalmasına neden oldu.

Bira bardağını müşteriye uzattım ve parayı kasaya koydum, vücudunun benimkine nasıl yaslandığını hatırlamamaya çalışarak.

"Kişisel alanına saygı göster, Grayson," diye usulca hatırlattım ona.

Gray'in tepkisi arkamda durup kot şortumun yıpranmış kenarlarıyla oynamak oldu. Kaba parmakları uyluklarımın üzerinde gezindi ve parmaklarının başka bir yerde olmasını özlemle yanıp tutuştum. Grayson etraftayken Matthew ile geçirdiğim öğleden sonranın aklımdan ne kadar çabuk çıktığı endişe vericiydi.

"Barın yanlış tarafındasın, güzelim," dedi Matt, yerine otururken.

"Ty benden bir iyilik istedi," diye yanıtladım ona.

"Başka birine ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım hallederiz," dedi Gray. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama şortumu çimdikleyip beni yerimde tuttu. "Ben hallederim. Sen de gidip bardakları toplasan nasıl olur?"

Onunla tartışmak istedim ama şortumu bırakmıştı ve biraz mesafe bırakabilmek için odanın etrafındaki boş bardakları toplamaya gittim. Arada bir Gray'e bakıp Matt'le iyi geçinip geçinmediğine bakıyordum ve neyse ki, ona da servis yapılmıştı ve Gray yoluna devam etmişti.

Masaları toplamayı bitirdiğimde, Matt'in yanına geri döndüm.

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Biliyorum, buluşmamıza devam etmeyi planlamıştık."

"Sorun değil," dedi Matthew bana. "Yine de birlikte vakit geçirebiliriz, ancak bu, gecenin sonunda beni eve taşıman gerekebileceği anlamına gelebilir."

O belime kolunu doladığında güldüm. Charlie barın arkasında duruyordu ve bize attığı anlamlı bakış karşısında yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Sanırım bara geçmeliyim," diye mırıldandım, ondan kurtulmaya çalışarak. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Bir öpücüğe ihtiyacım var."

Bana ciddi bir şekilde baktı ve yanaklarım kızardı. Henüz öpüşmemiştik. İki buluşma da iyi geçmiş olsa da, aramızda fiziksel bir çekim yokmuş gibi geliyordu.

"Tyler'ın bunları servis ettiğinden emin değilim," diye rahatsız bir şekilde şaka yaptım.

Matt'in halka açık bir yerde öpücük istemesinin hesaplı bir hareket olup olmadığını anlayamadım. Safça bir bakış açısıyla bunun masum bir istek olduğunu düşünebilirdim, ama ben şüpheciydim ve herhangi bir şeye zorlanmaktan nefret ederdim.

"İyi ki Murphy'ye sormuyorum."

Beni kendine daha da yaklaştırdı ve Gray'in barın diğer tarafından bizi izlediğini, yüzündeki ifadenin okunamaz olduğunu fark ettim.

Kendime karşı dürüst olmak adına düzgün bir şekilde flört etmeliydim ve bu fiziksel bir ilişkiyi de içeriyordu. Hayatımın geri kalanını cinsel perhizle geçirmek bir seçenek değildi ve ne kadar muhteşem olursa olsun, hayatımın geri kalanını anlamsız seksle geçirmek istemiyordum. İçten içe, bir ilişkide bulduğunuz istikrarı ve sevgiyi özlüyordum.

Matt'in yüzünü avuçlarımın arasına alıp eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Dili alt dudağımın üzerinden geçti ve öpüşmeyi derinleştirmeden önce bir an durakladım. Bira tadı vardı ve öpüşme... güzeldi.

Hoştu ve iyi öpüşüyordu. Yine de, onu Gray ile karşılaştırmadan edemedim. Bu düşünceleri hemen kafamdan attım ve ayrıldığımızda Matt

bana sırtıyordu, yanaklarındaki gamzeler belirgindi.

"Sanırım artık işinize geri dönmenize izin verebilirim," dedi.

Beni tekrar aşağı çekti ve bırakmadan önce dudaklarını benimkine hafifçe değdirdi.

Bardakları hızla kapıp barın arkasına geçtim.

"Ah! Bunu görmek için çok uzun zamandır bekliyordum," dedi Charlie, yanından zorlukla geçerken.

"Evet. Oldukça etkileyici bir gösteriydi, Scott." Gray'in yüz ifadesi hâlâ boştu, ama sesinde bir sertlik vardı.

Omuz silktim. "Kamu önünde sevgi gösterisine karşı değilim."

Bu bir yalandı. Ethan hiçbir zaman en açık şekilde sevgi gösteren biri olmamıştı ve ben de hiç tepki vermemiştim. Bu da demek oluyor ki, Matt'in beni köşeye sıkıştırdığı türden davranışlar beni kızartıyor ve dengemi bozuyordu.

"Hayır. Bunu görebiliyorum."

Gray'in bakışlarının yoğunluğu dizlerimi titretti. Yüzünde onaylamama ve öfke vardı, ama kendime onun ya da tanrıların hayatımı nasıl yaşadığımla ilgili ne düşündüklerini umursamamam gerektiğini hatırlattım.

"Affedersiniz." Bardakları yere bırakmak için yanından geçtim ve bir müşteriye hizmet etmeye gittim.

Gecenin büyük bir kısmı olaysız geçti. Gray benden uzak durdu ve biz de gelen kalabalığa hizmet ettik. Matt kapanıştan hemen önce ayrıldı ve bana Pazartesi günü işte görüşeceğimizi söyledi.

Ty sonunda zili çaldı ve son siparişleri tamamladık.

"Şey, benim evime dönebiliriz bence." Gray'in sesi netti. "Ama oda arkadaşım biraz huysuz."

Barın diğer tarafından, Gray'in tezgâhın üzerine eğilip ufak tefek sarışın bir kadınla sohbet ettiğini izledim.

"Peki, senin evine dönsek nasıl olur?" diye önerdi.

Kadın kıkırdadı ve başını salladı.

Yanaklarımı ısırırken ağzımı kanın keskin, demir gibi tadı doldurdu.

Kadın tabureden kalktı ve Gray bardan çıkmak için döndü, göz göze geldik. "Beni bekleme, Scott," dedi bana kin dolu bir şekilde.

Önlüğünü buruşturup bana fırlattıktan sonra sarışın kadının yanına gitti ve içimde yayılan hayal kırıklığı ve öfke duygusunu bastırmaya çalıştım.

Bu, tek seferlik bir olaydan öteye geçmedi. Düşüncesiz bir istek ve tatmin edilmiş bir merak.

Peki o zaman neden kıskançlık beni gecenin geri kalanında etkisi altına aldı?

TWENTY THREE GRAYSON

Üç hafta.

Üç haftadır aynı rutine girmiştik.

Enstitüde benim varlığıma ihtiyaç duyulmuyordu ve Scott'ı sadece evde görmüştüm. Çoğu gece işini eve getirip odasına götürüyor, benimle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Çalışmadığı gecelerde Scott, Holden'la vakit geçiriyordu. Geçen hafta onu eve getirmişti ve ben neredeyse evdeki tüm cam eşyaları kıracaktım. Ertesi sabah Holden'ın o kendini beğenmiş yüzünü görünce de evi yerle bir edecektim, eğer Scott'ın tatmin olmamış düşünceleri olmasaydı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu memnun edememişti. Sıradan seks onu tatmin etmeye yetmiyordu. Scott bir bağa ihtiyaç duyuyordu. Yatak odasında onu boyun eğdirebilecek, kontrolü bırakırken ona hizmet edebilecek bir rakibe ihtiyaç duyuyordu.

Sahte çiftten uzak durmak için kendimi Erik ve Sloan'ı ziyaret ederek meşgul ettim. Doğum tarihi yaklaşıyordu ve birçoğumuz onu ziyarete geldik. Onlarla birlikte olmadığım zamanlarda, Murphy's'ten kadınları alıp, diğerleri etrafta olmadığı sürece evlerine götürüyordum. Tesellim her zaman kaosun derinliklerindeydi.

Sorun şuydu ki, seçtiğim her kadın çekingendi. Hiçbirinde Scott'ın sahip olduğu küstah özgüven ve şişirilmiş ego yoktu ve kalıcı bir izlenim bıraktıktan sonra zamanını ve çabasını Holden'a harcamanın daha iyi olacağına karar vermesi beni sinirlendirdi.

Bugün birbirimizden kaçınmamız mümkün değildi. Gareth, doğum gününü kutlamak için tüm enstitüyü Brighton'a davet etmişti ve bu da plajda tanrıların ve ölümlülerin bir arada bulunması anlamına geliyordu.

Eğer bir gün başarabilirsek.

"Çabuk ol, Scott!" diye seslendim evin içinde. "Yoksa, oraya ulaşmak için auramı kullanacağım."

"Geliyorum!" diye bağırdı kadın. "Bu kadar sabırsız olma."

Bu kadın hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da iş dışındaki hiçbir şeye nadiren zamanında geldiğiydi.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden indi ve biz de sessizce arabaya binip Londra'dan ayrılmaya başladık.

Yolculuk boyunca, incelik kaygısı gütmeden bakışlarımı ondan ayırmadım. Amacım onu rahat hissettirmek değildi. Amacım, bu ölümlünün neden bu kadar zihnimi meşgul ettiğini ve beni deliliğin eşiğine getirdiğini anlamaktı.

Scott'ın kötü bir mizacı vardı, kötü trafik gibi küçük şeyler bile onu tetikliyordu. Zaman yönetimi zayıftı. Evi dağınıktı, kitaplar ve eşyalar gelişigüzel bir şekilde her türlü yüzeye yığılmıştı. Karşılaştığım en ilahi varlık olmaktan uzak kişiydi, yine de ona tarifsiz bir şekilde çekiliyordum.

Vardığımızda Scott arabanın arkasından bir soğutucu ve çantasını çıkardı ve çantayı omzuna astı.

"Buraya ver," dedim ona elimi uzatarak.

"Üstesinden gelebilirim," diyerek sözümü sert bir şekilde geçiştirdi.

"Bunu bana ver, Scott."

"Bunu taşımana gerek yok," diye tersledi. "Arabayı kilitle."

Anahtarları bana fırlattı ve iki kolunu da kullanarak soğutucu kutuyu sahildeki kalabalığın arasına taşıdı. Diğer ölümlülerin arasına karıştı ve aralarında tanrıların dağıldığını fark ettim.

Erik, yanına gelip Scott'ın anahtarlarını şortumun cebine koyarken, "Çok kötü kararlar veriyorlar," dedi. "Ama doğru karar verdiklerini görmek çok hoşuma gidiyor."

Gareth'i karısı ve küçük kızıyla birlikte izledi. Üçü de kumda oturmuş, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle kumdan kaleler inşa ediyorlardı. Mükemmel, mutlu bir aile.

"Sen tam bir safsın," dedim ona, iğrenerek.

"Sen de bir alaycısın," diye kayıtsızca yanıtladı.

"Sloan nerede?"

Erik, başıyla şezlongları ve bir şemsiyeyi işaret etti; Sloan orada rahatça gölgede uzanmış, karnı gururla sergilenmişti.

"Çok az kaldı," dedim.

Erik sırttı. "İki hafta daha."

"Diğer çocukları da getirecek misin?"

"Gareth bunu halletmeye çalışıyor. Sanırım Archer da o zaman bir ziyaret yapabilir. Göreceğiz. Proje büyüyor ve bence bu onu rahatsız ediyor."

Baş edebileceğinden daha büyük bir iş olabileceğinden endişeleniyor.”

"Harika," dedim dişlerimi sıkarak.

Erik, "Hadi," dedi. "Diğerlerine katılalım."

Birkaç erkek meslektaşımızdan oluşan küçük bir grup bir araya gelmiş ve aralarında ragbi topu atıyorlardı. Ben de tişörtümü çıkarıp şortumla kaldım ve onlara katılırken güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim.

Üzerimdeki gözleri ve düşünceleri hissedebiliyordum, ama dikkatimi çeken tek bir düşünce zinciri vardı. Her şeyden çok ilgimi çeken tek bir bilinç akışı.

Gözlerim sahildeki yüzleri taradı, sonunda Scott'ı bir şezlongun yanında, tüm dikkati bana odaklanmış halde buldum. Görünüşe göre ikimiz de benzer bir sorun yaşıyorduk.

Sırıttım ve yüzünün kızarmasını izledim, beni yakaladığımı anlayınca bakışlarını kaçırdı. Gözleriyle taciz etme işinden sıyrılmak istiyorsa, bundan daha incelikli davranması gerekecekti.

"Oynamaya devam et, Grayson?" Holden topu elleri arasında attı.

Scott'a dönüp baktığımda, şortunu ve askılı tişörtünü çıkarmıştı ve penisim şortumun içinde seğirdi. Laboratuvar dışında kıyafet konusunda hiç de mütevazı değildi ama onu iki parça kıyafetle görmek durumumu daha da kötüleştirdi.

"Benimle oyun oynamak isteyeceğinizden emin değilim," diye mırıldandım karşılık olarak, o diğer meslektaşlarıyla konuşmak için arkasını dönerken beynim çoktan bir plan kurmaya başlamıştı bile.

"Eminim evde de sürekli benzer bir manzara görüyorsunuzdur," dedi Ig, yanıma koşarak geldi ve güneşte şezlongda uzanırken Scott'ı izledi.

Altın rengi tenim güneşin altında parılıyordu, ışınların onu öpmesini adeta yalvarıyordu ve beni de aynısını yapmaya davet ediyordu.

İçimden, daha uyanık olamadığım için kendimi azarladım. En son istediğim şey, başkasının gözünün benimkine takılmasıydı.

"Keşke," diye dürüstçe yanıtladım. "Çoğu zaman işine çok fazla odaklanıyor."

"İtiraf etmeliyim ki, benim giydiğim renkteki kıyafetler ona çok yakışıyor."

Bu yoruma sinirlendim. Şimdiye kadar onu tamamen siyah giyinmiş görmemiştim ve turuncu bir bikiniyle güneşlenirken onu görünce içimde bir rahatsızlık hissettim.

Hiçbir anlamı yoktu. O bir tanrıça değildi, bu yüzden geleneklerin hiçbirisi onun için geçerli değildi. Ig sadece diğer gece onu yere serdikten

sonra benden intikam almaya çalışıyordu.

Scott'ın aslında çıplakken daha iyi göründüğü yorumuna karşı ıktım. Erik'in bunu bilmesi zaten yeterince kötüydü. Bunu ortaya döküp Hunter'ın davranışları ve tutumları konusunda beni eleştirmesini riske atmaya niyetim yoktu.

"Senin rengin kimseye yakışmaz," diye karşılık verdim.

Ig homurdandı. "Cenazelerde siyah giyerler."

"En azından bir anlam ifade ediyor. Turuncu mu? İnsanlar neden turuncu giyer ki?"

"Siktir git, Gray."

Kahkaha atarak Ig'in Elva'ya doğru somurarak yürümesini izledim. Onu takip etmek istedim ama Scott'a bir kez daha baktıktan sonra anında yönümü değiştirdim.

Yanına vardığımda, "Güneşin tadını çıkarıyor musun?" diye sordum.

Güneşin parlaklığından korunmak için şemsiyenin altına, Scott'ın yanındaki şezlonga yerleştim ve gözlerimi onun vücudunda gezdirdim. Kalçaları ve uyluklarındaki deri, dikkat çeken kıvrımlara uyum sağlamak için büyüdüğü yerlerdeki beyaz çatlak izleriyle süslenmişti.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri büyük, koyu renkli güneş gözlüklerinin ardında gizliydi. "Mmm. Çok güzel hissettiriyor," diye tembelce yanıtladı.

"Seni iyi hissettirecek başka bir şey daha biliyorum," dedim ona doğru eğilerek.

"Grayson," diye uyardı beni.

"Ne?"

"Bu olmayacak."

"Yani, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Yavaşça doğruldu ve bana bakmak için döndü.

"Biliyor musun, biraz gölgeye gemelisin," diye tavsiye ettim onu, yanımda duran boşluğa elimle vurarak.

Başını salladı. "İyiyim."

şezlongdan kalkıp yanına oturdum. Vücudumun gölgesi üzerine düşmeye başlayınca Scott gözlüklerini başına doğru itti. Bu fırsatı değerlendirip onu tekrar süzdüm, bu da onun kaşını kaldırmasına neden oldu.

"Bana yle bakma Scott. Az önce baktığını fark ettim."

"Bakmakta bir sakınca yok," dedi bana öfkeyle.

"Bana göre dokunmanın hiçbir sakıncası yok."

"Gri."

"Hadi ama Scott," diye nazikçe ikna etmeye çalıştım. "Biliyorum, geçen gece mutlu değildin."

Gözleri kocaman açıldı ve yanakları kızardı. "Hiçbir fikrim yok..."

"Gerçekten bana yalan mı söyleyeceksin?"

Yakalandığı için homurdandı.

"İstediğin şey olmadığında çok sinirleniyorsun, değil mi?" dedim, onun bu davranışına gülerek.

Onun ne kadar inatçı olduğunu görmüştüm ve bu özelliğini takdir ediyordum, ta ki bana karşı gelmesi anlamına gelene kadar. İstediğimi elde etmemi engellemediği sürece dünyadaki tüm ateşe sahip olabilirdi.

"Sen de aynısın," diye karşılık verdi.

"Bunun istenmeyen bir özellik olduğunu asla söylemedim."

Tekrar yumuşadı. "Ne istiyorsun, Gray?"

"Aynen seninki gibi." Ona doğru eğildim ve saçının gevşek bir tutamıyla oynadım. "Memnuniyet." Çenesine hafif bir öpücük kondurdum.

"Gri," diye fısıldadı.

"Hım?"

"Başımız belaya girecek."

Bana durmamı söylememiştii.

"Öyleyse gitmeliyiz," dedim ona.

Auram bizi sardı ve onun dünyasına geri götürdü. Birkaç saniye içinde kendimizi evinin giriş holünde bulduk ve o beni itti.

"Gray!" diye bağırdı Scott, öfkeyle. "Hiç beni dinliyor musun? Etrafta bir sürü insan vardı. Başın ciddi belaya girebilir. Ve... Matthew —"

Onun bu çıkışına karşılık gözlerimi devirdim. "Sonuçları olursa, onlarla başa çıkarım."

Bir elimle yüzünü kavradım, diğer kolumu da çıplak beline doladım. Scott hala güneşten yanıyordu ama teninde tüyler diken diken olmuştu. Kabul etmek istese de istemese de, o benimdi. Bedeni beni dinliyor, zihni de beni takip ediyordu.

"Yanıldığımı söyle bana, Scott."

Elleri çıplak göğsüme yapışmıştı ve kendi kendine mücadele edercesine dudağını ısıırıyordu.

"Bunu istemediğini söylersen seni rahat bırakırım," diye açıkladım.

Ona göre karar verilmişti, ama ben bana söylemesini istedim. Sonunda dayanamayıp anlatması birkaç saniye sürdü.

Neyi bekliyorsunuz?

TWENTY FOUR QUENTIN

Gray bu kadar yakınımda ve yarı çıplakken odaklanmakta zorlandım. Her yanım ona hayır demeyi ve fikrimi değiştirmemeyi istiyordu, ama bedenim onu tekrar hissetmeyi özlüyordu. Gray'in sağladığı zevk ve huzur, gece geç saatlerde ve sabah erken saatlerde umutsuzca aradığım bir şeydi. Ona teslim olana kadar her fırsatta benden kaçıyordu.

Grayson, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim, çarpık bir kurtuluş kaynağımdı benim için.

Ne kadar da tuhaf bir durum ki, terk ettiğim, asla yönelmeyeceğim bir Tanrı, sonunda aklımı korumamı ve hayatıma denge getirmemi sağladı?

"Ne bekliyorsun?" diye sordum, tüm kararlılığımı kaybetmişim.

Gray, üstümdeki düğmeyi açarken sırtıttı ve üstüm vücudumdan düştü. Başparmaklarımı altıma geçirdim ve bacaklarımdan aşağı doğru çektim. Doğrulduğumda, kirpiklerimin arasından Gray'e baktım.

"Bana ne düşündüğünü söyle." Sesi biraz boğuktu.

Gray isteseydi tam olarak ne düşündüğümü öğrenebilirdi, ama benim ona söylememi istiyordu. Bu da oyunun bir başka boyutuydu. Düşüncelerimi almak yerine benden söylememi istemesi, ona boyun eğdiğimin bir başka işaretiydi. Ben de böyle olmasını tercih ediyordum. Düşüncelerimi ondan almadan önce ona sunmayı tercih ediyordum.

"İçimde olmanı istiyorum," dedim ona kısaca.

Bu cümleyle birlikte Gray kontrolünü kaybetti. Gözleri simsiyah oldu, kolundaki damarlar aynı rengi alarak teninde belirginleşti ve aurası etrafında dönmeye başladı. Bu, Gray'in sıradan bir insan değil, bir Tanrı olduğunu hatırlatan, eğer bir hatırlatma gerekiyorsa, en önemli uyarıydı.

Eli saçlarımin arasına kıvrıldı, parmakları tellere dolandı ve başımı yukarı kaldırıp dudaklarımı kendi dudakları gibi sahiplendi. Sert davranışından tahrik olmuş bir şekilde öpüşmenin içine gülümsedim. Gray'in

boşta kalan eli sırtımdan aşağı kaydı, kalçalarını kavradıktan sonra öne ve bacaklarımın arasına doğru ilerledi ve beni zevkle inlettirdi.

Onun için zaten ıslanmıştım ve parmakları kıvrımlarımda gezinip durduktan sonra iki parmağını içime soktu.

"Siktir." Bu kelimeyi saçlarıma fısıldadı ve ben de ellerimle onu sıkıca kavrayarak göğsüne doğru inledim.

Gray'in kokusu acı kahve, kitap ve şömine kokusuna benziyordu. Bu, onunla özdeşleştirdiğim baş döndürücü bir karışımdı. Onu laboratuvarı veya evde görmeden önce hissettiğim şey buydu. Sevdiiim her şeyin bir karışımı.

Bir parmağını daha içime soktu ve ben de eline karşı kıvrandım.

"Lütfen. Lütfen," diye yalvardım ona.

Gray parmaklarını çekmeden önce karanlık bir kıkırdama duyuldu. Beni kolayca kucağına aldı ve sırtım koridorun duvarına çarpana kadar taşıdı.

"Her zaman çok sabırsızsın," diye mırıldandı bana bakarak.

Parmaklarım saçlarının arasına daldı ve o da ağızını indirerek meme ucumu emmeye ve yalamaya başladı. Kulağını hafifçe ısırđım ve o da karşılık verdi; bu da zevk ve acının karışımıyla nefesimi kesmeme neden oldu.

Gray'in yaydığı aura beni duvara yaslamıştı; şortunu çıkarıp bir kenara attıktan sonra dikkatini diğeri meme ucuna çevirdi ve dokunuşuyla sırtım gerildi.

"Lütfen gri olsun." Daha fazla bir cümle kuramadım.

Son birkaç haftadır ona duyduğum yakıcı özlem giderek artmıştı ve ona bu kadar yakın olup da yeterince yakın olamamak beni çıldırtıyordu. Parmaklarımı tekrar saçlarına daldırdım ve nefes nefese ona bakabilmek için başını geriye doğru çektim.

Gray beni duvardan indirdi ve titrek ayaklarım yere çarptı. Ondan bir şey istiyorsam, onu kendim elde etmem gerekecekti çünkü Gray beni yalvartmayı seviyordu ve ben bu oyunlara hiç niyetim yoktu.

Bacağıını onun bacağına dolayarak bana şaşkınlıkla baktı, ben de göğsüne bastırıp onu yere serdim. Yerdeyken bana baktı ve ben de ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdikten sonra üzerine oturup dizlerimle onu yere sabitledim.

"Şaka yapmadan duramıyorsun, değıil mi?" diye sordum.

Arkama uzanıp sertleşmiş penisini kavradım, başparmağımla ucunu okşadım. Yavaşça kendimi yukarı kaldırdım, onu kendime doğru hizaladım

ve üzerine oturdum. Gözlerimi ondan ayırmadım ve beni santim santim doldururken yüzünün arzusuyla gevşemesini izledim. Onu tekrar orada hissetmek çok güzeldi. Ve Gray'den gelen inilti beni daha da ileriye itti.

“Quentin. Kahretsin,” diye mırıldandı.

Quentin. Artık Scott değil. Aile soyadımı kullanmanın resmiyetini bir kenara bırakmış olsaydı, o da benim kadar heyecanlanırdı. Normalde insanların bana Quentin demesinden nefret ederdim, ama Gray bunu söylediğinde kulağa müzikal geliyordu ve tekrar duymak istiyordum.

"Daha fazla mı?" diye sordum ona.

Bana baktı, simsiyah ve neredeyse şeytani gözlerle başını salladı. Kontrol bendeydi. Tamamen penisinin üzerine oturmak yerine, sadece baş kısmını içimde bırakarak kalktım. Gray hırladı ve titreşimleri göğsünde hissettim.

"Her zaman çok sabırsızsın, Gray," diye tekrarladım onun bana söylediği sözleri.

Gray bizi ters çevirip sırtım tahta döşemeye çarptığında yüzümdeki alaycı gülümseme silindi. Sert kasları vücudumun kıvrımlarına bastırarak beni yüzeye doğru bastırdı.

"Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?" diye tısladı.

Gray bacaklarımı kavrayıp ayırdı ve penisini derinlemesine içime soktu. Çılgılık atmamak için gözlerimi sıkıca kapattım ve dudağımı ısırdım. Kalçalarını ileri geri hareket ettirdi ve ben de her hareketine karşılık verdim, sonunda onun verdiği zevkle inlemeye başladım.

"Seni böyle mi beceriyor?" diye sordu Gray, alnını benimkine yaslayarak.

Ona cevap vermek istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim, bunun yerine parmaklarım saçlarını çekiştirdi. Gray'in eli başımı yukarı kaldırdı, böylece dudaklarımız tekrar birleşti ve kısa süre sonra dillerimiz üstünlük için mücadelele girişti.

"Kendimi çok iyi hissettiriyorsun, Gray," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

“Belki de durmalıyız.”

Bu düşünceyle içimden bir sızı geçirdim ve Gray sırttı.

"Ah, o sesi çıkardığında çok hoşuma gidiyor," dedi bana.

Gray durmadı. Kolunu belime dolayarak sırtımı yukarı doğru kavisli hale getirdi ve daha derine girebilmek için beni uygun bir açıya getirdi.

“Benim için boşal, Quentin.”

Hızını artırdı ve beni doruk noktasına doğru iterken tırnaklarım onun ön kollarına saplandı. Kaslarım gerildi ve saf bir zevkle başımı geriye attım.

Orgazmın etkisinden henüz yeni kurtulmuşken Gray'in eli hassas klitorisimi okşadı ve tekrar inlememe neden oldu. Buna karşılık hırladı, aşırı uyarılmış sinir uçlarımla oynarken benden çıktı ve sonra tekrar içime girdi.

"Hayır," diye fısıldadım, onun bedenimle oynama biçimi karşısında bir an bile net bir düşünce bulamıyordum. "Aman Tanrım."

Gray ellerini çekti. "Sana ne demiştim? Sadece ben."

Dudaklarım aralık bir şekilde ona baktım ve başımı salladım, elini tekrar hissetmeye duyduğum özlem çok büyüktü.

"Adımı söyle," diye emretti.

"Gray." Bu, acınası bir inilti gibiydi.

"Daha yüksek sesle."

Parmakları tekrar klitorisimi okşarken dudağımı ısırdım ve onun hareket etmesini çok istedim.

"Gri!"

"Ne kadar da iyi bir kız," diye mırıldandı ve onun onayını almanın verdiği bir memnuniyet duygusu vardı.

Parmaklarını klitorisime bastırdı ve ovuşturdu, içeri ve dışarı doğru iterek beni doruk noktasına ulaştırdı. Çok geçmeden bacaklarım titremeye başladı ve kısa süre sonra Gray bana ikinci orgazmımı yaşattı. Vücudum güneş altında geçen bir sabahtan ve onun bana yaşattığı coşkudan bitkin düşmüştü.

Kendini benden çıkardı, penisi uyluğuma yaslanmış, kaygan, sert ve zonkluyordu. Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Gray'in elleri kalçalarımı buldu ve beni ters çevirerek ön tarafım yere degecek şekilde dizlerimin üzerine çekti.

Protesto etmedim. İstememiştim de.

Kaba parmakları kalçama hafifçe dokunduktan sonra avucunu sert bir tokat gibi indirdi ve acıyla inledim. Öfke içimi kapladı, ama o bölgeyi masaj yaparak, darbesiyle verdiği acıyı dindirince öfkem söndü.

Aniden, hiç beklemeden, Gray tekrar içime girdi. Yüzümün yan tarafı, o kuvvetle yere yapıştı.

"Kahretsin, Quen," diye inledi Gray. "Cennet gibi hissettiriyorsun." Kalçalarını iterek o noktayı buldu.

Adını haykırdım. "Gray! Evet!"

"Sadece benim için boşalacaksın. Anladın mı?"

Bana doğru itmeye devam etti, yine bir tempo belirledi. Bacaklarım güçsüzleşmişti, dizlerim altındaki sert tahtadan acıyordu. Onun aurası beni o pozisyonda tutmak için etrafımı sarmıştı. Gray artık beni tatmin etmeye çalışmıyordu. Beni kendi hazzını bulmak için kullanıyordu ve ben de ona izin verdim.

"Senden başka kimse değil," diye onayladım.

Sözler kendiliğinden ağzımdan döküldü. Sırtımı kamburlaştırdım, kalçamı daha da geriye ittim ki Gray daha derine girebilsin. Onun her santimi beni doldurdu ve hatırladığımdan daha güzeldi.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Gray'in parmakları kalçalarımın yumuşak etine gömüldü. Morluklar bırakacağından hiç şüphem yoktu. Ani bir hareket yaptıktan sonra titreyerek içime boşaldı.

Benden ayrıldı ve iç bacaklarımdan aşağıya doğru süzülen sıvıyı hissettim. İki kez birlikte olduğumuzda da Gray beni tamamen perişan halde bırakmıştı. Onun aurası beni nazikçe yere serdi ve o da bana katıldı.

Sırt üstü yattım, başımı Gray'e doğru çevirdim ve karanlığın ondan kayboluşunu izledim. Damarları tekrar soluk maviye döndü, gözleri yeniden keskin ve parlak oldu ve kontrolünü ve sakinliğini yeniden kazandıkça etrafımızdaki aurası kayboldu.

"Bana boyun eğdiğinde ne kadar daha iyi hissettiğini görüyor musun?" diye sordu.

İnleyerek kendimi zorladım ve oturur pozisyona geçtim. Bacaklarım titriyordu ve onları sabit tutmaya çalıştım. "Bunu yapmamalıydım," diye yanıtladım.

"Sen onun kız arkadaşı değilsin."

"Biliyorum."

"Peki ya?" Gray yanıma oturdu. "Onunla çıkmaya devam et ve gerektiğinde..." Sırtıma bir öpücük kondurdu ve ben titreyerek gözlerimi kapattım. "Birbirimizi tatmin etmeye devam edeceğiz."

Titrek bir nefes vererek omzumu çevirip ona baktım. "Beni iyilik yapmaya ikna etmeye çalışmıyor muydun?"

"Sorumluluklarımın neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Çok fazla kuralı çok hızlı bir şekilde çiğniyorduk.

"Bunu bir daha yapamayız," dedim ona kararlı bir şekilde.

Gözlerini kısarak, "Bunu göreceğiz," dedi.

"Bu bir meydan okuma değil, Gray."

"Öyle değil mi?"

Beni kendine doğru çekti ve tekrar öptü. Kucaklaşmanın içinde eridim ve Gray beni kucağına oturttu. Dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçtı.

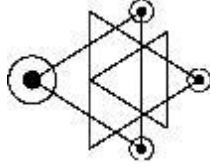
Gray öpüşmeyi kesti ve güldü. "Bu kadar kolay pes ediyorsanız buna meydan okuma denemez herhalde."

İki avucumu da göğsüne sertçe bastırdım ve bacaklarımdaki güçsüzlükten dolayı biraz sendeledim, ayağa kalktım.

"Bu bir daha olmayacak," diye tekrarladım.

Merdivenlerden yavaşça çıkmaya başladım ve Gray arkamdan, "Ne dersen de, Scott!" diye seslendi.

"Arabamı buraya geri getirsen iyi olur!"

Bu hafta her gece Matthew'u bir şekilde görmeye çalıştım. Eğer bir buluşma değilse, onun evine gittim ya da o eve geldi, böylece akşamlarım Gray'den kaçınmanın yollarıyla dolu oldu.

Akşamlarım ondan uzak olsa da, sabahları ve bazı iş günlerim öyle değildi. İşte bu anlarda Gray beni etkilemeye çalışıyordu. Hem incelikli hem de açık sözlüydü; tenime hafifçe dokunmakla, beni bir santim fazla yakına getirip, gizlice öpüştüğümüz anlarda bana tam olarak ne yapmak istediğini söylemek arasında gidip geliyordu.

Onun cazibesine bir daha kapılmadığımı gururla söyleyebilirim; ancak bu, Gray ile ilgili birçok rüya görmeme yol açmıştı. Aramızda inkar edilemez bir çekim vardı, ama eğer biri bunu öğrenirse, iş yerinde disiplin cezası, tanrıların cezaları ve en kötüsü de Gray'in kazanması söz konusu olurdu.

Cumartesi sabahı ringde tüm öfkemizi boşalttıktan sonra Sal'ın evinden döndüğümde, Gray oturma odasının zemininde akıl almaz bir şekilde yatıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, ona dikkatlice bakarak.

Cesurca dik oturdu ve bana gülümsedi. Kalbim göğüs kemiğimin arkasında düzensizce çarpıyordu. Gray'in inci gibi beyaz dişleri ve parıldayan mavi gözleri vardı. Ondaki saf bir neşe dalgası yayılıyordu ve içimde serbest kalan kelebek fırtınasını görmezden gelmeye çalıştım.

"Sloan bebeği dünyaya getirdi," diye duyurdu.

"Doğum yaptı mı?"

O başıyla onayladı, ben de gülümsedim.

"Bu harika bir haber! Erkek mi kız mı?" diye sordum.

"Bir erkek bebek. Seni bekliyordum."

"Ne için?"

"Ziyarete gideceğiz."

Koltuğun kenarına oturdum ve ona baktım. "Orada sadece aile üyelerinin olmasını istemeyecekler mi?"

Gray bana, "Diğerleri de orada olacak," diye bilgi verdi. "Arkadaşıınız Charlotte'un da orada olacağından eminim."

"Evet, bu onların görevi ve ben bugün  alışmıyorum."

"Aileye bir dost olarak geleceksin. Eminim Erik seni gördüğüne çok sevinecek."

Gray'in bana bakış şekli, şaka yapmadığını gösteriyordu. Basit bir ricaydı ve aklımin bir köşesinde beni rahatsız eden bir ses olsa da, merakım beni kabul etmeye itti.

"Tabii," dedim. "Neden olmasın? Ama önce duş alıp üzerimi değiştirmem lazım."

Odayı terk ederken arkamdan, "Kırmızı bir şey giy!" diye bağırdı.

"Neden kırmızı?" diye sordum, başımı tekrar odaya uzatarak.

"Erik'i ve çocuğunun doğumunu kutluyoruz. Kırmızı onun rengi. Basit bir gelenek, Scott. Saygısızlık etmek istemezsin, değil mi?"

 imden bir ah çektim. "Yanımda bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim, yoksa çıplak katılmak zorunda kalacağım."

Gray'in gözlerinde bir kıvılcım parladı ve gözleri simsiyah oldu.

"Bunu aklımdan bile geçirme," diye uyardım onu.

" ok geç."

O daha fazla bir şey düşünmeden, hazırlanmak için merdivenlerden yukarı koştum.

Kırmızı, sık giydiğim bir renk değildi ve gardırobun arkasında eski bir kırmızı tulum bulmam biraz zaman aldı. Üzerime geçirdim ve şöyle bir gözden geçirdim. Derin dekoltesi biraz uygunsuz bulunabilir, ama elimde olan tek şey buydu.

Gray ile oturma odasında buluştuğumda, kırmızı bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Beğenmedim," diye yanıtladım başımı sallayarak. "Kırmızı sana yakışmıyor."

"Scott." Gray güldü. "Sadece sen böylesine açık sözlü olup da bir Tanrı'yı gücendirmenin farkında olmazdın."

Yaptığım hatadan dolayı yanaklarım kızardı.

"Ama katılıyorum," dedi. "Kırmızı, Erik'e çok daha yakışan bir renk. Ben siyahı tercih ederim."

Bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü, kıvrımlarımda uzun süre oyalandı.

"Sahip olduğum tek şey bu," dedim, kollarımı kendime sararak.

"Hiçbir şikayetimin yok."

"Grayson."

"Ama şunu da söylemeliyim ki, sizi siyah giyerken tercih ederdim."

İltifatı nasıl karşılayacağımı bilemedim, bu yüzden geçiştirdim. "Oraya nasıl gidiyoruz?"

Gözlerini devirdi ve yanıma doğru yaklaştı. Gray'in parmak boğumları yanağıma değerek, "Şimdi uslu dur Scott. Bu benim ailem," dedi.

Dünya karardı ve tekrar aydınlandığında, Dr. Martyn Hankel'in oturma odasıydık. Sloan ve Erik'i ağırlıyordu. Martyn, nazik kişiliğiyle tanınan ve çift için mükemmel bir ev sahibi olan saygın bir fizikçiydi.

Ev, tanrılar ve tanrıçalarla ve projede çalışan birkaç kişiyle doluydu.

İlk dikkatimi çeken şey, odanın büyük bir kısmının yeşil tonlarında dekore edilmiş olmasıydı ve Erik, Gray, Hunter, Larkin ve ben olmak üzere beş kişi kırmızı giymişti. Birkaç çift gözün merakla bana baktığını hissettim.

"Kraliçe!" diye karşıladı beni Charlie. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Yanıma doğru gelirken onu kucakladım ve Gray yanımdan ayrıldı.

Charlie, beni bırakırken, "Buraya görevlendirildiğini fark etmemiştim," dedi.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Gray benden onunla gelmemi istedi."

Charlie'nin kaşları neredeyse saç çizgisinin içine karışmıştı. "Şaşırdım."

"Ben de öyle düşünüyordum. Belki de gerçekten duruma alışıyor."

Charlie çantasından bir not defteri çıkarıp bir şeyler karalarken, "Hım," diye mırıldandı. "Tamam, Gray'i takip etmem gerekiyor. Cuma günü gelip masa süslerini seçmeme yardım eder misin?"

Başımı salladım. "Elbette. Git işine."

Charlie yanağımdan öptü ve beni tekrar yalnız bıraktı, bu da kendimi çok sırtmış gibi hissetmeme neden oldu.

Hunter'ın eşi Larkin, beni baştan aşağı süzerek, "Cesur bir seçim," dedi.

"Grayson kırmızı dedi."

Larkin güldü ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden attı. "Grayson'ın söylediklerinin yarısını bile dinlemezdim. Onun görevinin sorun çıkarmak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hunter karısının arkasından yaklaştı, kollarını beline doladı ve çenesini omzuna yasladı. "Seni tekrar görmek güzel, Quentin. Bu renk Grayson'ın fikri miydi?"

Yanaklarımın içini ısırdım ve başımı salladım.

Hunter gözlerini devirerek, "Kurallara asla uymayacak," dedi.

"Bu bir sorun mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Sadece protokolü ihlal ediyor. Belki bir dahaki sefere bizden biriyle görüşürsün." Larkin'in yanağından öptü. "Hadi canım."

Karısını uzaklaştırdı ve ben de Gray'in beni neyin içine çektiğini merak ederek duvara doğru geri çekildim.

Erik ve Sloan'ı, dört çocukları ve yeni doğan bebekleriyle birlikte gördüm. Aile ve psikologlardan oluşan kalabalığın arasında, hafif bir aura ile parıldıyorlardı. Odada sevgi dalgasını hissedebiliyordunuz ve tanrıların aile ve yeni doğan bebeklerinin etrafında toplanması beni neredeyse dengemden çıkardı. Erik kesinlikle kendi elementindeydi.

"Biraz mide bulandırıcı, değil mi?"

Sağıma baktığımda, birkaç adım ötede bir adam duruyordu. Önünde kilitli bakır bileklerine hızlıca bir bakış, onun bir tanrı olduğunu doğruladı - sanki sadece inanılmaz derecede yakışıklı olmaları yeterli değilmiş gibi.

"Archer," diye kendini tanıttı.

"Sen onlardan biri değilsin," dedim.

"Teknik olarak öyleyim."

"Sen küçük bir tanrısın," dedim ama değerlendirmemden memnun kalmamış gibiydi.

"Yine de ben bir tanrıyım. Kendinizi bana tanıtmak ister misiniz?"

"Scott."

"Bunun pek doğru olduğunu düşünmüyorum."

TWENTY FIVE GRAYSON

Erik'in üçümüzden aile babası olacağını asla tahmin edemezdim. Elbette, aşk işlerinden o sorumluydu, ama bu role ilk geldiğinde o kadar çok başkalarına odaklanmıştı ki kendine hiç zaman ayırmamıştı. Sonra Sloan'la tanıştı ve her şey değişti. Yavaş başlamışlardı, ama şimdi beşinci çocukları olmuştu.

Çifte doğru ilerlerken baldızıma gülümsedim. "Her şey yolunda gitti, değil mi?"

"Hiçbir sorun yok," diye yanıtladı Sloan.

Üç küçük çocuk üzerime atıldı ve ben de onlarla boğuşarak, auramı kullanarak bu yaramazları zapt etmeyi başardım.

"Gri," diye uyardı Sloan, ama gülümsüyordu.

Bunlar benim küçük baş belalarımdı ve hatta cinayet işleseler bile onlara göz yummuştum.

Erik, yeni doğmuş oğlunu kucağında tutarak bize katıldı.

Larkin, "İkinizi de tebrik ederim," dedi.

"Tıpkı sana benziyor, Erik," diye yorum yaptı Hunter.

Haklıydı. Oğullarının tıpkı kardeşleri gibi platin sarısı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Çocukların hiçbiri Sloan'a benzemiyordu. Bu durum onu son derece sinirlendiriyordu.

"Bana şu sevimli yeğenimi ver," diye emrettim. Diğer vaftiz çocuklarım onları yere bıraktığımda mızızlandılar ve Erik bebeği dikkatlice bana verdi. Minik şeyi kollarımda tuttum. "Adını koydun mu?"

Erik, "Cato," diye yanıtladı.

Gözlerim esneyen Cato'ya takıldı ve kalbim eridi.

Hunter, Larkin'e sessizce, "Biliyor musun," dedi. "Belki de kendimize ait bir tane edinmeyi düşünmeliyiz."

Herkesin dikkati Hunter'a çevrildi ve Larkin ona saldırdıkça, yakın aileden olmayanlar geri çekildi.

"Sanmıyorum," dedi soğukkanlılıkla.

“Larkin.”

"HAYIR!"

Gümüş rengi aurasıyla kendini sarmalayıp bizden uzaklaşmadan önce tek kelime daha etmedi. Kalabalık, aile meselesine karışmak istemediği için dağıldı ve biz dört kişi çocuklarla birlikte yalnız kaldık.

"Harika iş," diye mırıldandım, Cato'yu bir kolumda tutarken diğer kolumla da ağabeyime onay işareti verdim.

Hunter karısının ardından ortadan kayboldu ve ben de çocuklar etrafımızda koşuştururken Cato'yu Sloan'a teslim ettim.

Erik odayı incelerken birden başını bana çevirdi. "Yine mi? Gerçekten mi? Onu aklından çıkarmak için bir kerelik bir şey olduğunu söylemiştin."

Sloan başını kaldırdı. "Lütfen şaka yaptığını söyle. Ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Bana nedenini söylemeyeceksin," diye karşılık verdim.

Erik, "O burada," dedi.

"Nerede?" diye sordu Sloan.

Ben arkamı dönmedim ama Sloan onu hiçbir yardım almadan buldu.

“O kırmızı giymiş! Onu kırmızıya mı giydirdin!” Sloan çok öfkeleni ve Erik, Cato'yu kollarından aldı. Diğer çocuklar, ruh halindeki değişikliği hissederek kaçıştılar. “Sana ne oldu?”

"Ne?" diye omuz silktim.

"Hunter'ın bu yüzden seni yerden yere vurmadığına şaşırdım."

“Sloan, onunla ilgili sorunun ne?”

Erik tartışmaya ancak belirsiz bir şekilde dikkat ediyordu. "Archer onunla birlikte," dedi sözümüzü keserek.

Arkamı döndüğümde Archer'ın Scott'ın yanında durup onunla konuştuğunu gördüm. Bağlı ellerini ona doğru uzattığında, Sloan ve Erik'i siyah bir girdabın içinde bırakıp ikisinin arasına girdim ve Scott'ın elinin sırtıma çarptığını hissettim.

"Gray!" diye tısladı.

"Grayson," diye selamladı beni Archer.

"Archer." Ben de başımla onayladım.

"Gray, çekil," diye emretti Scott arkamdan.

"Hanımefendinin dediğini duydun, Grayson."

Archer'ın protokole uygun olarak yeşil giyinmediğini fark edince, "Biraz saygı bile gösteremedin," diye tısladım.

“Ölümlü kişinin kırmızı giymesi ilginç, değil mi? Bize söylemek istediğiniz bir şey mi var? Yoksa aptal olan Hunter mı?”

"Neden Elysia'ya geri dönüp orada sorun çıkarmıyorsun?"

"Ah, uzun süre burada kalmayacağım. Bu seferlik kısa bir ziyaret olacak."

"Gray," diye haykırdı Scott. "Ciddi söylüyorum."

Arkamı döndüğümde, Scott'ın öfkeli ifadesiyle karşılaştım. Kolundan tutarak, "Benimle gel," dedim.

Gereğinden fazla sıkı tuttum ve karşılığında kaburgalarım yumruk attı. Canım acımadı ama beni hazırlıksız yakaladı ve Archer kahkahalarla gülerken onu bıraktım.

Kendine gelir gelmez, "Onu seviyorum," dedi.

Scott öfkeyle Erik ve Sloan'a doğru uzaklaştı ve ben de günün nasıl bir kaosa dönüştüğüne sinirlenerek ve başka bir şey beklediğim için rahatsız bir şekilde onun peşinden gittim.

"Tebrikler," dedi Scott ikiliye.

Erik ona sarılarak, "Teşekkür ederim, Scott," diye yanıtladı.

"Onu kucağınıza almak ister misiniz?" diye sordu Sloan.

Yüzündeki panik açıkça belliydi. "Şey, hayır. Sorun yok."

Geriye doğru bir adım attı ve doğrudan bana çarptı. Omuzlarından tutarak, "Neden korkuyorsun, Scott?" dedim.

"Korkmuyorum," diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladı.

"Cato'yu ele alalım."

Scott başını salladı ve Sloan onu Scott'a verdi. Cato, Scott'ın kollarında, nazıkçe tuttuğu yerde yatıyordu. Ben onun arkasında durup omzunun üzerinden küçük bebeğe bakıyordum. Cato hafifçe huysuzlandı ve Scott onu sallarken ben de omzunun üzerinden uzanıp tombul, kırmızı yanağını okşadım.

"Ne oldu küçük adam?" diye sordum.

Cato tekrar yerine oturdu ve ben yukarı baktığımda, Sloan ve Erik'in bana çok farklı bakışlar attığını fark ettim. Hangisine önce cevap vereceğime emin değildim. Sloan'ın bakışı hızla düştü ve üzerimde daha fazla gözün olduğunu hissettim.

"Bence onu ailesine geri vermelisiniz," diye sessizce önerdim.

Scott'a iki kere söylemeye gerek yoktu. Çocukların yanında bizim kadar rahat değildi.

"Hediye getirmediğim için özür dilerim," diye özür diledi.

Birden dikkatim dağıldı ve auram elimde küçük siyah bir ayı belirdi. "Bu bana şunu hatırlattı," dedim ve ayıyı ona uzattım.

"Bebek için siyah mı? Gerçekten mi?" diye sordu Scott.

"Aura renkleri bizim için önemlidir. Bu bir saygı göstergesidir. Birine kendi renginizi hediye etmek büyük bir sevgi ifadesidir," diye açıkladı Sloan.

"Ona ne hediye edeceksin?" diye sordum.

Erik bana, "Biraz beklemeye karar verdik," dedi. "Burada zaten yeterince iş olacak. Ayrıca, bu bize konu hakkında düşünme fırsatı da verecek."

"Orada olmak istiyorum."

"Sanırım bu gerçekleştiğinde hepimiz orada olacağız."

Biz konuşurken Scott sessizce durdu ve diğer çocukların etraflarında uçuşan soluk auralarıyla oynamalarını izledi.

Sloan hafifçe iç çekti. "Sanırım bugünlük bu kadarla yetinmemiz en iyisi. Çocuklar huzursuzlanmaya başladı."

"Uzun süre kalacaklar mı?" diye merakla sordum.

"Yarın akşamına kadar burada kalacaklar."

"Onlarla vakit geçirmek için yanlarına gelmemde bir sakınca var mı?"

"Elbette."

Scott'a baktım. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı ama gözleri duvara yaslanmış, hepimizi izleyen Archer'a kaydı.

Onu bu sefer nazikçe kendime doğru çektim ve siyah örtüyü ikimizin etrafına sardım, ama Archer'ın ona el sallayarak veda etmesini kaçırarak vaktim olmadı.

Eve döndüğümüzde Scott hızla benden uzaklaştı ve içinden geçen kaotik öfkeyi hissedebiliyordum. Haftalardır bu kadar öfkeli olmamıştı.

"Şimdi ne yaptım ben?" Gözlerimi devirmek üzereydim neredeyse.

"Gerçekten mi? Bunu sormak zorunda mısınız?"

"Aslında teknik olarak hayır. Ama kafanı kurcaladığımda çok sinirleniyorsun, bu yüzden seni daha da kızdırma riskine rağmen soruyu tekrarlayacağım. Şimdi ne yaptım?"

Kadın, çaresizlik içinde çığlık attı. "Grayson, neden senin ailen dışında kırmızı giyen tek kişi bendim? Kendimi tam bir aptal gibi hissettim."

"Buna mı kızılıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet! İşte bu yüzden kızılıyorum! Larkin, Hunter ve odadaki diğer herkes bana sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyorlar." Odada volta atmaya başladı. "Diğer herkes yeşil giymişti!"

"Biliyorum."

"Biliyor muydun?"

Onaylamadan önce bir an duraksadım. "Evet, biliyordum."

"Yani, herkesin yeşil giyeceğini ve sadece ailenizin kırmızı giyeceğini biliyordunuz, yine de bana kırmızı giymemi mi söylediniz?"

"Doğru."

Kızacak bir nedenim yoktu, bu yüzden bağırıp çağırmasına ve bir aşağı bir yukarı yürütmesine izin verdim, ben de durup onu izledim. Çok ilginçti; bu kadını endişelendiren, sinirlendiren ve öfkeliendiren şeyler.

"Gray! Hunter'ı kızdırmak için oynadığın oyunun bir parçası olmayacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Şaka yapmıyordum."

"Elbette, çünkü Hunter ve Larkin bunun onları kızdırmak için yapılacak bir şey olduğunu düşünüyorlar. Sizin tarafınızdan aşağılanmaktan zevk almanız için bunu yapmıyorum."

Öfkesi şekil değiştiriyordu. Öfkesi, bir sürü insanın önünde utanmaktan kaynaklanan üzüntüye dönüşürken sesinde bir titreme vardı.

Ona doğru bir adım attım ve o da volta atmayı bıraktı, ellerini uzatarak benden uzak durmamı söyledi. Ağlamıyordu ama gözleri donuklaştı ve ağlayan biriyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Seni utandırmaya çalışmıyordum," dedim ona sakince. "Tanrı olarak görevlerim üzerine yemin ederim ki niyetim bu değildi."

"O zaman niyetiniz neydi, Gray? Çünkü ne yaptığınızı biliyordunuz."

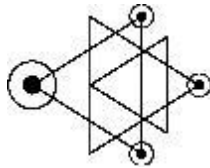
"İnsanların senin benimle birlikte olduğunu bilmesini istedim. Özellikle Ignacio'dan sonra senin bana ait olduğunu bilmelerini istedim."

"Affedersiniz?" Üzüntünün yerini tekrar öfke almıştı ve ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. "Ben kimseye ait değilim. Beni anlıyor musun? Ve kesinlikle sana da ait değilim!"

Scott arkasını dönüp odadan çıktı.

"Scott!" diye seslendim arkasından, koridora doğru adımlarını takip ederek. "Quentin, bekle! Sorunu hala anlamıyorum."

Merdivenlerden çıkarken bana bakmadı. "Defol git Gray, benden uzak dur!"

Scott bana bakmaya bile tenezzül etmedi. Kapıların çarpma sesleri dışında, evde sessizce dolaşıyordu. Normalde öfke beni motive ederdi ama bu kadar küçük bir şey yüzünden neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyordum.

Bu beni ilgilendirmiyordu. Benim meşgul olmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Erik'in evinde kanepede uzanırken, çocukları üzerime tırmanırken, "Sizi özledim, canavarlar!" dedim. Beckett hariç, çünkü o bir gençti ve küçük kardeşlerinin çıkardığı karmaşaya katılmak için çok büyük olduğunu düşünüyordu.

"Daha fazla olacağını düşünüyor musun?" diye sordum Erik'e.

Sloan ondan önce cevap verdi. "Kesinlikle."

Erik, Cato kollarında kıvranırken, "Hâlâ kaç tane olduğunu söylemeyi reddediyor," diye mırıldandı. Bebeği nazıkçe salladı. "Daha fazla yeğen ister misin? Daha fazla vaftiz çocuğu?"

Bu soruya güldüm. Erik ve Sloan'ın çocukları benim hayatımdı. Hunter'ın büyük hayal kırıklığına rağmen, Erik vaftiz annesi olarak ilk tercihinin ben olduğumu açıkça belirtmişti ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Cato mızızlanmaya devam etti ve Erik onun başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Bırakın ben alayım," dedi Sloan. "Sanırım beslenmeye ve uyumaya ihtiyacı var." En yeni üyelerini kocasının kollarından aldı.

Erik, "Hepsini bir süreliğine sen alabilir misin?" diye sordu. "Grayson'la konuşmak istiyorum."

Sloan ona bir bakış attı ve başını salladı. "Haydi bakalım, küçükler."

Çocuklar onu odadan takip etti ve ben de doğruldum. Çocuklar etrafta olmadığı için huzursuzluk ve endişe yeniden arttı çünkü Erik sadece tek bir şey hakkında konuşmak isteyecekti.

Çoğu insan ailedeki en zor işin bana ait olduğunu sanıyordu, ama ben her adımda felaket beklemeye alışmışım ve bundan zevk alıyordum. Erik'in sorumluluğu ise iki yönlüydü, çünkü aşk harika ve heyecan verici olabileceği gibi, yıkıcı derecede kalbi kırıcı da olabilirdi.

Kalp kırıklığının onu nasıl alt üst ettiğini ilk günlerde görmüştüm. Hayatımıza devam edebilmek için duygularımızı bastırmayı öğrendik. Erik duygularını kontrol etmeyi öğrendiğinde daha mutluydu, ama yine tereddüt etmeye başlamıştı.

Genel bir kural olarak, birbirimizin hayatına karışmazdık. Hiçbir tanrı, doğrudan sorulmadıkça karışmazdı, ama Erik benim küçük kardeşimdi ve sınırlar her zaman belirsizdi, bu yüzden işlerime, kibar bulacağımdan daha fazla karışmış olacağından hiç şüphem yoktu.

“İkiniz arasında ne oldu?” diye sordu ve ben gerildim. Erik öne eğildi. “Dün çok samimi görünüyordunuz. Scott Cato'yu tutarken siz de... Çok iyi bir koca ve baba olurdunuz, Gray. Diğerlerinin ne düşündüğüne rağmen, kocaman bir kalbiniz var.”

"Olmayan şeyleri görüyorsunuz. Bu konuyu tartışmak istemiyorum."

Erik, güçlü bir tavırla, "Evet, öyleyiz," dedi. "Duygularınızı kontrol altında tutmalısınız, yoksa diğerleri soru soracak."

Bana ne yapmam gerektiğini söylemesi nadirdi, ama bu Erik'in uzmanlık alanıydı. Belki de içimdeki o rahatsız edici duygudan kurtulmama yardımcı olabilirdi.

"Onu kızdırdım," diye patladım ağzımdan.

Erik de benim kadar şaşkın görünüyor. "Evet," dedi. "Yapılması gereken bu."

“Hayır. Demek istediğim, istemeden onu kızdırdım.”

Gözlerini birkaç kez kırptırdı ve "Nasıl?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak, "Ondan kırmızı giymesini istememin sebebinin onu herkesin önünde utandırmak istemem olduğunu sandı," dedim.

"Aptalca bir hareketti."

“Hayır, öyle değildi! Onu küçük düşürmeye çalışmadım. Ignacio'ya bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum.”

Erik gözlerini kısarak, "Neyi kanıtlamaya çalışıyordun?" diye sordu.

"O benim."

Ellerini yüzüne sürdü ve bana baktı. "Bunu bırakmalısın."

"Kuralları biliyorum."

"Yapıyor musun?"

"Evet, Erik. Sadece her zaman onların kurallarına uymuyorum."

Erik başını salladı. "Yeterince şey yaşadın zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu söylemek bana düşmez ama o zaten yeterince şey yaşadın ve sizin de bunlara bir yenisini eklemenize ihtiyacı yok."

"İkimiz de yetişkiniz Erik. Bunun ne olduğunu ikimiz de biliyoruz."

“Öyle mi? Seni bir varlığa karşı bu kadar sahiplenici hiç görmemiştim. Eşyalara karşı evet, ama asla başka bir varlığa karşı değil. Lütfen, Gray. Kızı rahat bırak.”

"Neden her şeyin benim suçummuş gibi gösteriyorsunuz?"

"Öyle değil mi?"

Sen söyle. O da benim kadar istekli görünüyor.

"Ama bunu daha iyi bilmelisin."

"İnsanların isteklerini yerine getiriyoruz. Onun için yaptığım tek şey bu."

"O sana dua etmiyor!"

"Hâlâ beni istiyor!"

Konuşma çıkmaza girmişti ve öfke alevlendikçe, auralar canlanmaya başladı.

Erik'in önünden yeşil duman bulutları geçti ve döndüğümüzde odada çocuksuz Sloan'ı ayakta dururken gördük.

"Grayson," dedi kararlı bir şekilde. "Bugün kavga çıkarmamanı rica ederim. Sanırım ikimiz de bunun için çok yorgunuz."

Ben de, Sloan da aurasını düşürdük.

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak, "İkinizden biri bana neler olup bittiğini anlatmak ister mi?" diye sordum.

Erik sessizce, "Scott," dedi.

"Ah," dedi Sloan.

Sloan'a dik dik baktım ve o da kıpırdandı. Erik ona doğru kolunu açtı ve Sloan da onunla birlikte koltuğun kenarına oturdu.

"Ondan uzak durmanı istiyorum," dedi Sloan bana dikkatlice.

"NEDEN?"

Erik beni uyardı: "Grayson, ona sesini yükseltme." Kardeşim, konu karısına gelince kolayca kavga çıkarırdı.

"Neden ondan uzak durmalıyım? Çünkü biraz kalp kırıklığı yaşayabilir mi? Çünkü belediyeyle başım derde girebilir mi?" diye sordum, sesimi kısarak.

Sloan iç çekti. "Bundan daha fazlası."

"Sloan mı?" Erik ona baktı.

Öne eğildim. "Grupla paylaş, Sloan."

"Kesin bir cevabım yok," diye mırıldandı. "Ama Quentin'in ölümlü olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" diye kekeledi Erik. "Bundan hiç bahsetmedin."

"En azından tamamen ölümlü değil."

"Sen delisin." diye güldüm.

Erik beni tekrar uyardı: "Grayson!"

"Yani, o zaman ne?" diye sordum. "Kısmen peri kızı mı?"

Sloan Erik'e baktı ve Erik onun elini nazikçe sıktı. "Devam et, sevgilim," diye cesaretlendirdi.

"Sanırım o bir yarı tanrıça olabilir."

Koltuktan kalkıp güldüm. "Daha çok uyuman gerekiyor çünkü bu imkansız."

"Öyle mi?" diye sordu.

Erik, karınla konuş.

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordu Erik.

"Dokunduğumuzda, aramızda bir şey vardı," diye açıkladı Sloan. "Onun gebeliği ölümlü bir süreç gibi gelmedi. Her şey çok hızlı oldu ve sonra..."

"Daha fazlası mı var?" diye hayretle sordum.

"Çocukları olacak ama onlar da kendilerini ölümlü hissetmeyecekler."

"Bu mümkün değil!" Odada volta atmaya başladım. "Bu mümkün değil çünkü yüzyıllar önce tüm yarı tanrıları yok ettik. Daha fazla yarı tanrı yaratılmasını engellemek için yüzlerce yıldır burada bulunmamıza izin verilmiyor."

Yarı tanrılar tehlikeliydi. Tamamen ölümlü de değillerdi, tamamen ilahi de değillerdi; her iki dünyanın da en iyi özelliklerine sahiplerdi. İlahi güçlerini gizleyerek ölümlüler arasında yaşamayı öğrendiler ve ardından felaket boyutlarında sorunlara yol açtılar. Bunu durdurmak için, tüm seçkinler onları yok etti ve bir daha yaratılmamalarını sağladı.

"Hiçbir kanıtınız yok," dedim, durup ona bakarak. "O tamamen sıradan biri."

"Öyle mi, Grayson?" diye sordu Sloan usulca. "Onun bu kadar şaşırtıcı derecede başarılı olması sana garip gelmiyor mu?"

"Çok çalıştı."

Sloan güldü. "İnkâr etmiyorum ama yine de içime sinmiyor."

"Pekala. Bırakın da sizin çılgınlığınıza ortak olayım. Kim?"

"Benim kendi teorilerim var."

"Kim, Sloan mı?"

"Mallory."

Mallory, Elva'nın küçük kuzeniydi. Açgözlülüğünden sorumlu olan önemsiz bir tanrıçaydı.

Sloan ısrarla sordu: "Quentin kaç yaşında?"

"Yirmi yedi," diye tereddüt etmeden cevap verdim.

"Mallory yirmi altı yıl önce ortadan kalktı ve nedenini asla öğrenemedik."

"Elva bunu istediğini söyledi ve sorumluluklarımız söz konusu olduğunda başka bir Tanrı'dan gelen doğrudan bir isteği reddedemeyiz."

"Ama Mallory'nin nasıl biri olduğunu hatırlamıyor musun?"

Mallory'yi unutmak zordu. Bir konuda tartışana kadar Elva'yı düzenli olarak ziyaret ederdi, sonra da nadiren yukarı Elysia'yı ziyaret eder, küçük tanrılarla kalmayı tercih ederdi.

Aylar boyunca onu pek göremedik ve geri döndüğünde Erik, büyük bir sevgi ve kalp kırıklığı hissettiğini söylemişti ama ona ne olduğunu hiç sormamıştı. Hiçbirimiz sormamıştık ve sonra da çok geç olmuştu.

"Sana inanmıyorum," dedim.

"Gerek yok ama eğer o... Eğer yarı tanrıça ise, ondan uzak durman için daha da büyük bir sebep var, Gray."

"Peki bunun sebebi nedir?"

Erik, "Archer," dedi. İkimiz de ona bakmak için döndük. "Archer'ı ondan uzak tut. Eğer doğruysa ve öğrenirse, onu kullanmanın bir yolunu bulacaktır."

Koltuğa geri çöktüm. "Önce kanıta ihtiyacımız var. Benim de kanıta ihtiyacım var."

"Elysia'ya bir dahaki gidişimizde bakmayı planlıyorum. Ve Gray, belki sen de Elva ile konuşabilirsin," diye önerdi Sloan.

Başımı salladım.

"Özür dilerim," diye devam etti. "Ailemin güvende olmasını istiyorum ve bu da ondan uzak durman anlamına geliyor, Gray. Lütfen."

TWENTY SIX GRAYSON

Scott'ın evine döndüğümde geç olmuştu, gece yarısına yakındı. Sloan ve Erik'le olan konuşma kafamda yankılanıyordu. İmkânsızdı. Sloan yanlış anlamış olmalıydı. Belki de hamilelik onu daha az algılayıcı yapmıştı.

Mutfaktan gelen ayak sesleri çok yüksekti ve ben karanlığın örtüsü altında sessizce kapı aralığında durup Scott'ı izledim.

Bacağını tezgâhın kenarına çarptığı için acıyla inleyerek kendini tezgâhın üzerine itti. Dengesizce ayağa kalktıktan sonra, elini dolabın üstüne uzattı, parmakları tam ulaşamadığı bir kutuyu aradı.

Scott'la ilgili beni en çok etkileyen şeylerden biri, yardım isteme konusunda yetersizliğiydi. Diğerleri ilk sorun belirtisinde yardım ararken, Scott her türlü olasılığı denedikten sonra isteksizce takviye kuvvet çağırdı.

Kahve kapsülü kutusunu aramakla geçen birkaç dakikanın ardından içini çekti ve kolunu indirdi. Sessizce tezgâhın üzerine çıktı ve sonra düşünceleri bana kaydı. Gururunu bir kenara bırakıp kahve içmeyi düşündü.

Hiçbir şey söylemeden, auramı kendi etrafıma sardım ve odama döndüm. Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Bu projede çalışabilecek bunca insan arasında, elbette ki yarı tanrıçaya denk geldik.

HAYIR.

O ilahi değildi.

Yer döşemesinin gıcırtısı onu ele verdi ve ellerimi başımdan kaldırıp ona baktım.

"Eğer kavga çıkarmak için buradaysan Scott, seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama şu an hiç havamda değilim," dedim ona.

"Kavga çıkarmak istemiyorum. Dolabın üstünden bir şey alabilir misiniz?" dedi ve hemen ardından "Lütfen" diye ekledi.

"Bu nedir?" diye sordular, ben de zaten biliyor olmama rağmen rol yaptım.

"Kahve," diye mahcup bir şekilde yanıtladı.

"Bu iğrenç bir alışkanlık, bırakmalısın. Saat neredeyse gece yarısı."

"Zaten pek uyumuyorum. Biraz daha çalışmaya çalışacaktım."

Uyuyamıyordum. Sık sık odasında bir şeyler yaptığını ve merdivenlerde inip çıktığını duyuyordum. Uyuduğunda ise huzursuz uyuyordu ve onu huzurdan uzak tutan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, gözlerime dikkatlice bakarak.

Cevap vermedim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misiniz?" dedi odaya girerken.

"Tam olarak değil."

"Faydalı olabilir."

"Bundan çok şüpheliyim."

"Tamam aşkım."

İçini çekti ve arkasını döndü. Ama gitmesine izin veremezdim. Scott kendini bir gizem olarak sunuyordu. Karşı çıktığım her şeyin fiziksel bir tezahürüydü. Eğer bu doğruysa, eğer Sloan'ın düşündüğü gibi biriyse, o zaman bu saplantı tehlikeli olmanın ötesine geçip ölümcül hale gelmişti.

Karanlık ve güçlü auram odayı kapladı, belini sardı ve onu bana doğru çekti. Scott bacaklarımın arasındaydı ve ellerim kalçalarını buldu. Ona dokunmanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Sanki onunla fiziksel temas kurmak, onun da ölümlü bir insandan başka bir şey olmadığını pekiştiriyordu.

Ona dokunma ihtiyacı her zaman vardı. Aynı odaya girdiği anda, ona dokunma isteği uyanıyordu içimde. İletişim becerilerimiz zayıftı ama ona dokunduğumda, düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi, hoşnutsuzluklarımı ve arzularımı aktarıyordum.

"Kal," dedim.

Bu bir talep değildi, ama bir soru da değildi. Onu yanımda tuttuğum diğer zamanlara benzemiyordu. Arzu ve şehvet dolu değildi.

"Burada kal," diye tekrarlardım.

Başını salladı ve ben de yataktan kalkıp onu bıraktım ve yorganı kenara çektim.

"Sol tarafta uyuyorum," dedi bana.

"Ben de."

"Buyurun, sizi memnuniyetle karşılarım."

Bu, yüzümde bir gülümseme oluşturdu. "Burası senin evin, Scott."

Omuz silkti ve yatağa sol taraftan girdi. Sinirlenerek homurdandım, iç çamaşırlarıma kadar soyunup yatağın sağ tarafına geçtim ve "Sen tam bir baş belasısın," diye mırıldandım.

Scott bana sırtıttı, yanakları kızardı ve ben gözlerimi devirdim ama melankoli biraz hafifledi. Sahip olduğu o gülümsemeyi nadiren paylaşırdı. En son Cassidy ve Sophie ile paylaşmıştı. Scott'ın saf neşe saçan özel tarafına erişmeme izin verilen biri değildim.

"Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsanız, o zaman ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Uyumak."

İçini çekti. "Kahve daha iyi bir seçenek, ama neyse."

Yatağa çöktü ve sırtını bana dönerek yana döndü. Bugün Erik ve Sloan'ı görmeye gittiğimi biliyordu. Bu beni daha iyi bir ruh haline sokmalıydı, ama tek yaptığı beni iyice sinirlendirmek olmuştu ve Scott da durumu anlamıştı.

Bir Tanrı olarak, onun ruh halini okuyabilmem şaşırtıcı değildi, ama o da aynı şekilde karşılık verdiğinde her zaman hazırlıksız yakalanırdım. Bir meclis toplantısından döndükten sonra öfkesini birden fazla kez yatıştırmıştı. Sanki ayıyı daha fazla kışkırtmak istemiyordu. Neredeyse umursadığını gösteriyordu.

Aniden kolumu beline doladım ve onu vücuduma iyice yapıştırdım, sarılıp yattık, ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Yüzümü saçlarına gömdüm ve başının arkasına bir öpücük kondurdum.

"Seni bu kadar kızdırdığım için özür dilerim," diye fısıldadım.

Hâlâ anlamıyordum ama bu sessizlik beni çıldırtmıştı. Eğer özür istiyorsa, alabilirdi. Evinin mahremiyetinde, birbirimize sokulmuş halde, pes ettim.

Scott kollarımda rahatladı ve yavaşça bana doğru döndü. Onu bırakmadım ama hareket edebilmesi için tutuşumu gevşettim. Orada, yüz yüze, burun uçlarımız birbirine değecek şekilde uzandık. Uzun kirpikleri tenime değdi ve hafif bir gıdıklanma hissi bıraktı.

"Bir dahaki sefere her şeyi anlat," diye fısıldadı.

"Tamam," diye onayladım.

"Ben bir eşya değilim."

"Biliyorum." Bu gece onunla tartışmak istemiyordum. Birkaç dakika sonra ona sordum: "Burada olmak istiyor musun, Quentin?"

Adı dilimden kolayca döküldü. Başkalarının reddettiği bir lakapla ona hitap edebilmekten keyif alıyordum. Eşya olmayı reddetmesine rağmen, onu kendime ait olarak işaretlemiştim ve bu da başkalarının mahrum kaldığı ayrıcalıklara sahip olduğum anlamına geliyordu.

Bana merakla baktı. "Yani, gezegende mi?"

"Hayır. O kadar derin bir şey değil. Bu gece bununla başa çıkamam. Burada olmak ister misin? Benimle, şu anda?"

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "İstemediğim hiçbir şeyi yapmam."

Başımı sallayarak aradaki mesafeyi kapattım ve onu öptüm. Quentin'in eli yüzümün kenarındaydı, o da karşılık verdi. Bacaklarımız birbirine dolanmış halde orada uzanıp öpüştük ve fiziksel yakınlığın bizi dengelemesine izin verdik.

"Biraz uyumalısın," dedim ondan uzaklaşarak.

Bu durum çok kolay bir şekilde daha farklı bir şeye dönüşebilirdi. Vücudumun altında ezilmiş halde, Quentin'in adımı haykırmasını sağlayıp ikimizi de tatmin edebilirdim, ama Erik ve Sloan ile yaptığım konuşma beni ayık tuttu.

"Sen de öyle yapmalısın," diye karşılık verdi, dudaklarını benimkine hafifçe değdirerek.

Bu incelik göğsümde bir şeyler uyandırdı. Hayatım kötü kararlar ve acımasızlıkla çevriliyken, yumuşaklıkla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Ben uykuya mutlaka ihtiyaç duymayan ölümsüz bir varlığım."

"Sen yaparsan ben de yaparım," diye uzlaştı, parmakları yanağımda aşağı doğru gezinirken.

Gözlerimi kapattım ve sessizce kıkırdadım. "Pekala. İyi geceler, Quentin."

"Gece, Gri."

Kolumu beline dolayarak bekledim. Nefes alışverişi yavaşladı ve bilinç akışı durdu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, onu süzdüm. İşin garip yanı, bu onun şimdiye kadar hiç bu kadar huzurlu görünmediği bir an olmuştu. Scott çoğu zaman enerji dolu bir insandı. O ise ya çalışıyordu ya da Sal'ın yanındaydı. Kendine Netflix izlemek için zaman ayırdığında bile zihni sürekli çalışıyordu. Sanki içindeki bir şey durmak bilmiyordu ve onu bu sürekli huzursuzluğa iten şeyin ne olduğunu bilmek isterdim.

Dikkatlice yüzünden birkaç saç telini çektim ve o da kıpırdandı, bir kolunu bana dolayarak bedenime sokuldu. Onu tanımlamak için "sevgi dolu" kelimesi kullanılmazdı. Benim gibi onun sevgisini an be an görmüş olsaydınız belki. Sophie'ye sıkıca sarıldı, kardeşinin elini sıktı, Charlotte mutlu bir haber paylaştığında ağladı. Tüm duvarların ve zırhın ardında, Quentin sevgi dolu, ama sevgisini çok az veren bir kadındı.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, Sloan'ın aklını kaçırdığından o kadar emin oluyordum.

Bu kadın ölümlülerin standartlarına göre olağanüstü olabilir, ama onu ilahi kılacak tek bir özellik bile bulamadım.

Dağınık ve düzensizdi. Tanıdığım en kötü öfkeye sahipti. İş dışında hiçbir şeye zamanında gelmezdi. İlahi varlık mükemmellikle eşdeğerdi ve Quentin mükemmel değildi. Tam bir felaketti.

"Senin hatırına, Quentin, umarım haklıyım."

TWENTY SEVEN QUENTIN

Gray ile birlikte uyuyakaldığım geceden beri birkaç gün geçmişti ama ikimiz de bu konuyu hiç konuşmamıştık. Sanki hiç yaşanmamış gibiydi. O yine alaycı tavırlarına geri dönmüştü ve ortaya çıkan kırılmalı kırıntısı da tamamen buharlaşmıştı. Ve ben minnettardım. Gray ile aramdaki her neyse, karmaşık değildi ve öyle kalması gerekiyordu.

Aramızda hiçbir şey yoktu aslında.

Zamanımı laboratuvar ile Sloan, Erik ve Cato arasında bölüştürüyordum. Bebekler aslında benim ilgi alanım değildi, ama o çok sevimliydi ve genellikle iyi huyluydu. Gelişimi ortalama bir insan bebeğinden çok daha hızlıydı ve hücresel düzeyde gözlemlemek büyüleyiciydi. Soru şuydu: Ölümsüzlüklerini sağlayan, sonra tamamen duran hızlı büyümenin ardındaki mekanizmalar nelerdi? Ofis ve ev telomerlerle ilgili birçok makaleyle doluydu, ama bu tanrılarla ilgili bir cevap bulmakta zorlanıyordum.

Bu soru, merakımı o kadar çok körükledi ki laboratuvarda zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başladım. İşe başlama saatlerim daha erkene indi ve beşi geçen saatlerde bitirdim, ama şikayet etmedim çünkü her şeyden çok sevdiğim şey buydu.

Dolayısıyla Gray doku kültürü laboratuvarının kapısına geldiğinde yerimden sıçradım.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Eğer laboratuvar önlüğü giyerseniz."

Kurala uydu, paltosunu giydi ve odaya girdi. "Toplantımız var."

Ona bakmadım, dikkatimi işime geri verdim. Şişeler sol tarafa üst üste dizilmişti, hepsinde Cato'nun hücreleri vardı. Altısının ortamının değiştirilmesi gerekiyordu, diğer üçünün ise boşaltılıp dondurularak saklanması gerekiyordu. Yarın yapılacak çizik testleri için kuyu plakaları

günün erken saatlerinde hazırlanmıştı ve haftalar sonra ilk kez her şeyin kontrol altında olduğunu hissettim.

"Saat kaç?" diye sordum ona dalgın bir şekilde.

"Dokuz."

Bu dikkatimi çekti. "Saat dokuz mu oldu bile? Kahretsin."

Yanımda oturdu.

"Bu kadar geç saatte neden toplantınız var?" diye sordum, adımlarımı hızlandırmaya çalışarak.

"Hunter'ın isteği, Elysia'ya dönmemizle ilgili," diye açıkladı Gray ve elimdeki matarayı neredeyse düşürüyordum.

"Geri mi dönüyorsun?"

İçimde küçük bir panik düğümü vardı ve nedenini anlayamıyordum. Son üç aydır Gray'in etrafımda olmasına alışmışım ve sanırım tekrar kendi başıma yaşamaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Gray, "Cato'nun hediye verme töreni için," diye açıkladı.

Düğüm çözüldü ve işime devam ettim. "Neden toplantıda değilsin?"

"Gareth benden seni almamı istedi."

"Neden?"

"Nereden bileyim?"

Her şeyi yere bıraktım ve ona baktım. "Çünkü seni tanıyorum ve eminim ki onun düşüncelerine bir göz atmışsındır."

"Bu sürekli itibar zedeleyici faaliyetler egoma çok zarar veriyor. Şimdi benim hakkımda güzel bir şey söyleyin."

"Söyleyecek güzel bir şey yok."

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Şişeleri çeker ocaktan alıp tekrar inkübatöre koydum. Bunu toplantıdan sonra bitirebilirdim. Tekrar çeker ocağa dalıp, besiyeri şişesinin kapağını kapattım ve su banyosuna bıraktım.

"Ne istediğini söyleyecek misin?" diye sordum, eldivenleri çıkarıp çöpe atarken. Laboratuvar önlüğünü astım ve ellerimi yıkadım, Gray de benim hareketlerimi taklit etti.

"Bizimle geliyor," dedi Gray.

"Bir dakika, ne? O da sizinle mi geliyor? Elysia'ya mı?"

Gray başını salladı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Sizin de gelmenizi çok isteriz."

Laboratuvar kapısına doğruca çarptım ve Gray kahkahayla güldü. Kendime geldikten sonra yanaklarımın içini ısırdım ve kapıyı açıp içeri girdim.

"Neden benim orada olmamı istesin ki?" diye sordum.

"Belki birkaç söz söylemiş olabilirim."

"Gri! Neden?"

"Kanıt istiyorsun, ben de sana kanıt vereyim dedim."

O konuda haklıydı, gerçi analiz sonuçları yavaş yavaş gelmeye başladıkça kanıtları da bir araya getiriyorduk zaten.

Gray aramızdaki sessizliği fırsat bildi. "Korktun mu, Scott?"

Beni nasıl kışkırtacağını biliyordu.

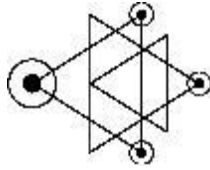
"Kesinlikle hayır," dedim.

"Kanıtla."

Gareth'in ofisine girdiğimizde Hunter'ın zaten orada olduğunu gördük. Toplantı tam iki saat sürdü ve bana nerede, ne zaman, nasıl ve neden olduğu konusunda bilgi verildi.

Başlangıçta bu geleneğe sadece Gareth şahitlik edecekti, ancak Hunter, ölümlü birinin Elysia'da yalnız başına olmasının akıl sağlığı için endişelendi ve ona başka birinin eşlik etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Gray beni gönüllü olarak önerdi ve Gareth ile Hunter'ın onayıyla iş tamamlandı. Delilik arkadaş arar.

İki gün sonra, misafir ağırlama düzeni değişecekti. Gareth, Hunter ve Larkin'le kalacak, ben de Gray'le yaşayacaktım. Geriye kalan tek şey hafta sonunu beklemektir.

Cumartesi günü geldiğinde Gray bizi enstitüye götürdü ve zemin katta dururken titriyordum. Bunun sınırlardan mı yoksa içtiğim dört fincan kahveden mi kaynaklandığını anlayamadım.

"Kıpırdanmayı bırak," diye tısladı Gray.

Elimden bir şey gelmiyor.

O da karşılık olarak gözlerini devirdi.

Yavaş yavaş, diğer tanrılar ve Gareth de evlerine dönmek üzere bir araya gelerek bize katıldılar.

Tanrılar birbirine yaklaştı ve Gray'in ellerini kalçalarımdaya, arkamdan bastırırken hissettim. Elini çekmek için usulca uzandım ama demir gibi bir tutuşu vardı. Etrafıma bakındım, tam o sırada Ignacio gözümü yakaladı ve göz kırptı, yanaklarım kızardı.

Bu süreci kimin başlattığını veya ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama göz kamaştırıcı bir renk cümbüşü ve daha önce hiç yaşamadığım baş döndürücü bir coşku vardı. Işık azaldığında ve gözlerim alıştığında, Gray ellerini benden çekti. Diğer tanrılar da auralarının patlamasıyla, evlerine döndükleri için mutlu bir şekilde ayrıldılar.

"Hadi bakalım Scott. Çekinme." Gray kalçama hafifçe vurdu, ben de manzarayı seyretmeden önce ona bir tokat attım.

Cennetin tasvir edildiği gibi her yer bulutlarla kaplı değildi, ama nefesimi kesecek ve gözlerimi yaşartacak kadar güzeldi.

Tarif edemeyeceğim kadar canlı renklerle dolu bir parkta duruyorduk. Yeşil yapraklarla dolu ağaçlar ve açmış çiçekler. İçimde bir şey beni çekti, sanki uzaktan tanıdık bir yerdi orası.

Gray nazikçe elini belime koydu. "Elysia'ya hoş geldin. Seni burada bırakmayı çok isterdim ama eve gitmeyi de çok istiyorum ve seni yanımda götürmezsem berbat bir ev sahibi olurum. O halde, gidelim mi?"

Başımı çevirdim ve bu ortamda daha rahat görüldüğünü fark ettim.

"Elbette." Başımı salladım.

Etrafımızı saran karanlık, şenlik ateşlerinin ve kitapların kokusu beni sakinleştirdi. Gray'in aurası kaybolduğunda, bir uçurumun tepesindeki büyük bir gotik malikanenin önündeydik. Güzelliği, az önce bulunduğumuz parkla tam bir tezat oluşturuyordu. Daha karanlık, daha kasvetliydi ve Gray'e tam olarak uyuyordu.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye kekeledim, o bizi demir kapılardan geçirirken her şeyi dikkatlice inceledim.

Onun bölgesinde hava bile daha karanlıktı, kasvetli ve durgundu, sanki bir fırtınanın eşiğindeymiş gibiydi.

"Hım," diye onayladı. "Beğendin mi?"

"Harika görünüyor."

Normalde yaşadığı ev çok gösterişli olmasına rağmen benim evimde kalıyor olması beni utandırdı.

Tekrar elini sırtıma koydu ve beni merdivenlerden yukarı, evin içine doğru yönlendirdi.

"Sizi odanıza götüreyim."

"Pekala," diye onayladım.

Evin içinde kendinden emin bir şekilde yürüdü ve ben de her şeyin ne kadar şık olduğuna şaşırarak onu izledim. Gray hem dağınık hem de bakımlıydı; yürüyen bir çelişkiydi. Evinin nasıl olmasını beklediğimi bilmiyordum ama asla böyle olacağını hayal etmemiştim.

Sonunda bir odanın önünde durdu.

"Burada kalacaksın," diye bilgilendirdi beni. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Kendini yalnız hissedersen odam koridorun sonunda..."

"Bunu aklından bile geçirme."

Eğilip boynuma bir öpücük kondurdu ve fısıldadı: "Bunu hep düşünüyorum."

Onu hafifçe iterek biraz uzaklaştım ve Gray kahkahalarla güldü.

"Kendinizi tazeleyin, sonra size Elysia'yı gezdirebilirim," dedi.

Dediğini yaptım, yatak odasını ve banyoyu iyice inceledim. İşimi bitirdiğimde, Gray'i bulmam gerektiğini biliyordum ama meraklı olmak istedim. Evi nasıldı? Her şeyi yok etmeye mahkum olan Tanrı, ikametgahının nasıl olmasını isterdi?

Koridorlarda yürürken, her şeyin siyahla dekore edilmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Fotoğraf çerçeveleri, avizeler, kapı kolları... Zarif telkari desenler köşelere ve armatürlere dokunarak mekana sade bir şıklık katıyordu. Zeminler koyu balıksırtı desenli ahşaptı ve etrafı keşfederken adımlarım yankılanıyordu.

Zemin katta odalara göz attım. Benimkinin iki katı büyüklüğünde bir oturma odası, bir çalışma odası ve bir kütüphane vardı. Arkada ortada duran tek bir sandalye dışında tamamen boş olan büyük bir odanın önünde durdum. Soluk güneş ışınları bulutların arasından süzülerek pencerelerden içeri giriyor ve odayı yumuşak, altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Basit talimatları bile anlayamayacağını tahmin etmeliydim." Bir çift kol beni sardı ve Gray'in göğsü sırtıma yaslandı. "Etkilendin mi?" diye sordu küstahça.

"Senin ve egonun o sandalyeye nasıl sığıdığını merak ediyorum," diye çıkıştım.

"Bu bir taht."

Bir saniyeden kısa bir süre içinde o üstüne oturdu, ben de onun kucağına oturdum.

"Bunu yapma," diye azarladım ama yine de vücuduna yaslandım.

"Burası benim evim, bu yüzden benim kurallarına göre oynayacağız," diye hatırlattı bana.

Yeni bakış açımdan mekana tekrar baktım. "Böyle bir odaya neden ihtiyacınız var ki? Buraya ölümlüler gelmiyor ki."

"Hayır, ama özel günler için hepimizin bir odası var. Doğum günleri ve benzeri şeyler için. Yarın bu odayı Cato'nun hediye balosu için kullanacağız."

Kollarının arasında kıpırdanarak ona doğru döndüm. Ama hazırladığım tüm sözler kayboldu. Gray'i gündelik kıyafetlerle de görmüştüm, resmi saydığım kıyafetlerle de görmüştüm, ama bu bambaşka bir şeydi.

Üzerinde işlemeli, süslü bir ceket vardı. Siyah üzerine siyah, başında ise koyu saç tutamlarının arasına yerleştirilmiş siyah bir taç vardı.

"Onaylıyor musun, Quentin?" diye sordu, burnu boğazıma değip beni kızartırken.

O, tam bir kraliyet mensubu gibiydi ve ben düşüncelerimi bir türlü toparlayamadım.

"Görünüşe göre bunu düşünmeyi bırakamayan tek kişi ben değilim," diye fısıldadı tenime. "İstersen gününü burada benimle geçirmek yerine seni de tura götüreyim."

"Turne. Şimdi," dedim yutkunarak.

Gray beni bıraktı ve ikimiz de ayağa kalktık. Giysilerini düzeltti ve tekrar ona baktığımı fark etti.

"Fikrini değiştirebilirsin," diye alay etti, kurt gibi sırıtarak.

"Sus ve hareket et."

Bütün günü beni en yüksek cennet olan Yukarı Elysia'da gezdirerek geçirdi. Her şey nefesimi kesti ve kararlılığım sarsılmaya başladı. Evlerinin arasında ve değer verdikleri her şeyin arasında yürürken onlara bağlılığımı sunmak istememek zordu.

Bir restoranda akşam yemeğine oturduk. Burada yemek bir lükstü, bir ihtiyaçtan ziyade yapılacak bir şeydi. Tabaklar özenle hazırlanmış ve ağız sulandırıcıydı ve mutfaktaki sınırlı repertuarıma nasıl geri döneceğimi bilemedim.

İnsanların Gray'e nasıl tepki verdiğini izledim. Birkaç kez, bir garsona daha fazla rahatsız edilmek istemediğini söyleyene kadar sözümüz kesildi.

Gray masanın diğer tarafından, "Holden'ın seni akşam yemeğine götürmeme onay vereceğinden emin değilim," diye yorum yaptı.

"Bu sadece iş."

"Beni pek sevmiyor."

"Seni sevmek zor."

“Hiçbir sorunuz yok.”

"Sana tahammül ediyorum."

"Cinsellik için mi?"

“Cinsellik için.”

"Kendimi kullanılmış hissediyorum."

Güldüm ve Gray de bana katıldı. Alçak ve boğuk sesi, midemde derin bir ateş yaktı.

Ondan uzak durmak istiyordum ve vücudumdaki her hücre bunun böyle olması gerektiğini biliyordu, ama Gray bir uyuşturucu gibiydi. Onunla ilgili her şey beni kendine çekiyordu. Zeki, kurnaz, çekici ve inkar edilemez derecede yakışıklıydı. Her adımda bana karşı koydu, ama ben bundan zevk aldım ve onun da aldığını biliyorum. Sanki eşit güçtük, gerçi o bunu inkar ederdi.

"Yarın ne olacak?" diye sordum, doğru yolda kalmamızı sağlamaya çalışarak.

Sandalyesine arkaya yaslandı.

“Erik ve Sloan ile görüşüyoruz ve onlar da Cato'ya sorumluluğunu veriyorlar, öyle mi?” diye tahmin ettim.

“Tam olarak değil. Yansıtma havuzunun etrafında toplanıyoruz. Erik ve Sloan ona ne hediye etmek istediklerine dair bir fikir sahibiler, ama bu gerçekten bizim elimizde değil. Çoğu zaman havuzla aynı hizadayız, ama arada sırada havuzun kendi fikirleri de oluyor.”

“Peki ya aura rengi?”

“Cato'ya yeteneği verildiğinde havuzun renginin değiştiğini izleyeceksiniz. Büyüdükçe, onu nasıl çağıracağını ve kontrol edeceğini öğrenecek.”

Önümüze tatlılar kondu.

"O zaman hediyeleşme balosuna ben ev sahipliği yapacağım," diye devam etti Gray, yalnız kaldığımızda. "Aslında, bunun için size giyecek bir şey bulmamız gerekecek..."

Çatalımla ağızma doğru giderken pastadan bir parça almıştım ama durdum. "Kıyafet seçimimi sana bırakamam. Üstelik bir elbisem var."

"Bundan sonra sana olayın tamamını anlatacağımı söylemiştim."

Birlikte yatakta uzandığımız o geceyi düşündüm; o gece her zamanki gibi değildi. Daha sessizdi, daha az agresifti ve sözleri daha anlamlı geliyordu.

“Cato’yu onurlandırmak için, onun aurasının rengi neyse o renkte giyinmeniz gerekecek. Herkes o renkte giyinecek. Size söz veriyorum.”

"... Tamam aşkım."

Çatalı tekrar ağzıma götürdüm ve tattığım en lezzetli çikolatalı kek diliminin tadını çıkarırken zevkten bir inilti çıkardım.

"Scott, seni bir yere götürebilecek miyim acaba?" Gray koltuğunda rahatsızca kıpırdandı ve ben sııttım.

"Bir sorun mu var, Gray?"

"Çözemeyeceğiniz hiçbir şey yok."

"Hayal kurmaya devam et."

İşimiz bittiğinde ve Gray's'e döndüğümüzde esnemeye başlamıştım.

"Belki de yatağa gitmelisin. Yarın yoğun bir gün olacak," dedi Gray, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken.

"Senden ne haber?"

"Yarın öncesinde Elva'yı ziyaret edip bazı düzenlemeleri halletmem gerekiyor."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Her şey kontrolüm altında, Scott. Yukarı çık, sabah görüşürüz."

Merdivenlerin yarısına geldiğimde ona döndüm. "Bugün her şey için teşekkür ederim, Gray. Gerçekten çok eğlendim."

"Rica ederim."

Yukarı kata çıktım, pijamalarımı giydim ve yatağıma girdim. Kolayca uykuya daldım, ama çok geçmeden fısıltı sesleriyle uyandım. Onları görmezden gelmeye çalıştım, ama faydası yoktu. Yatağımdan kalkıp onları takip ederek koridora çıktım.

"Gri?"

Hiçbir şey. Hâlâ Elva ile birlikte olmalı.

Fısıltılar bir koşuşturma gibiydi ve onlara bir çekme hissi eşlik etti. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu. Nereye gittiğimi bilmesem de, sanki bedenim nerede olması gerektiğini biliyordu.

Bu beni Gray'in evinden dışarı, yalınayak sokaklardan geçirerek yansıtma havuzuna ulaşmaya teşvik etti. Kristal berraklığında olan ve yukarıdaki gece gökyüzünü yansıtan muhteşem bir su kütlesiydi.

Müdahale etme isteği dayanılmazdı. Fısıltılar artık yumuşak ve nazik değil, etrafımda kükreyerek yankılanıyordu. Müdahale etmeliydim. İtaat etmeliydim.

Ayaklarım buz gibi soğuk suya değdi ve üşüdüm, ama durmadım. Aksine, daha derine inme isteği duydum.

"QUENTIN!"

Adımı duydum ama bu beni durdurmadı. Sadece sudan çıkarılıp Gray'in kollarına atıldığımda durdum. Beni tutarken gürültü kayboldu ve etrafımızdaki sular simsiyah bir renge büründü.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim, neden havuzda olduğuma dair kafam karışmıştı.

Sudan çıktı ve kıyıya doğru ilerledi. Erik ve Sloan, Elva ile birlikte kıyıda dehşet içinde duruyorlardı.

"Çok üzgünüm," dedim ona, bir hata yaptığımı fark ederek.

Gray beni yere bıraktı ve sulara geri dönme isteği yeniden başladı. Sanki oraya doğru sürükleniyordum. Gray beni kaldırdı ve o istek kayboldu.

"Ne oluyor, Gray?" diye sordum ona bakarak.

Çok sık korkmazdım ama hareketlerimi kontrol edemezdim ve paniklemeye başlamıştım.

"Onu koruyorsun," dedi Elva. "Sen onun yanında olduğun sürece, o onu hissedemez."

"Bunun olacağını söylemiştim!" diye bağırdı Erik, öfkeyle. "Bu sana yeterli kanıt mı Gray? Bu gece gördüğümüz her şeyin üstüne bir de bu eklendi. Şimdi buna izin mi vereceksin? Beni dinleyecek misin?"

Gray homurdanarak, "Onu eve götürüyorum. Bunu yarın konuşacağız," dedi.

Cevabımı beklemeden evine, odasına geri döndük. Gray beni yatağın kenarına oturttu ve önümde diz çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Hiçbir fikrim yok. Uyuyakaldım ve sonra seslerle uyandım. Sanki onları dinlemek zorundaydım. Suyu girmek zorundaydım."

Bir an gözlerini sıkıca kapattı, sonra tekrar açtı. "Bir şey oldu mu? Bir şey gördün mü?"

"Hayır. Ben araya girdim. Sen gelmeseydin daha da ileri giderdim," diye fısıldadım. "Ne oluyor?"

Gray bana baktı. "Ölümlü bir insan için bu çok fazla şey, Quentin. Bundan sonra ya benimle ya da diğerlerinden biriyle kalacaksın, anladın mı?"

Başımı salladım ve o da yerden kalktı. "Bu gece benimle kalacaksın."

Tartışmadım ama onun karşısında bu kadar güçsüz görünmekten nefret ettim. Ona iyi olacağımı söylemek istedim ama kontrolü kaybetmek beni sarsmıştı. Yatağın üzerine doğru sürünerek yorganın altına girdim ve Gray de yanıma geldi.

"Gri?"

"Ne?"

Erik, kanıt derken neyi kastetti?

Gray beni kollarına alıp sırtımı okşayana kadar titrediğimin farkında değildim. Bu bir teselli hareketiydi ve ben de başımı onun göğsüne yasladım. Bir yıldır panik atak geçirmemiştım ve sinirlerimi yatıştırmak için onun kalp atışlarını kullandım.

Birkaç saniye sonra Gray soruyu yanıtladı: "Aşağı indiğimizden beri benimle aynı tartışmayı yapıyor. Hiçbir ölümlü ile Tanrı'nın ilişkisi olmamalı."

"Peki bunun yaşananlarla ne ilgisi var?"

"O, ölümlülerin burada olmaması gerektiğini düşünüyor."

Tüm cevaplarında bir tereddüt vardı ve ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim. Tahmin etmem gerekirse, Gray ilk başta sandığından daha zayıf olduğumu ve benimle tanıştığında haklı olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce bile, sessizce uzanırken kalbimi sıkıştırdı.

TWENTY EIGHT

GRAYSON

Aklından geçen her düşünceyi duymuştum ve bundan daha yanlış bir şey olamazdı. Quentin zayıf biri değildi.

İçindeki Tanrıça, havuzun yakınlarda sahipsiz birinin olduğunu fark ettiği anda uyanmıştı. Tanrıça, saf bir Tanrı'nın yanındayken havuz tarafından hissedilemeyecek kadar zayıftı, bu yüzden onu yalnız bıraktığım anda havuz onu çağırmaya başladı. Eğer ona zamanında ulaşamasaydık, tüm Elysia ayaklanırdı.

Yanımda uzanırken ona, "Erik için endişelenme. Senin suçun değil," dedim.

Tahmin edilebileceği gibi, kız kardeşim Erik'e karşı özel bir sevgi besliyordu. Quentin, kız kardeşinin kontrolünü kaybetmesinden paniklemesinin yanı sıra, Erik'i üzmüş olabileceğinden de endişeleniyordu.

"Bu tekrar yaşanacak mı?" diye sordu.

"Bizimle kaldığınız sürece hayır."

"Peki ya bir yere gitmeniz gerekiyorsa?"

Quentin yatakta bana sokulmuştu ve bedenimden onun bedenine doğru bir sıcaklık yayılırken benden ince siyah saç tutamları çıkıyordu.

"İşaretimi taşıdın," dedim ona. "Seni koruyacak bir tılsım."

"Sence Gareth bunu hissetti mi?"

"Sanmıyorum. Hunter ve Larkin bütün gün onunla birlikte olurlardı." İçimden bir ah çektim. "Scott, biraz dinlenmeye çalış. Her şey yolunda olduğuna söz veriyorum. Çok bunaldın."

Ona söyleyemezdim. Henüz değil. Bu bilgiyle ne yapacağımıza henüz karar vermemiştik.

Akşamı Elva, Erik ve Sloan ile konuşarak, saçma olduğunu düşündüğüm bir teoriyi açıklayarak geçirdim. Ancak Elva eksik kısımları tamamladı ve Mallory'nin eski cübbelerini ortaya çıkardığında, basit bir dokunuşla Sloan ve Erik her şeyin nasıl geliştiğini görebildiler.

Mallory, yalnızca tek bir tanrının, sırların tanrısı Archer'ın, nerede olduğunu bilmesiyle ölümlüleri ziyaret etti. Elysia'da kendini yabancı hissetmiş ve yeryüzünde teselli aramıştı. Aşık olmuş ve hamile kalmıştı, ancak ölümlü adam ona söyleyemeden ölmüştü. Kendini çıkmazda bulan Mallory, yeryüzünde gizlendi ve çocuğu doğurduktan sonra, onu Elysia'ya geri getirmenin başına gelecekleri bildiği için çocuğu terk etti.

Üzüntüsü ve kalbi kırık bir halde Elva'yı ziyaret etti ve sevdiği adamı kaybetmiş, çocuğunu uzaktan izlemeye dayanamayan kuzeninin ölüm isteğini dile getirdi. Elva'nın kuzeninin bu doğrudan isteğini yerine getirmekten başka seçeneği yoktu.

Quentin, yirmi yedi yılını yeryüzünde geçirmiş ve çocuk sahibi olmakta zorlanan iki cerrah olan Alexander ve Vanessa Scott tarafından evlat edinilip oğullarına küçük kız kardeş olarak kabul edilene kadar bakım sisteminden geçmişti.

Yeryüzündeki yaşamı ve inançsızlığı, ilahi yönünün bastırılmasına yol açmıştı; ancak onu Elysia'ya geri getirmek, bu yönün yeniden canlanmasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı göğsüme.

Quentin'in düşüncelerine çok sık dalmazdım çünkü bana bir şeyler anlatmasından hoşlanırdım. Aklından geçenleri benimle paylaştığında kendimi bir zafer kazanmış gibi hissederdim, ama her şey belirsizdi. Bana rahatsızlık verdiğine, insanların ona kızgın olduğuna, kendisinde bir sorun olduğuna ve zayıf olduğuna inanıyordu.

"Dur," diye emrettim. "Hem kendini hem de beni tamamen çıldırtacaksın."

Saçlarını okşadım ve o da vücuduma daha da sokuldu, rahat ederken uzuvları birbirine dolandı. Bir süre sonra uykuya daldı ve ben de gecenin geri kalanını kollarımda tuttuğum yarı tanrıçayı izleyerek geçirdim.

Sabahın erken saatlerinde Quentin kıpırdandı, yanıma sokuldu ve ben de hafifçe güldüm. Gözleri aralandı.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Seni sarılmayı seven biri olarak görmemiştim."

"Bunu öğrenmek için asla yeterince uzun süre kalmazsınız."

"Bana öğrenme fırsatı verecek kadar uzun süre yanımda kalmıyorsun."

İkimiz de istediğimizi aldıktan sonra orada fazla oyalanmadık, ama gece boyunca vücudunun sıcaklığı, daha uzun süre kalıp kalmamam gerektiğini düşündürdü bana.

Dün geceki fiyaskodan sonra Erik'in benim uğramama izin vereceğini hiç sanmıyorum.

Aynı anda ben de durumu anladım, Quentin de hemen kavradı çünkü hızla kendini toparladı, doğruldu ve ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Endişelenme," dedim, her zamankinden daha kırılgan görüldüğünü fark ederek. "Hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sözlerin ardındaki gücün ne kadar büyük olduğuna kendim bile şaşırdım, ama doğrudu. Burada olduğumuz sürece ona hiçbir şey olmasına izin vermeyecektim.

Zayıf bir şekilde gülümsedi ve yataktan kalktı; ve anında, yanımda olmamasını özledim. Bu küçük kırılganlık anları, bencilce daha fazlasını istememe neden oldu. Onu yanımda tutmayı ve ulaşılması çok zor olan o iç çembere beni dahil edene kadar onu çözmeyi çok istedim. Onun için önemli olmak istedim.

"Hazırlanmalıyım," dedi saçlarını toplarken.

"Evet. Yanınızda siyah bir elbise getirdiniz mi?"

"Evet. Ve Gareth de mavi giyecek, değil mi?"

"Ev sahibinin renklerini giyecek," diye onayladım ve Quentin'in odamdan çıkarken, giderken muhteşem bir manzarayı görebilmek için eğilmesini izledim.

Her zamanki gibi, ilk hazırlanan ben oldum. Zamanlama konusunda gerçekten berbat bir performansı vardı ve ne kadar yorum yapsam da hiçbir iyileşme belirtisi göstermedi.

Sonunda merdivenlerden aşağı indiğinde, düşüncelerimi kontrol altında tutmakta zorlandım. Zamanında gelmesi aklımdaki son şeydi. Siyah elbise, ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, kıvrımlarını saran ve oldukça açık, derin bir dekolteye sahipti.

Bugün üzerimdeki etkisinin farkında değildi. Aksine, gergin görünüyordu ve merdivenlerden temkinli bir şekilde inerken ayaklarını izliyordu.

"Kafandan kurtul Scott," dedim ona, son basamaktan inerken auramı kullanarak çenesini yukarı doğru kaldırdım. "Kontrol sende."

En azından, tanrıların yanında kaldığı sürece öyle olurdu. Ve onu gözümünden kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Özellikle de baştan çıkarıcı bir kadın gibi görüldüğü zamanlarda.

Evden çıkıp yansıtma havuzuna gittik. Ona yeterince zaman ayıramadığım için içimden dişlerimi sıktım. Diğerleriyle birlikte, suyun

kristal berraklığında olduğu ve gökyüzünü yansıttığı kıyıda durduk. Dün gecenin aksine, Quentin sorunsuz bir şekilde yanımda durdu.

Quentin, Gareth'e el sallayarak selam verdiğinde, "Belki de Hunter'a olanları anlatmalıyız," diye önerdi.

"Hayır! Hayır. Onun bu projenin tamamının kötü bir fikir olduğunu düşünmesini istemiyoruz."

Gareth ona doğru gelmeden önce, kadın söylenenleri bir süre düşündü.

"Nasıl buluyorsun?" diye sordu ona.

"Yoğun," diye yanıtladı.

"Bunu tarif etmenin bir yolu bu. Çok güzel görünüyorsun, Scott."

"Teşekkür ederim. Siz de fena görünmüyorsunuz."

Ona iltifat ettiğinde içimde bir şeyler kıpırdadı. Merdivenlerden inerken nasıl görüldüğünü söylemeliydim. Gün boyunca ve sonrasında aklımdan hiç çıkmayacağını ona bildirmeliydim.

"İyi misin?" diye sordu Quentin. Eli kolumdaydı, aklımı kötü düşüncelerden uzaklaştırıyordu.

"Ben iyiyim."

Sözleri kısa ve sert çıktı ve anında elini benden çekti. Elini tutmak istedim ama Erik ve Sloan ortaya çıktı ve odaklanmam gerekiyordu.

Vaftiz çocuklarımın yanıma doğru sendeleyerek gelmeleriyle moralim oldukça yükseldi. Çocuklarla oynarken Quentin'in sesini duydum.

"Ah, merhaba," diye mırıldandı.

Yukarı baktığımda, Erik'in tek kızı ve Cato'dan sonraki en küçük çocuğu olan Tenley, Quentin'e bakıyordu. Kollarını kaldırdı ve kadının paniğe kapıldığını izledim.

"O kolay kolay pes etmeyecek," dedim, tepkisine gülerek. "Sadece kucaklanmak istiyor. Ben de..."

"Sorun değil."

Quentin eğilip kızı kucağına aldı, küçük kızı kalçasına oturttu ve Tenley gülerek kollarını Quentin'in boynuna doladı. Quentin dikkatlice bana doğru yaklaştı ve Erik'in gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim. Gözlerindeki mavi tonlarında bir uyarı parıltısı vardı. Ama Cato için burada toplanmışken kim bize dikkat edecekti ki?

Tenley başını Quen'in omzuna yasladı ve ben sııttım. Çocuklarla arası pek iyi değildi ve Ten onu birden zorlu bir durumun içine atmıştı.

"Ne?" diye sordu bana bakarak.

"Hiç bir şey."

Hunter, hediye verme törenini başlatmak için öne doğru ilerledi. Kalabalık, alt Elysia'dan yükselen seçkinlerden ve küçük tanrılardan oluşuyordu.

Hunter'ın sesi net bir şekilde yankılandı: "Doğduğumuzda, ölümlülerin çağıracağı bir armağanla donatılmak bizim ilahi hakkımızdır."

Erik bir kolunda Cato'yu, diğer kolunda ise Sloan'ı tutuyordu. İkisi de kendi renklerine bürünmüş, gururla gülümsüyorlardı.

"Erik Sloan, aramıza yeni bir Tanrı'yı kabul ettiniz. Konseyin başkanı olarak, bugün burada bulunan hepimiz adına sizden havuza girmenizi ve O'nun ebedi hayatı için taşıyacağı armağana şahitlik etmemize izin vermenizi rica ediyorum."

Çift, bel hizalarına kadar suya girdi. Sakin su dalgalanıyordu. Üçlünün etrafında adeta bir girdap gibi dönüyordu ve Quen'in nefes nefese kaldığını duydum.

"İyiler," diye fısıldadım. "Gözlemlemeye devam edin."

Auram onu sabit tuttu, bir bilgi seli üzerimizden geçti ve geldiği gibi hızla gitti. Ailenin etrafındaki su daha hızlı bir şekilde girdaplar oluşturdu ve kristal berraklığından elektrik mavisine dönüştü, etrafımızdaki kalabalık ise tezahürat ve alkışlarla coştı.

Quentin parmaklarını ağzına soktu ve tiz bir ısıklık çalmak için Tenley'den uzaklaştı. Ben de sııttım ve auramın belinden uzaklaşmasına izin verdim.

Su sakinleşince, kardeşim ve ailesi de bizim gibi mutlu görünüyordu.

"Bilgiyi mi seçtiler?" diye sordu Quen bana.

"İstihbarat."

"Ve onun aurası mavi mi olacak?"

"Açık olarak."

Hunter tekrar kıyıya çıktı ve kollarını genişçe açtı. "Hepinize ilk olarak zekâ tanrısı Cato'yu takdim edeyim."

Bir gürültü patlaması daha oldu ve Tenley, Quen'in kollarından sıyrılıp kurtuldu; tüm çocuklar kuru toprağa adım atmış olan anne babalarına doğru koşular.

Tanıdık yüzlerin arasından geçerek bize ulaştılar.

"Tebrikler!" diye selamladı Quen onları.

Cato'yu Erik'in kollarından aldım. "Hepimiz için yeterli zekâya sahipsin. Bu da amcan Hunter'ın biraz daha fazla çalışması anlamına gelebilir."

Erik, "Grayson, daha konuşamayacakken çocuğumu yoldan çıkarmayı bırak," diye azarladı.

Sloan, Quen'i kucaklayarak, "Nasıl buldun?" diye sordu.

"Büyleyici," diye yanıtladı.

Bebeği nazikçe salladım ve ona en sevdiği amcası olduğumu anlatmaya çalıştım.

Erik, "Oğlumu bana geri ver, Gray," dedi. "Onun diğer herkesi görmesini engelliyorsun."

Cato'nun başına bir öpücük kondurduktan sonra onu dikkatlice geri verdim.

"Bu akşam görüşürüz," dedi Sloan, diğerleriyle kaynaşmak için ayrılmadan önce.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Quentin.

"Buradan uzaklaşacağız ve bu akşam için sana bir elbise bulacağız."

Elini tuttum ve onu kalabalığın arasından uzaklaştırdım.

Elysia'da olmak, Cato'nun hediye töreninde bulunmak, damarlarımdaki kanı sevinçle coşturdu. Havuzdan, insanlardan uzaklaştığımızda ve sokakların sessizliğinde, Quen'i kendime çekip sertçe öptüm. Cevap vermesi bir saniye sürdü, ağzımın içine inleyerek geri çekildi.

"Gri..."

Boş sokaklara bakarken yanakları pembeleşmişti.

"Burada kimse yok," diye onu temin ettim.

"Hala bir risk söz konusu."

Normalde onun sözlerinin beni durdurmasına izin vermezdim, ama dün gecedен sonra temkinli olmam gerekiyordu. Aramızdaki şeyler nispeten basit bir düzenlemeydi, ancak onun ilahi bir varlık olduğu bilgisi işleri daha da karmaşık hale getirmişti.

Elbette, eğer başkalarının onun gerçek kimliğini öğrenmesini engelleyebilirim, Elysia'ya kalıcı olarak dönene kadar bu düzenlemenin devam etmesinin önünde hiçbir engel yoktu.

Onun çekinceleri benimkilerden farklıydı. Benim onun üzerinde hiçbir etkim olmadığını kanıtlamak istiyordu, ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

"Elbise bulacağımızı söylemiştin," diye hatırlattı bana.

İçimden bir ah çektim. "Yani benimle seks yapmaktansa bir elbise bulmayı mı tercih ediyorsun?"

"Tam olarak bunu söylüyorum."

Kollarımın arasından sıyrılıp yola koyuldu. Siyahlar içinde, etrafında koruma kalkanımın izleriyle, kalçaları sallanarak uzaklaşırken onu birkaç an izledim. Quen, benim kadar Elysia'ya aitmiş gibi görünüyordu. Acaba başka bir hayatta...

Bu düşünceleri hızla kafamdan sildim, ilk etapta nasıl yeşerdiklerine şaşırmıştım. Bu, üzerinde durulmaması gereken tehlikeli bir düşünce tarzıydı. Quentin, diğer sıradan ölümlülerle birlikte dünyaya geri dönmeliydi.

Koşarken ona yetiştim ve onu Larkin ve Sloan'ın sık sık gittiği küçük bir butiğe doğru yönlendirdim. İçeri girdiğimizde, küçük bir tanrı belirdi, eğildi ve Quentin gözlerini devirdi. Bana eğilen birini her gördüğünde aynısını yapardı ve bu durumun onu sinirlendirmesinden keyif alıyordum.

"Lord Grayson." Küçük tanrıça başını yana eğerek Quentin'e baktı. "Ölümlü mü?"

"Sizi ilgilendirmez," dedim ona sertçe. "Yeğenimin hediyeleşme balosu için bir elbise arıyorum."

"Tabii ki. Aklınızda bir şey var mıydı? Renk? Kesim?"

"Mavi. Vücudunu saran bir şey."

"Gri," diye başladı Quen.

"Güven bana."

Tanrılar arasında tevazu pek bir seçenek değildi. Gurur ve egoyu sergilemek mümkünken, tevazu göstermek imkansızdı. Üstelik şu an giydiği kıyafet de kıvrımlarını tam olarak örtmüyordu, o yüzden neden endişelensin ki?

Ah.

Quentin, küçük tanrının uzaklaşmasını izlerken düşünceleri açık ve netti.

Etrafınızda bir düzine ilahi güzellikte varlığın olması bir şeydi; Elysia'da bariz bir şekilde kusurlu olan iki kişiden biri olmak ise bambaşka bir şeydi.

"Gray," dedi. "Bu akşam katılmak zorunda mıyım?"

Onun kendinden şüphe duyduğunu nadiren görürdüm ama bu durum hoşuma gitmedi. Bunun için hiçbir sebebi yoktu ve bunu nasıl durduracağımı da bilmiyordum.

"Bunu yapmazsanız yazık olur."

Küçük Tanrı bize geri döndü ve bizi büyük bir soyunma odasına götürdü. Askıda Quentin'in denemesi için çeşitli mavi elbiseler duruyordu. Odadaki bir sandalyeye oturup onları işaret ettim.

"İstedigini yap," dedim ona, sonra da küçük tanrıya döndüm. "Artık bizi terk edebilirsin."

"Başka bir şey olmayacağından emin misiniz efendim?"

Ona baktım ve bakışlarım karşısında tereddüt etti, sonra başını eğip bizi yalnız bıraktı.

"Eh, bütün günümüz yok," dedim Quen'e dönerek.

"Çıkmak."

"Aman lütfen. Seni defalarca çıplak gördüm."

Yüzü tekrar kızardı ve zihnini şüphe kapladı; bu durum beni ayağa kaldırdı ve yanına doğru yürümemi sağladı.

"Birdenbire neden bu kadar utangaç oldun, bana açıklar mısın?" Ellerimi kalçalarına koyup onu bana bakması için çevirdim, ama bakışlarını kaçırdı. "Scott."

Boynundan nazikçe öptüm ve o da ellerini göğsüme götürdü.

"Dur," diye fısıldadı.

"Bunu mu istiyorsun?" Dişlerim yumuşak ete değdi ve nabızı hızlandı. "Bana karşı hiç çekingen olmadın."

Ellerimden biri sırtına uzandı ve elbisesinin fermuarını bulup açtı.

"Senin yanında hâlâ çekingen değilim," dedi bana sessizce ve ben de tenine doğru gülümsedim.

Elbiseyi Quen'in üzerinden yavaşça çıkardım ve o direnmedi. Aksine, elbise kıvrımlarından kayıp yere düştü, o daha içinden çıkmadan. Onu kol mesafesinde tuttum ve dantelli iç çamaşırı ve topuklu ayakkabılarıyla örtülü bedenini süzdüm.

Kollarının iç kısımları keçeli kalemle çizilmişti; elinde not kağıdı olmadığına kullandığı hesaplamalar ve günlük başlıklarıydı bunlar. Şimşek çakmaları gibi çatlak izleri uylukları ve kalçaları boyunca uzanıyordu. Eski sıyrıklardan kalan izler ve geçen gece bacağını çarptığı yerden oluşan yeni bir morluk, altın rengi teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Tekrar yukarı baktığımda, onun yanından geçip boy aynasına baktım ve gözlerimin maviliğinin yerini siyahın aldığını ve auramın etrafında çözüldüğünü gördüm.

"Bana neler yaptığını görüyor musun?" diye sordum, dikkatimi tekrar ona çevirerek. "Beni ne kadar kolay kontrolden çıkarabildiğini görüyor musun?"

Quentin burada gördüğü her şey ve kendisini diğerleriyle nasıl kıyaslayacağı konusunda çok endişeliydi. Bu, içine işlemiş eski bir

alışkanlıktı ve nasıl daha iyi olabileceğini düşünmeye çalışmaktan kendini alamıyordu.

Ama benim için onun gibisi yoktu. Onun gibi beni kontrolden çıkaran başka bir varlığı hatırlayamıyordum. Erik'e onu aklımdan çıkarmak için sadece bir kere olacağını söylediğimde, ona tekrar tekrar dönmemin sebebi buydu. Mükemmelliğe alıştığım bir hayatta, onun her kusuru benim zayıf noktam olmuştu.

"Aklından ne geçiyorsa geçsin." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Önemli değil. Ellerimi kıvrımlarında gezdirdiğimde."

Ellerim vücudunun yanlarında gezindi, pürüzsüz teninin tadını çıkardım ve o da titredi.

"Dudaklarının tadına baktığımda."

Eğilip onu öptüm, dilimi dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdim ve ondan bir inilti kopardım.

"Siz tamamen bana ait olduğunuzda, saf mükemmelliğe ulaşıyorum. Şimdi, giyinmenizi rica edebilir miyim, yoksa kendimi gerçekten kontrol edemeyeceğim."

Dudaklarında bir tebessüm belirdi ve düşüncelerinin sakinleştiğini hissedebiliyordum.

"En azından düzgün davranmaya çalıştığına sevindim," dedi.

Onu bıraktım ve elbiselerin olduğu rafa doğru yürürken avucuyla penisime dokundu. Ona bakmaktan zaten yarı sertleşmişti ama dokunuşunu beklerken zonkladı, daha fazlasını istiyordu.

Bileğinden yakalayıp onu sertçe kendime doğru çektim. "Başladığın işi bitirmeye hazır değilsin."

"Ben hiçbir şeye başlamıyorum."

Kirpiklerinin arasından bana baktı ve eski ihtişamına kavuştuğunu görmek beni sevindirdi. Benimle baş edebileceğini düşünecek kadar kendine güveniyordu ve bu meydan okumadan zevk aldım. Ama artık asla kazanamayacağını bilmeliydi.

Eğilerek kulağına fısıldadım, "Utangaçlık yapma Scott. Saniyeler içinde adımı haykırmanı sağlayabilirim."

Derin bir nefes aldı ve bana neler yapabileceğimi, daha önce ona neler yaptığımı düşündüğünü anladım.

Kapıya gelen bir tıkırtı ikimizi de durdurdu.

"Yardım ister misiniz?" diye seslendi küçük tanrı.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdim, sonra Quentin'e baktım. "Paylaşmak için çok bencelim."

Hafifçe güldü ve yüzü kızardı.

"Sizi acele ettirmek istemem efendim, ama bekleyen müşterilerim var," dedi.

Sinirle iç çektim. "Bir dahaki sefere seni yakaladığımda, acele etmeyeceğim." Doğrulup seslendim, "Şimdi çıkıyoruz."

Quen'i bıraktıktan sonra elbisesini tekrar giydi ve alıştığım her bir nefis kıvrımı örttü. Fermuarını çekmesine yardım ettim ve bana doğru döndü.

"Gray, böyle dışarı çıkamazsın," dedi bana.

"Neden?"

"Sana bak."

Aynada kendime bakıp kontrolü yeniden kazanamadığımı görebilmem için kenara çekildi. Aklım ona yapmak istediğim her şeyi tekrar tekrar düşünürken bu çok zordu.

Elimle yüzünü kavrayarak, "Bunu bana nasıl yaparsın?" dedim.

Ondan hissedebiliyordum, fazla bir şey yapmadan beni tamamen çıldırtabilmenin verdiği gururu.

Quentin boynumdaki kravatı düzeltirken, "Sakinleşmen gerekiyor," dedi.

Elini göğsüme koydu ve ben de kafamı toplamaya çalışarak derin bir nefes aldım ama bunu başarmakta zorlandım.

"Bana söz ver," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Bana söz ver, seni daha sonra elde edebilirim."

Bu, sözlü anlaşmamızın biraz dışına çıkmaktı. Cinsellik aramızda kendiliğinden geliyordu. Hiçbir plan ya da söz yoktu. Birimiz bunu arzuluyor ve diğerini arıyordu. Bu sefer, özellikle onu istiyordum. Anlık bir şey değildi, sadece kutlamalar bittikten sonra onun yanına gelmeme izin vermesini istiyordum.

"Tamam," dedi sonunda. "Tamam. Söz veriyorum."

Onun daha sonra benim olacağı bilgisi beni yeterince sakinleştirdi ve kontrolümü yeniden kazandım. Aynaya bakarak, elimi saçlarımın arasından geçirdim ve tekrar düzleştirdim.

"Evet, evet. Gayet düzgün görünüyorsun," dedi Quentin kolumu tutarak. "Hadi buradan gidelim."

Bizi odadan dışarı çıkardı ve butik, Elysia'da yaşayan varlıklarla doluydu. Doğruca kapıya yöneldi ve çıkarken dükkan sahibinin gözüne çarptım.

Ayrılmadan önce, "Soldan üçüncü elbise," diye talimat verdim.

TWENTYNINE

QUENTIN

Biz vardığımızda Gray'in evi insanlarla dolup taşmıştı ve o da akşam için hazırlıklara yardım etmek üzere izin istedi.

Odamıza gittim ve butikteki ziyaretten sonra çok ihtiyaç duyduğum soğuk bir duş aldım. Elbiseyi unutmuştum, belki de bu akşamki etkinliğe katılmama gerek kalmayacaktı.

Saçımı kuruttuktan sonra rahatlamak için pijamalarımı giydim. Yatağa uzandım ve bir an için gözlerimi kapattım; tekrar açtığımda uyuyakalmış olduğumu fark ettim. Battaniyenin altında sıcacık yatıyordum ve yanımda, yastığın üzerinde bir kutu duruyordu. Doğrulup gözlerimi ovuşturduktan sonra tekrar baktım. Kutunun üzerinde Gray'in kıvrımlı yazı tipiyle yazılmış bir not vardı.

Yardıma ihtiyacın olursa, her zaman seve seve yardımcı olmaya hazır olduğumu biliyorsun.

Kurulumu bitirdikten sonra içeri girmiş olmalı.

Kutuyu kucağıma çektim ve kapağını kaldırıp derin bir nefes aldım.

"Zevkinin iyi olmadığını söyleyemem," diye mırıldandım.

Elbiseyi kutusundan çıkarırken, ambalaj kağıtları yatağın üzerine döküldü. Bu elbiseyi askıda bile fark etmemiştim, ama Gray fark etmiş olmalı ve sipariş etmişti. Göğüs kısmında altın detaylar bulunan, elektrik mavisi, askısız, denizkızı kesimli bir elbise. Buradaki her şey gibi, özenle yapılmış ve çok güzeldi.

Yataktan kalkıp hazırlandım. Hazırlandığımda, alt kattaki insanların seslerini duyabiliyordum ve müzik sesi odaya kadar ulaşıyordu.

Topuklarımın koridorda çıkardığı tıkırtı sesiyle merdivenlere doğru ilerledim ve zemin kata çıktım. Bütün ev insanlarla dolup taşmıştı ve Gray'in koruması sayesinde hiçbir endişe duymadan aralarından geçtim.

Odalar arasında yavaşça dolaşırken, onu ararken nerede olduğunu hiç bilmiyordum. Beklediğimden çok daha fazla misafir vardı, ama Gray'in

ailesi kraliyet ailesiydi, bu yüzden insanlar kutlamaya can atıyordu.

Odanın kapısını açtığımda, Hunter'ı kucağında Larkin olmadığı açıkça belli olan bir kadınla içeride görünce şaşırdım. Birbirlerine dokunmaya devam ederken bana hiç dikkat etmediler.

Odayı hızla terk ettim ve kendimi dışarıda, bahçede buldum. Bunu görmem gerekip gerekmediğinden emin değildim ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Seni korkutan ne oldu, Quentin Scott?"

Arkamı döndüğümde, Archer istikrarlı bir şekilde bana doğru yürüyordu.

"Ben... Hiçbir şey. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı. İçerisi çok kalabalık."

Archer bana bir bakış attıktan sonra elindeki şampanya kadehini uzattı. Beni baştan aşağı süzdükten sonra kadehi elinden aldım ve bir yudum aldım.

"Benimle yürür müsün? Son görüşmemiz yarıda kesildi," dedi sakince.

Gray geçen sefer birbirimizle konuşmamızı engellemiştir, ama Gray'in nerede olduğunu bilmediğim ve burada pek çok insan tanımadığım gerçeğini göz önünde bulundurursak, Archer'la bir yürüyüşe çıkmak kötü bir fikir gibi görünmedi.

"Elbette," diye yanıtladım.

Kolunu bana uzattı ve ben de elimi onun koluna geçirdim. Archer da bizim gibi mavi giyinmişti, görünüşe göre bu gece protokol ve geleneği bozmak istemiyordu.

"Grayson'ın seninle birlikte olmamasına şaşırdım," diye yorum yaptı.

Onu arıyor olmama rağmen, Archer'ın Gray'e ihtiyacım olduğunu düşünmesi hoşuma gitmedi.

"O benim koruyucum değil," dedim ona.

Archer güldü ve boşta kalan elini vücudumda yukarı aşağı salladı. "Etrafındaki koruma kalkanı aksini gösteriyor. Sana zarar vermek istemiyordu ama kendisinin burada olmamasına şaşırdım. Sana karşı oldukça koruyucu görünüyor."

"Yakından birlikte çalışıyoruz. Ben onun ev sahibiyim. Ekibinin bir parçasıyım."

Başını salladı. "Sadece onun cazibesine kapılmadığınızdan emin olmak istiyorum."

Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı.

"Tanrılar ve ölümlüler arasındaki ilişkiler yasaktır," diye tekrarladım bu sözü.

Ona bunu yedirmek güvenli görünüyordu. Eğer biri benimle Gray arasında bir şey olduğunu düşünürse, başımız her türlü belaya girerdi.

"Doğru, ama öte yandan, birinin zahmete degeceğini düşünürsek... Tanrılar istediklerini elde etmeye alışkındır."

"Benimle ilgili endişelenecek bir şeyiniz yok," diye onu temin ettim.

"Belki de bu gece cesaretini toplayıp suya atlar."

"Düşüş mü?"

Bahçenin içinden geçen patikalarda yürüyorduk. Akşam ılıktı ve hafif bir esinti vardı. Elysia'daki her şey gibi, her şey mükemmeldi.

Archer bardağından bir yudum aldıktan sonra cevap verdi: "Hım. Her ne zaman bu partilerden birini düzenlese, yapacağını varsayıyoruz ama her zaman hayal kırıklığına uğruyoruz."

"Anlamıyorum."

Bilmecelerden nefret ederdim ve Gray'in ne yapması gerektiğini bana söylemesini dilerdim.

"Bir teklif," dedi Archer.

"Ne için?"

"Elbette evlilik."

Kaşlarım çatıldı ve Archer konuşmaya devam etti.

"Hepimiz onun Elva'ya evlenme teklif etmesini bekliyoruz. Bunun olması kaçınılmaz. Tüm konsey bu evliliğe memnuniyetle izin verecektir."

Kalbim durdu sanki. "Elva?"

"Ölüm tanrıçası."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Göğsümde bastırmaya çalıştığım çirkin, ham bir kıskançlık hissi vardı. Kıskanılacak hiçbir şey yoktu. Ara sıra cinsel ilişkiye giriyorduk. Çıkmıyorduk. Kesinlikle bir ilişki içinde değildik. İstediklerini yapmakta özgürdü.

"Gerçi herkes onun Hunter'a mı yoksa Erik'e mi benzeyeceğini gerçekten merak ediyor," diye düşündü Archer.

"Ne demek istiyorsun?"

"Erik tam bir aile babası. Bunu oldukça mide bulandırıcı buluyorum ama Hunter'a gelince, tek eşlilik onun tarzı değil."

Bu, içeride gördüklerimi açıklıyordu.

"Scott!"

Archer ve ben evin etrafından dolaşarak geri döndük. Kapıların yanında, Gray, yanında Elva ile birlikte öfkeli görünüyordu.

İkisini de, maviye bürünmüş halde yan yana dururken görünce midem bulandı. Neden daha önce fark etmemiştim? Dergi kapağında yer alacak, kırmızı halılarda boy gösterecek bir çift gibiydiler. Mükemmel görünüyorlardı; Gray, özel dikim takım elbisesiyle güçlü bir duruş sergilerken, Elva da onun yanında, zarif ve narin bir balo elbisesiyle büyüleyiciydi.

Archer eğilerek bana, "Onun senin koruyucun olmadığını ona açıkça belirtmek isteyebilirsin," dedi.

"Scott! Hemen buraya gel!" diye emretti Gray.

Elva elini onun koluna koydu ve kıskançlık yeniden baş gösterdi.

"Burayı mahvetmeden önce yanına dönmeliyim," diye mırıldandı Archer, doğrulurken.

Kolunu benimkinden ayırdı ve bardak kaybolmadan önce onu aldı.

Gray, Elva da arkasından gelerek bize yaklaştı. Çok öfkeli görünüyordu.

"Grayson," diye gülümsedi Archer.

"Archer," dedi Gray kısaca. "Scott, içeri gir."

"Affedersiniz?" diye sordum.

"İçeri girin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Evim söz konusu olduğunda evet."

Elva, "Grayson, sakın ol," diye yalvardı.

Archer, "Onu dinlemek isteyebilirsiniz," diye espri yaptı. "Ortalığı karıştırmak istemezsiniz."

Gray, "Ondan uzak durmalısın," diye uyardı onu.

"Peki, bunun sebebi ne, Grayson?"

Gray'in aurası canlandı ve ona koyu orman yeşili bir başkası daha katıldı. Archer, seçkin bir Tanrı ile mücadele etmekten en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

"İÇERİ GİRİN!" diye kükredi Grayson. Gözlerinde saf bir öfkeyle bana baktı ve bu, tüm duruma karşı mantıksız öfkemi daha da alevlendirdi.

"Pekala!" diye bağırdım. "Archer." Küçük tanrı, etrafındaki aurayı düşürmeden bana baktı. "Gel benimle dans et. Burada pek fazla insan tanımıyorum."

"Scott," diye uyardı Gray, ama dinlemek istemedim.

Archer aurasını indirdi ve havadaki yeşil renk kaybolduktan sonra tekrar kolunu uzattı. "Böyle bir isteği reddedersem ne tür bir centilmen olurum ki?"

Kolundan tuttum ve yanından geçerken Gray'in yüzündeki saf şaşkınlığa baktım. Kolunu kaldırdı ama Elva herhangi bir zarar vermeden önce onu yakaladı. İyi. O gece onun huysuz, mantıksız herifiyle o ilgilenebilirdi. Ben sadece eğlenmek istiyordum, sonuçta bu bir kutlamaydı.

Archer beni Gray'in taht odasına götürdü, orada müzik yankılanıyordu. Odayı şöyle bir gözden geçirdim ve birkaç tanıdık yüz gördüm, ardından Archer'ın bedenine doğru çekildim, elleri belimdeydi.

"İyi misin, meleğim?" diye sordu.

"Benim adım Scott."

"Biliyorum. Tanrılarla mücadele etmeye kalkışmak cesurca bir davranış," diye yorum yaptı.

Muhtemelen tuzağa düşüp karşılık vermemeliydim. Gray odaya tekrar girdiğinde onu hissedebiliyordum. Öfkesi elle tutulur derecedeydi ve muhtemelen etrafımdaki koruma büyülerini sayesinde bu kadar güçlü hissediliyordu. Bu, onun ve güçlerinin bir uzantısıydı.

"Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum," dedim Archer'a.

"Bunu görebiliyorum."

"Affedersiniz, Archer," dedi Ig yanıma gelerek. "Scott'ı sizden almamda bir sakınca var mı?"

"Çok sevilen bir kadınsın. Bunun nedenini anlamak hiç de zor değil," diye iltifat etti Archer.

"Scott," diye seslendi Ig.

"Teşekkür ederim, Archer," dedim.

Bana gülümsedi ve yanağımdan öpmek için eğildi. "Her zaman, meleğim. Orada olduğumda seni daha çok görmek için sabırsızlanıyorum."

Archer ayrıldı ve yerine Ig geçti.

"Nasıl seçim yapacağınızı biliyorsunuz, Scott," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Önce Gray, şimdi de Archer."

"Hiçbir fikrim yok -"

"Biliyorum," dedi.

Midem alt üst oldu. "Nasıl?"

"Scott, onu yeterince uzun zamandır tanıyorum. Benimle birlikteyken giderek daha az sarhoş oluyor ve şu an orada gösterdiği öfke, aranızda bir

şeyler olduğunu gösteriyor.”

"Bu kadar açık mı?"

Ig başını salladı. "Çoğu insan Gray'i yeterince tanımıyor. Bu onun genel tavrı. Dünyaya kızgın. Bu onun işi."

Başımı salladım.

Ig bana, "Archer'a güvenmezdim," diye tavsiye etti.

"Sanırım hiçbirinize güvenmemeliyim."

"Vay canına! Ne yaptık biz?"

"Hiç bir şey."

Çiftler arasında yerde sallanarak durduk.

Sonunda "Neden ona evlenme teklif etmiyor?" diye sordum. "Ve eğer ilişki bu kadar ciddiye, onun benimle birlikte olmasına nasıl razı oluyor?"

"Kim? Kim kime evlenme teklifi ediyor?" diye sordu Ignacio şaşkınlıkla.

"Gray ve Elva."

Ig güldüğünde, çıkardığı ses çok güzel ve dolgundu, bu da birkaç bakışı üzerine çekiyordu.

Ig bana, "Ona evlenme teklif etmiyor," diye bilgi verdi.

"Herkes bunu bekliyor."

"Uzun süre bekleyecekler. Bunu aklından bile geçirse, kafasını koparırım."

"Bekle. Sen —"

"Ve Elva. Evet."

Göğsümde hissettiğim mantıksız öfke dağıldı.

"Yine de bunu gizli tuttuk. Belediyenin Elva ve Gray'in birlikte yaşamalarını çok istediği için bunu onaylayacağından pek emin değiliz."

"Yani, değil mi?"

"Onlar iyi arkadaşlar. Birlikte yakın çalışıyorlar ama aralarında hiçbir zaman daha fazlası olmadı."

Alt dudağımı ısırdım.

"Çok çabuk kıskanıyorsun Scott. Bu konuda dikkatli olmalısın," diye uyardı beni alaycı bir gülümsemeyle.

"Kıskanç değildim."

"İnsanlar buna başka bir şey mi diyor?"

Archer'ı Quentin'le birlikte gördüğümde aklımı kaybetmiştim. Eğer koruma kalkanım onun etrafına yerleştirilmemiş olsaydı, Archer onun ne olduğunu tam olarak anlayacaktı ve bunun olmasını göze alamazdım.

O, koluna tutunarak hızla yanımdan geçip içeri girerken, ben de onları bulmaya gitmeden önce bahçedeki taş banklardan ikisini parçaladım.

Taht odamın duvarının yanında durup onları izledim ve öfkenin damarlarımda dolaşmasına, kanımın kızgınlaşmasına izin verdim.

Bana kızgındı ve eve geldiğimizden beri aramızda tek bir kelime bile geçmemişken onu kızdırmak için ne yaptığımı bilmiyordum. Archer onu kendine doğru çekip ellerini kalçalarına koyduğunda ellerim yumruk oldu.

"Bütün evini yıkmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Ig yanıma gelerek. Kravatı boynunda gevşekti ve sırtıyordu. Cevap vermedim ve o da göz hizamı takip ettikten sonra içini çekti. "Onun sadece seks için olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama bu onun etrafında başka birinin olmasını istediğim anlamına gelmiyor," diye homurdandım somurarak.

"Peki ya onun çıktığı o ölümlü adam?"

Burun kıvırdım. Holden bir tehdit değildi. Quen, ne kadar yapmaması gerektiğini kendine söylese de, sürekli bana geri dönüyordu.

Ig, "Gray, biraz dizginle kendini, yoksa çok daha fazla soruyla karşılaşacaksın," dedi.

Onları birlikte görmekten bıkmıştım. Duvardan kendimi ittim ama Ig omzumu tuttu.

"İzin verin," dedi.

Onlara doğru hızla ilerledi ve ben de izledim. Archer onun yanağını öptüğü anda, yanımdaki masada duran kristal bardaklar ve ziyafet kasesi paramparça oldu. Hemen tamir ettim ve birkaç meraklı bakışla karşılaştım.

"Sakin ol."

Erik yanımda belirdi ve yere baktığımda Archer ortadan kaybolmuştu ve Ignacio onunla birlikteydi.

“Grayson, dürüst olmak gerekirse, onunla aranızdaki ilişkiyi bitirmeniz gerektiğini düşünüyorum. Bu.” Belirsiz bir şekilde eliyle işaret etti. “Artık çok fazla oluyor. Daha büyük riskler var,” diye açıkladı Erik.

"Onu buraya getirmemeliydim," diye itiraf ettim sessizce.

Quentin'i dünyada tutsaydım, diğerlerini onun doğumunu araştırmamaları konusunda ikna edebilirdim. Hiçbir şeyden habersiz olurduk. Hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdik ve Archer'ın etrafta dolaşması konusunda endişelenmemiz gerekmeseydi, durum hala böyle olabilirdi.

"Onunla konuşmam gerek," dedim.

"Gri."

"Erik, ben sadece..." Ne demek istediğimi anlatamadım ve Erik endişeli görünüyordu.

"Sizi okuyayım," dedi sessizce.

"Hayır! Hayır. Bu olmayacak."

Kardeşim bana doğru ellerini uzattığında ondan hızla uzaklaştım. Ona sırtımı dönerek doğruca Ig ve Quen'in yanına yürüdüm.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedim ikiliye doğru yaklaşırken.

"Hayır," dedi Quen kısaca.

"Scott."

Ig ikimizi de uyardı: "Ortalığı karıştıracaksınız."

Birbirlerinden ayrıldılar ve ben Scott'a baktım.

"Bence bu herkesin çıkarına, Scott," dedi Ig. "Kıskanan tek kişi sen değilsin." Ig yanağından öptü ve benim auram parladı. "Kendini beğenmişlikten vazgeç." Güldü ve giderken omzunu benimkine çarptı.

Auramı kontrol ettim ve Quen'e elimi uzattım. Birkaç saniye sonra elimi tuttu ve onu taht odasından dışarı çıkardım. Zemin katın tamamı insanlarla doluydu, bu yüzden merdivenlerden aşağı bodruma indim ve onu bir odaya çektim.

Kapı kapandıktan sonra, "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Karşılıklı duruyorduk ve sözlerim mekânda yankılandı.

"Hiçbir şeyle dalga geçmiyorum," dedi.

"Archer'la olan o gösteri mi?"

"Seni aramaya gittim ama bulamadım ve sonra..." Sözünü tamamlayamadı.

"Ne?"

"Hunter'ı... kimle birlikte gördüm bilmiyorum ama Larkin değildi. Onun başka insanlarla birlikte olduğunu biliyor mu acaba?"

Şakaklarımı ovuşturarak inledim. Keşke ağabeyim bu konuda biraz daha dikkatli olsaydı.

"Evet. Larkin biliyor," diye teyit ettim.

"Ve o da buna izin mi veriyor?!"

"Yüzüğü ve pozisyonu elde etti, bu yüzden umurunda bile değil."

"Bu korkunç!"

"Onlar işi hallediyorlar," dedim, konuyu tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Bundan sonra Archer'dan uzak duracaksın."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Onu tanımiyorsunuz! O, sorun çıkarmaya çalışıyor."

"Birçok insan senin hakkında aynı şeyi söylüyor."

"Biz farklıyız!" Bu ses, birbirimize bakarken yankılandı.

Odayı terk edip sırf bir şey kanıtlamak için onu bulmasını yarı yarıya bekliyordum. Sürekli haklı olma ihtiyacı onun sonunu getirecekti. Ama onu aramayı aklımdan bile geçirseydi, onu bir odaya kilitler ve anahtarı atardım.

"Elva ile evleneceğini söyledi," dedi Quen o kadar sessizce ki neredeyse duymayacaktım.

Güldüm. "Buna inanıyorsan, sen de diğerleri kadar kötüsün."

Tam bir yüzyıl boyunca insanların Elva hakkında soru sorması, bizi bir araya getirmeye çalışması ve bizi yakınlaştırmaya çalışmasıyla uğraştım. Bu beni sinirlendiriyordu ama onu hiç etkilemiyordu. Sonra on yıl önce Elva ve Ig çıkmaya başladılar ve ben de göklere haber verecekleri günü bekledim, böylece özgür kalacaktım.

"Şey, bana hayatından pek bahsetmiyorsun," diye belirtti. "Ve ben de 'öteki kadın' olmak istemiyorum."

Bir an ona baktım, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bunu başlattık çünkü ikimiz de sadece başkalarıyla ilişki yaşamıyorduk."

Doğrusunu söylemek gerekirse, ilişkimiz başladığından beri Quen dışında kimseyle birlikte olmamıştım. Buna değmezdi. Hiç kimse beni onun gibi tatmin edemezdi. Holden'la buluşmalara gittiğini biliyordum ama cinsel hayatlarının yetersiz olduğunu ve fiziksel ilişkilerini minimumda tutmak için sık sık bahaneler uydurduğunu da biliyordum, bu yüzden beni rahatsız etmiyordu.

Kolumu beline doladım ve onu vücuduma iyice yapıştırdım. Normalde direndiği yerde, bu sefer kolaylıkla hareket etti ve ellerini göğsüme koydu.

"Kıskandın mı Scott?"

"Hayır." Cevabı çok sert ve çok hızlıydı.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Kıskandım," diye itiraf ettim.

Bana şaşkınlıkla baktı.

"Seni Archer'la birlikte gördüğümde," diye devam ettim.

"Gri."

"Onun sana yaklaşmasını istemiyorum, Kraliçe."

Bunun iki sebebi vardı. Archer'ın öğrenmesini istemiyordum ve onun kıza dokunmasından nefret ediyordum. Her zaman öfke ve kaosla başa çıkmıştım, ama Archer'ın taht odasında kızın yanağını öptüğü an hissettiklerim, daha önce yaşadığım her şeyin ötesindeydi.

"Ondan uzak duracağına söz ver. Ona güvenmiyorum."

Tereddüt etti.

"Diğerlerine sorun, yemin ederim size aynı cevabı vereceklerdir."

Konuşmadan önce birkaç saniye geçti ve "Archer'dan uzak duracağım" dedi.

"İyi."

Bunun bu kadar basit olmayacağını biliyordum. Archer projeye katıldığında ona yaklaşmaya çalışacağını biliyordum. Fiziksel görünümünü beğeniyordu. Ama Quen'de Archer'ın görmediği çok daha fazlası vardı ve ben de onun görmesine izin vermeye niyetli değildim.

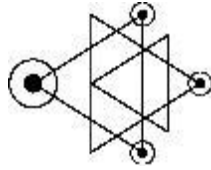
Ona tekrar baktığımda gülümsedim. "Elbiseyi sen giymişsin."

"Zevkiniz fena değil."

"Benim zevkim kusursuz."

Gözlerini devirdi ve ben de onu sıkıca kucakladım. Kollarını boynuma doladı ve uzanıp beni öptü, parmakları saçlarımda kaydı. Dokunuşu kanımı yaktı ve ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Her zaman.

Erik'in ondan uzak durma niyetinde olmadığını öğrenmemesini sağlamam gerekiyordu.

"Merhaba, Gray," diye karşıladı beni evlerine girdiğimde Sloan.

Erik, lafı uzatmadan, "Şimdi Quentin'i bildiğimize göre onunla ne yapacağız?" diye sordu.

"Sana da merhaba," diye mırıldandım koltuğa otururken. Erik'in öfkesini anında hissettim. "Vay canına, küçük kardeşim."

"Gray! Lütfen buna bir son ver!"

Erik, neden bir şeylerin değişmesi gerekiyor ki?

Bana boş gözlerle baktı ve ben açıklamaya devam ettim.

"Ona söylememize gerek yok. Hayatının değişmesine gerek yok. Bunu sadece biz bileceğiz ve Elysia'ya döndüğümüzde onu unutacağız."

Dün gece, misafirler nihayet evlerine döndükten ve o güzel kadının dokunuşum altında nasıl dağıldığını izledikten sonra, bir plan oluşmuştu. Hayatın hiçbir aksama olmadan devam edebileceği anlamına gelen bir plan.

Erik bana, "Konuyu çok basitleştiriyorsun," dedi. "Ya çocukları olursa, Grayson? O zaman ne olacak?"

"Çocuk sahibi olmak istemiyor. Onu kendi çocuklarınızın yanında hiç gördünüz mü?" diye sordum ve güldüm.

Sloan bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Lütfen, bana görevimin ne olduğunu ve sizin nelerden sorumlu olduğunuzu tekrar hatırlatır mısınız?"

Yüzüm hafifçe kızardı ve homurdandım. Quentin'in çocuk sahibi olması beni rahatsız ediyordu. Çocuklar aileyi, o adımı birlikte atacak birine güvenmeyi ifade ediyordu.

Erik, "Bu, çatlakların üzerini kağıtla kapatmak kadar basit değil, Gray," diye vurguladı.

"Neden olmasın ki? Geleceğe kadar bunların hiçbirini dert etmemize gerek yok."

"Bencil davranıyorsun. Riski umursamadan, kendi çıkarın için onunla oynamaya devam etmek istiyorsun."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye belirtti Sloan.

Ama Erik beni sinirlendirmişti. "Neden bencil olmayayım ki?" diye sordum. "Aşağıdayken zamanımı geçirecek bir şeye ihtiyacım var."

Erik, "Neden Elva ile çıkmayı denemedin ki?" diye sordu.

Auram birden alevlendi ve Erik'in aurası da onu takip ederek karısını korumaya başladı. Onu koruma içgüdüsü, kendini koruma içgüdüsünün her zaman önüne geçecekti. Bu, bir insanın verebileceği en aptalca tepkiydi. Birinin en temel ihtiyaçlarına kadar nüfuz etmesine izin vermek ve sonunda onun için hayatını riske atmak.

"Grayson, senden sadece düşünmeni istiyoruz. Eğer onun hakkında bilgi edinirlerse, onu öldürürler," dedi Sloan.

İki mantıksız katılımcıyla tartışmayı sürdüremeyeceğim için evden ayrılmadan önce göğsümde bir anlık şüphe belirdi.
Olayı gereğinden fazla abartıyorlardı.

THIRTY ONE

QUENTIN

Cennetten döndükten sonra kendimi tekrar laboratuvara adamıştım. Orası ne kadar güzel olsa da, tanıdık bir yerde olmak iyi gelmişti. Tarlalar, parklar, havuzlar ve uçurumlar muhteşemdi, ama mükemmelliğin içinde olmak yorucuydu. Cam eşyalar, hücreler ve küfür eden meslektaşlar benim konfor alanım olmuştu.

Uzun bir gün daha geçmişti ve yapılacaklar listemdeki son şey Cato'dan yeni örnekler toplamaktı. Enstitüye uğramak yerine, Sloan, Erik ve bebeği görmek için eve uğradım.

"Çok büyümüş," dedim.

Henüz birkaç haftalık olmasına rağmen Cato, aylar öncesinden kalma gibi görünüyordu.

"Uzun süre bebek kalmıyorlar," dedi Sloan bana.

"İnsanların da aynı sözü vardır ama bu bambaşka bir seviye."

Yanaklarından dikkatlice birkaç örnek aldım ve laboratuvara götürmek üzere mühürledim.

"Sanırım ikinizi de yakında göreceğim," dedim eşyaları toplarken.

"Aslında Quentin, biraz daha sohbet etmek için kalır mısın?"

"Elbette. Acele etmeme gerek yok. Her şey yolunda mı?"

"Lütfen oturun."

Tekrar yerime oturdum ve Sloan ile Erik karşımda bulunan koltuğa oturdular.

Erik, "Konu Gray ile ilgili," diye başladı.

Midemdeki sinirler kasıldı, midem bulandı. "Gray'e ne olacak peki?"

"Quentin, ikinizin de birlikte olduğunuzu biliyoruz."

Yüzüm kızardı. Cinsel hayatımı kimseyle, hele de Gray'in erkek kardeşi ve yengesiyle konuşmak istemiyordum.

"Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorsun," diye hatırlattı Sloan.

"Kimse bilemez, eğer endişelendiğiniz şey buysa."

Ignacio'yu ve muhtemelen Elva'yı hesaba katmadım; ikisi de Gray'e ihanet edecek kadar yakın görünmüyordu.

"Bizi endişelendiren de bu," dedi Sloan.

Erik bana, "Scott, başka herhangi bir durumda müdahale etmezdim, ama senden kardeşimle görüşmeyi bırakmanı rica etmem gerekiyor," dedi.

İçimde ufak bir öfke kıvılcımı belirdi. Kimseye zarar vermiyordum. Kimseye incitmiyorduk. İki rıza gösteren yetişkin olarak birbirimizin samimi arkadaşlığından zevk alıyorduk.

"Erik, kusura bakma ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. İkinizle de. Gray ve ben ne yaptığımızı biliyoruz," diye homurdandım.

Artık bu tanrıların ders vermesine katlanmak istemediğim için yerimden kalktım.

Erik sessizce, "Hunter bunu öğrenirse, Gray'i öldürmekte hiç tereddüt etmez," dedi.

Bu beni olduğum yerde dondurdu.

"Ne?" diye sordum.

Bu anlaşmanın sonuçlarını her düşündüğümde, Gareth'in beni ofise çağırıp işten kovduğunu hayal ederdim. İş sicilime kırmızı bir leke düşecek ve gelecekteki iş görüşmelerinde, denekle defalarca cinsel ilişkiye girdiğimi itiraf etmeyi gerektirmeyen, mantıklı bir bahane uydurmak zorunda kalacaktım. Gray'in herhangi bir sonuçla karşılaşacağını hiç düşünmemiştim.

"Hunter bir süredir Grayson'ı örnek teşkil edecek şekilde cezalandırmak istiyordu. Kurallara uymayı hepimize hatırlatmak için gerekeni yapmasından şüphe etmem."

Damarlarımda kan buz gibi donmuştu. Hunter ve Gray'in ilk geldiklerinde birbirleriyle nasıl kıyasıya mücadele ettiklerini görmüştüm. İkisi arasında hiç sevgi kalmamıştı.

Erik sözlerine şöyle devam etti: "Elbette, aileyi koruma isteğinin ne demek olduğunu biliyorsun, Scott."

Cassidy'yi düşündüm. Annemle babamı düşündüm. Onları korumak için her şeyi yapardım. O yolculuğa çıkmalarını ve trene binmelerini engellemek için her şeyi yapardım.

"Tek istediğimiz ailemizi korumak. Gray bizim ve çocuklarımız için çok şey ifade ediyor. Onunla konuşurduk ama sanırım bunun boşuna bir çaba olacağını biliyordunuz," diye açıkladı Sloan.

Gray, onunla konuşmaya başladıkları anda olay çıkarırdı. İnsanların ona ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşlanmazdı. Ben de

hoşlanmazdım, ama birinin fikrini bitirmesine izin vermeye daha meyilliydim.

Sloan, "Biz sadece ailemizi korumak istiyoruz," diye yineledi.

"Gitmem gerekiyor," diye yanıtladım.

Erik arkamdan seslendi: "Bir düşün Quentin. Eninde sonunda anlaşmanı bozmak zorunda kalacaktın."

Evden çıktım ve arabama bindim.

Erik ve Sloan'ın söyledikleri, enstitüye gidiş ve dönüş yolunda kafamda yankılanıp durdu. Sevdiğin insanları koruma isteğinin ne demek olduğunu biliyordum. Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki? Hele ki bu, Gray'in artık var olmayacağı anlamına geliyorsa.

Bunu birilerinin öğrenmesi durumunda başımızın derde gireceğini biliyordum ve belki de pervasızca davranmıştım. Seçkin tanrıların neredeyse yarısı biliyordu ve geri kalanının da öğrenmesi uzun sürmezdi. Dahası, Gareth bunu duyarsa, işim tehlikeye girerdi.

Moralim bozuktu, kederim beni ele geçirmeden ve kanepede acı içinde kıvranmama neden olmadan önce, Murphy's'e gidip biraz içki içmek istedim.

Puba girdiğimde, kulaklarımı patlayan bir gürültü patlamasıyla karşılaştım ve tanıdık yüzlerden oluşan bir kalabalık masalara ve bara dağılmıştı. Bazen Charlie ve Tyler'ın düğün masraflarını sadece bizim çalışanlarımızın mı karşılayacağını merak ediyordum.

"Hey, güzelim." Holden yanıma geldi ve ben de onu isteksizce öptüm.

"Hey."

İş yoğunluğumuz nedeniyle birbirimizi pek göremiyorduk, ama o şimdilik hoş bir oyalama olmuştu. Belki de kendi gibilerle biraz zaman geçirmek bana iyi gelirdi.

"Barda oturuyoruz," dedi bana.

Matthew beni kalabalığın arasından geçirerek diğerleriyle birlikte bara oturttu. Tyler bir tarafta servis yapıyordu ve Gray yüzünde büyüleyici bir gülümsemeyle karşımda belirdi.

"Seçim senin, Scott," dedi bana.

"Bombay safiri."

"Cin içelim mi? Zor bir gün müydü?"

Birlikte yaşadığımız süre boyunca alışkanlıklarımı fark etmişti. Zor bir günün ardından cin, yemek yapmaya kalkıştığımda şarap ve elime geçirebildiğim her an kahve... Gray son alışkanlığımı kırmaya çalışıyordu,

eşyaları ulaşamayacağım yerlere koyuyor ve kahve makinesini saklıyordu ama her zaman ben kazanıyordum.

"Sen trüf mantarı avlayan bir domuz gibisin," demişti mutfak tezgahından kayıp giderken etrafımı saran aurasıyla. "Ama çok daha değersiz bir şey için."

"Öyle bir şey," diye mırıldandım karşılık olarak, kendimi tekrar ana odaklayarak.

Gray bana şaşkın bir bakış attı ve bir kadeh mavi cin doldurdu. Konuşmayı uzatmadı. Her zamanki gibi, ona daha sonra anlatacaktım. Eve geç geldim, mutfakta biraz gürültü yaptım ve akşam yemeğinde günümü anlattım. Günün yorgunluğundan bitkin düşmüş bir halde yatağa girdim ve Gray'in odasına gitmeden önce ya da o benim odama gelmeden önce kitap okumaya çalıştım. Seks iyi bir stres atma yöntemiymi ve Gray işimin ne kadar stresli olabileceğini takdir ediyordu.

İçeceği önüme bıraktı ve başka bir müşteriye hizmet etmek için uzaklaştı.

"Seni özledim Scott," dedi Holden bana.

"Üzgünüm. Çok yoğunlu. Bir şeyler ayarlamaya çalışalım."

"Quentin —"

"Seçebilirsiniz."

"Aslında -"

"Evet?"

"Belki de ilişkimizi bitirmeliyiz diye düşünüyordum."

"Ah! Şey..." dedim, isteğine şaşırmıştım. Randevularımızla her zaman benden daha çok ilgileniyor gibiydi.

"Başka kimseyi görmekle ilgilenmiyorum, Quen."

Gözümün ucuyla Gray'in bir bardağı temizlemeyi bıraktığını gördüm ve konuşmayı dinlediğini anladım.

"Sanırım, sana kız arkadaşım olur musun diye soruyorum?"

Nefesim kesilmişti. Gözlerim Gray'e kaydığında, oldukça eğlenmiş görünüyordu. Holden'ın yeterince iyi olmadığını ve ona karşı gerçek bir ilgim olmadığını hep savunmuştu. Haklıydı, ama aklıma Erik ve Sloan geldi. Gray'e bir şey olmasını istemiyordum. Ve tek bir kişinin hata yapması, Hunter'ın ihtiyacı olan bahaneyi bulmasına yeterdi.

"Quentin mi?" dedi Matthew umutlu bir ifadeyle.

"... Evet."

Bana gülümsedi, yaklaştı ve beni derin bir öpücükle öptü.

Artık her şey bitmişti. Gray'le işim bitmişti. Resmen piyasadan çekilmiştim.

THIRTY TWO GRAYSON

Her şeyi duymuştum.

Holden, Quentin'den bağıllık istiyordu. Tek eşlilik. Gülebilirdim. Bana baktığında, eğlendiğimi gizleyemedim. Nasıl gizleyebilirdim ki?

Her şeyden önce, onun Quentin'e layık olduğunu düşünmesi çok komikti. Quentin yarı tanrıçaydı ve ona bu saygıyı gösterebilecek birini hak ediyordu. Hayatın içinde yanında yürüyebilecek, eşit birini. Holden ise onun tüm potansiyelini takdir etmeyen ve onu kendisinden üç adım geride tutmak isteyen beceriksiz bir aptaldı.

İkinci olarak, Quentin, Holden'ın hayatında ben varken ona bağıllık sözü vermedi.

"...Evet," diye yanıtladı.

Elimdeki camları temizlemeyi bıraktım ve yüzümdeki gülümseme kayboldu. Auramı harekete geçirip tüm binayı yerle bir etmemek için kendimi zor tuttum.

Evet? Evet. Kısa bir tereddütle evet demişti. Scott'ın birdenbire Holden'la ciddi bir ilişki istemesine ne olmuştu ki? Sadece bir tür sinir krizi geçirdiğini varsayabilirdim, çünkü o bundan daha zekiydi.

Holden onu öptüğünde, yüzümü çevirdim ve elimdeki bardak paramparça oldu, parçalarını yere düşürdüm.

"Her şey yolunda mı, Gray?" diye sordu Tyler.

"Cam kaydı."

Ortalığı temizledim ve arkamı döndüğümde Quentin'in artık yerinde olmadığını gördüm. Onu bulmak için bardan ayrılmadan önce nerede olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Banyodan çıkarken doğrudan bana çarptı.

"Özür dilerim," diye hemen özür diledi ve başını kaldırdı. "Gray?"

Onu sertçe odaya geri ittim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladım.

"Ne?" diye sertçe karşılık verdi. "Ne yapıyorsun?"

Onu duvara yaslamıştım ve aramızda biraz mesafe bırakmak için güçsüz bir girişimle ellerini göğsüme koymuştu. Yaptığı numaradan sonra ona bu mesafeyi vermeye hiç niyetim yoktu.

"Holden! Gerçekten mi?" diye öfkeyle bağırdım, bu konuşmayı sakın ve ölçülü bir şekilde yapamıyordum.

Korkunun en ufak bir izi, kafa karışıklığının en ufak bir kırıntısı bile karanlık gözlerinden silinmişti. Panjurlar indi ve Quen savaşımaya hazır bir şekilde doğruldu.

"Bu seni ilgilendirmez, Grayson," dedi bana sert bir şekilde.

Beni ilgilendirmez. Sanki her gece eve döndüğü kişi ben değilmişim gibi. Sanki her ihtiyacını ben karşılamıyormuşum gibi. Sanki yeterli değilmişim gibi.

"Sen onu sevmiyorsun bile," diye tükürdüm.

"Bu doğru değil!" diye öfkeyle başını yukarı kaldırdı.

Tamam. Holden'ı arkadaş olarak seviyordu ama ondan daha fazlasını neden istediğini anlayamadım.

"Ondan o kadar hoşlanmıyorsun ki benden uzak durasın," diye kendimi düzelttim, gerçeğe geri dönerek.

Ona iyice sokuldum, alnımı onun alnına yasladım ve bal ve portakal kokusunu içime çektim. Bu kadın her anlamda bana aitti. Hayatıma o kadar girmişti ki, düşüncelerim sürekli ona kayıyordu. Onu eve, yatağıma getirmiştim. Ona bu kadar çok şey vermişken neden onu seçmişti?

"Bunu yapmayacağım." Sesi kısıktı ve gözlerime bakmaktan kaçındı.

"Öyle değil misin?" diye sordum, sesimi alçaltarak.

Dudaklarım onunkileri buldu ve o da tereddüt etmeden karşılık verdi. İçgüdüsel oldu. Tepkiseldi. Vücudu her seferinde kusursuz bir şekilde benim isteğime boyun eğiyordu. Birbirimize rahatlık yaratan kaotik bir karmaşaydık. Ama ellerim yanlarından aşağı doğru kaydığı anda, öpüşmeyi kesti ve beni sertçe itti.

"Bunu yapmayacağım, Gray," dedi Quen kararlı bir şekilde.

"Neden?"

"Aldatıcı değilim. Şu an Matthew ile birlikteyim, bu yüzden tüm bunların durması gerekiyor. Tamam mı?"

Dilimin ucunda bir sürü kelime vardı. Sayısız soru. Onu bu kadar özel kılan neydi de onun erkek arkadaşı olma görevi ona verilmişti? Neden onun sadakatini hak ediyordu? Onun bu kadar derinden önemseydiği insanların çevresine nasıl girmişti?

Hiçbiri aklımdan çıkmadı. Gurur, kelimelerin boğazıma takılıp damağıma yapışmasına neden oldu. Eğer o standartlarını düşürmek istiyorsa, neden onu aksine ikna etmeye çalışayım ki?

"Ne dersen de," diye öfkeyle tükürdüm.

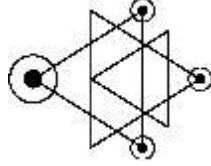
Yanımdan geçip gitti ve odadan çıkmadan önce kapının kilidinin açıldığını duydum.

Göğsümde garip bir ağrı zonkladı, yüzümü buruşturdum ama bunu görmezden gelerek barın arkasındaki yerime geri döndüm.

Quentin tekrar Holden'ın yanına oturdu. Konuşurlarken kolunu onun beline dolamıştı. Holden rahatlamış ya da söylediklerine ilgi duymuş gibi görünmüyordu. Gözleri bana kaydı ama ben tiksinererek bakışlarımı kaçırdım.

Bana ne? Aramızdaki ilişki zaten geçiciydi.

Ölümlüler, yarı insan ya da başka türlü, acınası durumdaydı.

Cuma gecesi geç saatlerde Erik'in evine vardığımda fazla bir şey söylemedim, sadece kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu belirttim. Ertesi sabah, Erik beni bahçede oturmuş, etrafıma yavaş yavaş zarar verirken bulduğunda, beni anlamlı bir şekilde izlemeye başladı. Kaşları endişeyle çatılmıştı ve bu kaygı beni daha da sinirlendirdi.

Erik yanıma, çimenlerin üzerine oturduğunda, "Ne istiyorsun Erik?" diye sordum.

"Şu anda neden burada ikamet ettiğinizi merak ediyorum?"

"En sevdiğim eniştemi ve yengemi ziyarete gelemem miyim?"

"Buraya geldiğinden beri bize iki kelimeden fazla bir şey söyleme zahmetine girseydin, sana daha çok inanırdım." Erik başını çevirip bana doğru baktı. "Böyle devam edemezsin."

Bahçeyi işaret etti. "Orada neredeyse her şeyi mahvetmiştim. Tamir etmemiz bir saniye bile sürmezdi ama Erik benim yıkıcı dönemlerimden hiç hoşlanmamıştı."

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona cevap vermeyi reddettim.

Erik sözlerine şöyle devam etti: "Sanırım bunun Scott'la bir ilgisi var."

Bahçenin sonundaki küçük kuş yuvasını paramparça ettim, tahta parçaları her yere saçıldı. Holden'ın bunlardan birine saplandığını hayal ederken içimde tuhaf bir zevk yükseldi.

"Grayson."

"O, o kaba herifle ilişki yaşıyor."

"Holden?"

Cevap vermedim. Bunun yerine, sessizce yanında otururken, bitkilerin her birini kökünden söktüm.

Erik merakla, "Bu neden sorun?" diye sordu.

"Artık benimle yatmak istemiyor," dedim, kelimeler dudaklarımdan sert bir şekilde döküldü. "Aldatmayacağını söylüyor."

"Anlaşmanız sadece geçiciydi."

"Bunu biliyorum Erik, ama..."

"Ancak?"

Sinirle iç çektim. "Holden mı? Matthew Holden onu hak etmiyor." Sözlerimde bir öfke vardı.

"Neden olmasın?"

"Şuna bakın! Acınası, beceriksiz bir ölümlü ve o da... şey, o bir yarı tanrıça."

Aramızda sessizlik çöktü, ikimizin de dile getirmek istemediği kelimelerle dolu ağır bir sessizlik.

Güneş ufuktan yükselmeye başlarken Erik sonunda, "Peki, o halde onu kim hak ediyor, Gray?" diye sordu.

Aklıma tek bir cevap, tek bir kelime geldi ama yutkundum. Ona dönerek, "Sen söyle bana Erik. Bu senin işin değil mi? Onun Holden'la birlikte olması gerekip gerekmediğini sen biliyorsun." dedim.

"Birbirlerine uygun olmasalar bile, birçok insan hayat arkadaşını bulmadan önce hata yapar. Hatta ölümsüzler bile bazen yanılıyor," diye düşündü.

"Hunter sayılmaz."

Hunter'ın işleri oldukça parlak ve herkesçe biliniyordu. Erik, Sloan'ı bulduğu için kendini şanslı saymalıydı.

Erik umutla, "Belki aralarında bir bağ oluşur," dedi.

Yanlış bir şey söylemişim, çünkü bu düşünceyle bahçenin sonundaki koca bir ağacı kökünden söktüm.

Onların yakınlaşma düşüncesi, Archer'ın yanağını öptüğü zamanki gibi bende aynı derecede kıskançlık uyandırdı. Aklıma Holden'ın erkek kardeşi ve Sophie ile akşam yemeğinde oturduğu görüntüler geldi. Scott'ın

ona yaslandığı, Holden'ın ise ailesiyle çevrili, kendi ortamında, açıkça ve özgürce güldüğü anlar. Sevdiği ve kalbini onlara açtığı insanlar...

Holden nasıl oldu da onun yanında bu kadar sağlam bir yer edinmişti?

Erik kararlı bir şekilde, "Grayson, bunun bir sonu olmalı," dedi. "Mutluluğu bulması gerekiyor."

"Bırak yapsın o zaman," diye tısladım sabahın erken saatlerinde, göğsümde şiddetli bir ağrı hissederken. "Ne yaptığı umurumda değil."

THIRTY THREE

QUENTIN

Güzel bir parkta oturuyordum, çiçeklerin narin kokusu hafif esintiyle etrafa yayılıyordu. Etrafıma bakındım, yalnızdım ve ayağa kalkınca cennete geri döndüğümü fark ettim. Beni patikalardan geçirdiler, etrafı saran gökyüzü ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Neden buradaydım?

"Merhaba, meleğim."

Arkamı döndüğümde, kalbim hızla çarpıyordu, Archer'ın orada sırtıtarak durduğunu gördüm.

"Archer, burada ne yapıyorsun?"

"Burası benim evim."

Bana doğru elini uzattı ve ben de ona doğru yürüyüp elini tuttum. Elimde sağlam ve sıcak bir his verdi.

"Ve seni görmek istedim," dedi, yeşil gözleri gözlerime dikilmişti.

"Beni görmek mi istediniz?" diye tekrarladım, bu ifade karşısında şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Beni çok meraklandırıyorsun, Quentin. Sende tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Bunu sadece ben görmüyorum sanırım. Hepsi sana karşı çok koruyucu davranıyor gibi."

Archer uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmak boğumları nazikçe yanağıma değdi.

"Seninle ilgili garip olan ne, Quentin?" diye sordu bana merakla bakarak.

"Onlarla birlikte çalışıyorum," diye yanıtladım.

"Bundan daha fazlası var."

Bana doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. Aklımdan geçen her düşünceyi okuyabileceğinden endişelenerek gözlerimi kapatmak istedim.

"Onlar benim arkadaşlarım."

Tam olarak yalan değildi ama doğru da değildi. Erik ve Sloan benimle inişli çıkışlı bir ilişki kurmuşlardı. Ig'in verdiği bazı tavsiyeler bizi arkadaşlığın sınırlarına doğru sürüklemiş gibiydi. Ve Gray'e gelince, onu ilk gördüğüm zamanki kadar karmaşıktı.

Bu durum Archer'ın beni içten içe rahatsız eden bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Ne kadar safsın melek. Onlar senin arkadaşın değil. Biz tanrılarız. Her zaman bir şeyin peşindeyiz."

Sözleri sindirdim ve gözlerimi kırıştırdım. Zamanımın çoğunu Grayson'la geçirmiştim ve ikimizin de ne istediği oldukça açıktı, ama bazen yatağıma gelip beni kucaklayarak konuştuğumuz zamanlar olmuştu ve garip bir arkadaşlığa doğru ilerlediğimizi hissetmiştim.

"Onlara güvenemezsiniz," dedi Archer. "Kendilerini tehdit olarak gördükleri her şeyi yok ederler."

"Onları tehdit etmiyorum."

Arched eliyle yüzümü kavradı. "Sende bir şey var..."

Başımı salladım ve elini yüzümden çektim, ama o parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Seninle yalnız kalmak güzel," dedi.

Zihnimin bir köşesinde, Gray'in benden uzak durmam konusunda beni uyaran sesini duyabiliyordum.

"Gitmeliyim," dedim ona.

"Bunu mu istiyorsun?"

Başımı salladım ve Archer da aynı hareketi taklit etti.

"Söylediklerimi unutma. Yakında görüşürüz." Beni bırakmadan önce alınımdan nazıkçe öptü.

Gözlerimi açtığımda yatağımda uzanıyordum. Archer'ı mı rüyamda görmüştüm? Her şey çok gerçekçi gelmişti. Dokunuşu çok sağlamdı. Henüz neredeyse hiç konuşmamışken neden onu rüyamda görmüştüm ki?

Yüzümü yastığa gömerek, tanrılardan biraz uzaklaşmam gerektiğine karar verdim. Bu durum iyice saçma bir hal almıştı. İsimlerini hiç anmamaktan, birden fazla anlamda elitlerle iç içe olmaya geçiş yapmışım.

Gray, Cuma gecesi vardiyasından sonra Tyler'ın evinden eve gelmemişti ve dün gece de akşam yemeğine gelmemişti. Ama ev onsuz ürkütücü derecede sessiz olsa bile, istediğini yapmakta özgürdü.

Matt'le çıkmayı kabul ettikten sonra her şeyin yolunda gideceğini varsaymak tamamen aptallıktı. Gray'i istiyordum ve aramızdaki tuhaf ilişkiyi, fiziksel yakınlık olmadan ve onun benden o kadar uzak durması ve

eve incinmiş bir şekilde dönmemesi gerçeğini bir kenara bırakarak sürdürmeliydim. Gözlerim yeni bir gözyaşı dalgasıyla doldu ve boğazımda oluşan kalın yumruyu yuttum.

Hayat devam etmeliydi. Gray eninde sonunda gidecekti ve Elysia'ya döndüğünde, onu ağırlayan ölümlüyü hatırlamayacaktı. Güzellik ve zarafetle çevrili olduğu sürece, o kişi sadece belirsiz bir anı veya şakanın hedefi olacaktı.

Ön kapıya gelen bir tıkırtı, kahvaltılık gevreğimi bitirmeme neden oldu, ancak ondan sonra kapıyı açtım. Kapıda iki yuvarlak kutuyla bir adam duruyordu; kutuları teslim aldığımı imzaladıktan sonra oturma odasına götürdüm.

Kapaklarını açtığımda, hayatımda gördüğüm en parlak sarı lalelerle karşılaştım. Toplamda yüz kadar çiçek vardı ve bu jest karşısında utandım. Ethan'dan beri çiçek almamıştım.

Telefonumu masadan alıp hemen Matthew'u aradım.

"Merhaba Quentin," diye yanıtladı. "Her şey yolunda mı?"

"Merhaba. Evet, her şey harika. Sadece arayıp teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

"Çiçekler için."

"Hangi çiçekler?"

"Bana gönderdiğin laleler."

"Sana hiç çiçek göndermedim."

Gözlerimi kısarak kutunun içine baktım. Kart yoktu. Gönderenin kim olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Onun gönderdiğini varsaymıştım.

"Çiçekleri kim gönderdi?" diye sordu Matt, sesi tedirgin geliyordu.

"Ah, onlar kardeşimden. Notu görmedim."

Holden telefonda kahkaha attı. "Bazen çok dalgın oluyorsun, Scott."

"Biliyorum." Gergin bir şekilde güldüm. "Biliyorum. Neyse, gitmem gerekiyor."

"Yarın seni işe götürmek için alabilir miyim?"

"Şey, elbette."

Görüşürüz o zaman, sevgilim.

Telefonu kapattım ve kanım kaynadı. Eğer o çiçekler Matt'ten gelmediyse, gelmiş olabilecek tek bir kişi daha vardı. Hemen yukarı koştum, giyindim ve arabaya bindim.

Eğer Gray evde değilse, Erik onun nerede olduğunu bilebilirdi.

Martyn'in evine vardığımda kapıyı çaldım ve Erik kapıyı açtı.

“Scott? Bizim —”

"O burada mı?" diye sordum.

"DSÖ?"

“Kim? Gray. Evet, o.”

“O... Evet. Gray!”

İçeri alınmayı beklemedim, bunun yerine Erik'i iterek evin içine girdim.

“Grayson!”

Salona girdiğimde, Gray'i bir sandalyede uzanmış, her zamanki gibi günahkar bir halde otururken gördüm.

"Bu zevki neye borçluyum, Scott?" diye sordu karanlık bir ses tonuyla.

“Quentin!” Sloan odaya gülümseyerek girdi, ancak benimle Gray arasındaki gerginliği görünce gülümsemesi neredeyse anında kayboldu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum ona, onu görmezden gelerek.

"Affedersiniz?" diye yanıtladı, doğrulup oturarak. "Kimle konuştuğunuzu hatırlatayım mı?"

“Kimle konuştuğumu gayet iyi biliyorum. Sanki umurumdaymış gibi.”

Gray, etrafında parıldayan aurasıyla ayakta duruyordu. Erik arkamda, Sloan ise Gray'in arkasında garip bir şekilde karşı karşıya gelmişti.

Erik ona, "Gray, geri çekil," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı, dumanlı bir aura bana doğru uzanırken. "Ne yapmakla suçlandığımı bilmek istiyorum."

"Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama çiçeklerinizi kendinize saklayabilirsiniz," diye tükürdüm.

"Çiçekler mi?" diye sordu Gray.

"Gönderdiğiniz laleleri istemiyorum."

Kahkaha atarak, "Kendini fazla beğenme Scott. Ben asla kimseye çiçek göndermem. Özellikle de sana." dedi.

Bu yorum canımı yakmıştı. Umursamadım ve gözlerimi kısarak baktım. "Çok komiksin, Gray. Başımı belaya sokmaya çalışmandan hiç hoşlanmıyorum."

“Sana hiçbir şey göndermedim! Onlar senin erkek arkadaşından gelmiş olmalı.”

Son sözlerini tükürerek söyledi ve üzerimizdeki ampuller paramparça oldu. Parçalardan korunmak için elimi kaldırdım ama Erik etrafımıza

aurasını yaymıştı, bu yüzden her şey kırmızıya büründü ve hiçbir cam parçası bana isabet etmedi.

Erik, daha önce hiç duymadığım kadar öfkeli bir şekilde, "Sakin ol!" diye bağırdı.

"Onlar Matthew'dan gelmediler," dedim onlara.

Gray aniden bana doğru yaklaştı. "Hangi çiçekler olduklarını söylemiştin?"

Erik, etrafındaki aurayı yavaşça benden uzaklaştırdı.

"Laleler," dedim. "Sarı laleler."

"GRİ!" diye bağırdı Erik.

Ama artık çok geçti. Gray, aurasını ikimizin de etrafına sardı ve bizi eve geri götürdü.

"Neredeler?" diye sordu.

Eve döndüğümüz gerçeği beni hiç etkilememişti bile; sehpanın üzerindeki iki kutuyu işaret ettim.

Gray yanlarına doğru yürüdü ve bir kutu aldı. Aurası kutuyu sardı ve tüm parçayı toza dönüştürdü. Aynı işlemi yapmak için ikinci kutuyu da aldı.

"Grayson!"

Bana döndü ve o kadar kararlı bir şekilde ilerledi ki, ilk içgüdüm kaçmak oldu. Gray çok öfkeliydi ve ben de ateş hattındaydım.

"Onu gördün mü?" diye sordu, ayakkabısının ucu benimkine değdiğinde durdu.

"Kim?" diye fısıldadım.

"Archer! Onu gördün mü?"

"Okçu?"

Sinirli bir şekilde homurdandı.

"Gray, sadece açıklasana."

Çekingen bir şekilde elimi uzattım ve koluna koydum. Barda geçirdiğimiz geceden beri Gray benden uzak duruyordu, ama bu zordu. Onun etrafımda olmasını özlemiştim ve bu küçük temas ruhumu yatıştırdı.

"Otur," diye emretti.

"Ben köpek değilim."

"Otur aşağı," dedi bana tekrar, kelimeleri kesik kesik ve dişlerini sıkarak.

Elimi indirdim ve kanepenin kenarına oturdum.

"Sarı laleler Archer'ın çiçekleridir. Hepimizin bir rengi var. Hepimizin bir çiçeği var," diye açıkladı.

"Biliyorum ki."

“Onu gördün mü?” diye sordu Gray. Sessizliğimi korudum. “BASİT BİR SORU!”

“Hayır!” diye bağırdım. “Hayır. Onu görmedim.”

Derin bir nefes aldı. "Scott, ne yaptığını bilmiyorum ama ona güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin. Anladın mı?"

“Bunu daha önce de yaşadık. Biliyorum.”

"Öyleyse neden sana çiçek gönderiyor?"

“Bilmiyorum, Grayson. Onların ondan geldiğini bile bilmiyordum.”

"Eğer size yaklaşırsa, beni çağırın."

"Neden?"

"Her şeyi sorgulamak zorunda mısınız?"

"Anlamıyorum. Gayet iyi görünüyor."

"Onu tanıımıyorsunuz."

Omuz silktim.

Gray hırslı bir şekilde, "Bu konuda beni dinlemeniz gerekiyor. Ondan uzak durun," dedi.

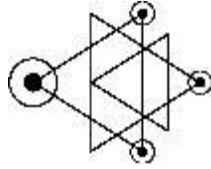
"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedim.

Aydınlatma armatürleri paramparça oldu ve ben de kendimi korumak için kollarımı kaldırarak sıçradım.

“Gray! Dur!”

“Öyleyse şunu yap!”

"İyi!"

Gray'den tekrar kaçınmaya başladığımı söylemek doğru olurdu. Bu aralar kavga etmekten kendimizi alamıyorduk, ama bunu yapmaya devam edecek enerjim yoktu. Laboratuvar çalışmaları birikiyordu ve Matt'le denemeye karar vermiştim. Buluşmalara gittik ve son birkaç haftada birkaç kez onunla kaldım. Eve gelip yatağa girdiğimde onu arıyordum, ama gerçek şu ki... Aramızda bir kıvılcım yoktu.

Murphy's'e gittiğimizde ve Gray barın arkasında oturduğunda sorun daha da kötüleşti. O gecelerde gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum. Kalçalarından aşağı sarkan kot pantolonu ve göğsüne sıkıca oturan

tişörtüyle, rahatlığı sanki özel bir yerde yiyip bitireceğiniz bir şeymiş gibi gösteriyordu.

Tek seferlik bir şey olacaktı ama ondan uzak kalamadım ve başkalarının öğrenme ihtimaliyle birlikte, ilişkiyi bitirmenin daha güvenli olacağını düşündüm.

Eylül ayının bir Cumartesi gecesi, Matt'i Murphy's'ten erkenden alıp eve götürdüm. Gray çalışıyordu ve ev boştu, bu yüzden onu odama aldım. Pencereyi açıp hafif bir esinti içeri girmesine izin verdikten sonra tekrar Matt'e yaklaştım.

Matthew ile seks farklıydı. Benden çok kendine odaklanıyordu. Aklıma gelen ilk sıfat genellikle "bencil" oluyordu. Gray, ben en az bir, çoğu zaman daha fazla orgazm olana kadar kendine orgazm olmasına izin vermezdi. Önceliği bendim. Ama artık durum böyle değildi.

Matt bana da çok dikkatli davrandı. Sanki kırılacakmışım gibi davrandı ve hatta ona neyi sevdiğimi göstermek için ısırmaya ve tırnaklarımı derisine batırmaya çalıştığımda bile, dikkatli olmamı hatırlatarak zaten kırılğan olan ateşi daha da söndürdü.

Matt şimdi üzerimde bana doğru hamle yaparken, yalan söyledim. Zevki taklit ettim çünkü bir ilişkinin harika seks içermesi gerekmiyordu. Bir ilişki fiziksel olmaktan daha fazlasıydı.

"Harikasın bebeğim." Yanıma, yatağa uzandı.

Keşke onun için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

"Bir bardak su alacağım. Sen de bir şey ister misin?" diye sordum.

"İyiyim."

Eğilip onu masumca öptüm, sonra yataktan kalktım. Yerdeki kapüşonlu kazağını alıp başıma geçirdim ve odadan çıktım.

Mutfakta kendime bir bardak soğuk su aldım ve hızla içtim. Arkamı döndüğümde, Gray'i gölgelerin arasında görünce bardak elimden düştü. Onun aurası bardağı yakaladı, kırılmasını ve ortalığı karıştırmasını engelledi.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?! Bu gece çalışacağını sanıyordum." Elimle göğsüme dokundum ve organımın dokunuşumun altında gümbür gümbür attığını hissettim.

"Erken çıktım. Lütfen eve tekrar insan getirmeyi bırakmanızı rica ediyorum."

Alaycı bir şekilde, "Burası benim evim ve Matthew yabancı sayılmaz. O benim erkek arkadaşım," dedim.

Gray bana doğru yaklaştı ve ben de mutfak tezgahına doğru geri çekildim. Laboratuvardaki ilk gecede olduğu gibi, mutfakta beni köşeye

sıkıştırdığı ilk gecedeki kadar öfkeli görünüyordu.

"Onun kokusunu taşıyorsun," dedi, yanına iyice yaklaşarak. "İğrenç."

Utanç ve mahcubiyetten yanaklarım kızardı. "Pekala, çekil, sonra da gölgelerde sinsice dolaşmaya geri dönebilirsin."

Ben hareket etmeye çalışırken, ellerini iki yanına koyarak ve parmak boğumları bembeyaz olana kadar tezgâhı kavrayarak beni adeta kafese kapattı.

"Seni duydum," diye fısıldadı öfkeyle. "Her sahte iniltiyi duydum."

Gözlerinin içine baktım. Kaosun, intikamın ve yıkımın tanrısının karşımda, son derece öfkeli bir şekilde durması, beni kendi içime kapanmaya itmeliydi. Ama ona ve öfkesine o kadar alışmışım ki.

Gray bana doğru eğildi ve ben yutkundum; endişelendiğim için değil, haftalardır bedenine bu kadar yakın olmamıştım ve onun daha yakın olmasını çok özlemiştim.

Düşünceleri hemen anladı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"İhtiyaçlarını karşılamıyor, değil mi Scott?" Gray eğlenmiş bir ifadeyle baktı. Onu ittim ama bir santim bile kıpırdamadı. Aksine, yaklaştı, eğildi ve fısıldadı, "Seni benim gibi çılgık attıramaz."

Dudakları boynuma değdi ve keskin bir nefes aldım.

"Quentin?" Matt mutfığa girmeden önce sesi yankılandı.

Gray sakın bir şekilde benden uzaklaştı.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordu Matt, ikimize de bakarak. "Seni özlemeye başlamıştım."

Gray, ona açıkça, "O bir insan, hayati bir organ değil," dedi. "Ne yazık ki, onun yokluğunda hayatta kaldınız."

"Bu özel bir görüşme."

"Benim evimdesin."

"Burası Scott'ın evi."

"Ben burada yaşıyorum."

"Yine başlıyoruz," diye mırıldandım. "Matt, belki de eve gitmelisin."

Bana baktı. "İyi olacak mısın?"

"Ben her zaman öyleyim."

İçini çekti ve başını salladı. "Kapüşonlu kazağım sende, bebeğim."

Alt kısmından tutup başımdan geçirmeye hazırlanırken Matt ellerimi tuttu ve beni sıkıca kendine çekti.

"Vay canına!" dedi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

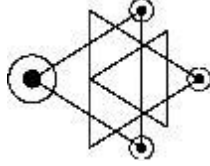
Gray oradayken soyunmak üzere olduğumu fark etmemiştim. Onun beni çıplak görmesine alışkındım zaten.

"Özür dilerim," diye utandım. "Düşünmeden hareket ettim."

"Ah, benim adıma özür dilemeyin. Bence manzaranın tadını çıkarmayı tercih ederim," dedi Gray kibirli bir şekilde.

Matt göğsünü kabartarak beni bıraktı, ama ben onu geri ittim.

"O buna değmez. Hadi, gidelim." Mutfaktan çıkarken Gray'e döndüm. "Benden uzak dur."

Uykuya daldığımda kendimi yine cennette buldum.

"Archer?" diye seslendim.

Önümde belirdi. "Tam burada."

Onu neden sürekli rüyalarımda gördüğümü bilmesem de, kendimi burada bulduğumda beni sakinleştirdi. Belki de havuzla ilgili deneyimim ve onun bir Tanrı olması, beni sulardan ve fısıltılardan korudu.

"Bu akşam yürüyüşe çıkacak mıyız?" diye sordu. Başımı salladım ve patikadan aşağı doğru yürümeye başlamadan önce elimi koluna geçirdim. "Üzgün görünüyorsun."

Yanaklarımın içini ısırdım ve omuz silktim.

Bizi durdurdu ve eliyle çenemi yukarı kaldırdı, böylece ona bakabildim. "Söyle bakalım, neyin yanlış olduğunu."

"Gray." Adını durduramadan ağzımdan döküldü.

"Ne yaptı ki?"

"Tam bir aptal gibi davranıyor."

Archer güldü. "Sana ne demiştim? Ona güvenmemeni."

"O da senin hakkında aynı şeyi söylüyor."

"Bunu yapardı. Beni dinleyin. Onun ve diğer elitlerin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Öyleyse anlat bakalım."

"Sevgilim, sırlarımı saklarım. Kimseyi ifşa etmem. Karşılığında bir şey almadığım sürece."

"Ne istiyorsun?"

"İlginç bir soru," dedi bana merakla bakarak ve ben de bir hata yaptığımı hissettim.

Tanrı ile pazarlık etmek, başımı belaya sokmak gibiydi. Ama aynı zamanda, onların bu kadar gizemli olmalarından da bıkmıştım. Cevaplar istiyordum ve bir şekilde onlara ulaşmam gerekiyordu.

"Ne istediğini söylersen, takas yapmaya hazırım," diye ısrar ettim.

"Tehlikeli oyunlar oynuyorsunuz ama masaya getirdiğiniz teklif çok cazip."

Yutkundum, onu izliyordum. Archer koyu renk saçlarını eliyle düzeltti ve yüzünün yan tarafında küçük bir yara izi olduğunu fark ettim. Hafif ve soluktu, neredeyse fark edilmezdi, ta ki ışık onu mükemmel bir şekilde aydınlatana kadar.

"Bunu nasıl elde ettin?" diye sordum, bir Tanrı'nın böyle bir kusura sahip olabileceğine şaşırmıştım.

Parmaklarım yavaşça uzanıp ona dokundu.

"Gitmeliyim," dedi aniden, yüzünü ulaşılamayacak bir yere çevirerek.

"Gidiyor musun?"

"Merak etme. Yakında görüşürüz." Dudaklarını alnıma değdirdi ve gözden kayboldu.

Elysia yerle bir oldu ve ben rüyadan uyandım.

İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm, ta ki yanağımda başka bir şey hissedene kadar. Gözlerimi açtığımda sarı bir lale gördüm. Yatakta doğrulup oturduğumda, etrafımın lalelerle çevrili olduğunu fark ettim.

"GRİ!" diye bağırdım.

Yatak odasının kapısında sadece bir boxer şortla belirdi ve iki saniyeliğine onu neden çağırdığımı unuttum. Sonra da onun enerjisi odayı doldurdu.

"Burada neden sarı laleler var?" diye sordu. Aurasının karanlığı neredeyse boğucuydu, ama kaybolduğunda çiçekleri de beraberinde götürdü. "Scott?!"

"Bilmiyorum!" diye yalan söyledim.

Gray, Hunter'ı gördüğünü mırıldanarak odadan öfkeyle uzaklaştı ve ben de tekrar uyumaya korktuğum için yatağıma geri çöktüm.

THIRTY FOUR GRAYSON

Sarı laleler benim için tam bir felaket olurdu.

Ortaya çıkan sorunu görüşmek umuduyla Hunter'ı ziyaret etmeye gittim. Bu sefer, statüsü ve unvanı nedeniyle ağabeyime ihtiyacım vardı.

Larkin, "Ve neden seninle çocuk sahibi olmayı reddettiğimi merak ediyorsun," diye bağırdı.

Hunter, "O zaman onları başkasından almış olmamdan şikayet edemezsin," diye karşılık verdi.

"Cennetin cilvesi mi var?" diye araya girdim, kendimi tutamayıp alaycı bir gülümsemeyle.

İkisi de bana döndü ve Larkin'in ölümünden sorumlu olmamasına minnettardım çünkü aksi takdirde defalarca yok olurdum. Ne yazık ki, gümüş renginde kayboldu ve ben de büyük kardeşime döndüm, mücadelemi başka bir güne erteledim.

"Ne istiyorsun, Grayson?" diye sordu Hunter.

"Bir tartışma."

"Hakkında?"

"Okçu."

"Şimdi ne olacak?"

"O," diye başladım. Bunu nasıl ifade etmeliydim? "O sorun çıkarıyor."

"Nasıl yani? Yarın geliyor zaten."

"Scott'un evinde her yerde sarı laleler var."

Hunter kaşını kaldırdı. "Neden onun üzerinde bir iz bıraksın ki? Aralarında bir şey mi oldu?"

Umarım öyle değildir, diye düşündüm, midemin derinliklerinde kıvrılan kıskançlık duygusu.

Archer'ın bir daha var olmaması için elinden gelen her şeyi yapardım, hele ki böyle bir girişimde bulunsa. Ama Quentin'in bana onun yanına yaklaşmasına izin vermediğini düşünürsek, Archer'ın da yaklaşmasına izin vereceğinden şüpheliyim.

"Bildiğim kadarıyla değil," diye soğukkanlılıkla yanıtladım.

"Hmm, o kadar da aptal değil," diye onayladı Hunter. "Bunun ölüm cezasıyla cezalandırılacağını biliyor."

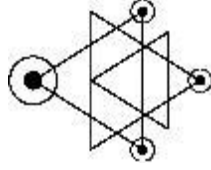
Yakalanacak kadar aptalsan.

"Bu onu sinirlendiriyor," dedim.

"Ne olmuş yani?" diye hırladı. "Bırak sinirlensin Grayson. O da ölümlü. Eminim ki onun sızlanmalarına katlanabilirsin. Benim bundan daha önemli işlerim var."

Özetle durum buydu: Ağabeyim ve hepimizin lideri, sahte nezaket katmanlarının altında sonsuza dek bencil bir herifmiş.

Bana başka seçenek bırakmadı. Archer'la kendim başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Enstitüye girdiğimde kasvetli bir Pazartesiydi. Quentin'le laboratuvarıda bulunmam gerekmiyordu. Bunun yerine Charlotte ile görüşüyordum. Sanki onu yeterince görmüyormuşum gibi. Hareketlerimin çoğunu takip ediyordu ve genel olarak etrafında olmak yorucuydu. Tyler, hayatını onunla birleştirmeyi düşündüğü için bile madalya hak ediyordu.

"Gray, bir sorun mu var?" diye sordu.

Charlotte, diğerlerine kıyasla kötü bir insan değildi. Haftada bir tapınağa gider ve dua ederdi. Bu dualar hiçbir zaman bana yöneltilmemişti, kardeşlerime ve Sloan'a yönelikti. Koruma, sevgi, çocuklar; Charlotte'un hayatının bunlarla dolu olmasını dilediği her şey.

"Hayır. Neden soruyorsun?" diye sertçe cevap verdim.

"Son birkaç haftadır oldukça dengesiz görünüyorsun."

"Dengesiz" demek doğru olurdu. Sürekli öfkeliydim ya da acı çekiyordum ve nedenini çözemiyordum.

İnsanlar bana dua ettiğinde, her zamankinden biraz daha fazla azimle dua ediyordum ve Hunter'ın beni bu konuda eleştirmesini bekliyordum,

ancak şu anda evlilik sorunlarının ön plana çıktığı ve bu durumun benim hatalarımdan sıyrılmama olanak sağladığı anlaşılyordu.

Omuz silkerek karşılık verdim.

“Biliyorsun,” diye iç çekti Charlotte. “Bir şeye ihtiyacın olursa benimle konuşabilirsin.”

Birkaç saniye ona baktım ve ona arkadaşıyla defalarca birlikte olduğumu ve aslında onun bir yarı tanrıça olduğunu, bunların herhangi birinin ortaya çıkması durumunda ikimizin de öleceğini söylesem ne diyeceğini veya ne tavsiye vereceğini merak ettim.

"Eğer fark etmezse, ben katılmam."

"Quentin'in sana nasıl katlandığını anlamıyorum bazen."

Sinirle homurdandım.

"Ve Tyler. Sen imkansız olabilirsin, Grayson."

Quentin'le konuşmayı çok daha fazla tercih ederdim. İşin garip yanı buydu. Sadece fiziksel olarak ona özlem duymuyordum. Gününün nasıl geçtiğini öğrenmeyi özlüyordum. Onunla yatakta uzanıp, sonunda uykuya dalana kadar başarısız bir deneyden yakınmasını dinlemek istiyordum. Aramızda giderek büyüyen bir uçurum vardı ve bu çok fazla geliyordu.

Ve bu kısmen benim hatamdı. Ondan uzak durmak tek mantıklı seçenek gibi görünmüştü, ama onsuz kendimi boş hissediyordum. Hiç kimse bana onun gibi meydan okumadı. Hiç kimse Quentin gibi şakalarıyla beni eğlendirmede.

Charlotte'ın ofisinden ayrıldığımda enstitü sessizdi. Saat beşi biraz geçmişti ve Quen'i tanıyor olsaydım -ki tanıdığımı söylemek isterdim- geri kalanını bitirmemiş olurdu. Hâlâ laboratuvarıda olurdu.

Quentin bana ondan uzak durmamı söylemişti ama yapamadım. Yüzyıllardır kimse bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi başaramamıştı. Onun yanında olma isteği çok güçlüydü, bu yüzden onun yanında olmaya ve kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum.

Bu akşam ikimiz için de yemek hazırlayacağım ve o da bana işinden ve istediği başka şeylerden bahsedecek, böylece onunla vakit geçirebileceğim.

Neden bu geceye kadar bekleyeceğim? Onu laboratuvarıda bulup işini bitirmesini bekleyebilirim.

Odaya girdiğimde sıralar boştu, ama bir şeyler ters gidiyordu. Adımlarımı hızlandırarak koridorda yürümeye başladım.

“Scott,” diye seslendim. “İstediğim... ARCHER!”

Scott'ın önünde duruyordu ve ben onu durduramadan, çıplak parmakları onun yanağının derisine değdi.

Auramı serbest bırakmadan önce hiç düşünmedim, onu itip uzaklaştırdım ve onu korumak için önüne bir aura duvarı ördüm.

"Onu rahat bırak," diye homurdandım, yanına doğru ilerleyerek.

"Onunla ilgili bu kadar ilginç olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum, ama şimdi anlamaya başlıyorum. Bir türlü çözemiyordum."

Hafifçe tereddüt ettim. "Okunamadı mı?"

"Tek bir şey bile yok. Yani, onun bir melek olduğunu biliyorum ama bana hiç sırrı olmadığını mı söylüyorsunuz? Bu hiç mantıklı değil."

Başımı salladım. "Tanrılarla çok zaman geçirdi. Cennete kadar gitti. Vücudunun bu değişikliklerle nasıl başa çıktığını kim bilebilir ki?"

"Yapmalıyız! Belki Gareth ve Hunter ile bu küçük projeyi genişletmek hakkında konuşurum." Quentin'e döndü. "Kontrol örneklerine ihtiyacın var, değil mi? Belki kendini de karışıma ekleyebilirsin çünkü burada bir şeyler doğru değil."

Archer aurasını bıraktı ve laboratuvarından öfkeyle çıktı. Kapıda dönerek, "İletişimde kalacağım, Scott," dedi.

O gittikten sonra, auramı da bıraktım. "Gitmem gerekiyor."

"Gray." Quentin, yüzü bembeyaz olmuş bir şekilde kolumu tuttu. "Neden beni anlayamadı?"

"Bilmiyorum Scott. Erik'i görmem gerek."

"Neden? Sorun ne?"

"Hiçbir şey yok!" diye tersledim. "Hiçbir sorun yok. Dediğim gibi, muhtemelen hepimizin aşırı maruz kalmasından kaynaklanıyor."

Ona daha fazla bir şey söylemedim ve simsiyah giyinip doğruca kardeşimin yanına gittim.

Ev sahibinin evine vardığımda, "Erik!" diye seslendim.

"Gray mi?" diye sordu Sloan, Cato'yu kollarında sallarken. Elva oradaydı ve ani ortaya çıkışım karşısında telaşlanmış görünüyordu.

"Nerede o?" diye sordum.

"Şimdi onu getireceğim. Her şey yolunda mı?"

Yapabileceğim tek şey başımı sallamaktı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde Sloan ortadan kayboldu ve Erik'le birlikte yeniden ortaya çıktı.

"Sorun ne?" diye sordu Erik.

"Archer onun etrafında dolanıyor," dedim ona. "Neden hepimizin onunla bu kadar ilgilendiğini öğrenmek istiyor."

"Özür dilerim. Tekrar edebilir misiniz?" diye sordu Erik.

“Archer, onu koruduğumuzu düşünüyor. Onunla ilgili açıklamadığımız özel bir şey olması gerektiğini düşünüyor. Bugün onu anlayamadı ve kemiğe yapışmış bir köpek gibi davranacak.”

Elva sessizce, "Birbirimizi anlamak için neden izin almamız gerekiyor?" diye sordu.

"Çünkü biz ilahi varlıkları," diye yanıtladı Sloan.

"Onun güçleri," diye mırıldandı Erik.

"Hayır! Hayır! Onun güçleri yok. Bu durmalı!" diye tısladım, saçlarımı çekiştirerek.

"O bir yarı tanrıça. Benim kanımdan. Elbette güçleri var," dedi Elva bana ciddi bir şekilde.

Stres giderek artıyordu ve göğsümde görmezden gelmeye çalıştığım keskin bir ağrı vardı.

"Belki de artık uykuda değillerdir," diye düşündü Sloan.

Elva, "Elysia'ya geldi. Orası onun evi. Bir şeyler değiştirmiş olabilir. Onun onu okuyacağından endişelenmemize gerek kalmayabilir," diye ekledi.

"Havuza giremedi," diye itiraz ettim.

"Evet, başardı. Ama fazla ilerleyemedi."

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Sesimdeki çaresizliği gizleyemedim.

Erik kısaca, "Ondan uzak dur," diye yanıtladı.

"Buradaki sorun ben değilim, Archer."

Elva, "Üzerine bir koruma görevlisi koyun," diye önerdi.

"Bu işe yaramaz. Archer, Gray'in onunla ne kadar yakın ilişkisi olduğunu görünce ona ilgi duymaya başladı. İlişkinin boyutunu tam olarak bilmiyor ama Gray'in ilgisi onun da ilgisini çekti," dedi Sloan.

İçimden bir ah çektim, göğsümdeki acı giderek şiddetleniyor, sanki beni ikiye bölecekmiş gibi hissediyordum.

Erik fısıldayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Keşke buraya hiç gelmeseydik."

Porselen gibi yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Ve belki de bu durumdan bir çıkış yolu bulamayacağımızı düşünmeye başlamıştım.

THIRTY FIVE QUENTIN

Murphy's'te barda, Charlotte'un yanında oturuyordum; o da düğün detaylarının yer aldığı büyük bir dosyayı karıştırıyordu. Bu kadın, en hafif tabirle, son derece verimliydi ve her şeyi organize etme biçiminden çok etkilendim.

Charlie kendi kendine, "Elbiseyi halletmem gerek," diye mırıldandı.

"Biraz erken değil mi?"

Evlenmemize bir yıldan az bir süre kala, ne kadar çok şeyi ayarlamış olduğuna hayran kaldım. Sanırım evlenmeyi gerçekten niyet edince böyle oluyor.

"Pek sayılmaz," dedi Charlie. "Benimle geleceksin, değil mi?"

"Elbette."

Aklımda, gelinlik ararken yaşadığım o belirsiz anı canlanmaya çalışıyordu. Nedime ekibi yoktu, sadece ben parmaklarımı beyaz gelinliklerin askılarında gezdiriyor, büyük günümde nasıl görünmek istediğime karar vermeye çalışıyordum. Dantel, saten ve organza... Beyazlar çok göz kamaştırıcıydı ve seçenekler çok fazlaydı. Tek bir şey bile denemeden oradan ayrılmıştım.

"Sen bir yıldızsın." Charlie eğilip yanağımdan öptü, hiç şüphesiz dudak izi bıraktı.

"Hazır mısın, tatlım?" diye sordu Tyler ona.

"Yakından çalışmıyor musunuz?" diye sordum karşılık olarak.

"Hayır," diye yanıtladı Charlie. "Bana bir randevu gecesi sözü verdi ve Gray de dükkkanı kapatacağını söyledi, bu çok nazık bir davranış."

Bara doğru baktığımda Gray'in servis yaptığını gördüm. İlk geldiği zamana kıyasla ölümlülerin yanında daha rahattı. Tanrısal bir varlık olmasaydı, bunu meslek olarak yaptığını neredeyse hayal edebiliyordum. Şimdi ona bakınca, parlak mavi gözleri ve daha da parlak gülümsemesiyle

seksi barmen yüzünden bu bara sık sık gelmenin ne kadar kolay olduğunu anlamak mümkün.

Aramızdaki durumun bu şekilde kötüleşmesi beni derinden yaraladı. Çoğu gece, yanımda onun bedenini özleyerek uyumakta zorlanıyordum. Birbirimizden kaçındığımız için ev sessizdi. Birkaç kez onu bulup, yüzeyin altında kaynayan o büyük tartışmayı yapmak istedim. Ama daha da önemlisi, ona onu özlediğimi söylemek istedim.

"Beni duydun mu?" diye sordu Charlie, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Ha?"

"Dedim ki, Gray'de garip bir şey fark ettin mi? Yine biraz daha içine kapanık gibi görünüyor, ama ne olduğunu anlayamıyorum ve o da bana hiçbir şey söylemiyor."

"Sanmıyorum," diye yalan söyledim, suçluluk duygusunu görmezden gelerek. "Yani, Gray'den bahsediyorum. O her zaman içine kapanıktır."

"Hayır. Hayır, değil. Son bir aydır konuşmaktan mutlu görünüyordu. Hediye töreninden döndü ve son birkaç haftadaki halinden tamamen farklı bir insan gibiydi." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanki bir şey onu üzmüş gibi hissediyorum."

Kalbim sıkıştı, bunun aramızdaki ilişkiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. O da aynı şeyi hissediyor muydu? Ayrı kaldığımız her anı yutan o boşluğu. Bu, kendime fazla pay biçmek olurdu.

"Neyse, bir şey öğrenirsen bana haber ver. Görüşürüz Scotty!" dedi Charlie. Sandalyeden indi ve dosya kolunun altında sıkıca tuttuğu bir şekilde Tyler ile birlikte çıktı.

İçimden bir ah çektim ve Gray'e bakmak için arkamı döndüm, ama Archer görüşümü engelledi.

"Barda tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Charlie ile birlikteydim."

Gray ve Archer arasında kime inanacağımı bilemedim. Her şeyi daha iyi anlamak için tarafsız biriyle konuşabilmeyi çok isterdim. Kime güveneceğimi bilmemek beni rahatsız ediyordu. Kendi başıma yaşadığım, konuşamayan hücrelerle çalıştığım ve Tanrıları tanımayı reddettiğim zamanlar hayat çok daha basitti.

Archer, "Laboratuvarınızdaki patlama için özür dilerim," diyerek usulca özür diledi.

Özür dilemesine şaşırdım. "Bunu alışkanlık haline getiremez misiniz? Aslında, tek seferlik bir şey olarak kalmasını tercih ederim."

"Anlaşıldı."

Şarap kadehinin kenarına parmaklarımı gezdirdim.

"İzin verirsiniz sizi daha yakından tanımak isterim," dedi Archer bana bakarak.

Başka biri için zararsız bir istek gibi görünebilirdi, ama Archer bir tanıydı. Rüyalarımı ve alanımı işgal etmişti ve bu ilgi boğucuydu. Herkes onun bir şeyin peşinde olduğunu görebiliyordu, ben de öyleydim.

"Karşılığında bir şey istiyorum," dedim ona dik dik bakarak. "Sorularıma cevap istiyorum."

"Elbette. Ne öğrenmek istersiniz?"

"Seninle Gray arasında ne oluyor? Sanki aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyorsunuz."

Yüz hatları karardı ve beden dilinin değiştiğini izledim. Archer genellikle kendine güvenen ve açık sözlü biriydi, ama kendini kapatmıştı.

"Benden bir şey aldı," dedi karanlık bir ses tonuyla. "Sanırım Grayson sana söylemeli, yoksa önyargılı olmakla ve gerçekleri çarpıtmakla suçlanırım."

Kaşlarımı çattım ve Archer elini kaldırıp parmaklarını alnımdaki kırışıklıkları düzeltmek için gezdirdi. Tıpkı laboratuvarında olduğu gibi, bir duygu seli yaşandı ama hiçbir şey olmadı. Diğer tüm tanrıların aksine, Archer'ın hiçbir şeyi yüzeye çıkaramadığı hissi uyandı.

"Hâlâ bir şey yok," diye fısıldadı. "Gitmem gerek," dedi elini indirerek. "Belki yakında tekrar görüşebiliriz."

"Belki."

"Beni düşünmeniz yeterli, anında yanınızda olurum."

Archer ayrıldı ve gece ilerledi. Gray, barın benim bulunduğum tarafına gelmedi, olabildiğince uzak durdu.

Onun çalışmasını izledim ve göğüs dekoltesi oldukça belirgin olan ufak tefek bir kadına dikkat ettim. Sonunda son sipariş için zili çaldı ve pub boşaldı, ancak kadın onu bara doğru çekti ve ben onların öpüştüğüne şahit oldum.

İçimde derin bir huzursuzluk hissettim ve midem bulandı. Göğsümde keskin bir ağrı vardı, nefes almakta zorlandım. Gözümün önünde ne yaşanmış olursa olsun, artık ön sırada oturmak istemiyordum.

Uzaklaşmam gerekiyordu.

THIRTY SIX GRAYSON

Onu bütün gece hissettim ve olabildiğince uzak durmayı seçtim. Göğsümdeki acı her neyse, Quentin yakındayken daha da şiddetleniyordu. Bu kadın beni bir şekilde öldürmeye mahkumdu.

Archer ortaya çıktığında ondan uzak durmak daha da zorlaştı. Ama bu benim sorunum değildi. Archer onu okuyamazdı. Endişelenmeye gerek yoktu. Archer okuyabilse ve gerçeği öğrense bile ne fark ederdi ki? Ona hiçbir borcum yoktu.

Barda sık sık görülen ve dikkatimi çeken, cömert hatlarını sergileyen bir kadın vardı; bu yüzden dikkatimi dağıtmak için tüm cazibemi kullandım. Gecenin sonunda beni öpmek için bara doğru çekti. Kendinden emin bir hareketti ama hesaplıydı. Yapmacıktı. Daha önce de erkeklere karşı kullandığı bir hareketti. İçgüdülerine göre hareket eden Quentin'e benzemiyordu.

Öpüşme ıslaktı ve bayat sigara dumanı tadı vardı, sonra duydum. Küçük bir nefes kesilmesi. Geri çekildiğimde, Quentin'in öfke izleriyle pubdan dışarı doğru itiştiğini gördüm.

"Bu gece olmaz," dedim. "Bence eve gitmen en iyisi."

Reddetmemden memnun kalmadı ama artık ona odaklanmıyordum. Odak noktam Quentin ve onun tepkisiydi.

Pub boşaldı ve ben de kapıyı kilitleyip eve gittim. Quen hâlâ gelmemişti, bu yüzden kapının önünde onu bekledim.

"Neredeydin?" diye sordum, sonunda sokağın başına geçtiğinde.

"Eve yürüyerek gidiyorum. Manzaralı yoldan gittim."

Scott'ın en iyi yaptığı şey kontrollü saldırganlıktı. Eğer bir şey onu sinirlendirirse, onunla yüzleşmeden önce özel olarak hallederdi. Zaman zaman nasıl kontrolünü kaybettiğini görmüş olsam da, bu kısıtlamaya hayran kalmıştım.

Kapıya doğru geldi ve çantasından anahtarlarını çıkarmak için durdu.

"Neden bu kadar aceleyle gittin?" diye sordum.

İçini çekti ve anahtarlar elinden düşerek yere çarparak ses çıkardı. Quen onları almak için eğildi, ama benim auram daha o fırsat bulamadan anahtarları kaptı.

"Gray," dedi doğrulup. "Bu akşam oyun oynayacak havamda değilim."

"Şaka yapmıyorum Scott. Bir cevap istiyorum."

"Kendimi iyi hissetmiyordum."

Anahtarlar işaret parmağımdan sarkıyordu ve o uzandı. Hızla geri çektim ve o sendeledi.

"Şaka yapmayacağını söylemiştin," diye mırıldandı Quen.

"Sanırım bana yalan söylüyorsun."

"Anahtarlarımı ver."

"Bana doğruyu söyle."

"Ne söylememi istiyorsun, Gray?"

İşte oradaydı. Beslendiğim öfke patlaması işte oradaydı.

"Barda seni başka biriyle samimi bir şekilde görmekten nefret ettiğimi söylememi mi istiyorsun?" diye sordu.

Sırıttım. Kıskanıyordu. Tıpkı Elva'yı kıskandığı gibi. Tıpkı benim Holden ve Archer'ı kıskandığım gibi.

Anahtarı kilide sokup kapıyı açtım ve eve girdik. İkimiz de içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledim ve Quen topuklu ayakkabılarını çıkarıp rahatça oturdu.

"Yatağa gidiyorum," diye duyurdu.

Merdivenlerden ikişer ikişer çıkmaya başladı ve ben de onu takip ettim. Yatak odasının kapısı gürültüyle kapandı ve ben de hırlayarak auramın beni diğer tarafa taşımasına izin verdim.

Quentin bana, "Gizliliğe önem ver, Grayson," dedi ama sınır koymamam karşısında şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Beni öptü, biliyorsun," diye soğukkanlılıkla açıkladım.

"Bunu siz teşvik ettiniz!"

Şu anda ilgilenmesi gereken bir erkek arkadaşı varken nasıl olur da orada durup bu konuşmayı yapabiliyordu?

Bir avcının avına yaklaşması gibi ona doğru ilerledim, ta ki odasının duvarına çarpana kadar.

"Benden ne istiyorsun, Quentin?" Kollarım onu sıkıca kavradı ve ona dik dik baktım.

Cevabı beni şaşırttı. "Bir dostluk."

Bana o kadar ciddi bir şekilde bakıyordu ki neredeyse gülecektim.

"Üzgünüm?"

Quentin gözlerini benden kaçırdı. "Bir ilişkim var," dedi, "ama seni özlüyorum."

Sözler o kadar kısık sesle söylenmişti ki, kulaklarıma son derece net bir şekilde ulaştılar.

Yüzünden her şey okunuyordu. Bu sadece geçici bir şeydi. Quentin Scott, bağıllık ve ilişki isteyen bir kadındı. Bunu benden alamayacağını biliyorduk, bu yüzden bir seçim yapmıştı.

Ama o yine de benim burada olmamı istiyordu.

"Benimle konuşmayı kesen sensin," diye belirttim.

Tekrar bana baktı. "Biliyorum. Özür dilerim."

Bu kadınla ne yapmam gerekiyordu ki?

Onu özledim. Şimdi birbirimizden kaçınmamız yersizdi, ama onun yanında kendime güvenebileceğimden emin değildim. Takıntı değişmiş ve kontrolden çıkmıştı, artık onu kontrol edemiyordum.

Birkaç dakika orada durduk ve ona istediğini verip veremeyeceğimden emin olamayarak kendi kendimle mücadele ettim, ama tekrar onun yanında olmak, onunla konuşmak göğsümdeki tüm acıyı dindirdi.

"Pekala. Arkadaş olduk," dedim ona, biraz yer açmak için duvardan uzaklaşarak. "Seni uyumaya bırakıyorum."

Odayı terk edip kendi odama geçtim.

Arkadaşlar.

Arkadaş olmak istiyordu.

Eğer arkadaş olmak istiyorsa, bana kendini atan rastgele bir kadını neden bu kadar kıskanıyor?

Hayır. Arkadaşlıktan daha fazlasını istiyordu ama kendine izin vermiyordu. Quentin çok gerçekçiydi. O ise projenin ötesini düşünüyordu.

Başımı salladım, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yatağa girdim. Ellerimi başımın arkasına koyup tavana baktım.

Barda o kadını istediğimden bile emin değildim. Kendini bana atmıştı ve yine de onu Quentin'le kıyaslamaktan kendimi alamıyordum. Farkında olmadan hayatımı ele geçirmesi çok sinir bozucuydu.

Bu proje ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olurdu. Belki o zaman her şeyi normale döndürebilirdik. Dünyada olmak her şeyi altüst ediyordu. Elysia'daki evimde, Quen'den ve onun üzerimdeki etkisinden kurtulmuş olacaktım.

Ama kendimi kandırdığımın farkındaydım.

Kapı çalınca başımı çevirdim. Quen pijamalarıyla karşımda duruyordu ve bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır. Ben... Bunun bir önemi yok."

O arkasını döndü, ama ben bir aura dalının ona doğru uzanmasına ve beline dolanmasına izin verdim.

"Bu nedir?" diye tekrar sordum.

Quen derin bir iç çekti. "Ben sadece... Sizinle kalabilir miyim?"

Bu kadın beni öldürecek. Bir an çenemi sıktım, sonra da auramın onu yatağa doğru sürüklemesine izin verdim.

"Elbette," dedim gergin bir şekilde.

Holden 9 numara ayakkabılarıyla suya girmeden önce, geceleri birlikte vakit geçirirdik. O yatakta sunumlar ve elektronik tablolar üzerinde çalışırken, ben de elimde bir kitapla onu sessizce izlerdim.

Sabahları, kafein alıp hırsıyla canlanmadan önce onu yanımda görmek benim için adeta bir uyuşturucu gibiydi. Onu herkesten önce görüyordum. Onu en savunmasız olduğu anda görüyordum.

"Sol tarafı daha çok beğendim," diye belirtti.

"Yapacak bir şey yok. Ya girersin ya da çıkarsın."

Gözlerini devirdi, sonra yatağa girip yanıma yerleşti. Ben de ona doğru döndüm.

"Arkadaşlar böyle mi yapar?" diye sordum kendimi, engel olamadım.

Quen omuz silkerek karşılık verdi: "Arkadaşlarımın evinde pijamalı kalmaya gittiğimde eskiden onlarla aynı yatağı paylaşırdım."

Hazırlıklı gelmişti ve bir gerekçesi vardı.

"Tırnaklarımı boyamak ve saçımı örmek de ister misiniz?" diye sordum ona.

Elini kaldırdı ve saçlarımın arasından geçirdi. Bu harekette, aramızdaki özel alanda kendini gösteren bir şefkat vardı. Onu öpmek çok kolay olurdu, ama bu düşünceleri bastırdım. Benimle yatakta yatmayı haklı çıkarmak için çok çaba sarf etmişti ve onu korkutup kaçırarak hiçbir şey yapmaya niyetim yoktu.

"Arkadaşlar da konuşur," diye devam etti.

"Görüşmelerimiz sürüyor."

"Yani dürüst olmak gerekirse."

"Sence hangi konuda dürüst değilim?"

"Okçu."

Gerildim ve "Onunla barda konuştuğunuzu gördüm," dedim.

"Beni sürekli buluyor. Ondan bir şey aldığınızı ve daha fazlasını öğrenmek istiyorsam size sormam gerektiğini söyledi."

Archer her yere küçük şüphe tohumları ekerdi. Sırların tanrısı. Havuz ona ortalığı karıştırma gücü bahşetmiş olmalıydı çünkü bu sanata yatkınlığı vardı.

Ona söyleyemezdim. Durumunu öğrenmeden önce de söylemek istemezdim, ama şimdi ne olduğunu bildiğime göre, geçmişimin o kısmından asla bahsedemezdim. Eğer onun beni eskisi gibi düşünmeye devam etmesini istiyorsam, bunu yapamazdım.

"Açıkçası birbirinizden hoşlanmıyorsunuz," diye ısrar etti.

"Ben senden yaşça büyüküm Scott. Hayatım boyunca birçok şey yaptım. O, bu kararların bazılarını gereğinden fazla kişisel algıladı."

"Örneğin?"

"Bu ilahi bir mesele, Scott. Ve geçmişte kaldı. Bunu tekrar gündeme getirmek istemiyorum."

Alt dudağını ısırıldı.

"Ortalığı karıştırmaya çalışıyor," dedim ona kararlı bir şekilde. "İzin verme. Seçkinler arasına giremediği için içerliyor."

Quen bunu sessizce düşündü ve ben de aklını bu düşüncelerden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordum ona.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Milyonlarca."

"Hadi bakalım."

"Senin çiçeğin ne?"

"Milyonlarca soru varken sen mi böyle bir şey başlatıyorsun?"

"Şu an beynim biraz yorgun. Uzun bir hafta oldu."

Elimi kaldırdım, yumruğumu sıkıca kapatıp tekrar açtım. Avucumda tek bir Odessa zambak çiçeği vardı. İnce ve siyah olan bu çiçek, tenimde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı. "Sanırım bunları daha önce hiç görmemiştim."

Archer sarı laleleriyle defolup gidebilirdi. Quentin benim rengime çekilmişti, tıpkı onun bana çekildiği gibi. Çiçeğin kaybolmasına izin verdim ve kolumu beline doladım.

"Gri," dedi.

"Rahatlamaya başladım. Size bir soru sormama izin verir misiniz?"

"Elbette."

Ona ne sormak istediğimi biliyordum ama cevap verip vermeyeceğinden emin değildim. Son derece içine kapanık olan Quen, sırlarını kimseye anlatmazdı.

“Şu yüzük,” diye başladım ve dokunuşum altında gerildi, rahatsız edici konuya değindiğimde vücudu kaskatı kesildi. “Hikaye nedir?”

Birkaç saniye sessizlik oldu ama o kaçmadı.

"Ne oldu?" diye merakla sordum.

Erik'in ona dokunup barda onunla konuştuğu andan beri merak içindeydim. Yüzüğü bulduğumdan beri merakım daha da arttı. Kolayca öğrenebilirdim ama onun bana anlatmasını istedim.

Belki Erik haklıydı ve ben insanların mutsuzluğundan zevk alıyordum, ya da belki de bana içini dökmeye karar vermesi bir zafer gibi hissettirdi.

"Gitti," dedi aniden. Quentin tamamen gerçeklere önem verirdi.

"Ve?"

"Ne, Gray?" diye tersledi. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Bu seni neden bu kadar kızdırıyor?"

“Bunu öğrenemez misin?”

"Bunu hiç beğenmezsin."

Bana baktı ve sonra gözlerini kapattı. "Üniversite öğrencisiyken Ethan adında birine aşık oldum."

"Kaç yaşındaydın?"

"On dokuz."

"Aşık değildin."

"Defol git."

Kolumun altında kıpırdandı, sanki gitmek istiyormuş gibi, bu yüzden onu vücuduma daha da yaklaştırdım. Quentin hiçbir yere gitmiyordu. Haftalardır hissettiğim en huzurlu an buydu. Burası onun ait olduğu yeri.

"Üzgünüm," dedim. "Kararlarımı sona saklıyorum."

Derin bir iç çekerek sözlerine devam etti: "Bana göz kulak oldu. Annemle babam bir yıl önce vefat etmişti ve Cass New York'taydı. Ethan benim iyi olduğumdan emin oldu. Aklımı başımda tutmamı sağladı."

Göğsüme baktı, parmaklarıyla dikkatlice desenler çizerek anıları hatırladı. Kızgın, koruyucu ya da iş bitirici değildi. Bu, Quen'in savunmasız olduğu zamandı.

"Mezun olduğumuzda o sanayi sektörüne girdi, ben de doktora yapmaya başladım. Her şey yolundaydı. İşler iyi gidiyordu. Hatta çok iyiydi. Bana evlenme teklif etti."

“Yüzük —”

“Evet. Bana verdiği yüzük buydu.” Acı bir gülümsemeyle yavaşça yukarı baktı. “Haklıydın. Pek benim zevkime uygun değil.”

"Ne oldu?"

Quen omuz silkti. "Bazı şeylerden rahatsız oluyordu. Tarihi mezuniyetimden sonrasına ayarladık, sonra meslektaşları 'Bay ve Doktor' diye şaka yapmaya başladılar. Unvanım için çok çalıştım, yani gerektiğinde kullanırdım."

"Öyle olmalı."

Bana kaşını kaldırdı. Ama ben gururlu bir insandım, bu yüzden onu anladım.

“Her şeye karşı giderek daha düşmanca davranmaya başladı. İstifa edip onun yanında çalışmamı önerdi. Kendisi zaten kademelerde yükseliyordu, ama ben büyük ilaç şirketlerinde çalışmakla ilgilenmiyorum.”

"Bitirmeden gitmeni mi istedi?"

“Hım. Ve sonra—”

Quentin yüzünü yastığa gömdü ve ağlıyor mu diye düşündüm. Sonra tekrar yüzünü kaldırdı ve tamamen sakin olduğunu gördüm.

“Sonra,” diye devam etti, “bir sabah bana artık beni sevmediğini, işimi ondan daha çok sevdiğimi söyledi. Bu yüzden Ethan eşyalarını topladı ve beni terk etti. Düğünü iptal etmek ve herkese söylemek zorunda kaldım. Onu her yerden engelledim, kafamı işime gömdüm ve şimdi buradayım.”

Quen çok iyi bir ivme yakalamıştı ve belki de içindekileri dışa vurması gerektiğini düşündüm. Hayatında olup bitenlerin gerçekliğini kaç kişi biliyordu?

“Hayatımın beş yılını birine verdim ve bunun sadece başlangıç olduğunu düşündüm, oysa o dönüp bana artık beni sevmediğini söyledi. İnsanlar beni kolayca terk ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama benim için kalmaya değmezmişim gibi geliyor. Kendime güvenebileceğim tek kişinin ben olduğumu acı bir şekilde öğrendim.”

Gözlerimin içine baktı, sanki bana meydan okumamı söylüyordu ve sonra onu kolayca alt edebileceğimi bildiğimi sandı. Bilmiyordum. Güçlerimi kontrol altında tuttum ve başımı salladım.

"Haklısın," dedim. "Scott, Scott'a aittir, başka kimseye değil."

Sessiz kaldı ve sonra, "Alay etmek yok mu? Bana ne kadar acınası bir ölümlü olduğumu söylemek yok mu?" dedi.

"HAYIR."

"Şaşırdım."

Omuz silktim, bilgileri kafamda evirip çevirdim.

Davranış biçiminin nedenini anlamak kolaydı. Çok çalışıyordu ve zamanını seçilmiş insanlara ayırıyordu. Bu, o zavallı adamın yarattığı zincirleme bir etkiydi.

Onu kim böyle terk edebilirdi? Quentin zor bir insandı, bunda şüphe yoktu, ama o kadar acımasızca terk edilmeyi hak etmiyordu.

Öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Neden daha önce beni bulmamıştı? Eğer bana dua etseydi, intikam almasına yardım ederdim. Ama etmemişti. Quen, her şeyle başa çıktığı gibi bununla da başa çıkmıştı. Yalnız başına ve kendi zamanında.

"Bence aşık değildin," dedim ona dürüstçe.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Ruhsal bağınız yoktu."

"Ruh eşi gibi mi? Ruh bağı?"

Mırıldandım. "Ölümlüler buna böyle mi diyor? Hepiniz kararsız varlıklarsınız. Evlendiğiniz herkes ruh eşi sayılır. Erik bu konuda benden daha çok şey biliyor, ama eğer bir kişiyle ruh bağı kurmuşsanız, bu o kişinin sizin için yaratıldığı anlamına gelir. Erik ve Sloan ruh bağı kurmuş kişiler."

"Ruh eşlerine veya ruh bağlamaya inanmıyorum."

"Pek çok şeye inanmıyorsun, değil mi Scott?"

Gülümsedi ve bana sokuldu. "Ben gerçekçi biriyim, Gray. Aşk bir dizi kimyasal reaksiyondur. İnsanların sandığı gibi büyük, kapsamlı bir jest değildir. Ruh eşi ya da ilk görüşte aşk diye bir şey yok. İki insanın birlikte yaşamaya karar verip vermeyeceğini anlaması ve bunun tamamen çöküp onları yok etmeyeceğini ummasıyla ilgili bir şey."

"Gerçekten buna mı inanıyorsun?" diye sordum, onun soğuk ve hesaplı özetinden şok olmuştum.

"Benim bildiğim şey bu."

THIRTY SEVEN GRAYSON

Bütün tanrılar haftalık bilgilendirme toplantısı için Gareth'in evinde toplanmıştı ve küçük bir grup küçük tanrı da saflarımıza katıldı.

"Quentin nasıl?" diye sordu Archer, bize doğru süzülerek.

Gözüm seğirdi. "Ortalığı karıştırmaya çalışma, Archer."

"Yani sana bunu mu sordu?" diye güldü. "Senin nasıl biri olduğunu anlayacak Grayson. O parıltını kaybedeceksin."

Erik omzuma elini koydu ve kavga başlamadan önce beni uzaklaştırdı.

Hunter, Sloan ve Erik'in çocukları olduğunda her zaman olduğu gibi son zamanlarda daha da sinirli hale gelmişti. Bir varis istiyordu ve Larkin bunu kesinlikle reddetmişti. İlişkileri karmaşıktı ve Hunter bunu hepimize yansıtma eğilimindeydi. Ona hiçbir sebep yokken bizi azarlaması için daha fazla malzeme vermeye ihtiyacımız yoktu.

Oturduğumuzda ve Hunter konuşmaya başladığında Erik, "Daha iyi bir ruh halindesin gibi görünüyor," diye yorum yaptı.

Omuz silktim.

"Neler oluyor?" diye sordu Erik şüpheyle. "Onunla birlikte olmadın. Olmadığını anlayabiliyorum."

"Hiç bir şey."

"Siz ikiniz hiç bunları dinliyor musunuz?" diye sordu Sloan.

"Bize daha sonra bilgi verebilecekken neden zahmete giriyorsunuz?" diye yanıtladım.

Erik, "Gray," dedi. "Seninle Scott arasında neler oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir şey. Biz arkadaşız."

Sarı kaşları saç çizgisine karışmıştı. Muhtemelen Ignacio ve Elva dışında başka biriyle arkadaşlık kurabildiğime şaşırmıştı.

Erik inanmaz bir şekilde, "Sen mutlu musun?" diye sordu.

Şimdilik.

Her zaman şartlar vardı. Bunu sürdüremeyebilirdim, ama şimdilik halimden memnundum.

Bunun beni neden mutlu ettiğini bilmiyordum ama ediyordu. Quen'le konuşmak, günlük hayatıyla ilgili şeyler öğrenmek ve onu benimle bir şeyler paylaşmaya ikna etmek hoşuma gidiyordu. Daha fazlasını istediğim zamanlar olduğunu inkar edemezdim, ama ona duyduğum iştahı kontrol etmeyi öğreniyordum.

Hunter toparlandı ve ben gözlerimi devirdim. Genel olarak da bir pislikti, ama Larkin onunla kavga ettiğinde daha da kötü oluyordu. Elva ve Sloan ortadan kaybolurken, o da doğruca Erik ve bana doğru geldi.

Korkaklar.

Hunter, "Yakında birlikte bir aile yemeği yemeyi düşünüyordum. Şu sıralar birbirimizi daha az görüyoruz gibi geliyor," dedi.

"Sorun ne, Hunter?" diye sordum. "Larkin'i kendi başına kontrol edemiyor musun?"

Bir anda mavi bir ışık parladı ve ben güldüm. Sinir bozucu tipler skalasında Hunter, benden çok Erik'e yakındı. Onun bu kadar kolay kontrolünü kaybettiğini görünce, hassas bir noktasına dokunduğumu anladım.

Hunter bana sert bir şekilde, "Elva'yı davet edebilirsin," dedi. "Artık yerleşmeyi düşünmenin zamanı geldi."

Ig yakındaydı ve başını eğdiğini fark ettim. Ailem dışında, en yakın olduğum kişi Ig'di ve genellikle neşeli ve tasasız biriydi. Son zamanlarda, ikimizin de konseyin isteklerini yerine getirme niyeti olmamasına rağmen, insanların Elva ile benim bir araya gelmemiz için ne kadar çok baskı yapması onu rahatsız ediyordu.

"Neden?" diye sordum.

"Biliyorsunuz, Elysia'da işler tam olarak yolunda değil. Küçük tanrılar huzursuzlanıyor. Ne kadar birlik içinde hareket edersek, o kadar iyi olur."

Erik ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Hayır. Hayır. Artık çıkar evliliği yok. Bak, bu seni nereye getirdi."

Hunter, Larkin'e evlenme teklif ettiğinde Erik bu fikre karşıydı. Düğün boyunca birini öldürmeye hazır bir haldeydi. Erik'in doğasında gerçek aşka inanmak vardı ve Hunter ile karısı arasında böyle bir şeyin olmadığını size ilk söyleyecek kişi de o olurdu.

"Bazen görevimiz duygularımızın önüne geçmek zorunda kalır, Erik," diye hatırlattı Hunter ona.

Erik, "Bu yöntem sizin için tam olarak nasıl işliyor?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup onları izledim. Erik'in Hunter'la karşı karşıya gelmesi nadir bir durumdu, ama bu, uğruna canını bile vereceği bir şeydi.

"Erik," dedi Sloan nazikçe, bize doğru geri dönerken.

"Elysia'yı barış içinde tutmanın önemini anlıyorum. Hepimiz yüzyıllarca burada bekleyip doğru kişiyi bulamayız," diye çıkıştı Hunter.

"Hayır," dedi Erik. "Ama Larkin'in arka planda ipleri çekmesine gerek kalmadan kendi başına nasıl yöneteceğini öğrenmiş olmalıydın."

Mavi birden canlandı ve ona kırmızı da katıldı.

Erik sert bir şekilde, "İnsanlara zorla karar aldırmaya çalışmayı bırak Hunter," dedi. "Aşk ve evlilik bir oyun ya da pazarlık kozu değil."

"Sorumluluklarınız sizi o kadar bunaltmış ki, büyük resmi göremiyorsunuz."

"Belki de sen kendi işini biraz daha ciddiye almalısın, ağabey, çünkü aileni korumakta pek başarılı değilsin."

Mavi enerji Erik'e doğru saldırdı, ancak o enerjiyi engelledi, ben de etrafıma aura yaydım. Erik'in benim yardımım gerekmiyordu. Kırmızı bir duvar, Hunter'ın engellemeden kurtulmasından daha hızlı bir şekilde ona doğru hücum etti ve büyük abimiz odanın diğer ucuna savruldu, tüm gözler ona çevrildi.

Erik çok öfkeli görünüyordu ve Hunter ayağa kalkarken Sloan onun yanında belirdi.

Erik'e ulaşan tek bir mavi ışık zerresi bile yoktu; çünkü mavi ışık önce kırmızı, sonra yeşil, ardından da siyahla engellenmişti.

"Hunter, biraz ara ver," diye uyardım onu.

Çevremizdeki tanrılar hep birlikte izliyor, olup biteni fısıldıyorlardı. Aramızdaki kavgalar gizlice yapılıyordu, böylece Hunter lekesiz imajını koruyabiliyordu.

"ÇIKIN DIŞARI!" diye kükredi Hunter. "HEPSİNİZ!"

Ayıyı dürtmek için ağzımı açtım ama yeşil bir şey beni sardı ve kendimi Erik ve Sloan ile birlikte Martyn Hankel'in evinde buldum.

"İyi misin?" diye sordu Sloan kocasına.

"İyi."

Erik kendini silkeledi, tam olarak kontrol altında olmadığı için etrafında hâlâ bir aura dolaşıyordu.

"Bunu yapmamalıydın," dedim ona, sorumlu bir ağabey olmaya çalışarak.

“İnsanları satranç taşları gibi kullanıyor. Kendi hayatını mahvetmek istiyorsa sorun değil ama başkalarının hayatıyla oynamamalı.”

“Kardeşim, desteğin için teşekkür ederim.” Omuzlarından tutarak bana bakmasını sağladım. “Ama senin de düşünmen gereken bir eşin ve çocukların var. Ben kendi savaşlarımı kendim verebilirim.”

Erik iç çekti ve ben de etrafındaki kırmızılığın yavaş yavaş kaybolmasını izledim.

"Yine de teşekkürler. Ayrıca, Hunter'ı başka herhangi bir nedenle yere sermekte özgürsün. Sadece Sloan'ın senin ölümüne sebep olduğum için beni öldürmesini istemiyorum."

Erik güldü ve ensesini ovuşturdu. "Biraz kızıştı."

"Sadece biraz, sevgi," dedi Sloan.

“Scott’ın yanına geri dönüyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa, eğer buraya kavga çıkarmaya gelirse, Sloan, gelip beni al,” dedim onlara.

Sloan başını salladı ve ben de Quentin'in evine doğru geri döndüm.

Ev sessizdi ve kendimi gülerken buldum. Hunter aklını kaçırmıştı ve insanların mutsuzluğundan zevk almamın ne zararı vardı ki? Birinin bunu yapması gerekiyordu, değil mi? Hunter'ın haddini bildirme zamanı gelmişti.

Salonda etrafa bakındığımda, tozlu plaklardan oluşan bir yığın gördüm ve birini seçip pikaba koymadan önce sayfalarını karıştırdım. Yumuşak müzik evin sessizliğini doldurdu ve onun bu kadar eski müzikleri dinlemesine şaşırdım.

Ses evin içinde yankılandı ve moralim birden yükseldi.

Kimse onun hakkında bir şey öğrenmeyecekti.

Kendi dertleriyle çok meşguldüler.

THIRTY EIGHT QUENTIN

Küçük bir kafede oturmuş, Matthew ile birlikte brunch sipariş ettik ve uzun uzun sohbet ettik. Şeker şurubu kokusunun bizi sardığı, rahat bir köşede yerimizi almıştık.

"Cass bunu hiç kabul etmiyor," dedim ona. "Ama Sophie'nin denemesini de suçlayamazsın."

Matt gülümsedi ve bir dilim tosttan ısırık aldı. "Düğünde ikisiyle de tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Kahvemi içerken boğazıma takıldı ve son derece hanımefendiye yakışmayan bir şekilde öksürdüm.

Kendime geldikten sonra, "Özür dilerim?" dedim.

"Düğüne bir kişi daha getirme hakkınız var, değil mi? Başka kimseyi götürmeyeceğinizi varsayıyorum."

Bunu tamamen unutmuştum. Cass, Gray ile çıktığımı ve düğüne onunla birlikte katılacağımı sanıyordu. Matthew ise gerçekten sevgili olduğumuz için davetli olmak istiyordu.

"Henüz birbirimizi ailelerimizle tanıştıracak aşamada olduğumuzu düşünmüyordum," dedim.

"Düğün Aralık ayında. Yani daha üç ay var. O zamana kadar hazır olacağımızı düşünmüyor musun?"

Nefes alamıyordum. Her fırsatta Matt liderliği ele alıyor, ilişkimizi ve ilerleme hızını belirliyordu. Bu sefer geçmiş hatalarımdan ders çıkarmaya çalıştım. Ethan'la birlikteyken inatçı davranmış, küçük kavgalar çıkarmış ve bu da beni yalnız bırakmıştı. Bu yüzden Matt'le birlikteyken dilimi ısırdım, ama benim de sınırlarım vardı.

"Belki... Bakmam lazım. Muhtemelen sıkılırsın. Bütün hafta ve o gün ikisinin peşinden koşacağım."

"Benim için sorun değil, Quentin."

"Göreceğiz, Matt."

Ağızından bir lokma çıktı ve adam şaşırılmış gibi görünse de omuz silkti.

"Ne dersiniz deyin."

Masada duran telefonumdan bir bildirim sesi geldi ve elime aldığımda yeni bir e-posta olduğunu gördüm.

"Sana randevularda telefon kullanmanın yasak olduğunu söylemiştim sanırım," dedi kararlı bir şekilde.

E-postalar ve iş için sürekli telefonuma bağımlı olma gibi berbat bir alışkanlığım vardı. E-posta yazmak veya almak, Matt'i o kadar sinirlendiriyordu ki, telefonumu kullanmama izin vermedi. İlk içgüdüm "siktir git" demekti ama bu tatsız tepkiyi yuttum ve birlikte olduğumuz zamanlarda ilişkimize odaklanmam gerektiği konusunda hemfikir oldum.

E-postayı şöyle bir gözden geçirdim. "Biliyorum, ama bekliyordum... EVET!"

Yerimde sıçradım, uyluklarım masaya çarptı ve tabaklarla kupalar gürültülü bir şekilde sallandı.

"Quentin!"

Matthew ile ilişki içinde olduğumdan beri onun hakkında bazı şeyler öğrenmiştim. Ödül gibi şeyleri seviyordu. Ben özensiz giyindiğimde şikayet ediyordu. Ona göre yanlış nedenlerle dikkat çektiğimde de şikayet ediyordu. Çoğu zaman gözlerimi devirip onu görmezden geliyordum, kavga çıkarmak istemiyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi. İnsanların bana bakması umurumda değildi, ama onu rahatsız ediyordu.

"Bak!" dedim, telefonumu yüzüne doğru uzatarak. Telefonu elimden aldı ve e-postayı okudu. "Gönderdiğim sunum. Konferansa kabul edildi!"

Onun tebriklerini bekledim ama hiç gelmedi.

"Buna gerçekten hazır olduğunuzdan emin misiniz?" diye sordu, telefonu geri verirken.

"Üzgünüm?"

Göğsümde kabaran gurur ve sevinç söndü.

"İyi iş çıkarıyorsun Scott, ama bu bir dünya kongresi ve çok sayıda insanın önünde sunum yapacaksın."

Kaşları çatıldı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve sadece buna hazır olup olmadığınızdan emin olmak istiyorum. Yirmi yedi yaşındasınız, en gençlerden biri olmalısınız—"

"Peki ya?" diye sormaya başladım ve kendimi savunmaya geçtiğimi hissettim.

"Alanındaki uzmanlara karşı durabilecek misiniz?"

Ona birkaç kez göz kırptım; mutluluğum, onun isteksizliğiyle tamamen yok oldu.

Doktora projem benim göz bebeğim gibiydi. Araştırmaya harcadığım saatler, çalışmamı tam olarak anlayabilmek için öğrendiğim yeni beceriler, çoğu insan için hayal bile edilemezdi. Bulgularımı sunmaya ve alanında daha ileri düzeydeki meslektaşlarımla tartışmaya fazlasıyla yetenekliydim. Cevap verememem bile, büyük bir öğrenme deneyimi olurdu ve adımları duyurmuş olurum.

"Gitmem gerek," dedim ona, öfkenin galip gelmesine izin vererek.

"Hadi ama Quentin. Yaralanmadın, değil mi? Sadece senin iyiliğini düşünüyorum, bebeğim."

"İyiymi ama bu konferans için bazı şeyleri hazırlamam gerekiyor. Giyecek bir şeyler falan almam lazım."

Gözleri parladı. "Seninle geleceğim."

Matt, beni kontrol altında tutmaktan ve kıyafet seçmeme yardım etmekten daha çok hiçbir şeyi istemezdi, ama o da cehenneme gidebilirdi. Ben onun aptal Ken'ine Barbie rolü oynayacak değildim.

"Sorun değil," dedim kısaca. "Charlie'yi arayacağım."

Çantamı çıkardım ve Matt elimi bileğime koydu.

"Ben hallederim," dedi. "Biliyorsun, seninle gurur duyuyorum."

Boş sözlerdi. Söylemesi gerektiğini biliyordu ve bu yüzden söylemişti. Ama çok geç kalmıştı.

"Teşekkürler." Eğilip yanağından öptüm, dudaklarım tenine neredeyse değiyordu. "Sonra görüşürüz."

Kalktım ve Charlie'yi arama niyetim olmadan oradan ayrıldım. Yalnız kalmak istiyordum.

Sonunda eve vardığımda, çantaları koridora bıraktım ve botlarımı çıkardım. Birkaç parça eşya almıştım, geri kalan her şey gardırobumdaydı.

Salondan müzik sesi geliyordu. Yıllardır duymadığım tanıdık bir şarkıydı. Gray, babamın eski plaklarından birini çalmıştı.

Babamın eşyalarına dokunduğu, eşyalarımı tekrar karıştırdığı için ona kızmak istedim. Ama Nat King Cole'un yumuşak sesi odayı doldurdu ve Gray beni görünce elini uzattı. Bu, içimi ısıtan bir sürü anıyı yeniden canlandırdı.

"Gel benimle dans et," dedi.

"Gray, daha yeni geldim," diye itiraz ettim gergin bir şekilde. "Uzun bir gündü."

“Ne olmuş yani?” dedi, sorunu anlamamış gibi. “Gel benimle dans et, Scott. Hediyeleşme balosunda fırsat bulamadım.” Bir an sonra ekledi, “Lütfen.”

"Lütfen" demesi beni mahvetti. Bir şeyi gerçekten istediği zaman söylerdi.

Bugün yaşadıklarımın sonra ne zararı olabilir ki?

Gray'e doğru yürürken, o bir elini belime koydu, ben de bir elimi omzuna koydum ve diğer ellerimizi birbirine kenetledik.

Yıllardır plaklarını dinlememiştim. Babam Nat King Cole ve Cass'i çok severdi ve ben de onun sesine çok hayran kalmıştım.

Gray bizi oturma odasındaki mobilyaların arasında hareket ettirdi, beni güldürene kadar salladı.

“Annemle babam bu şarkıyla dans ederlerdi. Düğünlerindeki ilk dans da bu şarkıyla olmuştu.”

"Zevkleri iyiydi."

Müzik giderek yükseldi ve Gray zarif hareketlerle beni mekânın içinde yönlendirdi; ben de onun yönlendirmesine kolaylıkla uyarak şarkıya eşlik ettim.

Matt'le birlikteyken hissettiğim tüm öfke ve üzüntü kayboldu ve anın tadını çıkardım. Sonra da Gray'le haberi paylaşma isteği beni ele geçirdi.

“Hazırladığım sunumu biliyorsun, değil mi?”

"Beni geceleri uyutmayan, çünkü onu yatağa kaldırmayan şey mi?"

Gray, dizüstü bilgisayarımın parlak ışığı yüzünden uyuyamadığını söyleyerek dalga geçerdi, ama uykuya ihtiyacı yoktu, olsa bile etrafına aurasını çekebilirdi. Bunun yerine, yanımda uzanır, ekranımın ışığında kitap okur ve ancak ben çalışamayacak kadar yorulunca bitirirdi.

"Evet, o."

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

Konuşmayı sürdürürken hiç durmadık.

“Bugün kabul mektubumu aldım. İki hafta sonra konferans için Malezya'ya uçuyorum. Harika!!”

Dans etmemizi durdurdu ve iki kolunu da belime dolayarak beni yerden kaldırdı ve durumun saçmalığına güldüğüm anlara kadar etrafımda döndürdü.

"İşte benim kızım!"

Sözleri karşısında utandım ama onu düzeltmedim. Beni yerden kaldırdı ve ben de ellerimi geniş omuzlarına koydum.

"Tüm o sıkı çalışma karşılığını verdi mi? Ne kadar süre daha burada kalacaksınız?" diye sordu, gerçekten merak ederek.

Yavaşça beni yere indirdi, ayaklarım yere değdi ve ellerim göğsüne doğru kaydı.

"Konferans dört gün sürecek ama ben bir hafta istiyorum. Daha önce hiç Malezya'ya gitmedim."

"Onları altüst edeceksin. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Gray eğilip beni öptü ve ben her şeyi unuttum.

Sevgilim olduğunu unutmuştum.

Gray'in bir tanrı olduğunu unutmuştum.

Bunun bir sorun olduğunu unutmuştum.

Bunun yerine, kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Gray ile paylaştığım her öpücük içimi eritiyor ve göğsümde tehlikeli bir kıvılcım yakıyordu. Ancak nefes nefese, alnı alnıma yaslanmış halde ayrıldığımızda düşündüm.

Gray gözlerini açtı ve gözleri tamamen siyahtı.

"Quentin." Sesi derin ve boğuktu, bir hata yaptığımı anladım.

Onu hafifçe iterek uzaklaştım ve başımı salladım.

"Özür dilerim," dedi, yüzünde acı bir ifadeyle.

"Sorun değil. Bir daha olmamalı," diye kekeledim, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Gidip hazırlıkları yapmam gerek."

Odayı hızla terk ederken, peşimden gelen sessizlik kalbimi burdu.

Ondan neden uzak durmıyordum? Denemekten vazgeçtiğimden değildi, ama denediğimde çok acı veriyordu. Konuşmadığımız zaman, sanki bir şey eksikmiş gibiydi.

Beni sinir ediyordu. Hayata karşı genel tavrı can sıkıcıydı ama yine de dinliyordu, acımasızca dürüsttü ve bunu takdir ediyordum.

Arkadaş olmamıza ve bu durumun acıyı hafifletmesine rağmen, içten içe daha fazlasını istiyordum.

Başka bir kadını öptüğünde kıskanmaya hakkım yoktu, ama bunu görmek zorunda kalmasaydım daha kolay olurdu. Bunun benim başıma gelmesini istiyordum, ama bu iyi bir fikir değildi. Çok tehlikeliydi ve Gray'in cezalandırılmasını, öldürülmesini istemiyordum, çünkü ikimiz de kendimizi tutamamıştık.

Ancak tüm bu durumun en endişe verici yanı, bunun cinsel ilişkiden daha fazlası gibi hissettirmeye başlamasıydı.

Durum giderek çok daha karmaşık bir hal almaya başlıyordu.

THIRTYNINE GRAYSON

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Sessiz hareketlerime hâlâ alışamadığı için sıçradı. Kendi düşüncelerinin karmaşasına çok dalmıştı.

Murphy's'deki vardiyamı yeni bitirmiştım ve yatak odasının kapısına yaslanmışım. Geç saat olmuştu ve Quentin, bavulu yatağın üzerinde, açık ve kısmen dolu bir şekilde duruyordu.

"İyiyim, teşekkürler. Neredeyse bitti," diye yanıtladı ve çekmecelerine yönelerek pijamalarını çıkardı.

"Quentin, geçen hafta hakkında—"

"Hım?" Sırtını bana dönmüş halde kaldı.

Odaya girdiğimde, onu kalçasından yakalayıp yüzü bana dönük şekilde çevirdim. Ellerimin altında, sinirli bir şekilde titriyordu.

"Özür dilerim," dedim kendiliğinden. "Sınırı aştım ve aşmamalıyım."

Ani öpüşmemizden beri aramızdaki her şey değişmişti. Altta yatan bir öfke olmadan birbirimizden kaçınmaya başlamıştık yine. Quen bana bakmıyordu. Bir odaya girdiğim anda ortadan kayboluyor, kendini yukarı kata kilitliyordu. Onun yine elimden kayıp gitmesi beni çıldırttı.

Başını salladı, tüm dikkati yerdeydi.

"Lütfen, Scott," dedim, çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlayarak. Göz göze geldiğimizde göğsümdeki acı hafifledi. "Bir daha olmayacak." Bir an duraksadı. "İstemediğin sürece olmaz."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve göğsüme hafifçe vurdu. Güldüm ve onu kucakladım. Bedeni benimkine yapıştı ve bal ile portakalın kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldım. Kollarını sıkıca bana doladı ve bu basit hareketin getirdiği huzurun keyfini çıkardım.

Ayrıldığımızda, onu bırakmaya pişman oldum. Geride kalan o soğuk boşluk çok belirgindi. Düzeltilmesi için çok fazla ilgi gerektiriyordu, ama ne kadar istesem de onu yanımda tutamadım.

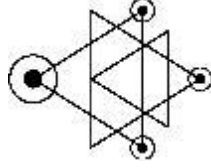
"İsterseniz sizi havaalanına bırakabilirim," diye teklif ettim.
"Doğrudan otele de götürebilirim."

"Matthew beni götürüyor."

"Elbette." Saçlarımı elimle düzelttim, düzgünce şekillendirdiğim saç modelini bozdum. "Senin eşyalarını toplamanı ve biraz dinlenmeni beklemeliyim." Kapıya doğru ilerledim ve omzumu çevirip arkama baktım. "Seni özleyeceğim, Scott."

Hiçbir şey söylemeyince odadan çıktım. Koridorun yarısına geldiğimde, hafif bir fısıltı duydum.

"Ben de seni özleyeceğim, Gray."

Erik, ev sahibinin mutfağına girerken, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sabahın erken saatlerinde karanlıkta oturmuş, bir kadeh viski yudumluyordum. Ayın loş ışığı pencereden içeri sızarak fayansların üzerinde bir ışık lekesi bırakıyordu.

"Artık evde tek başıma kalamazdım," diye açıkladım.

"Ne?"

"Scott. İki gün önce konferansa gitti. Ev çok sessiz. Orada kalamam."

Erik başını salladı ve ben de bir bardak daha doldurup ona doğru uzattım.

"Gray, yaralandın mı?" diye sordu bana aniden.

Bardağımdaki içeceği bitirdim ve başımı salladım. "Hayır."

"Hissedebiliyorum —"

"Burada garip bir ağırı hissediyorum."

Göğsümün etrafını işaret ettim. Erik'in yüzü bembeyaz oldu. Kabul etmek istemesem de, ikimiz de bunun tıbbi bir sorun olmadığını biliyorduk. Eğer öyle olsaydı, Aria anında burada olurdu. Bu, sadece Erik'in hissedebileceği bir acıydı.

Bu, yürek burkan bir durumdu.

"Gray, lütfen seni okumama izin ver," diye yalvardı karanlıkta.

Haftalardır buna karşı savaşıyordum ama yorulmuştum. Hayatımda ilk defa bu kadar bitkin düşmüştüm ve zaten bildiğim şeyi bana söylemesine

ihtiyacım vardı; hata yaptığımı ve yapmamam gereken bir kadına karşı duygular beslediğimi.

Geçerdi. Zamanla kalpler iyileşirdi. Proje tamamlandıktan sonra birbirimizi unuttur ve hayatımıza devam ederdik.

Bu düşünce, ağrıyı dayanılmaz bir acıya dönüştürdü ve yüzümü buruşturdu.

Erik, isteğine sonunda boyun eğerek başımı salladığımda şaşırılmış görünüyordu.

Başka bir Tanrı'yı okumak hiç de kolay bir iş değildi. Sorumluluklarımız söz konusu olduğunda her şeyi biliyorduk, ancak birbirimiz söz konusu olduğunda durum farklıydı. Bazı şeyleri hissedebiliyorduk, ama bu hiçbir zaman tam resmi göstermiyordu.

Erik'e doğru iki elimi de uzattım ve o da derin bir nefes alıp ellerimi tuttu. Aurasının kırmızısı hızla kollarım boyunca yayıldı ve içimde ezici bir duygu seline kapıldım.

Son birkaç ayda Quentin'le yaşadığım sayısız anı gözlerimin önünde kristal berraklığında belirdi ve Erik bunların hepsine ayrı bir sevgi besliyordu.

Tesisin içine ilk kez sürüklenirken onu gördüm. Korku belirtisi göstermeyen iri kahverengi gözleri vardı ve bana tüm öfkesiyle bakmaktan çekinmeyen bu kadına anında ilgi duydum.

Birbirimize duyduğumuz rahatsızlıklar üzerinden iletişim kurduk ve ilk kez tenimiz tene değdiğinde, ondan yayılan tüm kaosa kapıldım. Ve fark etmediğim bir şey oldu. Benim auram gibi siyah bir renk, dokunduğumuz anda onun içine sızdı.

Aylar geçti ve ondan uzak kalamadım. Cinsellik daha fazlası haline geldi. Ona duyduğum arzu daha derine indi, artık sadece fiziksel temasla yetinmiyordu. En nazik dokunuşu özlüyordum. Zaferlerinde ona ortak oldum, kayıplarında onu teselli ettim. Yatakta yanında uzanıp uzun uzun sohbetler ettim.

Quen, üzgün olduğumda koluma dokunarak ya da basit bir bakışla beni sakinleştirirdi. Çoğu gün beni sinirlendirirdi, ama ondan uzak kalmak bana acı verirdi.

Archer ve Matthew görüş alanımıza girdi ve bedenimden yayılan siyahlık ona doğru çekildi. Onu sardı ve hissettiğim fiziksel acıya neden oldu. Her ne zaman birbirimizden kaçınsak, siyahlığın ona doğru sızdığını izledim, ama ben ona asla auramı göndermemiştim. Bu bir koruma büyüsü değildi, peki neler oluyordu?

Gözlerimizin önünde canlanan son görüntü, gitmeden önce paylaştığımız kucaklaşmaydı. Quen beni sıkıca kavradı ve kalmasını istememek için dilimi ısırdım. Günlerimiz sayılıydı ve ondan daha fazla ayrı kalmak istemiyordum. Benden ayrıldığında, aramızda altın rengi bir parıltı belirdi.

Erik'in aurası kollarımın arasından çekilerek, kaybolmadan önce ona doğru sarmal şeklinde geri döndü. Ellerimi bıraktı ve altın rengi bir parıltı ellerimi aydınlattı.

"Erik?" diye panikledim. "Bu da ne?"

Altın rengi bana yakışmıyordu. Erik'e de yakışmıyordu. Bu doğal değildi.

Kardeşıme baktığımda yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Sandalyeden hızla kalktım ve göğsümden yayılan altın rengi parıltının mutfağı aydınlattığını ve kaburgalarımın silüetini belirginleştirdiğini fark ettim.

"Bu da neyin nesi?!" Göğsüme dokundum ve ona baktım.

Beni adeta bir fener gibi aydınlatan bilinmeyen madde yüzünden panik giderek artıyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ne? Neden? Bana ne yaptınız?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bu da ne?!" diye sordum.

"Onun ruhu."

Donakaldım.

Ellerime bakarak başımı salladım.

"Hayır. Hayır. Olamaz. Yapamam —"

"Grayson. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Hayır. Hayır, değildik!"

"Öyleydin." Erik ellerime ve göğsüme işaret ederek başını salladı.

"Onun yokluğunda fiziksel olarak acı çekmenin sebebi bu. Sebepsiz yere birbirinize bu kadar çekilmenizin sebebi de bu."

"Çok parlak," dedim ellerime bakarak.

Erik başını salladı ve kekeleyerek, "Çok özür dilerim," dedi.

"Neden?"

"Şimdiye kadar aranızda bir bağ olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti. "Onu senden ayrılmaya zorladım. Onu Holden'a doğru yönlendirdim. Hunter'ın öğrenmesi durumunda neler olacağını anlattım."

"Ne?" Gözlerim karardı.

“Onun senin için yaratıldığını bilmiyordum. O bir yarı tanrıça. Her şeyi göremememin sebebi de bu. Onun iznine ihtiyacım olurdu.”

Auramın siyahlığı Erik'e o kadar hızlı çarptı ki, duvara savruldu.

"O benim!" diye kükredim. "Benimle olması gerekiyordu ve şimdi onunla!"

Sloan mutfağa girdi. "Grayson!"

İçimde daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir öfke dalgası yükselirken, etrafımızdaki camlar paramparça oldu.

"Gray! Dur!" diye bağırdı Sloan.

Erik, "Scott'ı düşün," diye kekeledi.

Quentin'in ona karşı bir zaafı olduğunu ve onu incitirsem beni affetmeyeceğini biliyordu. Zorlanarak kontrolü yeniden ele geçirdim ve Erik duvardan kayarak yere düştü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Sloan bana bakarak. Beni süzdükten sonra durdu. "Ah..."

Üzerimdeki ısıltı hâlâ kaybolmamıştı. Erik'e doğru döndüm.

"Bunu nasıl durdurabilirim?" diye sordum ona çaresizce.

Erik yerden kalkarken başını şiddetle salladı. "Yapma, Gray."

"Onunla birlikte olamam! Bu nasıl oldu?"

"Ruh bağını koparabilirsiniz, ama çok acı çekersiniz. Lütfen yapmayın. Bunu bir kez gördüm. Sizin de aynı şeyi yaşamanızı istemiyorum."

Duvara yaslandım ve yere yığıldım. "Ne yapmam gerekiyor şimdi, Erik?"

"Ona söyle."

"Bunun ne anlamı olurdu ki? Onunla birlikte olamam."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Sloan. Yanıma geldi ve yere diz çöktü.

"Eğer onun ölümlü olduğunu düşünürlerse, ben ölürüm. Eğer onun yarı tanrıça olduğunu öğrenirlerse, o da ölür."

Kazanmanın imkanı yoktu. Nasıl yorumlarsak yorumlayalım, bu yasaktı.

"Eğer onun yarı tanrıça olduğunu öğrenirlerse, konseyi bir şekilde ikna edebiliriz. Ondan bir tane var, Gray. Eskisi gibi bir ordu değil," dedi Sloan bana.

Erik karısının yanına gitti. "Ona söyle. Senin için Holden'ı terk edecek."

Yavaşça ona baktım ve başımı salladım. "Onun beni seçtiği için ondan ayrılmasını istiyorum. Mecbur hissettiği için değil. Ona istediğini veremem."

Bağlılık. Bir hayat. Bir aile. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Kahretsin, o bile biliyor."

Biz tanrıydık ve istediğimizi alırdık. Ama burada durum farklıydı. Quentin'in bu kararı vermesi gerekiyordu. Ve verse bile, ben ona ne sunabilirdim ki?

"Tamam, ona söyleme ama yanında ol Gray. Acısını hafifletmek istiyorsanız ikinizin de birbirinize yakın olması gerekiyor," dedi Erik.

"Çalışıyor," dedim ona.

"Onun seni görmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapacak mı?"

"Gray, senin hissettiğin her şeyi o da hissedecek."

Başımı salladım. "Kimseye söyleme. Ciddi söylüyorum Erik. Ne yapacağımı bulmam gerek."

"Elbette."

Biz birbirimize ruhani olarak bağlıydık.

O sinir bozucu ve zeki kadın benim için yaratılmıştı, ama yine de benim değildi. Erik'in güçleri bedenimden ayrıldıkça ruhunun ışıltısı da solmuştu. Çok parlaktı ama şaşırmadım. Benimki ona kıyasla karanlıktı. Birbirimizi tamamlıyorduk.

"Onu görmem gerek," dedim.

Ona söylemeyi hiç planlamamıştım. Quen'i yeterince iyi tanıyordum. Eğer söyleseydim, düşünecek ve mantıklı bir açıklama bulmaya çalışacaktı ve ben bunu istemiyordum. Onun bana aşık olmasını istiyordum ve ancak o zaman ona bağlama olayından bahsedecektim. Ya da belki de bahsetmeyecektim. Onun zihnini benimkiyle aynı karmaşaya sokmanın ne faydası olacaktı ki? Ben de tam olarak anlamıyordum. Sadece Erik bunun boyutunu gerçekten biliyordu ve o da bunu doğrulamıştı.

Auramın beni onun olduğu yere bırakmasına izin verdim. Kendimi, her odada neler olup bittiğini gösteren tabelaların bulunduğu bir otelin sessiz bir köşesinde buldum, ama yol tarifine ihtiyacım yoktu. Onun binada olduğunu hissedebiliyordum ve içgüdülerimi takip ettim.

Oda sandalyelerle doluydu ve ben de arka sıralardan birine oturdum. Ön taraftaki sahnede büyük bir projeksiyon perdesi vardı ve Quen'in sunumunun açılış slaytı ekranda belirdi. Anons edildi ve sahneye çıktı, ben de yutkundum.

Onun yanında düzgün davranmıştım. İsteddiği her şeyi yapmıştım ve tek bir hata dışında iyi bir arkadaş olmaya çalışmıştım, ama onun benim olduğunu, ruhumun bir parçasının onda oturduğunu bilmek, bunu çok daha

zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldım ve onu dikkatlice izledim, ellerim koltuğumu sıkıca kavradı ve parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

"Herkes iyi günler. Ben Dr. Quentin Scott ve bugün sizlere fetüsün gelişimiyle ilgili gelişimsel programlama ve gebelik sırasında hormonal dengesizliğin etkileri hakkında bilgi vereceğim."

Hiç tereddüt etmedi. Aksine, otuz dakika boyunca Quentin sahnede ileri geri gidip geldi, slaytlarını karıştırdı ve araştırmasını açıkladı. Sanki tüm hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi her şeyi halletti.

Onun ruhunun bir parçası bende yaşıyordu ve kendimi şanslı hissediyordum. Böylesine özgüvenli ve muhteşem bir kadının benim için yaratılmış olmasından dolayı kendimi şanslı hissediyordum.

"Konuşmamı dinlemek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sorularınız olursa memnuniyetle cevaplarım."

Eller hızla havaya kalktı ve sonraki on beş dakika boyunca izleyicilerden gelen soruları yanıtladı. Bir iki kez cevabını bilmediğinde yüzü kızardı, ama soğukkanlılığını korudu. Oturum başkanı oturumu sonlandırdı ve Quentin'in sahneden inmesine izin verildi.

İnsanlar kalkıp kaynaşmak için odadan ayrılırken oda bir uğultuya büründü. Kalabalığın arasından ilerleyerek Quentin'i küçük bir grup insanla çevrili halde buldum. Mesafemi korudum. Onu görmeyi ne kadar çok istesem de, çalışıyordu. Bu benim için hiçbir şey ifade etmeyebilir, ama onun için her şey demektir ve eğer araya girersem beni affetmezdi.

Onun kahkahasını duydum ve yüzümde bir gülümseme belirdi. O içten ve çekinmeden gelen ses, en sevdiklerimden biri haline gelmişti. Sadece onun notalarını bildiği bir müzikti.

Kalabalık yavaş yavaş azaldı, ama yaşlı bir adam yakınlarda kaldı. Elini kadının beline koymuştu ve kadın ona gülümsüyordu. Yanlarına gidip boğazımı temizledim, bu samimi ortamı bozmak istedim.

"Gray? Burada ne işin var?" diye sordu.

Sesi suçlayıcı değildi, ama beni gördüğüne şaşırılmış ve mutlu olmuştu. Quentin, babası yaşında olabilecek adamdan uzaklaştı ve bana sarıldı.

"Gray," dedi. "Bu benim eski danışmanım, Profesör Dylan Watts. Dylan, bu da arkadaşım ve meslektaşım Grayson."

Dylan Watts bana doğru elini uzattı ve ben de gerekenden daha güçlü bir şekilde elini tuttum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Elini bıraktım ve Dylan, Quen'e akşam yemeğinde görüşeceklerini söyleyip yanağına bir öpücük kondurdu. Bütün odayı kahkahalara

boğmamak için kendimi zor tuttum.

Gülümsemesini bana çevirdiğinde öfkesi tamamen kayboldu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sunumun ardından hâlâ çok heyecanlıydı. Ig, şimdi onun yazdıklarını okuyup bu fırsat için ne kadar minnettar olduğunu hissetmeyi çok isterdi.

"Özleyeceğimi düşünmedin, değil mi?" diye soğukkanlılıkla sordum.

"Gördün mü?"

"Çok etkileyici, Scott."

"Aptal görünmedim mi?"

"Kesinlikle hayır."

Derin bir nefes verdi.

"Sanırım sizi işinizle baş başa bırakmalıyım," dedim.

Onu görmüştüm. İstediğim tek şey buydu. Ruhumun sakinleşmesi için ihtiyacım olan tek şey buydu. Acaba o da her şeyi benim gibi hissediyor muydu diye merak ettim.

"Ah," dedi Quen alt dudağını ısırarak. "Şey, bugünkü seanslar bitti. Ve —"

"Evet?"

"Bu akşam bir konferans yemeği var —"

"Demek meşgulsünüz."

"Burada aileler var. İnsanlar çocuklarını da getiriyor... Sadece konferans katılımcıları değil."

Gerginleşmeye başlamıştı. Sahnedeki güzel konuşan kadın lafı uzatmaya başlamıştı ve ben de sırtıma çalıştım. Gergindim. Quentin'i de gerginleştirdim.

"Anlıyorum," dedim, ona bir santim bile taviz vermeyi reddederek.

"İsterseniz kalabilirsiniz."

"İş bağlantıları kurmayacaksınız, değil mi?"

Yüzü düştü ve nasıl bir izlenim bıraktığını fark ettim. Başarısıyla ilgili sorunları olan eski sevgilisi gibi konuşmuş olmalıyım.

"Yani, siz iş bağlantıları kurarken benim orada bulunmamda bir sakınca görmezsiniz, değil mi?" diye açıkladım.

Quen bir an bana baktıktan sonra tekrar gülümsedi. "Kesinlikle hayır."

"O halde sanırım ben de size eşlik ederek şeref verebilirim."

Gözlerini devirdi. "Çok şanslıyım."

"Evet öylesin."

Quentin ile konferans yemeğine katıldım ve o da ertesi günü oturumlarda geçirdi. Tatilinin geri kalanının tadını çıkarması için onu yalnız bırakmayı önerdiğimde, yapmam gereken acil bir şey olup olmadığını sordu.

Hiç bir şey.

Hiçbir şey.

O yakınlarda olduğu sürece hiçbir şeyin bir daha acil görünmeyeceğinden neredeyse emindim.

Bu yüzden, son birkaç gündür onunla birlikte bölgede yürüyüş yapıp ülkeyi keşfettim.

Quen'i kültür ve tarih büyülemişti. Son güne geldiğimizde yanında getirdiği rehber kitap perişan haldeydi; sayfaları kullanımdan dolayı katlanmış ve yıpranmıştı. Sunduğum kestirme yolların hiçbirini kullanmayı reddettiğinde ben de işe yaramaz hale geldim.

"Yarın eve döneceğimize inanamıyorum." diye iç çekti ve yatağın kenarına oturdu.

Güneşte geçirdiği bir hafta, altın rengi tenini daha zengin bir tona dönüştürmüştü, ama gölge aramadı. Quen güneşi seven bir varlıktı ve güneş de onu seviyordu.

"Tatilden keyif aldınız mı?" diye sordum.

"Harika bir deneyim oldu."

"Bu akşam için bir planım var."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Üzerini değiştir, sonra gidebiliriz."

"Bana ne planladığını söylemeyecek misin?"

"Hayır, bu bir sürpriz."

Quentin sürprizlerden nefret ederdi. Kontrolün kendisinde olmamasından nefret ederdi, ama bazen, her şeyi sıkıca kontrol etme

alışkanlığından vazgeçmesi onun için sağlıklıydı, hatta ben onu zorlasam bile.

"Pekala," diye homurdandı.

Çantasından birkaç kıyafet alıp banyoya girdi.

Bunun durumuma yardımcı olmadığını biliyordum. Scott'la birlikte saklanmışım, aramızda olup bitenlerin gerçekliğiyle yüzleşmekten kaçınıyordum. Bağıın gerçekliğinden uzak duruyordum. Onu koparmak zorunda kalacağım bir an olmayacaktı çünkü geri kalanlarla birlikte Elysia'ya dönecektim. Belki de uzak durmak daha akıllıca olurdu, ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Seyahatten döndüğümde Erik'le konuşmam gerekiyordu. Bu sorunu çözmenin en iyi yolunu bulmalıydık. Şimdilik onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmayı planlıyordum. Onun tüm dikkatini bana vermesi nadir bir durumdu.

"Derin düşüncelere dalmış gibisiniz."

Arkamı döndüm ve çenemi sıktım. Quentin, uyluklarının üst kısmını örten küçük siyah bir elbise giymişti ve bu da ağzımın kurumasına neden oldu.

"Planladığınız her şey için yeterince düzgün görünüyor musunuz?" diye sordu.

Siyah giydiği zamanları çok seviyordum. Benim rengimle giyinmiş halini görmeyi çok seviyordum ve benimle birlikteyken siyahı tercih etme sıklığının giderek arttığını fark ettim. Bilinçsiz bir karar olsa da içimde derinlerde ilkel ve vahşi bir şeyler uyandırıyor.

"Mükemmel." İplik iplik zayıflamış kararlılığımı koruyarak ona doğru yürüdüm. "Her şeye sahip misin?"

Başını salladı, yatağın üzerinden çantasını aldı, ben de kolumu uzattım ve birlikte çıktık.

Quentin'i akşam yemeğine çıkardım. Kontrolü bırakmasını sağlamak amacıyla, tamamen karanlık bir restoranda yemek yedik. Zifiri karanlıkta, ki bu benim rahat hissettiğim bir ortamdı, birlikte yemek yedik. Başlangıçta gergindi, ama tatlıya gelince rahatladı ve deneyimin tadını çıkardı.

"Böyle restoranların olduğunu bile bilmiyordum," diye yorum yaptı ayrılırken.

"Biraz farklı bir şey. Beğeneceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim, Gray. Harika bir akşam geçirdim."

"Aslında, bir sürprizim daha var."

Gözlerini kısarak bana baktı ama kolumu tuttu. Auramın bizi, kıyıda küçük bir teknenin durduğu bir su kütesinin kenarına taşımasına izin verdim.

"Beni tekne gezisi için mi giydirdin?"

"Size çok seveceğinize söz veriyorum."

"Cesur bir açıklama, Grayson."

Arkasından gözlerimi devirdim. Akşamdan keyif alacağından yüzde yüz emindim. Dikkatlice onu tekneye bindirdim, ellerim elbisesinin açıkta kalan sırtındaki tenine değdi. Oturduktan sonra ben de bindim ve suya doğru yola koyulduk.

"Bunun cinayet için mükemmel bir zemin olduğunu biliyor musunuz? Başarılı bir kadın tanımadığı bir adamla tekneye biniyor ve sonu geliyor," diye düşündü Quen.

Ona dik dik baktım. "Bu olayda neden ben katilim?"

"Çok sinirli birisin."

"Sen de öyle."

"Benimkini daha iyi kontrol edebiliyorum."

Güneş batarken sessizce kürek çektim, onun haklı noktasının karşılık vermeden geçip gitmesine izin verdim.

"Son birkaç gündür benimle kaldığınız için teşekkür ederim," dedi sessizliği bozarak.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

"Çoğu şeyi tek başıma yapmaya alıştım. Yanımda birilerinin olmasının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Bu duygu bana tanıdık geliyordu. Çok az insanı yakınımdaya tutuyordum, çünkü yakın olmayı seçen çok az insan vardı. Benim gibi sorumluluklarınız olduğunda, insanlar hemen yargıya varıyorlardı. Yeteneklerimi kendim istemediğimi, bana bahşedildiğini ve ben de onlara layık olmaya çalıştığımı unutuyorlardı.

Quentin'in bağımsızlığı farklıydı. Terk edilmenin getirdiği bir duyguyla yalnızlığı seçti. Onlardan önce davranarak kendini korudu.

"Holden'ı buraya sizinle gelmeye çağırmamanıza şaşırdım," dedim.

Ayaklarına baktı ve omuz silkti. "Bundan hoşlanmazdı."

"Seyahat etmeyi sevmiyor mu?"

"Hayır, o kısım değil. Ben..."

Tam olarak ne demek istediğini biliyordum, ama bunu sesli söylemesini istiyordum. Başından beri bildiğim şeyi itiraf etmesini duymak istiyordum.

"Bu nedir?" diye ısrar ettim.

"O kötü bir adam değil."

Onu benden korumaya çalışıyordu.

"Ama?" diye ısrar ettim.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Göğsümden ağır bir yük kalkmış gibi hissettim. Biliyordum. Holden'a karşı gerçek bir arzusu olmadığını biliyordum. Tüm ilişki bir aldatmacaydı.

"Sanırım o sadece güzel bir yüz istiyor," diye açıkladı Quen sessizce.

"Ve sen bundan çok daha fazlasısın."

Yanakları pembeleşti. "Bazen düşünüyorum da..." Sözünü tamamlayamadan dudağını ısırdı. "Bazen düşünüyorum da, iş yükümü biraz azaltmalı mıyım? Zamanımı tekrar başkalarına ayırmalı mıyım?"

Bir erkeğin onayını almak için boyun eğmesi gerektiğini düşünmesi beni çok kızdırdı.

"Sonra da anne babamı düşünüyorum," diye devam etti. "Ve düşünüyorum ki, eğer biri beni bu kadar çok seviyorsa, bana yarı yolda karşılık verecektir."

Acaba birbirimize orta yolu bulduğumuzun farkında mıydı diye düşündüm. Ben asla onun işini bölmezdim, o da benim işimi yargılamazdı.

Quen bana baktı ve güldü. "Özür dilerim. Beni tam bir aptal sanıyorsun herhalde."

"Tam tersi, Scott. Bence sen hırslı bir kadınsın ve bunu takdir eden birini hak ediyorsun."

Gülümsedi. "Senin bu kadar tatlı olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

"Kimseye anlatma. Korunması gereken bir itibarım var."

"Zorlanıyor musunuz?"

Kaşımı kaldırdım.

"Bu sizin işiniz," diye açıkladı. "Siz ve Elva, anlaşmanın kötü tarafını yaşamış gibi görünüyorsunuz."

Sıra bana gelmişti, omuz silktim. "Bu benim hediyem."

"Ama..." Kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Diğerlerinden biraz daha karanlık. Tam olarak neşeli değil."

Savunma mekanizmalarım devreye girdi. Belki de yanıliyordum. Belki de beni yargılamıştı.

"Bundan zevk alıyorum." Sözler kısa ve özlüydü.

Kaşları çatıldı ve bana doğru eğilerek dizime bir elini koydu. "Sana sataşmaya çalışmıyordum Gray. İşinle gurur duyduğunu anlıyorum. Sadece

başkalarının senden bunu haklı çıkarmanı beklemesinin zor olduğunu düşündüm."

Başparmağı dizime sürtünüyordu ve ben derin bir nefes aldım.

"Artık kimseye kendimi açıklamaya çalışmaktan vazgeçtim."

Başını salladı ve ben de kürek çekmeyi bıraktım, güneş batarken suyun üzerinde süzölmeye başladık.

"Neden durduk?" diye sordu.

"Göreceksin. Gel, yanıma otur."

Quen temkinli bir şekilde yanıma oturdu.

"Sizi yargıladığımı düşündüyseniz özür dilerim," dedi.

Derin bir nefes verdim ve ona baktım. Normalde umursamazdım ama beni yargılamasını istemiyordum. Yaptıklarımın sorunları çözmekten çok daha fazla sorun yarattığının farkındaydım, ama bu benim kanımda vardı ve insanlar beni kendine çekiyordu. Yeteneğimi inkar etmek beni derinden mutsuz ederdi.

"Bunu yapmayacağını biliyorum," dedim ona.

Bu da yüzümde bir gülümseme oluşturdu.

Güneş batıp etrafımızdaki alan karanlığa büründüğünde, Quentin yavaşça bana doğru yaklaştı ve ben de gergin enerjiyi hissettim.

"Sorun ne?" diye sordum. Cevap vermedi ve ben de güldüm. "Scott, korkuyor musun? Karanlıktan mı korkuyorsun?"

"Hayır! Karanlık değil."

"Öyleyse nedir?"

Derin bir iç çekti. "Derin, karanlık sulardan hoşlanmıyorum. Beni ürkütüyor. Okyanuslarımızdan daha çok ay hakkında bilgi sahibiyiz."

"Ciddi olamazsın."

"Aşağıda ne olduğunu bilmek istemiyorum."

Kahkahalarla güldüm ve o da koluma hafifçe vurdu, ben de onu yanıma çektim. Quen vücuduma yaslandı, gerginlik eriyip gitti.

"Seni tanımadığım her türlü su yaratığından korumak için elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye fısıldadım saçlarına doğru.

"'Elinden gelenin en iyisini yap' ifadesini 'yapacaksın' şeklinde yeniden ifade et."

"Çok şey istemiyorsun, değil mi Scott?"

"Hiç de bile."

Onu öpme isteği dayanılmazdı ve kendimi tutmak için çok çaba sarf etmem gerekti. İstedikimi elde etmeye alışmışım ve bu hızla işkenceye dönüşüyordu. Holden'la işlerin uzun sürmeyeceğini kendisi de kabul etmişti,

ama bunun benim onun yerini almamı istediği anlamına gelmediğini biliyordum.

Bana bakmadan gözlerini kaçırdığında nefes nefese kaldığını duydum. Ona yer açmak için geri çekildiğimde, onu buraya neden getirdiğimi anladı.

"Bunlar ateş böceği mi?" diye fısıldadı.

"Evet, öyleler," diye yanıtladım.

"Bu çok güzel."

Etrafı aydınlatan böceklere bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Onların böyle parlamasını sağlayan şey lüsiferaz ve lüsiferindir," diye açıkladı.

Quen elini uzattı ve bir böcek avucuna konana kadar bekledi.

"Laboratuvarda da aynı kompleksi kullanıyorlar. Eğer isterseniz genlerin promotör gücünü test edebilirsiniz... Özür dilerim. Özür dilerim."

İşine geri dönmüş olmaktan utanmış görünüyordu ama ben başımı salladım. Tüm gerçekleri biliyordum ama o da bana anlatabilirdi. Kendini rahat hissettiği dünyaya dalmış halini izlemek kalbimin iki kat hızlı atmasına neden oldu. Bu, çok çalıştığı ve şiddetle koruduğu bir hayata erişimdi.

"Özür dileme, Quentin."

Böcek elinden uçup etrafımızdakilerin arasına karıştı. Başını omzuma yasladı ve ben de onu olabildiğince yakın tutmak için kolumu etrafına sardım.

İçini çekerek, "Sanırım bu, birinin bana yaptığı en tatlı şey olabilir," dedi.

Ona diğerlerinin hepsini geride bırakan bir şey hediye ettiğimi bilmenin verdiği gurur göğsümde kabardı. Umarım bu, ben yanında olmadığımında bile onunla kalır. Sonunda ayrıldığımızda, ona hediye olarak kalacak kalıcı bir hatıra olurdu.

"Gri?"

"Evet?"

"Diğerleri bu haftanın büyük bir bölümünde nerede olduğunu merak etmeyecek mi?"

"Erik biliyor."

"Ona çok güveniyorsun, değil mi?"

Erik'i düşündüm. Üç kardeşimizden en zararsız olanıydı. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı, her ne kadar her zaman başarılı olmasa da. Beni Quentin'den ayırmıştı, ama bu bağlama olayından haberdar olmadan önceydi ve Erik'in bunu asla affetmeyeceğini biliyordum, o yüzden ona kızmanın ne faydası olacaktı ki?

"Tıpkı Cassidy'ye her şeyi emanet ettiğin gibi, değil mi?"

Bir süre sessizlik hakim oldu.

"Kan bağıının olması ne güzel olmalı. Bazen kan bağı olan akrabalarım olsa nasıl olurdu diye düşünüyorum," dedi.

Ona bunun abartıldığını söylemek istedim. Her Erik'in karşısında bir Hunter olduğunu. Ona biyolojik annesinin de hafife alınmaması gereken bir güç olduğunu, ama yaşadığı kalp kırıklığının çok fazla olduğunu söylemek istedim. Quentin olmadan yaşayamayacağını, bu yüzden de hiç yaşamayı reddettiğini anlatmak istedim. Onu Elva'ya götürüp aralarında bir bağ kurmalarını istedim.

Bunların hiçbirini söylemedim veya yapmadım, çünkü bunu yapmak onun hayatını tehlikeye atmak olurdu.

"Ama evlat edindiğiniz aile size iyi davrandı, değil mi?" diye sordum.

"Annemle babamı dünyadaki hiçbir şeye değişmem. Cass her ne kadar çoğu zaman baş belası olsa da onsuz yapamazdım."

"Eğer ölümlü olsaydım, kardeşinizden gerçekten korkabilirdim."

Onu sıkıca kucakladığımda güldü.

"Senden hoşlanıyor," diye beni temin etti.

"Bunu yapmamak zor."

Suyun üzerinde oturup sessizce onu izledik ve arada sırada yorumlar yaptık, ta ki o esneyene ve ağırlığı vücuduma daha da ağır gelene kadar.

"Geri dönsek nasıl olur?" diye önerdim.

Scott bana doğru başını salladı ve ben de tekneye aldırmadan auramı ikimizin etrafına sardım ve bizi otele geri götürdüm. Çok yorgundu ve sürekli esniyordu.

"Biraz uyuman gerekiyor," dedim ona.

"Benimle kalacak mısın?" Sözler bir başka esnemeyle boğuk bir şekilde çıktı.

"Her gece yapmadım mı?"

O mırıldanarak soyunmaya başladı ve ben tekrar çenemi sıktım. Sadece iç çamaşırıyla yatağa girdi - tabii ki sol tarafına.

Tiştörtümü çıkardım ve ona fırlattım. "Pijama giymeyeceksen bunu giy."

Ben ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp yanına yatağa girerken, o da uykulu bir şekilde tiştörtümü çekti. Onu tiştörtümle giydirmek bir hataydı. Quentin tiştörtün içinde çok küçük görünüyordu, tamamen içine sokulmuştu ve kalbim garip bir hisle doldu. Derin bir nefes aldı ve kendi kendine gülümsedi, gözlerini kapattı ve benden uzağa doğru döndü.

Bedenimi onun bedenine yasladım, sarılarak uyudum.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordum, ensesinden öperek.

"Çok güzel kokuyorsun."

Kesinlikle yorgundu. Uykuya dalmak üzereyken Quen'in dili gevşedi. Filtreleme mekanizması daha az etkili hale geldi.

"Sen de öyle, Kraliçe."

"Teşekkür ederim, Gray."

Esnedi ve tekrar bana doğru sokuldu, ben de kolumu onun etrafına dolayarak onu olabildiğince kendime çektim.

"Memnuniyetle. Şimdi biraz uyuyabilirsin." Alnının arkasına bir öpücük kondurdum.

Her şey sessizleşti ve bir süre sonra sesini duydum; uykudan dolayı kısık ve boğuk bir sestti.

"Seni seviyorum, Gray."

FORTY ONE GRAYSON

Söylediklerini düşünmekten bütün gece uyuyamadım. Bunu gerçekten kastettiğine dair hiçbir kanıtım yoktu. Uyandığında bundan bahsetmediğine göre, söylediğini hatırlayacağından bile emin değildim. Eğer bu konuyu açsaydım, hiç şüphesiz kavgaya dönüşürdü. Ya da belki de konuyu açmadım çünkü bana yanıldığımı söylemesini istemiyordum. O sözlerin bir hata olduğunu söylemesini istemiyordum.

Eşyalarını paketlemeyi bitirirken onu dikkatle izledim.

Beni seviyor muydu?

Onu sevdim mi?

Quentin çekiciydi. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Her izin verdiğinde vücuduna tapıyordum. Tanrılar onu sadece benim için yaratmıştı. Başlangıçta aramızdaki çekim tamamen ilkeldi.

Ama sıradan anlarda onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Beni hem zorluyordu hem de meraklandırıyordu, ama bu onu sevdiğim anlamına mı geliyordu? Sadece cinsel ilişki verip sonra atmakla sonuçlanması gereken bir şey nasıl bu kadar karmaşık bir hale gelebilirdi?

Quentin, Holden onu almaya geleceği için eve uçakla geri döndü. Saatlerce etrafta dolaşıp düşüncelerimle boğuştuğundan sonra, auramı kullanarak Erik'in evine geri döndüm. Kardeşim orada değildi, ama Sloan, Elva ve Ignacio'yu buldum.

"Gezgin geri döndü," diye karşıladı beni Sloan.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Grayson," dedi Elva.

"Senin bir ölümünün peşinden dünyanın dört bir yanına koştuğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim." diye güldü Ignacio.

Ortamda garip bir gerginlik vardı.

"Acaba bir şeyi mi kaçırıyorum?" diye sordu Ig, durumu fark ederek.

Sloan ve Elva'ya baktım.

"Karar sana kalmış, Gray," dedi Sloan. "Belki başka bir görüş, başka bir düşünce tarzı zarar vermez."

"Bu nedir?" diye sordu Ig, sabırsızlanarak.

Oturup arkadaşına baktım ve onu da güven çemberine dahil etmeye karar verdim.

"O ölümlü değil."

"Evet, ben de yarı tanrıyım." diye alay etti.

"Hayır. Ama o öyle."

Ignacio kahkahalarla güldü ve hiçbirimiz ona katılmayınca bana baktı.

"Bu mümkün değil," dedi ayılırken.

Elva onun elini tuttu. "Mallory," dedi kısaca.

"Elbette, o kesinlikle Mallory olurdu." Yerinden kalkmıştı ve Elva mutsuz görünüyordu.

"Ölenler hakkında kötü konuşma, Ig," dedi ona sertçe. "Hele de benim ailem söz konusuysa."

Elva'nın soğukkanlılığı, içinde ne kadar büyük bir ateş yaktığını yeniden düşünmesine neden oldu ve tekrar yerine oturdu.

"Nasıl?" diye sordu. "Ne zamandır biliyorsunuz?"

Biz de ona her şeyi anlattık.

Neredeyse her şey.

Bu ruhsal bilgi Sloan ve benim aramda kaldı ve işimiz bittiğinde Ignacio'nun başı çok ağrıyordu.

"Neden hiçbir şeyi basit tutamıyorsun?" diye mırıldandı.

"Bu benim doğamda yok," diye yanıtladım.

"Bu bile senin için biraz fazla. Onu teslim et ve işi bitir."

Ig'ye saldırmaktan kendimi zor tuttum. Her şeyi bilmiyordu. Benden istediğini yapamazdım. Quentin'i ölüme göndermek, düşünmeye bile katlanamayacağım bir gerçektir.

"Ignacio." Elva'nın sesinde uyarıcı bir ton vardı.

"Ne? İkiniz de binlerce yıl önce bunun ön saflarındaydınız. İkiniz de hepsinin öldürülmesinin yükünü seve seve üstlendiğiniz için, biz onlardan birine bile dokunmak zorunda kalmadık."

Şimdi Quen'in onlardan biri olduğunu bilmekten utanıyordum. Akrobalarını bu kadar kolayca bir araya getirmeme ve ölümlerine yardım etmeme izin vermiş olmamdan dolayı da utanıyordum.

Elva'nın yüz ifadesi benimkiyle aynıydı ve acaba o da benim kadar pişman mıydı diye merak ettim. Mallory'ye daha fazla zaman ayırmadığına pişman olup olmadığını merak ettim.

"Zararsız biri," dedi Sloan.

"O ailemizden," diye belirtti Elva.

"Diğer akrabalarına ne olduğunu öğrenene kadar zararsız. Peki ya çocukları olursa, Sloan?" diye sordu Ig.

Sloan hızla başka yöne baktı.

"Çocuk sahibi olacak!" diye haykırdı Ig.

Aklımın bir köşesinde, o çocukların benim olup olmadığı, imkansız bir gelecekte birlikte bir aile kurup kurmadığımız konusunda küçük bir düşünce belirdi. Bunun son derece düşük bir ihtimal olduğunu bildiğim için bu düşünceyi hemen bastırdım ve Ignacio'ya odaklandım.

"Onun ve küçük tanrıların beni katletmesini bekleyerek oturup durmayacağım. Bence Hunter'a haber verelim ve kendimizi kurtaralım," dedi Ig hepimize.

Başka söyleyebileceği her şey, Elva sonunda aurasına teslim olduğunda kesildi. Zengin bir mor renk, Ignacio'yu yanındaki koltuğundan fırlattı ve yere yapıştırdı. Onunla savaşmayacaktı. Onu bu kadar çok sevdiği sürece asla.

"Yeter!" diye çıkıştı Elva. "Size onun da bizim akrabamız olduğunu hatırlatmama izin verir misiniz? Tıpkı benim ve Mallory'nin içinde olduğu gibi, onun içinde de ilahi bir güç akıyor. Eğer onun, elinde olmayan bir şey yüzünden, kim olduğu için öldürülmesine razıysanız, o zaman sandığım adam değilsiniz demektir."

Elva, üzerindeki aura etkisini azalttı ve Ig hızla kendine geldi.

"Eğer ona söylemediğimizi öğrenirse hepimizi ele geçirecek," diye mırıldandı.

Sloan iç çekti. "Bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Elysia'ya dönene kadar onu saklı tutalım mı?"

"Plan bu," diye onayladım.

Ama bunu söylerken bile, bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ediyordum. O kilometrelerce uzaktayken bile onu özlüyordum. Eve gidip onsuz nasıl olacaktım? Bunu kırmanın bir yolu olmalıydı. Kardeşimin bir çözüm sunması gerekiyordu.

"Sloan, Erik nerede?" diye sordum.

"Hunter onunla görüşmek istedi."

"Bu iyi değil."

"Neden?" diye sordu Ig.

Sloan başını salladı ve ben de yerimden fırladım.

"Ignacio," dedim. "Bunu kimseye anlatma."

Bir an duraksadı, ama Elva'ya baktı ve "Sana Tanrı gibi söz veriyorum" dedi.

Kardeşlerimin yanına gitmeden önce ihtiyacım olan tek şey buydu.

Gareth bunu görünce aklını kaybedecekti. Hunter ve Erik sakın kalamamışlardı ve tüm oturma odası bir savaş alanına dönmüştü. Mobilyalar yan yatmış, kitaplar raflardan çekilmişti. Kırık cam parçaları yere saçılmıştı ve kardeşlerim odanın iki ucunda duruyorlardı.

"Hunter! Dur!" diye bağırdım.

Hunter'ın Erik'e vurduğu kuvvet onu duvara fırlattı ve yere yığılırken duvarda bir çukur oluştu. Ben de auramı çıkardım ve Erik'in önüne geçtim.

"Harekete geç, Grayson!" diye emretti Hunter.

"Hayır! Ne yapıyorsun?"

"İkinizin de gösterdiği saygısızlıktan bıktım usandım!"

Yere düşmeden önce mavi bir dalgalanma oldu ve yere çarpmadan önce kendimi topladım.

"Saygısızlığı ikimizden de hak ettin!" dedim ona.

Erik hâlâ yerdeydi ve yaralarından kan akıyordu. Arkamı dönüp baktım ve "Eve geri dön," dedim.

Erik itiraz etmedi, aksine kızıl dumanlar içinde gözden kayboldu.

"Yumuşuyorsun Grayson," dedi Hunter.

Hayır, sadece senin gibi kaba biri olmamaya çalışıyorum.

Üzerime doğru mavi bir ışık huzmesi geldi, ama onu savuşturdum.

"İkiniz de her zaman bana karşı birleştiniz. Ne istiyorsunuz?" diye sordu, vahşi bir ifadeyle.

Elysia'nın onu saran çılgınlığa şahit olmasını ne çok isterdim. Maskesi düşüyordu ve bu, kalbimdeki neşe kıvılcımını ateşledi. Hunter'ın asla kabul etmek istemeyeceği kadar birbirimize benziyorduk.

Etrafını saran aurasıyla hızla ilerliyordu. Hunter bir süredir oldukça heyecanlıydı ama ben ancak şimdi bunun ne kadar büyük bir heyecan olduğunu fark ettim. Erik'in son toplantıdaki küçük patlaması sinirlerini bozmuş olmalı ve aralarındaki sorunları çözüp çözmediklerini görmek için orada olmamıştım. Belli ki çözememişlerdi. Erik, benim ruh eşi olduğumu bildiği için bunu unutamazdı.

Hunter bana, "İstedigimi elde edeceğim," dedi. "Elva ile evleneceksin ve Elysia üzerindeki hakimiyetimizi daha da güçlendireceğiz."

"Hayal görüyorsun."

Aurası tam göğsüme isabet etti ve bir kitaplığa savruldu. Hunter'ın saldırısı amansızdı ve kendimi korumak için auramı zar zor kullanabildim. Çok hızlıydı. Çok güçlüydü.

"O zaman konsey karar verecek! Şimdi, dışarı çıkın!" diye bağırdı.

İki kere söylenmesine gerek yoktu. Kalıp durumu daha da kötüleştirmek, tüm öfkemle kardeşime saldırmak yönündeki içgüdülerime rağmen, oradan ayrıldım.

Hunter ile olan mücadelelerimi akıllıca seçmem gerekiyordu, özellikle de belli bir yarı tanrıça olmadan yapamayacağımı düşünmeye başladığım şu günlerde.

FORTYTWO QUENTIN

Matt beni havaalanından aldığı anda sırtı ve beni kollarına aldı. Ben de ona sarıldım ama vicdan azabıyla kıvranıyordum. Bu duygu damarlarımda dolaşıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

"Seni özledim," dedi.

"Daha sadece bir hafta oldu," diye karşılık verdim güçsüzce, o da beni bıraktığında.

"Beni özlemedin mi?"

"Ben asla öyle bir şey söylemedim."

Eğilip beni öpmeye çalıştı ama daha derin bir öpüşmeye fırsat vermeden geri çekildim. Matt çantamı alıp arabanın arkasına koydu.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

"Harika. Konuşma gerçekten çok iyi geçti. Benimle bu konuyu tartışmak isteyen birçok insan vardı. Ve Dylan da oradaydı, bu beklenmedik bir şeydi. Birlikte çalışmakla ilgilenen birkaç kişiden yeni e-postalar aldım."

Matt bana baktı. "Cidden daha fazla iş almayı mı düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni neredeyse hiç görmüyorum, Quentin." Sesi sinirli geliyordu. "Ve seni gördüğümde de e-postalar ve elektronik tablolarla uğraşmak zorunda kalıyorum. Bu aptal sunuma hazırlanmam için hiç vaktin yoktu."

"Aptalca bir sunum mu?"

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Peki, ne demek istedin Matthew?"

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsun Quentin. Her şeyi kişisel saldırı olarak algılıyorsun. Ben sadece kız arkadaşım ile vakit geçirmek istiyorum. Bu neden bu kadar kötü bir şey?"

"İşimi seviyorum."

"Bunu tüm hayatınız haline getiriyorsunuz."

Hayır, yapmadım.

Hayatımda işimden daha önemli şeyler vardı. Sadece zamanımı kime ayırdığıma dikkat ediyordum. Zamanımı Cass, Charlie ve Sal'a ayırıyordum.

Ve Gray.

Son günlerde zamanımın büyük bir kısmını Gray'e ayırdım.

Matt nadiren önceliğim olmuştu. Onunla birlikteyken bile, başka şeylere odaklanıyordum.

"Çok çalıştım. Çok çalışmaya devam etmek istiyorum," diyerek Gray hakkındaki düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bazen insanlar kenarda oturup sürekli sizi desteklemek istemezler."

Sözler canımı yaktı ve konuşma yeteneğimi elimden aldı. Bana çok fazla Ethan'ı hatırlattı. Ethan her şeyi kendiyle ilgili hale getirme eğilimindeydi. Benim için mutlu olamıyordu. Gerçekten de olamıyordu.

Matt evin önünde durduğunda, araba kapısını açmaya gittim ama bileğimi yakaladı, alışık olduğumdan biraz daha sert bir şekilde.

"Bırak beni," dedim ona.

"Scott, dinle. Seninle kavga etmek istemiyorum. Seni bütün hafta görmedim."

Ona doğru döndüm, gözlerimden akan yaşları durdurmak için yanaklarımı ısırdım.

"Bu aptalca bir tartışma," dedi bana, sesi yumuşayarak. "Bunu gündeme getirdiğim için özür dilerim, ama dediğim gibi, sadece güzel kız arkadaşım ile vakit geçirmek istiyorum."

Onun için her zaman sadece buydu: Güzel. Matt'e beni beş kelimeyle tanımlamasını isteseydim, bunlar ne olurdu diye merak ettim. Eminim ki hepsi fiziksel görünüşümle ilgili olurdu.

Elini yüzüme koydu ve beni öpmek için yaklaştı, ama ben geri çekilip kapıyı açtım.

"Özür diledim, Quentin." Sözlerine yine bir çocuk gibi bir öfke sinmişti. "Daha ne istiyorsun?"

Arabanın arka kapısını açıp çantamı çıkardım. "Sormanıza gerek varsa, bunun ne anlamı var? Beni bıraktığınız için teşekkürler."

Kapıyı sertçe kapatıp eve doğru koştum. Kapıyı açıp arkamdan sertçe kapattım ve çantamı yere bıraktım. Etrafıma baktığımda, öfkem belirsiz bir rahatsızlıktan daha somut bir şeye dönüşmüştü.

Koridorun zemini tamamen sarı lalelerden oluşan bir halıyla kaplıydı.

"Allah aşkına!" diye tısladım.

Sözlerim daha kalın bir tonda yankılandı: "Allah kahretsin!"

"Gri?"

“Scott?”

Koridordan çıkınca Grayson'ı kanepede, etrafı lalelerle çevrili halde buldum. Ona baktığımda kanamaya başladığını gördüm.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum, göğsümü panik kaplamış, kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu. "Hemen ilk yardım çantasını getireyim."

Gray güldü ve ben de onun ölümlü olmadığını hatırladım.

"Hunter'ın gazabının şiddetini hissettim," diye yanıtladı. "Ben ucuz atlattım. Erik o kadar şanslı değildi. İyileşir. Sadece başka bir Tanrı tarafından verildiği için biraz daha uzun sürüyor."

Başımı salladım ve yanına gittim. Hunter onu fena halde dövmüştü. İlk geldiklerinden daha kötü.

"Sana ve Erik'e bunu yaptığına şaşırdım. Çok..."

"Aziz mi?" Gray kaşını kaldırarak bana baktı.

"O, koruyucu olmak için yaratılmış."

"O aynı zamanda bir tanrı ve tartışmasız bir şekilde bencil. Herkesten önce kendini koruyacak."

"Hatta kardeşleri mi?" diye sordum. "Larkin?"

Bir kahkaha sesi duyuldu. Acımasız bir kahkahaydı ve aptalca bir şey bulduğunda kullanıyordu, bu da benim kızarmama neden oluyordu.

"Hunter herkesten önce kendi çıkarlarını gözetir," dedi.

"Neden böyle davranıyor?"

Kendimi tutamadım. Gray'i izlerken parmaklarım, yarılmış dudağına doğru uzandı. Kesik iyileşmeye başlamıştı ama üzerinde ince bir altın iz vardı. Parmaklarım dudaklarına değdiğinde, bileğimi yakaladı ve iç kısmından öptü.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Gray onu içine kilitlediğim buz gibi kafesten uyandırmıştı ve onun dokunuşu altında canlanmıştı. Endişe verici bir şekilde, onun çağrısına cevap vermişti ve denediğim hiçbir şey onu tekrar zapt edememişti.

Konuşurken sesi yumuşaktı. "İyi olduğuma emin olabilirsiniz. Endişelenmeyi bırakın."

Beni nazıkçe kendine çekti, ben de kucağına oturdum ve içimde kalan tüm öfke kayboldu.

"Hunter konseyin gözünden düşüyor. Küçük tanrılar arasında da pek popüler değil, bu yüzden yerinin başkası tarafından alınmasından endişeleniyor sanırım. Ve bir varisi de yok..." Sözleri yarım kaldı.

"Bekle," dedim, olayı anladığımda. "Sen mi?"

Güldü. "Şaşırmış gibi görünüyorsunuz."

Omuz silktim. "Biraz öyle. Kuralları çiğnemeyi seviyorsun, uygulamayı değil."

Koyu renk saçlarından bir tutamı yerine geri ittiğimde, dudağının tamamen iyileştiğini gördüm.

Gray fısıldayarak, "Kuralları yalnızca özel durumlarda çiğnerim," dedi.

Bakışları yoğundu ve satır aralarını okuyacak olsaydım, Gray'in bana bir şey anlatmaya çalıştığını söylerdim. Ama satır aralarını okumak istemedim. Aramızdaki her şey karmaşık olmamalıydı.

Ama işler çoktan karmaşıklaşmıştı ve Gray Malezya'ya geldiğinde durumu daha da kötüleştirdi. Onunla yalnız, tamamen giyinik ve herkesten uzakta vakit geçirdiğimde, ne kadar destekleyici olabileceğini ve ne kadar tatlı biri olduğunu fark ettim. Ve Ethan gittiğinde kapanan yanımdan yeniden uyanmıştı. Ve bu felaketti.

"Quentin." Sesi fısıltı gibiydi ve gözleri yüzümü süzdükten sonra dudaklarıma odaklandı. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce eşyalarını yerleştirmen gerekiyor sanırım."

Başparmağıyla alt dudağımı hafifçe okşadı ve titrek bir nefes verdim. Kararlılığımın gurur duyuyordum, ama beni hayatta tutan irade gücü, Gray ile karşı karşıya geldiğim an azaldı.

Sessizce kucığından kalktım ve vücudunun sıcaklığını anında özledim.

"Hunter'dan uzak dur," dedim.

"Archer'dan uzak dur." Odayı işaret etti ve ben dudağımı ısırdım. Gray ortalığı anında temizledi.

"Teşekkür ederim."

Gray, "Onu cesaretlendirmeyin," diye uyardı.

"Yapmayacağım." Sonra kendimi düzelttim. "Yapmıyorum."

Gray sırtıttı. "Bunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

Yüzüm kızardı ve odadan çıktım, bavulu alıp yukarı sürükledim. Bavulu açıp kıyafetlerimi çamaşırhaneye attım.

Gray, ikimizin de pişman olacağını söylediğinde, acaba benim ölümlü olmam yüzünden mi pişman olacaktı? Birlikte yatağa girdiğimiz her seferinde pişman olmuş muydu? Son bir haftadır benimle vakit geçirdiği için mi pişman olmuştu? Düşüncelerim kendi içinde dönüp durdu ve beni düğüm düğüm etti.

Duştan çıktıktan sonra masamın üzerinde tek bir Odessa zambak çiçeği bulunan bir vazo olduğunu fark ettim.

Tüm endişelerim kayboldu ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

FORTY THREE QUENTIN

Bugün Ember'ın günüydü. Gray'in günüydü. Daha doğrusu doğum günüydü. İnsanlar, sorumlu olduğu yıkıma saygı duruşu olarak sembolik bir şekilde bir şeyler yaktıkları için bu güne sevgiyle Ember'ın Günü deniyordu.

Beni diğer birkaç kişiyle birlikte akşam yemeğine davet etmişti ve ben de büyük bir istekle kabul etmiştim ama zaten geç kalıyordum.

"Özür dilerim!" diye bağırđım, elimde büyük bir kutuyla evimin ön kapısından içeri dalarak.

Doğrudan mutfağa gittim ve masaya koydum.

"Yemin ederim zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bana on dakika verin."

Oturma odasına geri koştuğumda, Gray kanepenin yanında duruyordu ve olduğum yerde donup kaldım. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, üstteki iki düğmesi açık bırakılmıştı ve pantolonu kalçalarının kıvrımlarını sarıyordu, bu da beynimi kısa devre yaptırdı.

Kahretsin. Bu adamın hiç kötü bir günü olmamış.

"Çok güzel hazırlanmışsın," dedim, sanki sıradanmış gibi.

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi," dedi Gray doğrularak.

Parlaklığı anında kayboldu. "Kendine güvenen adi herif."

Onun yanından geçip hazırlanmaya başladım. Yirmi dakika sürdü. Söz verdiğim on dakika değil.

Giymeyi planladığım pembe elbisede çıkaramadığım gizemli bir leke vardı ve onun yerine siyah saten bir elbise giymiştim. Kumaş kıvrımlarımı zarifçe sararken, ince askıları çıplak sırtımda çaprazlama duruyordu. Odayı terk etmeden önce bir deri ceket kaptım.

"Tamam, yemin ederim artık hazırım!" dedim, topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek oturma odasına geri dönerken.

Gray kanepede uzanmış oturuyordu, ben de onun önüne geçip küçük siyah el çantamın içini karıştırmaya başladım.

"Gray," dedim yukarı bakıp yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Ne oldu Scott?" Hızla koltuktan kalktı ve bana doğru geldi.

Gözlerinin mavisi siyaha dönmüştü ve pantolonunun kumaşının penisinin etrafında nasıl gerildiğini görebiliyordum.

"Biraz kontrolü ele geçirmeniz gerekiyor."

Aurasının incecik telleri bana doğru yöneldi ve derin bir nefes aldı.

"Değişebilirim," dedim, olduğum yerde mihlanmış bir halde.

"Hayır," diye dişlerinin arasından hırıltılı bir sesle söyledi. "Hayır, buna gerek yok."

Kontrolü yeniden sağlamak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ama yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Hadi ama," dedi. "Zaten geç kalıyoruz."

Beni bedenine doğru çekerek, aurasını kullanarak bizi restorandan bir sokak ötede, تنها bir yere götürdü.

"Diğerlerinin benim orada olmamdan rahatsız olmayacağından emin misin?" diye sordum.

"Misafirimsin. Üstelik Erik, Sloan ve Ig ile de iyi anlaşıyorsun. Onunla evlenmeyeceğimi öğrendiğine göre Elva'yı da seveceğinden eminim."

Gray'i ittim ve binaya girerken o da kolunu belime doladı. Durmadım ya da onu düzeltmedim.

Masaya vardığımızda Elva bizi karşılamak için ayağa kalktı. Gray beni bırakıp ona sarıldı ve Elva da onun iki yanağından öptü. Bana doğru uzandı ama Gray aramızda bir duvar gibi durdu.

"Kelepçen yok. Sanırım şu anda buna ihtiyacımız yok," dedi Gray, biraz da sert bir tonda.

"Özür dilerim." Elva hayal kırıklığına uğramış bir şekilde konuştu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, Gray'in arkasından bakarak ve gülümseyerek.

Ig beni belimden yakalayıp kucakladı ve ben de şaşkınlıkla küçük bir çığlık attım. Gülerek ona karşılık verdim. Beni bıraktığı anda Gray beni kendine doğru çekti, sonra Ig onu yakaladı ve ikisi birlikte şakalaşmaya başladılar.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Ignacio. "Ve sana bir kez daha hatırlatmak isterim ki, kendini beğenmişlikten vazgeç."

Erik ve Sloan gelmeden önce masaya oturduk ve içecek sipariş ettik. Gray kalkıp ikisine de sarıldı. Tekrar yerine oturduğunda ben güldüm ve baş parmağımla Sloan'ın yanağındaki ruj izini sildim.

Gray'in yanağı temizlendikten sonra, "Neden bu kadar geç kaldınız?" diye sordum.

İg alaycı bir gülümsemeyle, "Beş çocukları olmasının bir sebebi var," diye yanıtladı.

Şarap yudumlarırken boğazıma takıldı ve Elva, Ignacio'nun koluna vurdu.

Erik, hiç de etkilenmemiş bir şekilde, "Buradayız artık," dedi. "Yemek sipariş edelim mi?"

Tanrılarla birlikte oturup, aramızda o engin ilahi boşluk yokmuş gibi akşam yemeği yemek benim için tuhaf bir duyguydu.

Takvimdeki belirli tarihlerle, özellikle de Ember Günü ile hiç ilgilenmedim. İntikam almak sadece enerji kaybı gibi görünüyordu, ama bunu sesli dile getirmedim. Gray'in yüzünden gülümsemenin kaybolmasını izlemek istemiyordum.

Akşam boyunca, Gray'in yanımda olduğunu son derece farkındaydım. Ellerimiz masaya değdiğinde, parmaklarım onun eline doğru yöneldi. Gray kıpırdamadı, sadece bana doğru baktı ve kararı bana bıraktığını anladım.

Ona olan ihtiyacımın neden bu kadar büyük olduğunu anlayamıyordum. Belki de yanımızda oturan ve birbirlerine delicesine aşık görünen iki çift yüzündendi. Ya da belki de kurallara uymaktan vazgeçmiştim.

Gray ile aramda bir şey vardı. Cinsellikten daha fazlası. İkimiz de birbirimizden uzak duramıyorduk, ama ikimiz de ortadaki devasa sorunu dile getirmiyorduk.

Parmak uçlarım tenine değdi, sonra parmaklarımızı birbirine kenetledik. Onun parmakları da benimkileri kavradı ve içimi bir huzur duygusu kapladı.

Bakışlarım Erik'e kaydı ve o da ellerimize baktıktan sonra mavi gözleri benimkilerle buluştu ve tam sinirleneceğini bekliyordum. Ama bunun yerine, dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ve bana nazikçe başını salladı.

Belki de bizi ayrı tutma çabasından vazgeçmişti.

Artık bizi ayrı tutma çabalarından vazgeçiyordum.

Gecenin geri kalanında rahatladım, Gray'e hafifçe sürtündüm. Avucundaki bir, dört, üç rakamlarını, işaret parmağımın ucundaki deri

uyuşana kadar tekrar tekrar çizdim. Bunlar, sol elimin iç bileğine dövme olarak işlenmiş rakamlardı.

I.IV.III

Bunu ilk yaptığımda meraklı görünüyordu, ama hiçbir açıklama yapmayınca konuşmasına devam etti.

Tatlılar masaya getirilirken Gray kulağıma fısıldadı: "Uslu durmaya çalışabilir misin?"

Ona doğru döndüm ve fısıldayarak, "Gitmeden önce kendimi kontrol etmekte zorlanan ben değildim," dedim.

"Dokunmak."

Gray, nefis bir bitter çikolatalı pasta tercih etti. Yoğun ve neredeyse siyah bir renkteydi, bu yüzden onu seçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ben ise limonlu ve yaban mersinli bir pasta seçtim. Bir lokma alırken kendimi kontrol altında tutmaya özen gösterdim.

"Bunlardan biraz denemek ister misin?" diye sordu Gray.

"Elbette."

Elimi tabağına uzatmak istedim ama o çatalı pastaya batırıp bana doğru uzattı. Bir ısırık aldım ve gözlerimi kapattım, zengin tadın dilime yayılmasına izin verdim ve farkına bile varmadan oldu. Bir inilti çıkardım.

Gözlerimi açtığımda, bunu fark eden tek kişi Gray'di. Göz bebeklerinin mavisi simsiyah parladı.

"Kendine engel olamıyorsun," dedi.

Gray saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve bana dik dik baktı.

Aradaki farkı kapatmak istedim. Aradaki farkı kapatmam gerekiyordu.

Ig masanın diğer tarafından, "İkiniz de bir odaya çekilmelisiniz," dedi.

Gray'den hızla uzaklaştım ve Ig'in bize sırtıttığını gördüm. Gray ona bir peçete fırlattı ve biz tekrar sohbete daldık.

Eve döndüğümüzde topuklu ayakkabılarımdan kurtulduğuma şükrettim. Mutfaka her adım attığımda ayaklarım ağrıyordu.

"Bu akşam beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten çok keyif aldım," dedim Gray'e.

Bugün yanımda getirdiğim kutu mutfak masasının üzerinde duruyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu yanıma almayı unuttum. Senin için getirdim."

Ben masanın yanında durdum, Gray de arkamda, neredeyse hiç boşluk bırakmadan durdu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bir hediye. Sayılır. Tanrı için hediye seçmek zor."

Elini belime dolayarak kutunun kapağını açtı. Aurasıyla kutudan bir pasta çıkardı ve masaya koydu. Pasta, onu onurlandırmak için siyah ve altın rengi mermer desenleriyle süslenmişti.

"Hepimize biraz verebileceğimizi düşünmüştüm ama almayı unuttum," dedim ona doğru dönerek.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı.

Bu kadarı da fazlaydı. Göğsümdeki o çekilme hissi ve onu tekrar yanımda hissetme ihtiyacı dayanılmazdı.

Ellerim yüzüne gitti ve Gray bana merakla baktı, ben de parmak uçlarıma yükselip onu öptüm. Gray'in karşılık vermesi biraz zaman aldı, dudağımı hafifçe ısırıktan sonra ağzımı ona açtım. Dillerimiz ateşli bir dansla buluştu. Bu kadar yoğun ve tutkulu bir arzuyu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Gray kalçalarımın tutarak beni kendine iyice çekti ve ereksiyonunun alt karnıma bastığını hissettim. Beceriksizce ceketini omuzlarından aşağı ittim ve yere düşmesine izin verdim.

O, öpücüklerini dudaklarımdan uzaklaştırıp yavaşça çenemin kenarına doğru kaydırırken, ben de parmaklarım onun gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordum. Gray boynuma uzandı ve tenimi emdi, bu da başımı ona doğru eğmemi sağladı.

"Yeterince bekledim," dedi Gray.

"Ama çok usluydun," diye takıldım nefes nefese.

Gray bana hırlayarak, "Her gece seninle yatakta olmak ve ellerimi kendime saklamak ne kadar zor biliyor musun?" dedi.

Ellerim göğsünden aşağı kayarak pantolonunun kemerine ulaştı ve gömleğini içeri soktum. Gray boynumun kıvrımını ısırırken incecik elbisemin kumaşını yırttı. İpeksi kumaş ayaklarımın etrafında toplanmadan önce sessizce nefesimi tuttum.

"Geride iz bırakacaksın, Gray," diye uyardım.

"Kesinlikle niyetim bu."

Elleri çıplak yanlarımda gezindi ve dokunuşu altında titredim. Ona çok ihtiyacım vardı.

Gray'in elleri göğüslerime doğru uzandı, meme uçlarımla okşayarak sırtımın kamburlaşmasına neden oldu. Benim ellerim ise onun gömleğinin düğmelerini çözüp, sonra da üzerinden atmaya devam ediyordu. Ayaklarımızın dibindeki giysi yığını giderek büyüyordu.

Dudaklarım omzunu buldu, tenini öptüm ve emdim, ama Gray yine kendi dudaklarıyla orayı sahiplendi.

Burada yumuşak, hassas ya da nazik hiçbir şey yoktu. Bu, çok uzun zamandır bastırdığımız, birbirimize duyduğumuz ham, ilkel bir ihtiyaçtı.

Öpüşmeyi derinleştirirken ellerinden biri saçlarımın arasına kenetlendi ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti.

Pantolonunun düğmesini ve fermuarını hızla açtım. Ben pantolonu kalçasından aşağı doğru itip düşürürken Gray ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Başparmaklarını külotumun bel kısmına geçirdi ve ben de elimi cinsel organının üzerinde gezdirdim, bu da ondan memnuniyet dolu bir inilti koparmasına neden oldu.

Kontrolü elinden kayıp giderken, iç çamaşırını çıkarıp tamamen çıplak kalana kadar mutfak onun yaydığı aura ile karardı.

Saçlarıma dolanmamış olan elini tuttum ve bacaklarımın arasına doğru yönlendirdim.

"Her zaman çok sabırsızsın, Scott," dedi bana.

"Ben sadece ne yapmam gerektiğini biliyorum —"

Cümlemi bitiremedim çünkü Gray parmağıyla klitorisimi okşayarak beni inlettirdi. Diğer koluyla belime sarılarak beni kendine yakın tuttu ve yüzündeki şeytani gülümseme dikkatimi çekti. Daha iyi erişim sağlamak için bir bacağıma kalçasına doladım ve o da parmağını içime soktu.

"Kahretsin," diye fısıldadım, o parmaklarıyla oynarken gözlerimi kapattım.

Onu durdurmak için bileğinden yakaladım. Gray'e baktığımda gözleri tamamen siyahtı ve onu böyle görmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim.

Bacağıma ondan ayırıp parmaklarını kendimden çektim, elini kaldırıp temizledim. Göz temasını kesmeden önünde diz çöktüm. Dilim sertleşmiş penisinin üzerinde gezindi ve o zevkle inledi. İki eli de saçlarıma dolandı ve ben de dilimi penisin başının etrafında döndürdüm.

"Scott," dedi sert bir ses tonuyla. "Dalga geçme."

Onu ağzıma aldım, kahkahalarım vücudunun her tarafına titreşimler gönderdi.

Gray homurdandı ve başımı iterek öğürme refleksimi test etti. Başımı aşağı yukarı hareket ettirirken gözlerim yaşardı, olabildiğince çok kısmını içime alıp dilimi üzerinde gezdirdim. Nefes alışverişinin sesleri ve inlemeleri etrafımızı doldurdu.

Vücudu gerildiğinde, hareketleri daha düzensiz hale geldiğinde, onu ağzımdan ıslak bir sesle çıkardım. Boşalmasını ağzımda hissetmek

istememedim. İçimde hissetmek istedim.

Dizlerimden kalkarken Gray bana umutsuzca baktı.

Beni sertçe duvara itti ve boğazımı eliyle kavrayarak beni olduğum yerde sabitledi.

"Neden durdun lan?" diye sordu.

"İçimde sana ihtiyacım var," diye yanıtladım nefes nefese.

Gray dudaklarını yaladı ve boğazımdaki elini tutarak bana doğru eğildi. "Bunun tek seferlik bir şey olmadığını söyle bana."

Bacağımı tekrar kalçasının etrafına doladım ve ona sürtündüm. "Beni daha fazlasını istemeye bırakmalısın."

Boğazımı bıraktıktan sonra Gray elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Sırtım buz gibi duvara çarptı ve ona doğru kıvrıldım. Hiç tereddüt etmeden, sorgusuz sualsiz içine girdi, vajinamı ona doğru gerdi ve ben de kendimi susturmak için omzunu ısırdım.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," dedi Gray bana.

Neredeyse tamamen geri çekilmişti ki tekrar bana çarptı ve ne kadar sert davrandığına dair bir çığlık attım.

Gray'ın dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve o beni tutarken ve bir ritim tuttururken parmaklarım saçlarına gömüldü. Tırnaklarım sırtındaki ete saplandı.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Seni çok özledim."

Ne demek istediğini anladım.

Onun bana hissettirdiği gibi hissettirebilen başka kimse yoktu. Gray ile yaşadığım seks kadar acı verici derecede tatmin edici hiçbir şey olmamıştı. Ona teslim olduğumda hissettiğim kadar eksiksiz bir duygu yaşamamıştım.

O bana sertçe girerken ve eli bacaklarımın arasına kayıp kıvrımlarımda dans ederken, klitorisime dokunmaktan ustaca kaçınırken, mutfakta küfürler ve inlemeler yankılandı, ta ki ben inleyene kadar.

"İşte duymayı çok sevdiğim ses," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Dur," diye nefes nefese kaldım. "Bu kadar kaba olmayı bırak."

Parmak ucunu sinir demetinin üzerinde gezdirmeden önce hafif bir kahkaha sesi duyuldu.

"Gray!" diye seslendim, büyük bir keyifle.

Onun aurası beni havada tuttu ve ellerini serbest bıraktı. Bir eliyle klitorisimi okşarken, diğeri eliyle de meme ucumu ovuşturdu ve zevkten başım döndü. Gray eğildi ve diğeri meme ucumu ısırıdıktan sonra dilini üzerinde gezdirdi.

"Durma," diye yalvardım. "Lütfen. Lütfen."

Sırtım duvardan geriye doğru kavıştı ve o hızını hiç düşürmedi. Göğsümü hafifçe ısırды ve ben tekrar inledim. Yarın sabah, bedenim bu gecenin izlerini taşıyacaktı, ama onun nerelerde bulunduğunu ve neleri sahiplendiğini hatırlatan bu izler düşüncesi hoşuma gidiyordu.

Birkaç hamle daha ve onun bana sürtünmesi, penisinin etrafında kasılmalarıma neden oldu, bacaklarım Gray'in beline dolandı, böylece o tamamen içime girdi. Orgazmım etrafımı sararken ona doğru kıvrıldım, omzunu ısırdım.

Gözlerimi güçsüzce açtığımda Gray hâlâ bana sürtünüyordu. İnledi ve boynumu ısırıdıktan sonra vücudu gerildi, titredi ve içime boşaldı.

Birkaç dakika boyunca birbirimize sarılmış halde öylece kaldık; ter içinde kalmış bedenlerimiz ve ağır ağır nefeslerimiz vardı.

Gray yavaşça yüzümü dürttü, böylece ona bakacaktım. Gözleri yeniden maviye dönüyordu. Bacaklarım yorulmuştu ve belinden kaymaya başlamıştı; ayaklarım yere değmeden önce benden ayrıldı. Bacaklarım görevlerini yerine getirmek için çabalarken Gray beni dik tuttu ve zevkinin izleri uyluklarımdan aşağı damladı.

Konuştuğunda sesi fısıltı gibiydi. "Ne istiyorsun, Quentin?"

"Seni istiyorum." Cevap hiç düşünmeden geldi.

"Size dilediğiniz her şeyi veremem."

Bana bir ilişki veremeyeceğini, kimsenin ilişkimizden haberdar olmasını istemediğini kastetti.

Bunu biliyordum. Bütün bunları biliyordum ve bu bir uyarı işareti olmalıydı çünkü kalbimi nasıl da hızla çarptırıyordu ve onu düşünmeyi nasıl bırakamıyordum... Eğer bana bunları veremiyorsa, ondan uzaklaşmalıydım çünkü bunları hak ediyordum.

Ama yapamazdım. Bana verebileceği her kısıntıyı alırdım çünkü Gray benim lanetimdi.

"Biliyorum," dedim ona.

"Bu, cevabınızı değiştirir mi?"

"Hayır. Ne istediğimi biliyorum."

Alnını benimkine yasladı. Sesi alçak, derin ve otoriterdi. "Seni kimseyle paylaşmayacağım."

Elimle yüzünü avuçladım. "Bunu yapmana gerek yok. Aynı kural senin için de geçerli."

Matt'ten ayrıldım. Yarın görüşür ve her şeyi bitirirdim. Bunun bir erkek arkadaşım varken yaşanmasından dolayı kendimi kötü hissetmem

gerektiğini biliyordum ama hissetmedim. O asla öğrenmeyecekti ve bir daha böyle bir şey olmadan önce her şeyi bitirirdim.

Gray bana başıyla onay verdi ve beni tekrar öptü. "Seni çok özledim."

Birlikte yaşadığımız, her gün konuştuğumuz ve her geceyi birlikte yatakta geçirdiğimiz bir dönemde bunu söylemek çok garip gelebilir ama onu böyle yanımda hissetmeyi özlemiştim.

"Senin yüzünden mutfağım darmadağınık," diye sessizce belirttim.

"Bunu sen başlattın."

Yanaklarımda hafif bir kızarıklık vardı. "Doğum günün kutlu olsun, Gray."

"Doğum günüm kutlu olsun, kahrolasınca!"

FORTY FOUR QUENTIN

Ertesi sabah uyandığımda yanımdaki yer boştu ama yatak soğuk değildi. Gray benden çok daha erken uyanmış olamazdı.

Yan dönerken inledim. Vücudum ağrıyordu. Göğsüm, kalçalarım, bacaklarımın arası. Gray, üzerimde tekrar tekrar izini bırakmayı başarmıştı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım. Onunla tekrar iç içe olmak bir şekilde doğru geliyordu.

Sonunda kendimi yataktan sürükleyerek kalktım ve gömleğini sandalyenin arkasına katlanmış halde buldum, başımdan geçirdim. Derin bir nefes aldım ve burnuma kokusunu doldurduktan sonra sessizce aşağı indim.

Gray mutfaktaydı. Dün gece yaptığımız dağınıklık ortadan kalkmıştı ve ben kapı aralığından onun kahve fincanını doldurmasını izledim.

"Beni uyandırmalıydın. İşe geç kalacağım," dedim, saçlarımı dağınık bir topuz yaparken.

"Size de günaydın."

"Günaydın, Gray."

Bana doğru dönüp baktığında, göz bebekleri simsiyah parladı ve bu midemde kelekler uçuşmasına, damarlarımda adrenalinin hızla dolaşmasına ve başımın dönmesine neden oldu.

Birkaç saniye içinde mutfağın öbür ucundaydı, dudaklarım dudaklarına yapışmıştı ve ben de kolayca teslim oldum.

"Hayır," dedim isteksizce geri çekilerek. "Hayır, yapamam."

"Neden?"

"İşe kesinlikle geç kalacağım, üstelik dün gecenin çoğunu..." diye sözümü kestim. "Nasıl hala devam edebiliyorsun?"

"Tanrıların çok daha fazla dayanıklılığı var."

Beni kucağına aldı ve ben de bacaklarımı onun etrafına doladım. Gray beni tekrar öptü ve tezgâhın üzerine bıraktı. Odanın bir yerinde, dün gece

bıraktığım telefonum titredi ve yıllar sonra ilk kez, cevaplamak ya da kimin aradığını görmek için acele etmedim. O anın tadını çıkarıyordum.

Gray bana bir fincan sade kahve uzattı ve ben de bir çırpıda içtim.

"Seni arabadan daha hızlı işe götürebilirim," diye savundu.

"Beni zorlamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Zorlamak, isteksiz olduğunuzu ima eder. Sen, Scott, kesinlikle isteksizsin."

Onu tekmelemek için bacağımı uzattım ama o kenara çekildi.

"Bana saldırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Tam ulaşamayacağım mesafede duruyordu, kolları göğsünde kavuşmuş, kaşı kalkık ve eğlenmiş bir ifadeyle bakıyordu. Eminim ki onu alt edebilirdim. Onu Sal'ın mekanında ringe çıkarıp, kelepçeleyip, o zaman nasıl da kibirli görüneceğini görecektim.

"Korktun, bu yüzden taşındın," dedim ona kısaca.

Yüzü düştü, ben de sııttım.

"Sence benden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordu, kaşını kaldırarak.

"Sanırım benden çok korkuyorsun."

Kollarını indirdi ve bana doğru ağır adımlarla geri döndü. "Kim olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Şu ya da bu Tanrı."

Elimle havada belirsiz bir hareket yaptım ve kahve fincanımdan bir yudum daha aldım, ama Gray fincanı elimden alıp kenara koydu.

"Hey!" diye itiraz ettim.

Bacaklarımın arasında duruyordu ve ben de ona yukarıdan baktım.

"Sen tam bir baş belasısın," dedi bana.

Tüm kişisel alanımı işgal ediyordu. Büyük ve mavi gözleri beni kendine çekiyordu ve tanıdık, davetkar kokusu beni sarıyordu.

Biraz geç kalabilirdim. Yeterince geç saatlere kadar çalışmışım, bu bana biraz zaman kazandırabilirdi. Hâlâ tezgahın üzerinde otururken, bacaklarımı beline doladım ve o da eğilip beni öptü. Umutsuz ve şehvet dolu bir öpücüktü. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirimize doyamıyorduk.

Öpüşmeyi bitirdiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve o alnını benim alnıma yasladı.

"Bugün onu bırakacaksın," dedi Gray. Bu bir soru değildi.

Başımı salladım. Matthew ile kalmaya hiç niyetim yoktu. Gray olmasa bile, bu hiçbir zaman uzun süreli bir ilişki olmamıştı. O, benim ona

sağlayamayacağım şeyleri istiyordu, ben ise onun düşünmekten bile hoşlanmadığı şeyleri istiyordum.

Gray elleriyle uyluklarımı kavradı ve beni geriye doğru iterek tezgahın üzerine yatırdı. Bacaklarımı öptü ve ıslaklığımı hissettim.

"Ben son derece bencil biriyim, Scott," diye hatırlattı Gray bana.

"Hım."

Bacaklarımın üzerinden öptü. Gömleğinin altında tamamen çıplaktım ve bunu fark edince gülümsedi. O kadar yakından konuştu ki, ağzının vajinama değdiğini hissettim ve kalçalarımı hareket ettirdim ama o uzaklaştı.

Gray kararlı bir şekilde, "Seni sadece kendime istiyorum," dedi. "Anlıyor musun?"

Tekrar başımı salladım ve o da başını yana eğdi.

"Kelimelerini kullan Scott. Genellikle bolca kelimen vardır."

"Evet. Evet, anlıyorum. Lütfen, Gray."

Onun beni istediği her şeyi yapmaya nasıl ikna edebileceğini bilmesinden nefret ediyordum.

Gray güldü ve ben de kalkıp gitme isteği duydum, ama tam kendimi doğrultup oturacakken, dilini bana doğru uzattı ve nefesim kesildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Dilinin vajinama yaptığı kısa, keskin dokunuşlar eşliğinde ellerimle saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çektim.

"Hiçbir yerde," diye zar zor fısıldadım.

Sırt üstü tezgâhın üzerine uzandım, ayaklarım yüzeye sabitlenmişti ve Gray'in başı bacaklarımın arasındaydı. Kısa ve yoğun hareketler arasında gidip geliyordu ve ben de zevkten kıvranarak sessiz kalamıyordum.

Yüzüme doğru gülümsediğini hissettim ve böyle kendini beğenmiş bir herife nasıl olur da duygular besleyebileceğimi merak ettim.

Gray parmağını içime soktuğunda, hafif bir inilti çıkardım ve kalçalarımı yere sürttüm.

"Gri." Bu, nefes nefese bir fısıltıydı.

"Mmm?" diye mırıldanarak klitorisime karşılık verdi ve diğer parmağını da içeri itti.

"Devam et," diye ısrar ettim. Sırtım tezgahtan kalktı ve zevkten gözlerimi kapattım.

"Sen benim en sevdiğim yemeğimsin, Scott."

Gray parmaklarını kıvrıp tam o noktaya vurdu ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"Evet. Gri, evet!"

Parmakları ve dili hızlandı ve ben de vücudum gerilirken saçlarını kavradım. Çok geçmeden, parmaklarını sıkıca kavradım ve vücudum doruk noktasına ulaşırken uyluklarım başını sardı. Adını haykırdım, vücudum uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmiş haldeyken kulaklarımda kan uğultusu yankılanıyordu.

"BU NE LANET OLSUN?"

Her şey çok hızlı oldu.

Ben tezgâhın üzerinde dik otururken Gray parmaklarını benden çekti. Gray vücudunu benim önüme doğru hareket ettirdi, ama mutfakta öfkeli bir şekilde duran Matt'i gördüm ve midem bulandı, midem alt üst oldu.

"BURADA NELER OLUYOR ALLAH AŞKINA?"

Matthew'un sesi öfkeden titriyordu ve ben Gray'i önümden çekmeye çalıştım ama bir santim bile kıpırdamadı.

Matt'e, beni işe götürmek için geldiği sabahlar için anahtarlarını geri vermişim. Bu sabah bana mesaj atan o olmalı.

"Sakin ol Holden," dedi Grayson ona.

"Sakin ol? Sakin ol mu?! Şaka mı yapıyorsun? Seni az önce kız arkadaşım ile mutfağında sevişirken yakaladım!"

Yüzüm kızardı. Artık bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Matthew bizi tam o sırada yakaladı.

Aman Tanrım.

Matthew birdenbire içeri girdi ve bizi yakaladı.

Ona ne demem gerekiyordu?

"Matthew." Gray'in arkasından bakarken sesim kısıktı.

Matt gözlerini bana diktiğinde öfkesi daha da arttı. "Tanrım, Quentin! Ciddi misin? Benimle birlikteyken onunla mı yatıyordun?"

"Hayır! Hayır. Öyle değil!"

Bacağımı üzerinden attım ve kendimi tezgahıtan iterek ona doğru birkaç adım attım.

"Onun gömleğini giymişsin!" diye bağırdı Matt. "Bu ilk defa olmuyor!"

Bir an için gözlerimi kapattım. Bu sabah neden duş alıp giyinmedim ki?

"Matt, lütfen beni dinle," diye yalvardım.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemek istemiyorum, Scott! Kahretsin, seni harika bir insan sanıyordum ama sen sıradan bir fahişeden başka bir şey değilsin!"

Sözler daha ağzından çıkmamıştı ki Gray'in aurası Matt'i odanın öbür ucuna savurdu.

"Gray! Dur!" diye bağırdım.

Gray, otoriteden titreyen bir sesle, "Sakın benim önümde ona hakaret etmeye kalkma," dedi.

Matt'e doğru yaklaşılmaya başladı ve ben de kolundan tuttum.

"Dur artık! Hemen dur!" dedim ona.

Gray bana aşağıdan baktı, gözlerindeki öfke açıkça belliydi. Bu, işleri on kat daha kötü hale getirecekti. Matt yerden kalktı ve ben de ona döndüm.

"Çok özür dilerim," dedim. "Gerçekten çok özür dilerim."

"O zavallı özürünü kendine sakla," diye tısladı Matt. "Gareth'in bu konuda ne diyeceğini göreceğiz. Onlarla herhangi bir ilişki kurmamız yasak. Sen de kurallardan muaf değilsin."

Gray'in aurası etrafımı sardı ve ben de ona döndüm. "Dur dedim!"

Matt öfkeyle evden çıktı ve ben de peşinden koştum. Ona karşı romantik duygular beslemiyor olabilirim, ama bu onu incitmek istediğim anlamına gelmiyordu.

"Matthew, hadi bu konuda konuşalım."

Kapıyı açtı ve öfkeyle arabasına doğru yürüdü. Peşinden gitmek istedim ama Gray'in kolları belimden beni kavradı.

"Bırakın beni!" diye bağırdım.

"Yarı çıplaksın Quentin," diye sakince hatırlattı ve kaçışımı engellemek için kapıyı sertçe kapattı.

"Onun peşine düşmeliyim. Yapamam... Gareth'e söyleyemez. Hunter gerçeği öğrenecek."

Panik bedenimi pençesine almıştı. Gray beni oturma odasına çekti ve nefes almakta zorlanıyordum.

Her şeyi planladım. Her ayrıntıyı planlamıştım, bu yüzden beklenmedik bir şey olunca çıldırıp kaldım.

Gray beni yere indirdi ve elleriyle yüzümü kavradı. "Beni dinle. Bana bak ve beni dinle."

Ona odaklandım ve o da nefes alışverişimi taklit etmemi sağladı. Üç saniye nefes alıp beş saniye nefes verdim ve kısa süre sonra nefes alışverişim düzene girdi.

Gray bana, "Şimdi Gareth'in yanına gidiyorum," dedi. "Üzerini giy ve doğruca enstitüye gel, bizi bul. Bunu halledeceğim. Söz veriyorum."

Ona başımla onay verdim ve o da alnıma bir öpücük kondurdu.

"Bunu halledeceğim, Quentin."

Gray yanımdan uzaklaştı ve siyah duman bulutları içinde kayboldu, ben de bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmasını diledim.

FORTY FIVE GRAYSON

Holden normal bir günde bile bir yükü, ancak bu bilgilerle birlikte tehlikeli bir konuma yükseldi.

Quen'i daha önce hiç bu kadar panik içinde görmemiştim. Bu seviyedeki kaosla başa çıkmakta zorlanıyordu, ama ben tam da bu alanda başarılıyım. İşler kontrolden çıkmadan önce, sadece patronu tarafından değil, daha birçok kişi tarafından hedef alınmadan önce, bu durumu yatıştırmam gerekiyordu.

Gareth, ofisine girdiğimde başını kaldırdı. "Grayson!" dedi şaşkınlıkla. "Bugün seni beklemiyordum. Hiçbirinizin burada olması gerekmiyor..."

"Seninle konuşmam gerekiyor," diye sözünü kestim.

"Oturun lütfen," dedi.

Onun karşısına oturdum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Gareth, her zamanki gibi iyi niyetle.

"Quentin hakkında sizinle konuşmam gerekiyor."

Gareth masaüstündeki dosyalar arasında gezinmeyi bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. Gözlerini bir an kısıp, "Peki ya Scott?" dedi.

"Scott ve ben," diye başladım ve boğazımı temizledim.

Bunu kapatabilmemiz için ona söylemeliydim. Hunter'ın öğrenmemesi için Gareth'e söylemeliydim. Çünkü eğer öğrenirse, dolaptan bir iskelet daha çıkma riski vardı ve bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum.

"Peki ya sen ve Scott?" Sözleri yavaş ve ölçülüydü, sanki bundan sonra ne olacağını gerçekten bilmek istemiyormuş gibiydi.

"Scott ve ben —"

Gareth'in ofis kapısı aniden açılıp Holden odaya dalınca, cümle yarım kaldı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Holden, gözleri bana dikilmişti. "Bir şeyleri örtbas etmeye mi çalışıyorsun?"

"Holden mı?" diye sordu Gareth, kaşlarını çatarak. "Ofisime neden dalıp geldiğini bana anlatmak ister misin?"

Oturduğum yerden kalktım ama Holden görevine son derece kararlıydı.

"Bu adam tam bir Scott!" diye bağırdı Holden.

Auram kapıyı çarparak kapattı. İşe gelirken tüm enstitünün bunu görmesine veya duymasına gerek yoktu.

Gareth oturduğu yerden kalktı ve ikimize de baktı. "Seninle çıktığını sanıyordum," dedi ve bakışlarını Holden'a dikti.

"Evet. Görünüşe göre bu onları durdurmadı."

Odada büyük bir öfke hakimdi ve ben de bu öfkeye kapılmamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ama Holden ve Gareth arasında bu oldukça zor bir işti.

"Açıkla. Hemen şimdi," diye talep etti Gareth.

Gareth'e baktım, onu sakinleştirmeye çalışmaya hazırdım.

"Ne lazım Gareth?" diye bağırdı Holden. "Bir çizim mi? Onları birbirlerine sarılmış halde buldum!"

Holden'ın çocukça davranışlarından bıkmıştım. Yaralayıcı hareketi Quen'i kırmış olabilir ama beni sadece daha da sinirlendirmişti. Auram onu susturmak için boğazını sıkıca sardı.

"Çok fazla konuşuyorsun," diye tısladım, yüzünün kızardığını görünce.

"Grayson!" diye seslendi Gareth.

Durumu kontrol altında tutmaya çalışıyordu, ancak Holden'ın aksine, tehlikenin ne olduğunu ve kiminle konuştuğunu da biliyordu.

"Bırak gitsin," dedi Gareth kararlı bir şekilde.

Holden'ın rahat nefes alabilmesi için tutuşumu gevşettim ama onu bırakmayı reddettim. Onu ilk gece öldürmüş olsaydım bu bir sorun olmazdı. Merhamet göstermeyi seçtiğim tek seferde, aklım daha büyük bir hedefe kaydığı tek seferde, yanlış hesap yapmıştım.

"Lütfen bana söylediklerinin doğru olmadığını söyleyin," diye devam etti Gareth dişlerini sıkarak.

"Scott ile görüşüyoruz," diye doğruladım.

Gareth derin bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. "İkiniz de kuralları biliyorsunuz," dedi tekrar bana bakarak. "Bunun yasak olduğunu biliyorsunuz."

"Peki, bunu uygulamaya koymayı düşünüyor musunuz?" diye sordum, ona meydan okuyarak.

"Kardeşine haber vermem gerekecek, o da bunu uygulayabilir."

Etrafımda alev alev bir aura yayıldı ve odayı kararttı. "Böyle bir şey yapmayacaksın!"

Gareth, aramızda biraz mesafe koymak için güçsüz bir girişimle masasından geriye çekildi.

"Hunter şu anda zaten yeterince zorluk çekiyor. Başka bir şeye daha ihtiyacı yok," dedim ona.

Kardeşimin neler yaşadığı umurumda bile değildi. Öğrenmemeliydi çünkü bu her türlü soruna yol açardı.

Kapıya hafifçe vurulduktan sonra kapı açıldı ve Quentin içeri girerek etrafı inceledi.

"Onu yere bırak, Gray," dedi bana.

Onun isteği üzerine, Holden'dan auramı uzaklaştırdım ve o da boğazını ovuşturarak nefes aldı.

Quentin kapıyı kapattı ve Gareth'e baktı. Onu tanıdığımdan beri ilk defa ne kadar genç olduğuna şaşırdım. Her hareketinde titriyordu, omuzları sanki başına gelebilecek her şeyden kendini korumaya çalışıyormuş gibi çökmüştü.

"Gareth," diye başladı Quen.

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu, lafı uzatmadan.

Kadın yutkundu ve başını salladı, adam da başını salladı.

"Senden bunu beklemiyordum, Scott." diye iç çekti.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Yanına gitmek istedim ama bu durum davamıza yardımcı olmazdı.

"Gareth. Ben... Öylece oldu işte," diye kekeleydi, gözleri donuklaşmıştı.

"Kahrolası sürtük," diye tısladı Holden.

Etrafında döndüm ve auramla onu yere sabitledim. Ona hakaret etmeyi bırakmalıydı. O benim ruh eşimdi ve kimsenin ona saygısızlık etmesine izin vermezdim. Holden yerde kıvranarak elimden kurtulmaya çalıştı.

"DUR! GRAY!" diye bağırdı Quentin.

Yanıma geldi ve kolumu tuttu, Holden'ı yok etme isteğime karşı koymaya çalıştım çünkü o bunu istemiyordu. Onu bıraktım ve ona baktım.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsunuz," dedi.

"Ben bıraktım," diye yanıtladım.

Parmaklarım nazikçe yanağına dokundu, süzülen bir damla gözyaşını sildi. Şimdi bunu nasıl kontrol altında tutacaktım?

"Şunlara bakın!" dedi Holden, doğrulup oturarak.

"Yeter artık!" dedi Gareth. Burnunun köprüsünü sıktı ve "Holden, iki haftalık izin uyguluyorum," dedi.

"Ne?!"

"Beni duydun."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Sakinleşmeniz gerekiyor."

Holden ayağa kalkmış, öfkeli görünüyordu. "Onların yaptığı bir şey yüzünden neden ben cezalandırılıyorum?"

"Bu bir ceza değil! Sakinleşmeniz gerekiyor. Bu bilgi bu ofisten dışarı sızmayacak, aksi takdirde disiplin cezası uygulanacaktır."

Holden tartışmaya hazır görünüyordu ama kapıyı hızla açıp ofisten çıktı ve arkasından sertçe kapattı. Quentin irkildi ve ben ona doğru ilerledim.

"İkiniz de," dedi Gareth. "Oturun."

Quentin uslu uslu bir şekilde koltuğa oturdu ve ben de yanına oturdum.

"Nasıl ya da neden olduğunu bilmek istemiyorum," dedi Gareth bize. "İkiniz de bunun yasak olduğunu biliyorsunuz."

Quen ellerini kucağında ovuşturdu.

"Grayson, Quentin'le yalnız konuşmak istiyorum," dedi Gareth bana.

"Hayır." Onu yalnız bırakmaya niyetim yoktu.

"Gray," diye fısıldadı başını kaldırmadan. "Bırak da onunla konuşayım."

Onu yalnız bırakmak bana rahatsızlık veriyordu. Onu korumak benim görevimdi ve çoğu zaman buna ihtiyacı olmadığını bilmeme rağmen, kendisi gibi değildi. Birinin ipleri eline alması gerekiyordu. Ama durumu daha da kötüleştirmeden nasıl tartışabilirdim ki?

"İyiyim," diye beni beceriksizce temin etti.

Oturduğum yerden kalktım. "Laboratuvarda olacağım."

FORTY SIX QUENTIN

Gray odadan çıkarken kapının kapanma sesini duydum ve yıllardır hissetmediğim bir korku midemi doldurdu. Gareth'in gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

"Scott." Zorlukla içini çekti. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten mi?"

Bilmiyordum. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gray'e ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ondan uzak kalamayacağımı da biliyordum ama bunu Gareth'e söyleyemiyordum. Bakışlarım tavana kaydı, fayansların arasında bir cevap arıyordum.

"Her neyse, Holden'ın gördüğünden daha fazlası, değil mi?" diye sordu Gareth. Başımı geriye çevirip itiraz etmek istedim ama o elini kaldırdı. "İtiraz etme. Sana bakış şekli... Onu sakinleştirme şeklin..."

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu ve başım dönüyordu. O kadar uzun süre gizli tutmuştuk ki, bunun böylesine kaotik bir karmaşaya dönüşmesine inanamıyordum.

"Burada olup bitenleri kesinlikle onaylayamam," dedi.

"Hunter'a söyleyemezsin." Kelimeler daha düşünmeden ağzımdan döküldü. "Ona söyleyemezsin."

"Böyle bir planım yok. Bunu söylediğimde Grayson beni öldürmeye hazır görünüyordu. Henüz onunla ters düşmeye hazır değilim."

Gareth'in tanrılara o kadar çok inandığı ve onlardan korkacak kadar akıllı davrandığı için minnettarım.

"Scott," dedi nazikçe.

Gelecek olanlardan hiç rahat hissetmiyordum.

"Onunla görüşmeyi bırakacak mısın?" diye sordu Gareth.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Yapamadım. Gray'den uzak duramadım çünkü çok acı veriyordu.

"Keşke bunu daha iyi idare etseydin." diye iç çekti Gareth.

"Aynı."

"Olan oldu, artık."

Gareth'e baktım ve devam etmesini beklerken alt dudağımı ısırdım. İçimde, hiyerarşide benden üstte olanlardan onay arama dürtüsü vardı. Ama Gareth bunu onaylamazdı. Temel kurallardan birini çiğnemiştım.

"Ama seni disiplin soruşturmasından geçirmek zorundayım Scott. Eğer protokole uymazsam Holden kıyameti koparacak."

Midem bulandı ve ağzım ekşidi, oda sallanmaya başladı.

"Seni iki haftalığına projeden uzaklaştırıyorum. James laboratuvarı devralabilir. Sen de verileri evde analiz edebilirsin. Kafanı toplaman gerekiyor Scott. Seni bir sebeple işe aldım. Kişisel hayatında olanların işini etkilememesi gerekirdi, ama etkiliyor."

Ağzım uyuşurken kulaklarımda hafif bir çınlama hissettim.

"Geri döndüğünüzde, sizinle Grayson arasında ne yaşanmış olursa olsun, bu sizin işinizi veya personelimin geri kalanını etkilemeyecek. Anlaşıldı mı?"

Yavaşça başımı salladım.

"Gidebilirsiniz."

Yerimden kalkıp ofisten çıktım, kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. Bunu inkar etmenin imkanı yoktu. Unvan benim olmuştu.

Laboratuvara doğru yürürken tamamen kendimden geçmiştım. Görevden uzaklaştırılmıştım. Bu sicilime işlenecekti. Başka bir işe başvurduğumda bunu sorgulayacaklardı ve onlara ne diyecektim? Açıkça yasaklanmış olmasına rağmen, çalışmanın konusu olan kişiyle birlikte olduğumu ve o sırada erkek arkadaşımın bizi yakaladığını mı söyleyecektim?

Laboratuvara vardım ve kapıyı açmadan önce tereddüt ettim. Ekip oradaydı, çalışmalarına devam ediyordu. Hepsi, güvenlerini nasıl ihanet ettiğimden ve projeyi nasıl riske attığımdan tamamen habersizdi.

Gray banktan kalktı ama ona bakmadım. Bunun yerine, doğruca James'e yöneldim. İki haftalık uzun bir izin alacağımı ve yapılması gerekenleri açıkladım. O yetenekliydi ama laboratuvarımı birine, geçici bile olsa, teslim etmek kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"E-posta yoluyla bana ulaşabilirsiniz. Verileri gönderin, ben de analizi yapayım. Bu sayede siz laboratuvarda çalışmaya devam edebilirsiniz."

İyi olup olmadığımı sordu ve ben de sadece başımı sallayabildim.

"İşini iyi yap. Döndüğümde ortalığı temizlemek istemiyorum," dedim ona.

Sonra arkamı dönüp laboratuvarıdan çıktım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Ben enstitünün içinde yürürken Gray arkamdan geldi.

"Scott!" diye seslendi. "Scott! Quentin!"

Bana yetişti ve kolumu tutarak beni durdurdu ve ona bakmamı sağladı.

"Yapma!" Kolumu ondan çektim.

"Gareth ne dedi?"

Başımı salladım ve yürümeye devam ettim. Gray de yanımda aynı tempoda yürüdü.

"Beni dışarı atma Quentin. Ne oldu? Ne dedi?"

Dışarı çıktığımızda ona döndüm. "Gray, iki haftalığına işten uzaklaştırıldım. İşten atıldım!"

"Bunu yapamaz."

"Yapabilir. Her türlü hakkı var. Sözleşmemin şartlarını ihlal ettiğim için isteseydi beni kovabilirdi. Yani aslında ucuz atlattım. Ve bu süreçte bir arkadaşımı kaybettim."

Hem öfkeliydim hem de üzgündüm. Durum çok kötü yönetilmişti ve her şey benim hatamdı. Yaşanan her şeyi sindirmek ve enkazdan bir şeyler kurtarmanın yolunu bulmak için yalnız kalmam gerekiyordu.

"Quentin, onu her halükarda terk edecektin," dedi Gray, ben uzaklaşırken gayet sakin bir şekilde. "En azından artık bitti."

Olduğum yerde durdum ve ona döndüm. "Affedersiniz?"

"Bugün onu terk edeceğini söylemiştin."

"Ciddi misin?"

"Bana yalan mı söyledin?"

Gray'e bakarken kulaklarımda kan gümbürtüyordu, söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

"Hayır!" dedim. "Hayır, sana yalan söylemedim."

"Ne olmuş yani? Bir sakıncası yok."

"Şaka mı yapıyorsun?!" Sesim yükseliyordu.

Tanrılar bencildi. Aptalca bencillerdi ve bu Gray'de açıkça görülüyordu. Matthew'un incinmesi umurunda değildi. Gray, sonuçları ne olursa olsun istediğini elde etti ve onun için hikaye burada bitti. Ama ben suçluluk duygusu hissettim, bir arkadaşımı kaybetmişim ve okuldan uzaklaştırılmışım.

"Çok büyük zararlar verildi!" diye bağırdım. "Tanrım, bazen ne kadar bencil bir herif olabiliyorsun!"

Cevap vermek için ağzını açtı. Ama kırmızı ışık huzmeleri belirdi ve Erik, Gray'in yanında ortaya çıktı. Hunter'ın sırrımızı öğrenmiş olabileceği düşüncesiyle midem bulandı.

"Gareth'in yanına gelmeniz gerekiyor. Kusura bakma Quentin," dedi Erik. İkimize de baktı. "İkiniz de burada ne yapıyorsunuz?"

"Neden? Sorun ne?" diye sordu Gray, sorusunu görmezden gelerek.

"Memleketimizde bazı sorunlar çıktı. Hunter, oraya geri dönmemizi bekliyor. Gitmeden önce bir toplantı yapmak istiyor ki aynı fikirde olalım."

Kalbim biraz sakinleşti ve Gray dikkatini bana çevirdi.

"Git," dedim ona. "Gitmem gerekiyor."

Aramızda biraz mesafe olsa iyi olurdu. Çok inatçı davranmıştı ve benim de sakinleşmem gerekiyordu.

"Quentin," dedi Gray, hiç etkilenmemiş bir ifadeyle.

Ona baktım, sonra gözlerim rahatsız görünen Erik'e kaydı.

"Bununla ilgilenmeniz gerekiyor," dedim.

Her şeyi olabildiğince sakin tutmaları gerekiyordu, yoksa Hunter gerçekten öğrenir ve başımız büyük belaya girerdi. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmeliydik.

"Geri döndüğümde konuşmamız gerekiyor," dedi bana öfkeyle.

FORTY SEVEN

GRAYSON

Hunter, Elysia'ya dönmeden önce tanrıları bilgilendirdi. Küçük tanrıların huzursuzluğu doruk noktasına ulaşmıştı ve evlerinde güçlerini gelişigüzel kullanıyorlardı. Normalde oraya dönmekten mutlu olurdum, ama düşüncelerim kısmen akrabalarımınla birlikte Elysia'daydı.

Quentin bana kızgındı. Olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı üzgündü. Ben sadece, uygulama beklenenden daha karmaşık olsa da nihai hedefimize ulaştığımızı belirttim. Holden büyük bir çocuktı, atlatırdı. Sanki birbirlerine bağlı ruhlar gibi değillerdi.

Quen bana bencil bir herif dedi. Bencildim. Ona gelince aşırı bencildim. Bu durum hayatım boyunca böyle kalacaktı, ama bunu dile getirme şeklini beğenmedim. Sanki beni kötü adam yapmış gibiydi.

"Gray," dedi Erik. "Scott'la aranızda ne olup bitiyorsa, onu orada bırakmanızı öneririm. Tüm dikkatimizi buraya verelim."

Küçük kardeşime baktım. Konuşmamız gerekiyordu ama şimdi zamanı değildi. Erik haklıydı; odaklanmam gerekiyordu.

Kendi bölgelerimizi kapsamak için Elysia'nın karşısına doğru yola koyulduk. Yukarı Elysia, küçük tanrılar için yasak bölge değildi, ancak orada işleri yoksa en yüksek göklerde yürümeyi tercih etmeyen birçok tanrı vardı. Orta göklerde kendi yollarında gelişerek mutlu görünüyorlardı. Ancak elitlerin yerinde olmaması ve ne zaman kalıcı olarak döneceğimize dair bir cevap olmaması durumunda, ortalığı kasıp kavuracaklardı.

Sayıca bizden fazla olmalarına rağmen, elitlere göre daha az birlik içindeydiler, bu da onları alt etmeyi kolaylaştırdı.

Onları sakinleştirmek ve çıkardıkları karmaşayı düzeltmek neredeyse bütün günümüzü aldı. Akşamleyin meclis salonunda toplandık. Koridorlarda yürürken tacım başımda ağır bir yük gibiydi.

Taş bir odanın içinde yarım daire şeklinde on iki taht vardı. Hunter ortada oturuyordu ve hepimiz yerlerimize geçtik. Erik, Hunter'ın soluna, ben de sağına oturdum. Kimin sorumlu olduğu açıktı.

Archer sıkılmış bir ifadeyle odaya girdi ve karşımızda durdu. Umursamaz tavrına rağmen, çağrılmış olmanın verdiği öfkeyi hissedebiliyordum.

"Benim burada bulunmamı istediniz," dedi kısaca.

"Küçük tanrıların tam olarak ne yapmaya çalıştıklarını açıklayabilir misiniz?" diye sordu Hunter.

Yüzünde sanki tereyağı erimezmiş gibi bir ifadeyle duruyordu. "Onların huzursuz olma eğilimleri var. İnsanlara gösterdiğiniz gibi onlara güven aşılamadınız."

Gerildim. "Sanki kendin orada değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Archer'ın yeşil gözleri bana kaydı ve kaşını kaldırdı.

"Şey," dedi. "Benim ve diğer bazı kişilerin aşağı inmeyi seçmesinin asıl sebebi buydu. Kontrol ve denge mekanizmaları falan filan. Onlara rapor verecek vaktim olmadı."

Saçmalık. Onlara rapor vermemesinin sebebi huzursuzluk ve kargaşa yaratmak istemesiydi.

"Bunun bir daha yaşanmamasını sağla, Archer. Tanrıları vatana ihanetten yargılamak zorunda kalmaktan nefret ederdim," dedi Hunter.

Yüzü solmuştu ama çabucak kendine geldi. "Elbette hayır, Hunter. Onlarla konuşacağım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mıydı?"

"Görevinden alındın."

Archer arkasını dönüp gitmeden önce bana son bir bakış attı.

"Hepinizin kendi arazilerinize dönmenizi öneririm. Sabah geri dönebiliriz," dedi Hunter.

Başka bir şey söylemeden tahtından kalktı ve herkes kıpırdanmaya başlarken odadan çıktı.

Burada kalamazdım. Quentin'in yanına geri dönmem gerekiyordu. Dikkatimi gerektiren başka hiçbir şey yoktu. Odanın kapılarına doğru adım atmak üzereyken, bir el koluma dokundu.

Erik yanına geldiğinde Sloan, "Onu dinlemeniz gerekiyor," dedi.

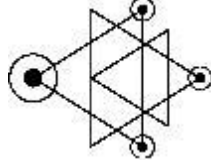
Erik beni sessizce uyardı: "Böyle davranmaya devam edersen, hazırlıksız yakalanacaksın veya gerçeği öğreneceksin."

"Bu gece bizde kalmaya gel, Gray," diye nazikçe ikna etmeye çalıştı Sloan. "Çocuklar seni görünce çok sevinecekler."

Erik, "Bize neler olduğunu anlatabilirsiniz," diye ekledi.

Kalmak istemiyordum. Burada olmak istemiyordum, ama içimden bir ah çekip razı oldum. Ne kadar ısrar edersem, özellikle Hunter için o kadar garip görünecekti.

Doğrusu, o konuşmayı henüz yapmaya hazır değildim. Quen'le vakit geçirmek ve her şeyi daha da karmaşıktırmadan önce onu kendime saklamak istiyordum. Gerçi Holden'la olan yüzleşmeden sonra, her şeyi gizli tutma aşamasını çoktan geçmiştik sanırım.

"Bununla kötü bir şey kastetmedi," diye beni temin etti Sloan.

Sonunda içimi dökmeye karar verdiğimde, çocukları evde bırakmıştık ve ıslıl ıslıl parlayan gece gökyüzünün altında Elysia'da yürüyüşe çıktık.

Erik, "Scott'ı tanıdığımıza göre, muhtemelen öyle yapmıştır," diye mırıldandı ve ben de kafasına bir tokat attım.

"Öyle olsa bile, haksız değil. Biz benciliz. Ve sana daha kötü şeyler de söylendi," diye belirtti Sloan.

"Onun beni daha kötü biri olarak görmesini istemiyorum," diye homurdandım.

Erik'in yüzü aydınlandı. "Neden?"

"Merak kediye öldürdü, Erik."

Düşüncelerimi duymaya can atıyordu. Sadece kafamda dönüp duranları değil, kalbimin derinliklerine gömülmüş ve her kalp atışıyla dışarı taşmakla tehdit edenleri de.

"Memnuniyet onu geri getirdi," diye espri yaptı, kendinden memnun görünüyordu.

"Ne yapmak istediğin hakkında daha fazla düşündün mü?" diye sordu Sloan, tartışma başlamadan önce araya girerek.

Başım acı verici bir şekilde zonluyordu. Aptalca bir şekilde, onu geride bırakabileceğimi düşündüm. Bir yanım hala bunun mümkün olabileceğini hissediyordu. Başka ne seçeneğimiz vardı ki? Bizim için bir gelecek olamazdı. Düşüncelerim beni bir döngüye soktu, ta ki sessizlikten başka bir şey istemeyene kadar. Ya da Quentin'den. O, hızla akan düşüncelerimi sakinleştirdi.

Erik, kollarını yana açarak ve bizi caddede ilerlemekten alıkoyarak, "Bekleyin," diye tısladı.

"Ne -"

"Şşş," dedi sessizce ve bizi kenara çekti.

Kardeşimin neden birdenbire durduğunu anlamam biraz zaman aldı. Yürüyüş bizi yansıtma havuzuna yaklaştırmıştı ve gece gökyüzünü yansıtması gereken kristal berraklığındaki sular yerine, su koyu orman yeşiliydi.

Birkaç sessiz dakikanın ardından su yüzeyi açıldı ve Archer derin nefesler alırken başını suyun derinliklerinden çıkardı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı, ardından sırlıklam ıslak kıyafetleriyle kıyıya doğru ilerledi.

"Ne planlıyor acaba?" diye mırıldandı Sloan sessizce.

Archer etrafına şöyle bir göz attıktan sonra kendini aurasıyla sardı ve bulunduğu yerden kayboldu.

"Havuzda ne yapıyordu?" diye sordum şaşkınlıkla.

Hediye vermek için kullanılıyordu. Bunun dışında, bizim içine girmemize gerek yoktu. Archer ne arıyordu?

Erik kendi kendine, "Bilmiyorum," diye düşündü. "Ama Hunter'ı kızdıracak bir şey olursa diye geri dönmeliyiz."

Havuzun yanından geçerken ona şöyle bir baktım. Yüzeyi sakın ve gökyüzündeki yıldızları yansıtıyordu. Archer sorumluluğunu değiştirmeye mi çalışıyordu? Daha faydalı bir şeye sahip olmak için havuzla pazarlık mı yapıyordu?

En akıllıca hareket, Hunter'a gördüklerimizi anlatmak olurdu. Birilerinin havuzla normal kullanım dışında oynadığını bilmeliydi. Ama içimdeki kin duygusu ağır bastı. Hunter'a hiçbir şey borçlu değildim.

Archer'ın ne yaptığını eninde sonunda, alevler içinde muhteşem bir şekilde öğrenecektik.

Hunter, zamanı geldiğinde bununla başa çıkabilirdi.

FORTY EIGHT QUENTIN

Eve döndüğümde kendimi kayıp bir kuzu gibi hissettim. İki hafta boyunca ne yapacaktım? Laboratuvardan uzaklaştırılmışım ve geriye yığınla veri, elektronik tablo ve veritabanı kalmıştı. Durmaksızın analiz yapmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey hayal edemezdim. Her şey araştırmanın bir parçasıydı, ama sıkıcı ve tekrarlayıcıydı ve büyük bir kısmını tek seferde bitirecek odaklanma yeteneğim yoktu.

İşime odaklanmak, ne kadar berbat bir insan olduğuma odaklanmaktan daha kolay olurdu. Yaptıklarımı haklı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu ve keşke zamanı geri alıp tüm bu acıya sebep olmadan önce kendimi durdurabilseydim diye düşündüm.

Sonunda telefonuma baktığımda, Matt'in o sabah bana gelip beni alacağını bildiren mesajları gördüm. Eğer Gray'in büyüüne kapılmamış olsaydım...

Kapıya gelen bir tıkırtı beni yerimden sıçrattı. Kapıyı açtığımda Charlie'nin şaşkın bir ifadeyle karşımda durduğunu gördüm ve ben de onun ifadesini yansıttım.

"Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin? Matthew ve sen iki haftalık izindesiniz. Bu hiç doğru gelmiyor. Onunla konuştuğumda da sana sormamı söyledi. Çok kızgın, Quen," dedi Charlie. "Ne oldu?"

Gareth, devamsızlığımızı işten uzaklaştırma olarak nitelendirmeyerek bize bir nebze de olsa koruma sağlamış olsa da, akli başında herkes bunun normal bir işten izin olmadığını anlayabilirdi.

Charlie'nin eve girmesi için kenara çekildim.

"Quentin, çok öfkeli. Seni görmek istemediğini ve umursamadığını söylüyor. Aranızda ne oldu?"

Charlie kanepemde otururken, her şey bir anda birikti ve hıçkırığa ağladım.

"Kraliçe! Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Buraya gel." Charlie beni kucakladı ve ben daha da şiddetli ağladım. "Ne oldu?"

"Beni Gray'le yakaladı," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

"Tatlım, onunla birlikte yaşıyorsun. Aralarında her zaman husumet vardı."

Geri çekildim ve sözlerimin ardındaki anlamı anladığını görünce ona baktım. Konuşacak birine ihtiyacım vardı ve bu durumla çok uzun zamandır yalnız başıma kalmıştım. Charlie, projeye birlikte başladığımızdan beri saygı duyduğum ve güvendiğim biriydi.

"Aman Tanrım, yani," diye başladı Charlie. "Onu aldattın mı?"

Kendimi savunamadım. Matthew'u aldatmıştım.

"Ondan ayrılmayı planlıyordum." Ama bu bahanenin ne kadar berbat ve zayıf geldiğini düşününce utandım.

"Ama yapmadın!" Charlie çok öfkeliydi ve onu daha önce hiç böyle görmediğimi sanıyordum. "Onu aldattın! Tanrım, o sana adeta tapıyordu!"

"Hiçbir fikrin yok Charlotte. O kusursuz değil."

"Böyle bir şey söylediğini hiç belirtmedi. Zaten bunun bir önemi yok. Tanrım, Kraliçe, neden ona bunu yaptınız?"

"Bunu bilerek yapmadım!"

Onu incitmek gibi bir niyetim yoktu. Matthew ile birlikteyken Gray'den uzak durmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Gray'i bu kadar çok istememe neyin sebep olduğunu bilmiyordum.

Charlie koltuktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Matthew'u görmeye geri dönüyorum."

Ayağa kalktım. "Charlie, bunu kimseye anlatamazsın."

"Merak etme Quentin. Senin o kirli küçük sırrını yaymayacağım."

Sözler canımı yakmıştı ama haksız da değildi. Bunu elimizden geldiğince saklıyorduk çünkü ikimiz de bunun yanlış olduğunu biliyorduk. Uzun süreli bir ilişki değildi. Sadece seksti. Ama bazen bu kadar basit gelmiyordu. Anlayışın ve bağın fizikselin ötesine geçip daha fazlasına dönüştüğü zamanlar oluyordu. Bunu kimseye açıklayamazdım elbette. Gray'le bile bu konuyu açacak kadar cesur değildim.

Charlie evden çıktı ve sessizlik kulakları sağır ediciydi. Gözlerimden yaşlar tekrar süzölmeye başladı.

Ne yapıyordum ben? Bunu neden yapıyordum?

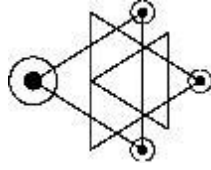
Bir arkadaşımı incitmişim ve kariyerim bir adam yüzünden lekelenmişti. Bir adam etrafında dönen seçimlerim yüzünden. Üstelik o

adam, kendi kimliği yüzünden bana tam olarak bağlanamıyordu. Neden bu kadar çok şeyi riske atıyordum?

Yukarı kata çıkarken dizüstü bilgisayarımın kapağını açtım. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Gareth haklıydı. Kafamı toplamam, sıfırlamam ve yeniden odaklanmam gerekiyordu. İş bana altın tepside sunulmuştu ve kendi laboratuvarımda kendi araştırma grubumla çalışmam gerekiyordu.

Parmaklarım klavyede hızla hareket ederken, aradığımı tam olarak buldum. İki saat sonra New York'a bir uçuş.

Kardeşıme ihtiyacım vardı.

Uçak yolculuğu ve Cass'in evine taksiyle giderken, zihnim o kadar hızlı çalıştı ki, onu kapatacak bir düğme olmasını diledim. Kalbim ve aklım bir savaş halindeydi ve net bir kazanan yoktu. Ve onlar savaşıırken, yıllardır ağlamadığım kadar çok ağladım.

Uzun zamandır yaptığım en dürtüsel şeydi belki ama büyük abime ihtiyacım vardı. Sadece onu özlediğim anlamında değil, gerçekten ona ihtiyacım vardı.

Cass ve ben ikimiz de akli başında çocuklardık. Benim daha çok sinirli bir yapım vardı, ama bunun dışında oldukça eşittik. Ağabey rolünü üstlenip yerine getirmesi gereken çok fazla şey yoktu, ama şimdi ondan beklediğim buydu.

Evinin kapısını çaldığımda, Cass'in kapıyı açması birkaç saniye sürdü.

"Quentin? Tanrım, burada ne işin var?" diye sordu Cass şaşkınlıkla.

"Kim o tatlım?" Sophie arkasından belirdi ve gözleri kocaman açıldı.

"Quentin!"

"İçeri gel, eğil."

Onlar eve taşındılar ve ben de ayrılmadan önce içine birkaç kıyafet ve dizüstü bilgisayarımı doldurduğum sırt çantamla içeri girdim. Birkaç temel eşya. İki gün mü yoksa iki hafta mı kalacağımı bilmiyordum.

"Neden geleceğini söylemedin?" Cass beni kucakladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. "Kraliçe?"

"Biraz kahve yapayım," diye mırıldandı Sophie.

Cass sırtımı okşadı ve ben ağlamaya başladım.

Scott ailesine katıldığım da on yaşındaydım ve Cass on beş yaşındaydı. Tüm süreç boyunca, susmak bilmeyen, enerji dolu bir çocuktur. Evlat edinildiğim an çok duygulandım ve ilk gece yatakta hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Beni bulan ve mutfaka su içmeye götüren Cass'ti. O andan itibaren bana göz kulak olan da Cass'ti. Tek bir damla kan bile paylaşmadan kardeşim olan da Cass'ti.

"Hadi ama, ördek. Söyle bakalım, sorun ne?"

Eski takma adı duyunca zorla güldüm. Aileye katıldığım da parktaki ördeklere takıntılıydım. Resmi olarak dört kişilik Scott ailesi olarak yaptığımız ilk gezilerden biriydi.

"Hayatımla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim geri çekilerek.

Cass güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Sen her zaman ne yaptığını biliyordun. Gel de otur."

Beni kanepeye doğru yönlendirdi. Geç olmuştu ama o bunu umursamıyor gibiydi.

"Sanırım işleri berbat ettim," dedim.

Cass endişeli görünüyordu. Ben hiç partilere meraklı değildim. Hiç uyuşturucu kullanmadım. Kötü çevreye karışamayacak kadar yalnız bir insandım. Üniversiteye gittiğim de ve tren kazasıyla hayatlarımız altüst olduğunda bile Ethan aklımı başımda tutmamı sağlamıştı.

"Ne oldu ördek?"

Gecenin geri kalanını Cass ve Sophie'ye her şeyi anlatarak geçirdim. Tüm gerçeği. Gray'in kim olduğunu anlattım. Ziyarete geldiklerinde sevgili olmadığımızı, Matthew'u ve son birkaç saat içinde her şeyin nasıl altüst olduğunu anlattım.

Yardıma ihtiyacım vardı ve kardeşime güvendim.

FORTYNINE GRAYSON

Quentin'i tekrar görmek için can atıyordum. Ayrılışımız pek iyi geçmemişti ama Sloan'ın sorusu ve Holden'ın öfke nöbetine yol açan olaylar beni düşündürmüştü.

Quentin beni seçti. Ona bir ilişki garantisi veremememe rağmen benimle vakit geçirdi. Beni bencil olarak nitelendirdi, ama bunun arkasında itiraf etmek istemediğim bir sebep vardı. Ama beni seçti ve bu da aramızdaki durum hakkında ona bir açıklama borçlu olduğum anlamına geliyordu. Ona gerçeği borçluydum.

Erik tam yanımda belirerek, "Ona söyleyeceksin," dedi.

Herkes enstitüye geri dönmüştü ve Archer, ikimize de sırtarak oyalanıp durduktan sonra diğerleriyle birlikte ortadan kayboldu. Yüzündeki o ifadeyi silmek için neler vermezdim. Bu herif neden bu kadar kibirliydi? Vücudumdaki her sinir bana bir şeyler planladığını söylüyordu, ama bu benim öncelik listemde alt sıralarda yer alıyordu.

"Evet," dedim Erik'e kısaca. "Ona birbirimize bağlı olduğumuzu söylemek istiyorum."

Erik'in gülümsemesi o kadar genişti ki, kendine zarar vereceğinden endişelendim.

"Gray!" diye bağırdı, ben de onu susturdum. "Yani ona geri kalanını anlatmayı düşündün mü?"

"Adım adım ilerleyelim."

Onunla bir ilişki kuramamam, istemediğim anlamına gelmiyordu. Bunu düşündükçe, mümkün olup olmadığını daha çok merak etmeye başladım. Tanrısallığını ilan edip bize katılabilirdi. Bu işleri kolaylaştırırdı. Sonsuza dek birlikte olurduk. Bu düşünce başımı döndürüyordu.

"Onu seviyor musun, Gray?" Erik'in sorusu açık sözlüydü ve bana sırtıyordu. Bir çocuk gibi görünüyordu ve boynuma doğru yayılan

kızarıklığı hissettim.

Sevgi ve şefkat, özlemini çektiğim iki duyguydu. Şehvet ve arzu ise bana çok tanıdıktı. Benimle Quen arasındaki ilişki böyle başlamıştı. Basit, inkar edilemez bir kimya. Ama ilişkimizin dönüşümü beni şaşkına çevirmişti. Çoğu zaman kalbimin ne yaptığını ya da nedenini bilmiyordum. Hayatımda ilk kez geleceğimin ne getireceğinden tamamen emin değildim.

Boğazımı temizledim ve omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bence öyle."

"Erik." Sesimde uyarıcı bir ton vardı.

Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Zaten yeterince garipti. Erik, sevgiyi bir sorumluluk olarak üstlenmişti. Bu ona nefes almak kadar kolay geliyordu. Bizim gibiler o kadar şanslı değildi.

"Bu oldukça basit bir soru," diye devam etti. "Onu seviyor musun?"

"Sevgili kardeşim, hepimizin senin yeteneklerine sahip olmadığını, bu yüzden sevginin bizler için biraz daha karmaşık olduğunu hatırlatmak isterim."

"Bence öyle."

"Artık yeter."

"Bence öyle düşünüyorsun ve ben de seninle geliyorum."

"HAYIR!"

Ama bunun bir anlamı yoktu. Erik kendi ortamında çok keyifliydi, bu yüzden Quentin'in evine vardığımda Erik hemen arkamdaydı, hâlâ aptal gibi sırtıyordu.

Bunu hemen hissettim.

"O burada değil," dedim.

"Grayson." Erik sehpadan bir not defteri alıp bana uzattı.

Cass'i görmeye gittim. Sanırım biraz mesafeye ihtiyacımız var - Scott.

Kısaydı, neredeyse hiç duygu içermiyordu ve tüylerim diken diken oldu.

Alana mı ihtiyacımız var? Neden alana ihtiyacımız olsun ki? Öfkemizi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Oraya gidiyorum," dedim, şakaklarım zonklarken.

"Hemen arkanızdayım."

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, doğrudan Cassidy Scott'ın evine girerdim, ama Erik'in aurası benimkiyle çatıştı ve sonunda New York'un bir banliyösünün arka sokaklarından birinde kendimizi bulduk. Sokaklarda dolaştıktan sonra Cassidy'nin evini bulduk. Ben daha konuşmadan Erik kapıyı çaldı.

"O burada değil," dedim ona.

"Ne?" diye sordu Erik omzunun üzerinden.

Kapı açıldı ve Quen'in evlatlık kardeşi orada durmuş, ikimize de bakıyordu.

"Biliyorsun," dedim.

Bu bir soru değildi. Bu bir ifadeydi ve Cass başıyla onayladı.

"O burada değil ve şu anda seni görmek istemiyor," dedi Cass.

"Onu görmek isterim," diye yanıtladım.

"Bunun onun çıkarına olup olmadığından emin değilim."

Auram yavaş yavaş Cass'e doğru yayıldı. Onunla uğraşacak havamda değildim. Durum beni ve Quen'i ilgilendiriyordu ve başka kimsenin karışmasına gerek yoktu.

Erik elini uzatıp omzuma koydu ve "Eminim kardeşini sağ salım koruduğun için sana minnettar olacaktır," dedi.

Cassidy geri çekildi ve Erik, ben de arkasından giderek eve girdi. Kapı kapandı ve Cass oturma odasına girdi; orada yoğun, ağır bir sessizliğe gömüldük.

"Bildiklerini kimseye anlatamayacağını biliyorsun. Bu onun hayatına mal olabilir," dedim ona.

"Ben aptal değilim."

Erik içini çekti ve oturdu, ayak bileğini diğer bacağının üzerine düzgünce katladı. Ama Cassidy ve ben ayakta durmaya devam ettik, birbirimize bakıyorduk.

"Sana ne kadarını anlattı?" diye sordum.

"Her şey."

"Her şey?"

"Her şey, Grayson."

Kendine güvenli görünmeye çalışıyordu ama Cass, kız kardeşinin aksine, Tanrılara sarsılmaz bir inanca sahipti. Gözlerimin içine doğrudan bakmadı ve sesinde hafif bir titreme vardı. Kız kardeşi için güçlü olmaya çalıştığı için ona saygı duydum.

"İyi mi?" diye sordum.

Cass'in sesi biraz yumuşadı. "Öyle olacak. Quen, dirençli olmaktan başka bir şey değil. Ben..."

Onu izledim ve Erik bile ne söylemek istediğini merak ederek öne eğildi.

"O benim kız kardeşim. Sahip olduğum tek ailem o. Daha önce birinin ona zarar verdiğini gördüm ve kim olursanız olun, ona zarar vermenize izin

vermeyeceğim."

"Ona zarar vereceğimi nereden çıkardın?" diye sordum, yükselen öfkemi kontrol etmeye çalışarak.

"Bilmiyorum. Bana anlattıklarından sonra sana güvenmek konusunda pek istekli değilim. Sen gidip yukarıya geri döndüğünde, ortalığı toparlamak zorunda kalacak olan ben olacağım." Kolunu tavana doğru uzatarak Elysia'yı ve ötesini işaret etti.

Ön kapı açıldı ve Quentin'in kahkahasını duydum; sadece onun yarattığı müzik ve kalbim ferahladı.

"Belki," dedi. "Ama taşınırsam, iki kat daha fazla Scott'la uğraşmak zorunda kalırsın. Emin misin ki..."

Beni görünce cümlesi aniden sona erdi.

Taşınmak mı? Taşınmayı mı düşünüyordu?

"Quentin!"

Koltuktan kalkıp ona doğru ilerleyen ve onu sıkıca kucaklayan Erik sessizliği bozdu. O da karşılık verdi, ama gözleri benden ayrılmadı.

"Söyle yeter, eğil, hemen dışarı çıkarlar," dedi Cass ona.

"Quentin, bence konuşmalıyız," dedim ona.

"Elbette," dedi sonunda, şoku atlatarak. "Odamıza gidebiliriz."

Cass, "Burada kalabilirsiniz," derken pek de etkilenmiş görünmüyordu.

"Cass. Ben yirmi yedi yaşında bir kadını. Lütfen bunu yapmayalım mı?"

Yaşını hatırlayınca yüzü pembeleşti ve Quen arkasını dönüp odadan çıktı. Ben de peşinden çıktım. Misafir odasına girdik ve o yatağa oturup alt dudağını ısırdı.

"Aceleyle ayrılmış olmalısın," dedim ona, ani kaçma isteğinden hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"Uçuşlarda harika fırsat."

"Sen berbat bir yalancısın."

Yatağa onun yanına, karşısına oturdum.

"Bana biraz alan gerektiğini söylemiştin. Neden?" diye sordum.

Quen bana baktı ve ben de gözlerimi kısarak, bir iki gün önce bize karşı bu kadar olumlu görünürken şimdi neden bu kadar kararsız göründüğünü anlamaya çalıştım.

"Bulduğum yere gelmek için hayatım boyunca çok çalıştım," diye yanıtladı.

"Biliyorum, yaptın."

"Seninle uğraşırken her şeyimi kaybedemem."

Olayı "eğlence" olarak küçümsemesine çok sinirlendim. Onunla eğlenceye dalmayacağım. Artık asla.

"Gareth bana bu kadar iyi davranmasaydı, işimi kaybedebilirdim." Bana baktı. "Sanırım iki arkadaşımı da kaybettim."

İçimde bir batma hissi vardı. Batmaktan da öteydi. Parçalanma gibiydi. Tanrım, Erik'in bağımızı koparmaya çalışırsak yaşayacağımız acı bu muydu acaba? O bunu hissetmiyor muydu? Ona söylemek istiyordum ama artık emin değildim. Şüpheliydi, benim kadar bu işe kendini adanmış görünmüyordu ve onu zorlamak istemiyordum.

"Hâlâ buradayım," diye hatırlattım ona, göğsümü ovuşturarak. Bana zayıf bir gülümseme verdi ve onu kucağıma çektim. "Hâlâ işin var."

"Şimdilik."

"Gareth ne dedi?"

"Aramızda ne olup bittiğinin artık işimi etkilememesi gerekiyor. Beni davanızdan uzaklaştırıp başka bir göreve atamamasına şaşırdım."

"Başka kimseyle çalışmayacağımı biliyor."

İlk talebimin üzerinden aylar geçmişti ama durum aynıydı. Onunla çalışmadığım sürece gönüllü olarak işbirliği yapmayacaktım.

Quen kollarımda rahatladı, bana yaslandı ve göğsümdeki ağrı hafifledi.

"İşinize devam etmenize izin vereceğim," diye pazarlık ettim. "Dikkat dağıtmayacağıma söz veriyorum."

"Bunu garanti edemezsin. Dikkat dağıtmamaya çalışsan bile, yine de dikkat dağıtıyorsun."

Kıkırdadım. "Quentin."

"Hım?"

"Eğer gerçekten bunun istediğiniz şey olmadığına inanıyorsanız, eğer bu kariyerinize sorun yaratacaksa, o zaman durabiliriz."

Söylediğim anda bile, aslında bunu gerçekten kastetmediğimi biliyordum.

Quentin, anlayamayacağı şekillerde bana bağlıydı. Aramızdaki bağın büyüklüğünü ben bile anlamakta zorlanıyordum. Ona günler, belki haftalarca mesafe verebilirdim, ama sonunda yine birlikte olurduk.

Cevap vermekteki tereddüdü, daha önce farkında olmadığım bir panik dalgasına kapılmama neden oldu. Sonra eli tişörtümün içine girdi, beni kendine doğru çekti ve sıkıca kucakladı. Ben de kollarımı ona doladım ve

yüzümü saçlarına gömdüm. Aramızdaki sorunları çözmenin bir yolunu bulmam gerektiği giderek daha belirgin hale geliyordu.

"Seni görmeyi bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorsun, şaka yapmıyorum."

Geri çekilirken bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Şaka yapmıyordum, ama daha fazlasını da yapamazdım. Hiçbir şeyin mantığı yoktu ve beni deliliğe sürüklüyordu.

O ısrar etmedi. Bunun yerine beni öptü ve göğsümdeki tüm rahatsızlık kayboldu. Onu yatağa yatırdım ve kollarımı ona doladım.

"Zorluklar yaşadığında öylece ortadan kaybolamazsın," dedim ona.

Yanakları pembeleşti. "Ben işleri kendi başıma yapmaya alışkınım."

"Artık değil. Ben yanımdayım."

Panik geçmişti. Tüm sırlarımı Cass ve Sophie'ye anlatmak ve Gray'in tekrar yanımda olması ruhumu rahatlatmıştı.

Durmayı önerdiğinde, bunu yapamayacağımı biliyordum. İş ve başarı ihtiyacıyla ilgili tüm o kesin düşünceler onun yanında törpüleniyordu. Ya o ya da bu istemiyordum. Hayatımda dengeyi bulup ikisine de sahip olabilmem gerekiyordu. Sakinleşmek için alana ihtiyacım vardı, ama ondan uzak duramıyordum ve hasar zaten verilmişti. Sadece daha az yıkıcı olmamız gerekiyordu - eğer bu mümkünse.

Gray üzerime eğildi, bana çok yaklaştı ve beni öptü, alt dudağımı hafifçe ısırıldı. Doyumsuz. Bizi birlikte tanımlayabilecek kelime buydu.

Zihnimde onun söylediği tek bir cümle tekrar tekrar canlandı.

Biliyorsun, şaka yapmıyorum.

Tabii ki öyleydi. İkimiz de öyleydik çünkü bundan daha fazlası olamazdı. Bana söylemişti ve ben de kabul etmişim.

Kapıya gelen bir tıkırtı, uzlaşmamızı böldü.

"Quentin?" diye seslendi Sophie.

"Evet, Soph?" dedim başımı Gray'den çevirerek, ama o öpücüklerini yanağıma ve boynuma doğru kaydırdı.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Gray'e baktım ve o da alnını benimkine yasladı.

"İyiyiz," dedim ona.

"Erik'e zaten sordum, o da memnuniyetle kabul etti, ama siz ayrılmaya hazır olana kadar Gray kalmak ister mi?"

Gray gözlerini devirdi. "Elbette, Erik bunu bir bayram haline getirdi."

Göğsüne vurdum ve o da doğrulup, Sophie'nin kapıdan duyabileceği şekilde daha yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Quentin ayrılana kadar burada kalacağım, senin için sakıncası yoksa Sophie."

"Gayet iyi!"

Grayson ve Erik'in bizimle aynı evde olması tuhaftı. Daha da tuhafı, Cass ve Sophie'nin onların gerçekte kim olduklarını bilmeleriydi.

Akşam yemeği boyunca Tanrılar ve Elysia hakkında bir sürü soru soruldu ve cenneti ziyaret ettiğimi söylediğimde Cass'in gözlerinde beliren kıskançlığı görebiliyordum. Gray yemek boyunca yanımda kaldı ve eli benimkine yakın olduğunda elindeki sayıları - bir, dört, üç - takip ettim.

Cass, ilk başta bizim çıktığımızı düşündüğünde Gray'e onaylamayan bakışlar atmıştı ve şimdi, gerçek ortaya çıktıktan sonra, bize daha sık bakışlar attığını fark ettim, ama sanki Gray'den hoşlanmamanın güvenli olup olmadığına karar veremiyordu.

Yatağa çekilmeye hazırlandığımızda Cass, "Quentin," diye seslendi.

Gray durdu. Ama Cass'e baktığımda, özel bir konuşma yapmak istediğini anladım.

"Hadi git," dedim Gray'e sessizce. "Birazdan ben de geleceğim."

Gray bir an duraksadı. Biri özel olarak konuşmak istediğinde beni yalnız bırakmaktan hoşlanmadığını fark etmişim.

"Pekala," dedi sonunda, eğilip beni öperken.

Cass boğazını temizledi, ben de gözlerimi devirip Gray'i kendime doğru çekip tekrar öptüm. Bana sırtıttı ve odadan çıktı.

"İlla ki öyle mi?" diye sordu Cass.

"Sen ve Sophie benim önümde öpüşüyorsunuz."

"Bu farklı."

"Nasıl yani, Cassidy? Lütfen, beni aydınlatır mısın?"

"Sen benim küçük kız kardeşimsin."

Haklı olmadığı için mahcup görünüyordu ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Benimle bir şey hakkında konuşmak mı istiyordunuz?" diye sordum.

"Grayson Hakkında."

Göğsümde sıkı bir yumruk vardı. Gergin hissediyordum. Babamın orada oturup aşk hayatımla ilgili sorular sorduğunu hayal ettim. Kalbim sıkıştı, ebeveynlerimin Gray hakkında ne düşüneceklerini merak ettim.

"Onunla mı kalıyorsun?" diye sordu Cass. Başımı salladım ve o da aynı hareketi yaptı. "Seni akşam yemeğinde gördüm, Quen. Bir, dört, üç."

Yutkundum ve yanaklarımın yandığını hissettim. "Ben —"

"Açıklama yapmana gerek yok," dedi. "Onunla mutlu görünüyorsun, ama senin için endişeleniyorum. Yaralanmanı istemiyorum. Ne yaptığından emin olmanı istiyorum."

İçim altüst oldu. Hayatımdaki her şeyi planlamıştım. Gray tüm kaosuyla hayatıma dalmış ve o zamandan beri de sadece bunu getirmişti. Daha yeni başlıyorken sonu düşünmek istemiyordum. Onun hakkında takip ettiğim sayıların tehlikeli bir şey olduğunu biliyordum, ama başa çıkabilirdim. Dağılma zamanı geldiğinde bunun üstesinden gelebilirdim.

Hayatım boyunca terk edilmişim. İnsanlar sizi bu kadar sık terk ettiğinde, parçaları bir araya getirmeyi ve devam etmeyi öğreniyorsunuz. Bu da farklı olmayacaktı. Zamanı geldiğinde Gray gidecekti ve ben yıkılacaktım, ama en azından aramızda olan her şeyin ve beni nasıl hayata döndürdüğünün anıları kalacaktı.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim.

En saf haliyle yalan.

"Emin olduğunuz sürece sorun yok."

Cass oturduğu yerden kalktı ve beni kucakladı. Onu görmeye geldiğime sevindim. Beni yargılamadığı için de minnettardım.

Yukarı çıktığımda Gray çoktan yatağındaydı - sol tarafta.

"Ah, kahretsin," diye küfrettim.

"Hayati bir hata."

"Sol tarafı bana verin."

"Hiç şansın yok. Üzerini değiştir ve hemen yatağa gir."

Homurdanarak pijamalarımı giydim ve yanına uzandım. Başımı göğsüne yasladım ve Gray saçlarımla oynadı.

Bir insanla nasıl bu kadar huzurlu hissedebilirsiniz? O notu yazarken ne düşünüyordum? Çok öfkeliydim ve bunu yapmamam gerekirken Gray'e yansıttım.

"Gittiğim için özür dilerim," dedim ona.

Başımın tepesini öptü. "Sorun yok. Artık birlikteyiz. Kardeşin ne istiyordu?"

Güldüm. "Sadece neye bulaştığımı iyice anlamaya çalışıyorum. Onsuz yaşayamayacağımı düşünüyorum."

Dokunuşumun etkisiyle Gray gerildi ve ben de ona baktım.

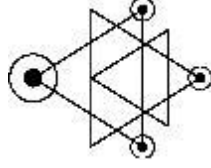
"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Bir gün onsuz kalmak zorunda kalabilirsiniz."

Birkaç kez göz kırptım. "Bu gerçekten çok kasvetli bir düşünce, Gray, ve üzerinde durmak istemediğim bir konu."

Bana baktı ve başını salladı. "Özür dilerim. Beni dikkate almayın."

Alnımdan öptü ve ben de göğsüne yaslanıp kalbinin atışlarının beni uykuya dalmasına izin verdim.

Rüyalarımdayım, Elysia'daydım ve ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Parkta en ufak bir esinti bile yoktu ve bu beni hareket etmek için endişelendiriyordu. Zihnimin beni buraya götürmesinin üzerinden epey zaman geçmişti.

"Archer?" diye temkinli bir şekilde seslendim.

"Tam buradayım, Scott."

Dağınık koyu saçları ve parlak yeşil gözleriyle karşımda belirdi. Vücudundan yayılan heyecan, benim gerginliğimi daha da artırdı.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Neden buradayım?"

"Seni uzun zamandır görmemiştim."

"Çok meşguldüm," diye açıkladım. "Ağabeyimi ziyaret ediyordum."

"Benimle vakit geçirmeye vaktin yok mu?"

Archer bana doğru yürüdü ve kolunu uzattı. Tereddütle de olsa kolunu tuttum ve birlikte yürümeye başladık.

"Aslında kimseye vakit ayıramayacak kadar meşgulüm," diye yorum yaptım.

Bu apaçık bir yalandı. Tüm zamanımı Gray'e ayırmıştım.

"Zamanını çok bencilce kullanıyorsun."

Yukarı baktığımda, Archer'ın beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Bence herkes kendi zamanı konusunda bencil olmalı," diye yanıtladım. "Zaman değerli bir kaynaktır."

"O halde bana sizinkilerden biraz verdiğiniz için onur duyuyorum."

"Kendini fazla beğenme Archer. Rüyalarımı işgal eden sensin. Zamanımı çalıyorsun."

Elini göğsüne götürdü. "Her karşılaştığımızda beni yaralamaya devam ediyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Daha kalın bir deriye ihtiyacın var."

Her zamanki rotamızda yürümüyorduk. Yansıtma havuzuna doğru yürüyorduk ve panik içimi buruyordu. Bu bir rüyaydı. Her şey bir rüyaydı ve

havuz beni istese bile, Archer bir tanrıydı. Kolunu biraz daha sıkı kavradım.

Kaşını kaldırdı ve bana baktı. "Korkmuş görünüyorsun."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Burada neden bulunduğumuzu anlamıyorum."

"Tanrılar için önemli bir yer burası. Onsuz hiçbirimiz bugün olduğumuz kişi olamazdık."

Su durgun, sessiz ve sakindi. Bunun bir rüya olduğunu biliyordum çünkü beni ona doğru çeken hiçbir fısıltı yoktu.

"Acaba..." diye düşündü Archer. "İçine girseydiniz ne olurdu?"

Kalbim yerinden çıktı. Neden böyle bir şey söylesin ki? Archer o gece orada değildi. Olanları kimseye anlatmamıştım. Böyle alakasız bir düşünceyi ortaya atması tesadüf olamazdı.

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." diye iç çekti.

Ne yapıyordu? Konuşma tarzı sanki bir oyun oynuyormuş gibiydi.

Archer vücudunu bana doğru çevirdi ve parlak yeşil gözleri beni dikti. Sanki bir şey arıyordu. Kollarımın üst kısmını tutacak şekilde hareket etti ve ben de ona doğru döndüm.

"Bana güvenip benimle geri dönmediğin sürece," diye önerdi.

"Nereye geri döneceksin?" diye sordum, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Elysia."

Kaşlarım çatıldı. "Neden Elysia'ya geri döneyim ki?"

"Sana her şeyi anlatmıyorlar Quentin," dedi üzgün bir şekilde. "Sana söylemiştim; ona güvenemezsin."

Rüya bana baş ağrısı veriyordu.

"Archer," dedim.

"Seni bırakıyorum. Yeterince kaldım ama söylediklerimi bir düşün. Geri dönmek istiyorsan gel ve beni bul. Ben sadece senin iyiliğini istiyorum."

Uyandığımda Cass'in misafir odasındaydım ve etrafa göz attım. Güneş perdelerin aralığından içeri giriyordu ve Gray'in yüzü benimkinden bir iki santim uzaktaydı. Kolu belime dolanmış, beni yanına doğru bastırıyordu. Uyurken huzurlu görünüyordu.

Gerçekten benden bir şey saklıyor olabilir mi?

FIFTY ONE GRAYSON

Quentin, iki haftanın tamamını erkek kardeşiyle geçirmek istediğine karar verdi ve bu yüzden bana New York'u gezdirdi. Cassidy ve Sophie hastanedeki vardiyalarına gittiler, Quentin ve ben ise kendimizi rahat hissettiğimiz her yerde çalıştık. Bazen evden, bazen de lokanta ve kafelerde.

Dün, telefonda James'e bağırışını büyük bir ilgiyle izledim. Saat farkı nedeniyle zar zor uykuda olan James, laboratuvarındaki bir olay hakkında aramıştı ve kadının öfkesiyle karşılaştı. Bu kadın, hafife alınmaması gereken bir güçtü.

Okuldan uzaklaştırılmanın darbesinden sonra yeniden toparlanıyordu. Quentin yavaşça kendini topladı, utancını bir kenara bıraktı ve her şeyin üstesinden geldi. Cass haklıydı. Quentin dirençliydi.

Onun yanında geçirdiğim her gün, onsuz Elysia'daki hayatımın nasıl olacağını düşünmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Erik'i ya da Hunter'ı asla kıskanmadım. İstedğim zaman etrafımdaki insanları az tutmaktan memnundum ve zaten yalnız kalmayı tercih ederdim. Ama şimdi...

Onunla birlikte bir hayat hayal etmek beni delirtiyordu. Her sabah onunla uyanmak, her etkinlikte koluma sarılmak, her fikrini ve düşüncesini dinlemek... Konak artık boş ve sessiz olmayacaktı. Quen'in kahkahası koridorlarda yankılanacaktı. Ve Sloan çocuklardan bahsetti. Bizim çocuklarımız mı?

Londra'ya döndüğümüzde, bunun gerçekleşmesi için bir yol bulacaktım. Onu kalıcı olarak istiyordum ve her zaman istediğimi elde ederdim.

Ertesi sabah uyandığımda yanımda olmadığını fark ettim. Kaşlarımı çattım ve doğruldum. Komodinin üzerindeki saat 9:12'yi gösteriyordu. Onu benden önce hiç uyanık görmemiştim. Yatağımdan kalkıp eşofmanımı

giydim ve aşığı indim. Mutfağı girdiğimde Sophie çoktan orada kahve yapıyordu.

"Günaydın, Gray," dedi neşeli bir şekilde.

"Sophie, Quentin'i gördün mü?"

Yavaşça arkasını döndü ve bana gülümsedi. Cassidy'ye kıyasla Sophie'yi tercih ediyordum, belki de bunun sebebi onu bir türlü yalnız bırakamamam ve Quen ile bana biraz alan tanıyanın Sophie olmasıydı.

"Genellikle onu uyandırmak için bir uyarıya ihtiyacı olur," diye mırıldandım.

Sophie bana bir fincan kahve uzattı ve o yenisini hazırlarken ben de aldım. Mutfak adasına oturdum ve birkaç dakika sonra o da yanıma geldi.

"O iyi," dedi Sophie.

Bu beni sakinleştirdi. "Onu bu sabah gördün mü?"

"Cass ile birlikte daha önce ayrıldı."

"Nerede?"

"Bir yürüyüş."

"Onlara katılmak istemedin mi?"

Quen bana katılmamı teklif etmemişti ama Sophie'ye de davet edip etmediklerini merak ettim. Quen'in hayatında henüz kesin bir rolüm yoktu ama üçlü bir aile gibiydi.

Sevgilim, bugünün ne olduğunu biliyor musun?

Sophie'yi sevmemin bir diğer nedeni de buydu. Ben kaosun tanrısıydım ve o karşımda kahveyle oturup bana sanki kayıp küçük bir çocukmuşum gibi "tatlım" diye seslenirdi. Beni tehlikeli ya da acımasız olarak görmezdi. Hiçbir şeyden korkmazdı. Sophie iyilikle hareket ederdi ve eleştiriden başka hiçbir şeye alışkın olmadığınızda size iyilik gösterilmesi çok hoş bir şeydi.

"Bugün cuma," diye yanıtladım ona gayet doğal bir şekilde.

Başını salladı. "Sana söylemedi. Bu beni şaşırtmadı."

"Bana neyi söylemedin?"

"Bugün anne ve babalarının ölüm yıldönümü."

Haber beni derinden etkiledi ve başımı salladım. Quen bana söylememişti. Ailesi konusunda çok ketumdu; her şeyden, hatta çok istediği işten bile daha ketumdu. Ailesini tüm gücüyle koruyordu. Keşke bir şey söyleseydi, ama en iyi zamanlarda bile açık bir kitap değildi.

"Cass normalde oraya uçar ama madem burada, burada kalması mantıklı geldi."

"Ben..." Söz bulmakta zorlandım.

Kupadan bir yudum aldı ve bana gülümsedi. "Grayson, hiç birini kaybettin mi?"

Bu kişisel bir soruydu, ama sormaktan çekinmedi.

"Hayır. Umursadığım kimse yok. Tanrılar ölümsüzdür."

"Ölmenin hiçbir yolu yok mu?"

Güldüm ve kupamdan içtim. "Ölmenin yolları vardır. İlahi öz damarlarımızda akar. Kanı kirletirseniz, ilahi özü de kirletmiş olursunuz ve savunmasız kalırsınız."

Sophie bu bilgi karşısında kaşını kaldırdı. Daha fazla bir şey söylemezdim. Her sırrı ifşa etmenin bir gereği yoktu.

"Ben de hiç kimseyi kaybetmedim," dedi. "Cassidy ve Quentin çok şey yaşadılar. Biyolojik ailelerini kaybettiler. Evlat edinen ebeveynlerini kaybettiler. Onların yaşadıklarını hayal bile edemiyorum."

"İkisi de oldukça olağanüstü." Cass'ten çok Quen için konuştum.

"Katılıyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu, Gray?"

"Hım?" Kupadan bir yudum daha aldım.

"Bir gün onu kaybedecek olman seni rahatsız ediyor mu? Yani, normal şartlarda genellikle bir kişi diğerinden önce ölür, ama onlarsız sonsuza dek yaşamak çok zor bir iş gibi görünüyor."

Yüzüm bembeyaz kesildi ve bardağı yere bıraktım. Bunu hiç düşünmemiştim. Elysia'ya gittiğimde onu kontrol altında tutabileceğimi sanıyordum hep. Bir gün onun artık dünyada var olmayacağını, bağımın beni yalnız bırakıp hayata devam etmemi sağlayacağını hiç düşünmemiştim.

Sophie söylediklerinin beni etkilediğini fark etti.

"Özür dilerim, Gray. Bunu kastetmedim..."

"Hayır. Bu —"

"Öyle olurdu, değil mi? Bir gün onu kaybederdin?"

Tanrısallığını iddia etmediği sürece. Bunun istediğimden çok daha hızlı ilerlediğini hissettim. Bir şeyleri çözmem gerekiyordu. Onu tehlikeye atmadan bir yol bulmam gerekiyordu. Döndüğümüzde Erik, Sloan, Ig ve Elva'yı görecektim. Elva yardım etmek isteyecekti. Ailesini geri isteyecekti.

Belki de onu havuza daldırıp tekrar yeryüzüne bırakmak kadar basit olurdu. Arabayla geçerken hediye göndermek gibi.

"Gri?"

Sophie beni düşüncelerimden çıkardı.

"Onunla birlikteyken ona iyi bak. Ve Cassidy'yi görmezden gel. Ethan'dan sonra, bence Ethan, ona düzgün bakmadığı ve her şeyde daha fazla söz sahibi olmadığı için kendini suçluyor. Onu Ethan'dan uzak durması

konusunda uyarması veya onu bu kalp kırıklığından kurtarmak için daha fazla müdahil olması gerektiğini düşünüyor."

"Endişelenecek bir şey yok. Sophie'ye her zaman ben bakacağım. Onu çok seviyorum."

Sözler ağzımdan kontrolsüzce döküldü ve Sophie'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Onu seviyordum. Bu doğrudu. Quentin Scott'ı seviyordum.

Haftalarca süren dengesizlik hissi, kalbimdeki garip duyguyu çözmeye çalışmam, tek bir basit gerçeğe indirgendi. Onu hayatımda hiçbir şeyden daha çok sevmiştim. Ne kadar güç, ne de ellerimin yol açtığı yıkıcı hasar, onun bana hissettirdikleriyle kıyaslanamazdı.

Erik bunu öğrendiğinde çok sevinecekti.

"Ona söyledin mi?" diye sordu Sophie.

"HAYIR."

"Malısın."

Omuz silktim ve kahvemini geri kalanını içtim. Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Quentin'in o sözleri neredeyse uykuya dalmışken söylediğini duymuştum. Duygularının derinliğini bilmeden ona itiraf etmek, almak isteyip istemediğimden emin olmadığım bir riskti.

"Üzerinde düşüneceğim."

Kardeşler eve döndüklerinde geç olmuştu ve ben Sophie'ye mutfakta akşam yemeği hazırlarken yardım ediyordum. Beni üzerinde 'sıcak şeyler pişiyor' yazan bir önlük giymeye ikna etmişti ve ben de dediğini yaptım.

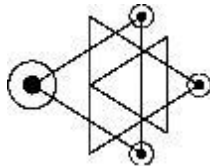
Quentin'in kapıda durup yüzünde tuhaf bir ifadeyle bizi izlediğini fark ettim. Ona kolumu uzattım ve yanıma gelip bana sokuldu.

"Bana söyleyebilirdin," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum."

"Queen, her zaman senin yanında olacağım."

"Biliyorum," dedi ve uzanıp beni öptü. "Çok çekicisin."

"Bu konuda konuşmak ister misiniz?"

Akşamın ilerleyen saatlerinde yatakta uzandık. Sol tarafı ona vermiştim ve o da bana sokulmuştu. Parmaklarım yavaşça tişörtünün altına

girdi ve uyluğunun ve kalçasının derisine dokundu, bu da onu tüyleri diken diken eden bir kızarıklığa neden oldu.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Onlardan bahseder misin?"

Derin bir nefes aldı ve bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladı.

"Beni ilk evlat edindiklerinde çok korkmuştum. Henüz on yaşındaydım ve tanışmış, konuşmuştuk ama bu farklıydı. Belki bir hata yapmışlardır diye düşündüm. Evlat edinildikten sonraki ilk birkaç gece uyuyamadım çünkü korku çok gerçektir. Beni geri vereceklerini düşündüğüm için gözlerimden yaşlar sel gibi aktı."

"Bizimle ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bizim için. Babam rahat bir insandı. Eski plakları ve tembel Pazar sabahı kahvaltılarını severdi. Bahçıvan olabileceğini düşünüyordu ama bitkilere gelince dokunduğu her şeyi mahvetti. Her iki ebeveynimi de çok severdim ama boş zamanımın çoğunu babamla geçirir, ondan bir şeyler öğrenirdim. Araştırmaya ilgi duyuyordu ve beni de bu alana yönlendirdi."

"Peki ya annen?" diye sordum.

"O inanılmazdı. Hayatını onun gibi organize edebilen başka birini tanımıyorum sanırım. Annem çok çalıştı ama her zaman benim ve Cass için oradaydı. Uyku öncesi hikayeleri okur, ödevlere yardım ederdi. Kesinlikle kuralları uygulayan kişi oydu."

Quentin o anda güldü, kalbimin düzenli ritmini bozdu ve onun yüzünün aydınlandığını gördüm.

"Annem kuralların olmasını isterdi, ama babam bize her zaman kuralları nasıl esnetebileceğimizi öğretirdi."

Parmakları göğsümün üzerinde tekrar tekrar sayılar çizdi. Bir. Dört. Üç.

Onu kendime doğru çektim. "Sen..." diye başladım ama sonra vazgeçtim.

"Nedir?"

"Doğumsal anne babanız hakkında hiç merak ettiniz mi?"

Alt dudağını ısırды ve sonra omuz silkti. "Baktım."

"Baktınız mı?"

Sesim biraz daha yükselmişti ve o da kaşlarını çatdı.

"Evet."

"Ne öğrendin?"

"Pek bir şey yok. Sanki hiç var olmamışlar gibi. O kadar istenmeyen biriydim ki, izimi onlara kadar sürmeme imkan vermemeye özen

gösterdiler."

Pozisyonumu değiştirdim, onu belime oturttum ve aşağıya bakmaya başladım. Oda karanlıktı, ama bir süredir ayaktaydık.

Quen ellerini saçlarımla arasından geçirdi ve beni nazikçe öptü. Ellerimi kendime saklamakta zorlandım. O yanımdayken en çok özlediğim şey fiziksel teması.

"Beni dinleyin," dedim. "İstenmeyen biri değildiniz."

Doğrulup oturdu ve gözlerini devirdi. "Sorun yok, Gray. Ben çoktan bununla barıştım."

"Quentin —"

"Ne?" diye çıkıştı, savunmaya geçerek.

"Sizi neden ele verdiklerini bilmiyorsunuz. Belki de geçerli bir sebepleri vardı. Belki de sizi korumaya çalışıyorlardı."

"Neden onları savunuyorsun?" Quen kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Değilim."

"Öylesin. Gray, dürüst olmak gerekirse, bunu neden yaptıklarını ya da kim olduklarını hiç umursamıyorum. Beni terk ettiler ve minnettarım. Beni seçen harika, sevgi dolu ebeveynlerim vardı ve bunu kaçırmış olurdum. Annem ve babamla geçirdiğim zamana minnettarım. Onları her gün özliyorum."

Ellerimi çıplak uyluklarında gezdirdim ve o da kollarını çözdü.

"Biliyorum," dedim ona. "Sadece merak etmiştim."

Elleri kollarımla üzerinden aşağı doğru kaydı, kaslarımla üzerinde gezindi. "Bu konuda fazla konuşmayı sevmiyorum." İç çekti. "Peki ya anne baban?"

"Annemle babam mı? Onlar ne olacak?"

"Hâlâ hayattalar mı?"

"Tanrılar ölümsüzdür, Quen. Evet, hâlâ yaşıyorlar ve Elysia'dalar."

"Ama onlar elit kesimin bir parçası değiller mi?"

"Eskiden öyleydiler, sonra onlar için yapılan dualar azalıp bizim için yapılan dualar artınca konseyde bir değişiklik oldu. Ama onlar mutlular. Sanırım onları hatırlamayacak kadar gençsin."

Yüzü kızardı. Yaş konusunu nadiren konuşurduk. Boşunaydı. Ben ondan yüzyılca daha yaşlıyım.

"Onların sorumlulukları nelerdir?"

"Avcılık ve doğurganlık."

"Ama ben Sloan'ın doğurganlıkla ilgili konularla ilgilendiğini sanıyordum."

Gülümsedim ve pozisyonumuzu değiştirdim, o benim altımda yatarken çenesinin boyunca öpücükler kondurdum.

“Evet, öyle,” dedim ona. “Sloan duaları kabul etmede daha başarılı oldu, bu yüzden güç dengesinde bir değişiklik oldu. Çok iyi anlaşıyorlar. Aralarında hiçbir husumet yok.”

Quen, boynuna öpücükler kondururken gözlerini kapattı ve bana daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğdi.

"Onunla tanıştığında da seni aynı şekilde sevecek," dedim düşünmeden.

Gözleri birden açıldı ve bana iyice bakabilmem için omuzlarımı itti.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Onunla ne zaman tanışacağım?" diye tekrarladı.

Sırıttım. "Eğer ben senin kardeşinle, hem de birden fazla kez, akşam yemeğinde oturmak zorunda kaldıysam, senin de benim ailemle oturman adil olur diye düşünüyorum."

“Erik ile birçok kez akşam yemeği yedim!”

"Aynı şey değil."

"Nasıl yani?"

Kaşımı kaldırdım. "Erik'in sevmediği ve ona karşılık vermeyen birine henüz rastlamadım. Sonuçta bu onun özelliği. Quentin, gergin misin?"

"HAYIR!"

"Yalancı."

Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırdığımda ve kucaklaşmaya kendini bıraktığında, itirazları sustu. Bu, daha sonra endişelenmesi gereken bir şeydi. Etrafındaki her şeyi yoluna koyduğumda aşacağımız bir meseleydi.

Gecenin geri kalanında bu konulara bir daha hiç değinmedik ve bunun yerine, sığ nefesler ve sessiz inlemeler içinde kaybolduk. Karanlığın mahremiyetinde birlikte olmanın basit karmaşasında kaybolduk.

FIFTY TWO QUENTIN

Gray ve onun etkileyici enerjisi sayesinde eve dönüş yolculuğu daha hızlı ve daha ucuz oldu.

"Bu akşam Murphy's'te çalışıyorum. Orada görüşür müyüz?" diye sordu Gray.

"Belki. Beni orada görmek ister misiniz?"

Kollarımı beline doladım ve o da bana baktı.

"İltifat mı bekliyorsun Scott?"

Şaşırmış gibi yaparak, "Ben mi? Asla." dedim.

Güldü ve başını sallayarak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zaman bu akşam Murphy's'te seni görürsem çok mutlu olacağımı söylemeden geçemem. Hatta vardiyamın en güzel anı olacağını bile söyleyebilirim."

Yanaklarım kızardı. "Evet, evet. Tamam."

Gray yüzünü benimkine yaklaştırdı ve beni kendine doğru çekti, böylece bedenlerimiz birbirine tamamen yapıştı.

"Günlerimin en güzel yanı sen oldun," dedi bana sessizce.

Sözleri üzerine midem bulandı, yüzüme ve boynuma kan hücum etti. Duygularını açıkça itiraf etmişti ve beni hazırlıksız yakalamıştı.

Kapı çalındı ve sırttan Gray'den minnetle ayrıldım.

Hâlâ şaşkın bir halde, "Bunu alacağım," dedim ona.

"Elbette."

Bu adamla baş edemiyordum. Ciddi olmayan, ilişki de olmayan ama yine de özel olan bu şeyi yapabileceğimi düşündüğüm her seferinde, dilimin ucunda kelimelerin dans etmesine neden olan bir şey söylüyor veya yapıyordu.

Düşünceler kafamı kurcalıyordu ve kapıyı açtığımda Charlie'yi orada görünce irkildim.

"Charlie?"

"Merhaba Quentin," dedi utangaç bir şekilde. "Konuşabilir miyiz diye düşünüyordum?"

Charlie'yi en son gördüğümde, hemen Matt'i savunmuş ve Gray ile benim aramdaki ilişkiyi "kirli küçük bir sır" olarak nitelendirmişti.

Gray koridordan aşağı indi ve arkamda durdu.

"İyi akşamlar, Gray," dedi Charlie, gözlerinin içine bakmadan.

"Merhaba, Charlotte." Sözleri kısa ve özlüydü.

Gray ellerini belime koydu, bedenimi kendine yakın tuttu. Ona olanları anlatmıştım ve bundan hiç memnun olmamıştı. Bu, evimin kapısında hissedilen gerginlikten belli oluyordu.

"Gray tam işe gidiyordu, konuşabiliriz," dedim ona.

Arkamda Gray gerildi ve ben de konuşana kadar ellerimi onun üzerine koyarak onu rahatlattım.

"Sonra görüşürüz."

Beni bırakmadan önce öptü ve bu halka açık sevgi gösterisi karşısında tekrar kızardım. Gray'e bir sevgi dili atfedilecek olsaydı, bu fiziksel temas olurdu. Birbirimize yaklaştığımız anda, bana dokunmanın bir yolunu bulurdu.

İkimizin de yanından geçip Murphy'nin dükkanına doğru sokakta yürümeye başladı.

"İçeri gel," dedim Charlie'yi eve alıp oturma odasına doğru ilerlerken.

"Yani, siz ikiniz hâlâ...?" diye sordu Charlie, cümlenin sonunu havada bırakarak.

"Evet."

Başını salladı. Bu, sanki sürekli tekrarlanan bir konuşma gibiydi ve her seferinde beni endişelendiriyordu. İnsanların bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesini istemiyordum.

Elbette bu kötü bir fikirdi. Sadece sözleşmemin şartlarını ihlal etmekle kalmadım, aynı zamanda uzun ömürlü olmayacak ve beni zarara uğratacak bir ilişkiye de isteyerek girdim.

Charlie derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

"Yaptığın şeye katılmıyorum Quen," dedi. "Ama seni özledim."

Ona baktım ve hafif bir rahatlama hissettim. "Ben de seni özledim. Matt nasıl?"

"Matthew'u tanıyorsun. Gururu incindi ama atlatacak. Onunla ilk konuştuğum zamana göre çok daha sakinleşti."

"Gerçekten çok üzgünüm. Ona asla zarar vermek istemedim."

“Bu, Gray'in seanslarımız sırasında neden bu kadar mutlu ve istekli göründüğünü açıklıyor. Onu mutlu tut, Quen. Bu benim işimi çok daha kolaylaştırıyor.”

“Ah, evet, çünkü onunla birlikte olmamın sebebi bu. Hayatınızı kolaylaştırmak için.”

"O cesetle hiçbir ilgisi yok."

“Charlie!”

Birlikte güldük ve ayrılırken beni saran o hüzün duygusunun bir kısmının omuzlarımdan kalktığını hissettim.

"Ne?" diye sordu masumca. "Kör değilim, Quen. O adamın vücudu tanrısıl."

"O, onlardan biri."

Yine bir kahkaha krizi.

"Onu gerçekten çok seviyorsun, değil mi? Seni hiç böyle görmemiştim," dedi.

"Ne gibi?"

“Onun için işini riske attın. Ve mutlusun.”

Nedenini bilmiyordum ama o yorum beni derinden etkiledi. Charlie haklıydı. Gray'in hayatıma getirdiği tüm zorluklara ve kaosa rağmen, mutluluk hayatımın her yönünü sarmıştı. O dokunana kadar kasvetli, sepya tonlarında bir hayat yaşıyordum ve her şey daha önce hiç olmadığı kadar canlı renklerle doldu.

Charlie, "Murphy's'e gidelim de sana düğün planlaması hakkında bilgi vereyim, ne dersin?" diye önerdi.

“Harika fikir. Siz devam edin. Benim de bir şeyler yapmam gerekiyor.”

“Pekala, ama fazla kalmayın. Yetişmemiz gereken çok şey var.”

İkimiz de oturduğumuz yerlerden kalktık ve Charlie bana sarıldı. Ben de ona sarıldım, aramızdaki ilişkilerin tekrar düzelmesine sevindim. Bir yıldır birbirimizi tanıyor olmamıza rağmen Charlie yakın bir arkadaşım olmuştu ve en başından beri ona güvenmeliydim.

"Orada görüşürüz."

Charlie evden çıktı, ben de yukarı çıktım.

Doğrudan odama girdim ve kutunun durduğu komodinin çekmecesini açtım. Dikkatlice alıp açtım ve Ethan'ın bana verdiği nişan yüzüğünü gördüm. Odanın ışığında parılıyordu. Tekrar kapatmadan önce bir an bekledim.

Onu aşağıya indirip telefonumdan saate baktım. Saat yedi buçuktu. En yakın rehinci dükkanı sekizde kapanıyordu.

Dükkana doğru koşarken ayaklarım kaldırımda yankılanıyordu ve kapıyı açtığımda içeri girdiğimi haber veren zil çaldı.

"Merhaba?" diye seslendim, derin bir nefes alarak.

Etrafta kimse yoktu ve sahibinin arka tarafta olduğunu varsaydım, bu yüzden dükkanın içinde dolaştım, parmaklarım raflardaki bazı şeylerin üzerinde gezindi.

"Neredeydin bunca zamandır, meleğim?"

Yerimden sıçradım ve arkamı döndüğümde Archer'ın bir rafa yaslanmış, hareketlerimi izlediğini gördüm.

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum, göğsümü tutarak.

Kaşını kaldırdı ve güldü. "Tanrı olduğumu mu unuttun? Seni bulmak istiyorsam bulurum."

Yanaklarım utanç ve korkudan kızardı, dükkandan fırlayıp gitmeye hazırlandım. Son cümlesini söyleme biçiminde tehditkar bir şey vardı.

Archer bana doğru yaklaştı ve ben yavaşça geri çekildim. Cebinden bir kelepçe çıkardı ve bileğine taktı.

"Kurallara uyuyorum," dedi. Tekrar bana doğru bir adım attı ve ben de yerimde durdum. "Aileniz yanındayken sizi rahatsız etmek istemedim. Onlar nasıl?"

"Onlar iyiler."

Sahibi göründü ve ben de Archer'ı yüzüğü teslim etmesi için bıraktım. İşimi bitirdiğimde, onun sab patiently beklediğini gördüm.

"Belki birlikte bir şeyler yiyebiliriz."

"Aslında Murphy's'e gitmeyi planlıyordum," dedim ona.

"Harika. Sana bir içki ısmarlayabilirim."

Bu gece ondan kurtulacak gibi görünmüyordum. "Elbette."

Puba doğru yürüdük ve içeri girdiğimizde ne kadar kalabalık olduğunu gördüm. Masaların çoğu insanlarla doluydu, bu yüzden barda oturacağımızı tahmin ediyorduk.

Charlie, Tyler'a yardım ediyordu ve göz göze gelip sessizce özür diledi. Gerçekten de personel sorununu çözmesi gerekiyordu. Bar son birkaç aydır istikrarlı bir şekilde daha iyiye gidiyordu ve proje bitene kadar sadece Gray'i idare edecekti.

Archer elini belime koydu ve ben de dokunuşundan irkildim. Yüzünde meraklı bir ifade belirdi, sonra da boş taburelerin olduğu bara doğru ilerledi.

Sanki bir mıknatıs gibiydi. Gözlerim anında Gray'in gözlerini buldu ve o da gözlerini kısarak bize doğru hızla yaklaştı.

"Ne alabilirim?" Gray'in sözleri gergin çıktı ve ben de gerginleşmeye başladım.

"Ben bir bira alayım. Quentin?" dedi Archer.

"Votka ve kola."

Gray içeceklerle ilgileniyordu ama ara sıra bize de bakıyordu.

"Sonunda seni kendi başına, hayallerinde değil de gerçek hayatta görmek güzel."

Archer elini kaldırdı ve parmaklarını şakağıma hafifçe dokundurdu. Geri çekildim ve yutkundum, Gray'in öfkesini kontrol etme konusunda pek iyi tanınmadığımı biliyordum.

Bir bardak bira sertçe barın üzerine bırakıldı, bardağın kenarından taşarak yüzeye döküldü.

"Bir sorun mu var, Grayson?" diye sordu Archer, başını çevirip Gray'e bakarak.

"Neden böyle bir şey olsun ki?"

"Bu güzel kadınla geçireceğim akşamımı bölmeye çalışıyorsunuz galiba."

"Böyle şüpheli kişilerle takıldığınızı bilmiyordum, Scott," dedi Gray dişlerini sıkarak.

Gözlerimi kısıtım, sesindeki suçlayıcı tondan hoşlanmamıştım. "Buraya gelirken ona çarptım."

"Birbirimize rastlama alışkanlığımız var, değil mi?" dedi Archer.

Ağzım kurudu. Gray bana Archer'ı görüp görmediğimi her sorduğunda yalan söylemiştim. Archer'ın rüyalarım aracılığıyla bana ilettiği gizemli mesajları hâlâ çözmeye çalışıyordum ve Gray'e söylersem her şeyi örtbas edeceğinden endişeleniyordum.

Archer sözlerine şöyle devam etti: "Onu gerçekten benimle bir randevuya çıkmasına ikna etmeye çalışıyorum."

"Bir tanrıyla çıkmama izin verilmiyor. Bu sözleşmemin bir parçası," dedim otomatik olarak.

Archer dikkatini tekrar bana çevirdi. "Daha önce de söyledim, tanrılar istediklerini elde etme eğilimindedir ve bir şeyi yeterince çok isterlerse, bir yolunu bulurlar."

"Böyle devam edersen Hunter seni öldürecek," diye tısladı Gray.

Archer, Gray'e doğru bara eğildi. "Ama Hunter olmaz, değil mi? İkimiz de biliyoruz ki o asla ellerini kirletmez."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, söylenenleri fark ederek.

"Önemli değil," diye tersledi Gray, gözleri hala Archer'ın üzerindeydi.

"Onunla çıkmak istiyorsan, çık. Kendi sorumluluğun," dedi umursamaz bir tavırla.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Bana kutsamanı mı veriyorsun, Grayson?" diye yalvardı Archer.

Gray tekrar ağzını açtı. Ama ben ondan önce davrandım.

"Bir tanrıyla sevgili olamam," diye tekrarladım. "Ama olabilseydim, teklifinizi seve seve kabul ederdim."

"Ah, ah, Grayson. Neden bu kadar kızgınsın?" diye sordu Archer, Grayson'ın ruh halindeki değişikliği fark ederek.

Gray'e baktım, bir şey söylemesi için ona meydan okuyordum. Herhangi bir şey. Ama o pes etmişti. Beni hiç düşünmeden bir kenara atmıştı.

"İkiniz de tam anlamıyla aptalsınız," dedi Gray soğuk bir sesle yanımızdan ayrılmadan önce.

FIFTY THREE

GRAYSON

Bütün gece gözlerimi onlardan ayıramadım. Archer'ın parmakları onun tenine değiyordu ve Quen'in sürekli geri çekilmesine rağmen, onun elini vücudundan tamamen koparmak istiyordum.

Archer yıllardır beni mahvetmenin bir yolunu arıyordu. Ona yaptıklarımın intikamını almak istiyordu. Aramızdaki gerçeği öğrenirse bu çok kolay olurdu. Quentin'e karşı benden bir tepki almaktan başka gerçek bir ilgisi yoktu. Ve bunu başarırса, başımız büyük belaya girecekti. Bu yüzden ona istediğini yapmasını söyledim. Umursamıyormuş gibi davrandım.

Archer ayrılmaya karar verdiğinde göz göze geldik. Quen'in sırtı bana dönüktü ama Archer beni mükemmel bir şekilde gördü ve eğilerek yanağını avuçladı ve diğer yanağına dudaklarını bastırdı.

Üzerlerindeki lambalar patlayıp paramparça oldu, cam kırıkları her yere saçıldı. Quentin hemen taburesinde dönerek bana baktı, Archer pubdan ayrıldı, Tyler ise ortalığı sakinleştirmeye çalıştı.

Barda onun oturduğu yere doğru yürüdüm ve göz göze geldik.

"Eğer sana bir daha dokunursa, yemin ederim boğazını yırtarım," dedim ona, ölümcül bir ciddiyetle.

"Hayır. Beni ona adeta altın tepside sundun, böyle davranmaya hakkın yok."

"Ne yapmamı istiyordun? Ona benimsin deyip sonra ne olacağını mı göreyim? Ne olacağını biliyorsun! Ona 'Eğer mümkün olsaydı seninle çıkardım' demenin sebebi neydi?"

"Eğer beni kurban olarak sunacaksanız, sonuçlarına da katlanmanız gerekecek."

"Bunun sonuçlarıyla da yüzleşeceksin. Ne yaptığının farkında mısın?"

"Elbette hayır. Sonuçta ben aptalım."

Sandalyeden kalktı ve çıkışa doğru yöneldi.

“Quentin! Quen!” diye seslendim arkasından, ama dönmedi. Kapıdan içeri girdi. Döndüğümde Charlotte'un bana baktığını gördüm. “Ne?”

"Öfkenizi benden çıkarmayın. Sakinleşmesine izin verin. Eve gittiğinizde muhtemelen konuşmaya daha istekli olacaktır."

Charlie haklıydı. Şu anda ikimiz de öfkeliydik ve bu durumun iyileşmesine yardımcı olmayacaktı. Vücudumdaki her hücre Archer'ı bulup paramparça etmek istiyordu. Bana ait olan şeye dokunmaya hakkı yoktu. Benim olan kadınla oynamaya hakkı yoktu. Ona kaos tanrısının gerçekte neler yapabileceğini göstermek istiyordum, çünkü hiçbir fikri yoktu.

Vardiyam bittiğinde, sakinleşmek ve Quentin'in poposunun duvarlara çarpmasını engellemesi için eve doğru yürümeye başladım.

Kapıya doğru yürürken evin ışıkları açıldı, yani Quen henüz yatmamıştı. Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Onu oturma odasındaki kanepede oturmuş, "Hayatın Açıklaması" adlı bir kitap okurken buldum.

"Konuşalım mı?" diye sordum.

Kitaptan başını bile kaldırmadı. "Konuşacak ne var ki?"

"Bilerek mi sinir bozucu davranıyorsunuz?"

"Bu varsayılan bir ayar. Tıpkı koca bir ahmak olmanın senin varsayılan ayarın olması gibi."

"Yani sadece ufak tefek hakaretlerle mi birbirimize karşılık vereceğiz?"

Kitabı hızla kapatıp yanındaki boşluğa fırlattıktan sonra bana baktı.

"Seninle hiç konuşmak istemiyorum," diye çıkıştı.

Oturduğu yerden kalktı ve yanımdan geçmeye çalıştı ama onu tuttum.

"Üzerimden in!" diye bağırdı.

"Hayır! Bana ne yaptığımı söyle. Bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

Gözlerinde alev alev bir ateşle bana döndü.

"Eğer onunla çıkmak istiyorsan, buyur." Quentin beni taklit etmeye çalışarak sesini alçaltmıştı ve çocukça olsa da, ne kadar kötü bir izlenim bıraktığını görebiliyordum.

"Aramızda bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyor!"

"Muhtemelen kırdığın lambalardan bunu anladı!"

"Seni öptü!"

Yanağımdan öptü!

"Başka hiçbir erkek sana asla dokunmayacak! Anlaşıldı mı?" diye kükredim.

Kontrolümü kaybetmiştim. Öfkemden dolayı auramın siyahlığı etrafımızda vahşice titreşiyordu, ama Quen de aynı derecede öfkeliydi ve

geri adım atmıyordu.

"Bana ne yapmama izin verildiğini veya kimlerle birlikte olmama izin verildiğini söyleme hakkınız yok!"

Kontrol edilmek istemiyordu. Kendi kararlarını özgürce verebilmek istiyordu, ama burada bu özgürlüğü bulamadı. Archer'ın ona karşı davranış biçimi; onu öldürebilirdim. Onu çok kolay paramparça edebilirdim. Quentin benimdi. Benim için yaratılmıştı.

"Dayanamıyorum Quentin. Başka birinin sana dokunmasına tahammül edemiyorum. Başka hiçbir varlığın seninle bir şansı olabileceğini düşünmesini bile istemiyorum."

Her zaman öfke kontrolü konusunda sorun yaşadığımı düşünürdüm, ama Quen de en az benim kadar kötüydü. Henüz güçleri kendisine bahşedilmemiş biri için tam bir kâbustu.

"Neden olmasın?" diye bağırdı. "Sana ne?"

Tam bir kabus.

Bu kadın inatçı ve zor bir tipti ve bazen onu bir uçurumdan aşağı atıp kurtulabilir miyim diye merak ederdim, çünkü bu hayatıma huzur getirirdi, mutluluk olurdu. Ama sonra bir şekilde, onsuz yaşayamayacağımı hep hatırlatırdı bana.

Planladığım gibi olmadı. İçten içe ilk aşk ilanım için daha romantik bir şey planlamıştım. Quentin, yıllar sonra bile hatırlayabileceği bir peri masalı anını hak ediyordu, ama onunla birlikteyken hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

Sözler odanın içinde yankılanarak lambaları ve vazoları paramparça etti, enkaz her yere saçıldı.

"ÇÜNKÜ SENİ SEVİYORUM, DAYANILMAZ KADIN!"

FIFTY FOUR QUENTIN

Çoğu insanın ilk aşk ilanının sevimli bir şekilde yapılacağını, hassas bir an olacağını düşündüğünü hayal etmiştim.

Her zamanki gibi, Gray ve benim için tam bir kaos anıydı.

Sözlerin etrafımızda yankılandığını hissettim ve damarlarımda buz gibi su aktı, az önce içimde yükselen ateşi söndürdü.

Gray bana beni sevdiğini itiraf etti.

Ona bakarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. İçimdeki tüm öfke, bir sürü duyguyla silinip gitti. Kafa karışıklığı, panik, inanmazlık... Aklınıza ne gelirse, hepsini hissediyordum.

Kapıya gelen bir tıkırtı düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı ve Gray kendini yeterince kontrol altına alarak aurasının kaybolmasına sebep oldu.

"Gece yarısını geçtikten sonra burada kim var lan?" diye tısladı, bu kesintiden duyduğu rahatsızlığı dile getirerek.

Bir an panikledim. Daha önce sadece bir kez böyle uygunsuz bir saatte kapıya birisi vurmuştu. O da anne babamın öldüğü gece polislerdi.

"Hayır, hayır."

Aklım etrafımdaki insanlardan ve hırsızın kim olabileceğinden geçti. Kapı çalma sesi tekrar daha yüksek geldi.

Gray paniklediğimi hissetmiş olmalı çünkü yanımdan hızla geçip kapıya doğru ilerledi ve ben de peşinden koştum.

Kapıyı hızla açtı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Yanına gittim ve kalbim durdu sanki.

Bu kesinlikle bir şaka olmalıydı.

Zihnim sonunda yılların baskısına yenik düşmüştü ve halüsinasyonlar görüyordum, çünkü bunun başka ne mantıklı sebebi olabilirdi ki?

"Ethan?"

"Merhaba, Q," dedi, elini sarı saçlarının arasından geçirerek.

Ethan Blake'in kapıda durduğuna inanamadım. Onu en son yıllar önce, hayatımdan çıkıp gittiğinde görmüştüm ama hiçbir şey değişmemişti. Çenesinin etrafında hâlâ sakal izleri vardı. Saçlarını hâlâ dağınık bir şekilde, her açıdan dik duracak şekilde şekillendirmişti. Sanki kalbimi söküp üzerine basmamış gibi hâlâ bana Q diye sesleniyordu.

"Sözünüzü kesmek istemedim," dedi, gözlerini Gray'e çevirerek.

Yukarı baktığımda Gray'in çenesi kasılmış, elleri ise yumruk olmuştu.

"Sorun yok," diye fısıldadım, bayılmaya bir adım kala olduğumdan emindim. Üçümüz de garip bir sessizlik içinde durduk, sonra tekrar konuştum. "Ethan, burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmak istedim ama sana ulaşamadım," diye açıkladı.

"Yani eve mi geleceksin?"

"Saat gece yarısını geçti." Gray'in sesi, soğuk ve keskin bir şekilde, konuşmanın arasına girdi.

"Evet. En sosyal saat olmadığını biliyorum. Ben Ethan."

Ethan elini uzattı ve Gray'in kelepçeli olmadığını görünce bir panik dalgası daha yaşadım. Ama Gray sadece eline tiksintiyle baktı.

"Saat gece yarısını geçti, Ethan," diye tekrarladı Gray.

"Üzgünüm," diye yanıtladı Ethan. "Gitmem gerek."

Arkasını döndü ve ben de eşikten içeri adım attım.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Hayır mı?" diye yankılandı Gray arkamdan.

"Konuşmak mı istedin?" diye sordum Ethan'a.

"Arkadaşınızın bundan pek memnun olacağını sanmıyorum."

"Lokantaya gideceğiz."

Ed's 7/24 açıldı ve çok yağlı yemekler servis ediyordu. Ethan ve ben tatillerde eve geldiğimizde ödevlerimizi orada bitirirdik. Bir masaya sıkışıp, birbirimize sokularak, patates kızartması ve öpücükler paylaşırdık.

"Önden buyurun. Orada görüşürüz," dedim ona.

"Elbette," dedi, gergin görünerek ve arkasını dönerek.

Arkamı döndüğümde, Gray'i tanıdığım süre boyunca hiç bu kadar öfkeli görmediğimi sanıyordum. Gözleri simsiyah olmuştu ve aurası şiddetli dalgalar halinde titreşiyordu. Eve doğru geri çekildim ve o da içeri girmem için kenara çekildi, ardından kapıyı o kadar sert çarptı ki bina sallandı.

"Gitmiyorsun," dedi Gray, sesi alçak ve tehditkar bir tonda.

"Affedersin?"

"Onu görmeyeceksin, Scott."

Gray'e gözlerimi kırptırdım ve daha önce hissettiğim öfke yeniden içimi kapladı. "Sana söyledim, ne yapıp ne yapamayacağımı bana söyleyemezsin."

"Kalbinizi bana verdiniz! Bana söz verdiniz! Ona şöyle bir bakarsanız bile, onu yok ederim!"

Kalbim Gray'e mi verildi? Kalbim Gray'e mi söz verildi?

Gray'in ne dediğini biliyordum. Beni sevdiğini söylediğini biliyordum ve içimin her zerresi ona ben de onu sevdiğimi söylemek istiyordu. Ama söylesem bile, o da söylese bile, ne anlamı vardı ki?

Gray beni terk edecekti. "Seni seviyorum" güzel sözlerdi ve belki de bundan daha fazlasını istiyordum. Belki de anne babamın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyordum. Birini seviyorsanız, onu terk etmeyi nasıl kabul edebilirsiniz ki?

İyileşmek için kendime karşı bir sorumluluğum vardı ve bu da Ethan'ın söyleyeceklerini dinlemek anlamına geliyordu.

"Sana hiçbir şey vaat etmedim, Gray. Ve sen de böyle bir şey yapmayacaksın. Kendi kararlarımı kendim vereceğim ve beni zorlayamazsın."

Ondan yüzümü çevirerek koridordaki masadan anahtarlarımı aldım, ama onun aurası belime dolanıp beni bedenine çekti.

"O da sıradan bir insan!" dedi Gray bana.

Gray bedenimi duvara çarptı ve acıyla inledim. O bana çok yaklaşırken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Her zamankinden daha çok, etrafını tam bir yıkımla çevreleyen Tanrı'yı gördüm. Eli boğazımı kavradı, dikkatimi ona vermemi sağladı.

"Onu bir anda öldürebilirdim," dedi Gray, burnunu benimkine bastırarak.

Onu itmeye çalıştım ama vücudunu daha da yaklaştırarak beni kaçma şansı bırakmayacak şekilde sıkıştırdı. Yüzü boynumun kıvrımındaydı, sakalları sertçe tenime sürtünüyordu.

"Sen ne yapardın Quentin?" diye sordu Gray, kulağıma fısıldayarak. "Cesedi başında ağlar mıydın? Yas tutar mıydın?"

Ona baktım. Ona göre ölümlüler kullanılıp atılacak şeylerdi. Tanrılar için hiçbir şey ifade etmiyorduk. Bizi kendi güçleri ve egoları için yanlarında tutuyorlardı.

"Belki diğerleri haklıdır," dedim başımı sallayarak. "Belki de sen bir canavarsın."

Etrafındaki aura kayboldu. Sanki öfkesi bir anda yok olmuştu. Grayson doğruldu ve benden uzaklaştı. Bir şey söylemesini beklemedim. Ona bakamadım bile. Bunun yerine, yanından sessizce geçip evden çıktım, arabaya bindim ve uzaklaştım.

Göğsümde keskin bir ağrı hissettim ve derin nefes alarak ağrıyı dindirmeye çalıştım. Ed'in lokantasına kadar tüm yol boyunca ağrı devam etti ve lokantaya girerken o bölgeyi ovdum.

Ethan eski masamızda oturuyordu ve içimde bir nostalji hissi uyandı. Karşısına oturdum, dizlerimiz birbirine değdi.

"Seni tekrar görmek güzel, Q."

"Sen de" sözleri neredeyse ağzımdan çıkacaktı ama Ethan'ı böyle görmek hoş değildi.

Elini uzattı ve elimi kavradı. Bir zamanlar içimde bir şeyleri harekete geçirmişti ama bu gece hissetmedim. Ethan'ı tekrar görme konusunda garip bir çekim vardı içimde, bu yüzden gelmişim. Onun ne diyeceğini duymak istiyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, elimi onun elinden çekerek.

"Sanırım öyle."

"Konuşmak istediğini söylemiştin."

"Her zaman lafı uzatmadan doğrudan konuya girmeyi tercih ettim."

Ethan bir beyefendiydi; eski kafalıydı ve nasıl sohbet edileceğini biliyordu, oysa ben hemen konuya giriyordum. Görgü kurallarından ziyade verimliliği tercih ediyordum.

"Kapıma geldin, Ethan."

"Yanınızdaki kimdi?" diye sordu Gray'i kastederek.

Gray'in yorumlarına hâlâ çok kızgındım. Ethan'ı tehdit etmeye hakkı yoktu. Tartışma kafamda çınlıyordu. Onunla tartışmaktan nefret ediyordum. Gray benim sinirlerimi nasıl bozacağını biliyordu. Ethan'ın onu bu kadar gereksiz yere kızdıracağını hiç düşünmemiştim.

"Grayson," diye yanıtladım iç çekerek.

"Grayson?"

Ona canavar dememeliydim. Sinirli olduğunu biliyordum. Sahiplenici ve kıskanç olduğunu da biliyordum. Onu suçlamadım çünkü ben de aynıyım. Bana beni sevdiğini söyledi ve ben ona aynı şeyi söylemeye cesaret edemedim. Gerçek şu ki, bir süredir ona aşık olduğumu biliyordum. Sinirlerine ve sert sözlerine rağmen, onu sevmekten vazgeçemiyordum.

"Birlikte görüşüyoruz," diye açıkladım.

"Ah."

"Ne?"

Ensesini ovuşturdu ve "Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum." dedi.

"Neden?"

"Austin evleniyor."

Austin, Ethan'ın küçük kardeşiydi ve Ethan kadar çekiciydi. Onun nikah masasına doğru yürüdüğünü hayal edince gülümsedim.

"Kendisini tebrik ederim."

"Evet, harika bir haber. Ama beni düşündürdü."

"Hakkında?"

"Hadi ama, Q. Şimdiye kadar birkaç yıldır evli olurduk. Ben hata yaptım. Seni öyle bırakmamalıydım. Birlikte mutlu olabilirdik. Ben her şeyi mahvetmeden önce uzun bir süre mutluyduk. Biliyorum, hata yaptım ve özür dilerim. Son zamanlarda, belki konuşup aramızdaki sorunları çözmeye çalışabiliriz diye düşünüyorum. Seni özlüyorum."

Ona baktıkça içim burkuldu. Ethan bir zamanlar tüm dünyamdı. Onunla evlenmeye hazırdım. Ölüm bizi ayırana kadar her şeyde ortağı olacaktım. Gittiğinde dünyam paramparça oldu. Son birkaç ay uyumsuz olduğumuzu gösterse de, onu kaybetmek beni yıkmıştı. Bir daha kimseyi böyle sevebileceğimi sanmıyordum.

Ta ki Gray'e kadar. Birlikte geçirdiğimiz her geceyi düşündüm. Her kavgamızı düşündüm. Bazen bana nasıl baktığını yakaladığımı düşündüm. Dürtüsel ve kaotikti, her zaman pot kırardı ama destekleyiciydi ve ona attığım her şeyle başa çıkardı. Hayatımda birini bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ethan'ı bile Gray kadar çok istememişim.

Kahretsin.

Neden Ethan'la burada oturuyordum? Neden onunla konuşmayı kabul ettim?

Ethan'ı istemiyordum. Gray'i istiyordum. Grayson'la bir şeyler istiyordum, bu da oturup bunu düzgünce konuşmamız ve ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ona her şeyi açıkça anlatacaktım, böylece bir şekilde bir çözüm bulabilirdik.

"Q? Ne düşünüyorsun? Bunu çok düşündüm."

Tekrar Ethan'a odaklandım. Elini çenesindeki sakalların üzerinden geçirdi. Beni ilk terk ettiğinde, kısa bir süre için, onun geri dönüp hata yaptığını söylemesini ve beni geri almamı istemesini hayal ederdim. Ama gerçek şu ki, onu istemiyordum. Artık değil.

"Hayır," dedim.

"HAYIR?"

"Hayır, Ethan. Tekrar denemek istemiyorum," dedim ona, masadan kalkarken. "Gittiğinde artık beni sevmediğini söylemiştin."

"Bunu kastetmedim."

"Umurumda değil. Bir anda her şey değişmiyor. Yalnızlıktan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama seninle bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Bana nasıl hissettiğini bile anlatamayan biriyle barışmaya çalışmakla ilgilenmiyorum."

Ayağa kalktı. "Ben..."

"Bir zamanlar seni sevdim. Ama ben senin ihtiyacın olan kişi değilim, sen de benim ihtiyacım olan kişi değilsin."

"Ama siz buraya geldiniz."

"Biliyorum ve bunun bir hata olduğunu yeni fark ettim sanırım."

"Q!"

Ama ben zaten lokantanın içinden geçip otoparka çıkmıştım. Yağmur şiddetli bir şekilde, büyük damlalar halinde yağıyordu ve şimşek çakmadan önce gök gürültüsünü duydum.

Gray nadiren doğru şeyleri söylerdi, ama ne bekleyebilirdim ki? O, kaosun tanrısıydı. Onunla hiçbir şey yolunda gitmezdi. Belki de aramızdaki işlerin yoluna gireceğini ummak aptalcaydı, ama biliyordum ki eğer ona sormazsam, hayatımın geri kalanında pişman olacaktım.

Arabaya bindiğimde sıırıslıkam olmuşum. Anahtarı kontağa takıp doğruca eve gittim ama o orada yoktu.

Erik'in.

Gray, işler yolunda gitmediğinde her zaman Erik'e giderdi.

Yağmur giderek şiddetleniyordu ve ben de sokaklarda dikkatlice araba sürdüm. Kasım ayıydı, bu yüzden yağmura şaşırmadım, ama ne kadar şiddetli olduğuna şaşırdım.

Arabayı sürerken yer sallandı. Önce hafif bir sarsıntıydı, ama giderek şiddetlendi.

Deprem?

Aracı yol kenarına çektim ve motoru durdurdum.

Sonra birden anladım. Bu doğal bir nedenden kaynaklanmıyordu. Bu Gray'in işiydi.

Arabadan indim, eve doğru güvenli bir şekilde ilerlemek için araca değil, ayaklarıma güvendim.

Gray ne yapıyorsa yapsın, durması gerekiyordu. Telefonumu cebimden çıkardım ve onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Erik ve Sloan'ı da denedim ama sonuç alamadım.

Koşmaya başladım.

FIFTY FIVE GRAYSON

Quentin'in yanında olduğum her an, kabul edildiğimi hissediyordum. Ona değer verdiğimi göstermek için çok çalışıyordum. Başkalarının bana canavar demesine alışmıştım, ama bunu onun söylemesi beni hayal edebileceğimden çok daha fazla yaraladı. Gittiğinde onu durduracak gücüm bile yoktu. Bunun yerine, kendimi Erik'in yanına attım. Göğsümdeki ağrı çok şiddetliydi ve bunun durması gerekiyordu.

Yatak odalarına vardığımda Erik'i dürterek uyandırdım. Beni fark edene kadar gözlerinde bir anlık kırmızı bir parıltı belirdi.

"Gri?"

Erik'in aurası odayı aydınlattı ve Sloan uyandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Erik.

Acı tekrar vurduğunda göğsümü tuttum. Erik, tamamen uyanık bir şekilde yataktan fırladı.

"Gray! Ne oldu?"

Kırmızıya büründük ve sonra bahçeye çıktık. Serin gece havası hislerimizi biraz olsun hafifletti ve nefes almayı kolaylaştırdı.

"Yanlış anlamışsınız," dedim ona.

"Sorun nedir?"

"O benim ruh eşim olamaz."

Erik şaşkınlıkla bana baktı. "Gray, neden böyle söylüyorsun?"

"O geliyor ve kız onunla birlikte gidiyor. Ona söyledim. Ona onu sevdiğimi söyledim ama beni seçmedi, Erik." İçimdeki öfke yeniden kabardı. "Ona istediği her şeyi verirdim ama o bana aynısını vermez. Beni değil, ölümlü birini seçerdi!"

Erik elini kaldırdı. "Sakinleşmen gerekiyor."

"NASIL?"

İşte oradaydı. Auram bahçenin her tarafına yayıldı. Erik kendini korumak için kendi aurasını oluşturdu, ama kardeşime zarar vermek için hiçbir nedenim yoktu. Sorumluluğuna engel olamazdı. Onun yaptıklarından sorumlu değildi.

"Seni seviyor Grayson. Biliyorum ki seviyor!" diye bağırdı Erik.

Gökyüzü açılıp iri yağmur damlaları yağmaya başlayınca sert bir kahkaha attım. Eğer beni bir canavar sanıyorsa, öyle olsun. Kontrol etmeye ne gerek var ki?

Sloan, etrafını saran gizemli aura eşliğinde evden çıktı ve kocasına katıldı.

Hayatımda Erik'i bu an kadar hiç kıskanmamıştım. Her zaman, hiç şaşmadan seni seçecek birine sahip olmak. Ne kadar kusurun olursa olsun yanında duracak ve seni sevecek birine sahip olmak.

Gök gürlemesi başımın üstünde yankılanırken göğsümdeki ağrı daha da şiddetlendi.

"Gray, bunu bırakmalısın," diye yalvardı Sloan. "Bu şekilde davranarak hiçbir şeyi çözemezsin. Erik'i dinle."

Ama Erik'i dinlemenin ne anlamı olurdu ki? Neden her şeyi kontrol altında tutmaya çalışmakla daha fazla ilgileneyim ki? Eğer herkesin düşündüğü kadar kötü olsaydım, neden haklı olduklarını kanıtlamayayım ki?

Öfkemi dışa vurmam gerekiyordu. Sakin kalmak istemiyordum. Erik'i dinlemek istemiyordum. O, ruh eşine sahip olduğu için şanslıydı ve hiçbir sorun yaşamadan hayatına devam etmişti. Bana zaman tanımak gerektiği konusunda vaaz vermesini dinlemekle ilgilenmiyordum.

Auramdan gelen bir enerji patlaması ona isabet etti ve Sloan bir saldırıyı engellerken o da yerden kalktı.

"O da zamanla aklı başına gelecek!" diye bağırdı Erik. "Sana yemin ederim, Gray!"

"Ne yaparsa yapsın umurumda değil. Bu bağdan kurtulmak istiyorum!"

Bu bağ hayatımda bir felaketti. Aklımı ve kalbimi alt üst etmişti, doğru düzgün düşünemez hale gelmiştim. Acı zaten çok büyüktü, peki ya bizi birbirimize bağlayan bağları koparırsam ne kadar daha kötü olabilirdi ki?

"Lütfen bunu yapma, Gray," dedi Sloan.

Öfkem toprağa yayıldıkça yer sarsıldı. Kendimi daha iyi hissedene kadar bu dünyayı paramparça edecektim. Merhamet göstermeyi uygun bulana kadar herkes benimle birlikte acı çekebilirdi.

"Bunu kıramazsın!" diye bağırdı Erik. "Sana izin vermeyeceğim!"
"BU SENİN KARARIN DEĞİL!"

Yere verdiğim deprem daha da şiddetlendi ve etrafımızdaki dünyayı şiddetle sarstı. Binaları yıktım, bitkileri kökünden söktüm. Sadece benim başarabileceğim büyüklükte saf bir kaos ve yıkım.

"DURMAK!"

Durdum ama Sloan bana bağırdığı için değil.

Göğsümde daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli ve keskin, dayanılmaz bir ağrı vardı; dizlerimin üzerine çöktü ve nefesimi kesti.

Erik, dayanılmaz acıya dayanmaya çalışırken dişlerimi sıkarak yanıma koştu. Acı beni o kadar zayıflattı ki bayılacak gibi oldum.

"Gri mi?" diye sordu Erik.

İki aura da kaybolduktan sonra Erik dizlerinin üzerine çöktü ve elini omzuma koydu.

Acıyı tarif edemezdim. Parçalayan, kıran, ruhu paramparça eden bir acıydı. Bembeyaz bir ateş gibiydi ve hissedilmeyi talep ediyordu. Ondan kaçış yoktu. Hiçbir rahatlama yoktu.

"Gray, bu nedir?"

Midem bulanacakmış gibi öğürdüm. Acı o kadar şiddetliydi ki, inkar edilemezdi.

Onun da benim hissettiğim her şeyi hissetmesi gerekiyordu. Şimdi bunu hissediyor muydu? Bunun ne kadar kötü olduğunu anlıyor muydu?

Quen'i aradım, bunun onu da benim kadar etkileyip etkilemediğini öğrenmek istedim. Acımın, bağlı olduğum yerde de yansıması olup olmadığını merak ettim.

"Hayır," diye fısıldadım.

Bulduklarım beni ayağa kalkmaya zorladı. Acıya katlandım çünkü eğer katlanmasaydım...

Auram beni ve hâlâ beni tutan Erik'i evin önüne, dışarıya doğru götürdü.

"HAYIR!" diye bağırdım, o manzarayı görünce yıkıldığım için kelime boğazımda düğümlendi.

Quentin, hantal ve ufak tefek vücuduyla yolun ortasına uzandı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu olamaz.

Ona doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Başının etrafında kan vardı ve ona dokunmakta tereddüt ettim.

"ERİK!"

Kardeşim bir anda yanımda belirdi, yüzü kederli görünüyordu.

"Hayır! Hayır! Öyle bakmayı bırak!" diye bağırdım.

Tekrar öksürdüm. Acı dayanılmazdı. Göğsümdeki yırtılma hissi o kadar yoğundu ki, beni paramparça edeceğinden emindim.

Quen karşımda yatıyordu ve ilk defa ne yapacağımı bilemedim.

"Onu iyileştirmemiz gerekiyor. Ben onu iyileştirmeliyim. Erik! Bana yardım et!"

"Gri -"

"HAYIR!"

Onun bunu söylemesini istemiyordum. Onu kurtaramadığını söylemesini istemiyordum. Nefes alışverişi çok sık ve düzensizdi. Sıcak gözyaşları, yüzüme düşen yağmurla karıştı.

Sloan yanıma geldi, sanki tüm rengi solmuştu. Elini nazikçe omzuma koydu.

"Gri..."

"Lütfen. Lütfen, Sloan. Yardım edebilirsin. Yardım edebilirsin, değil mi? Hayat armağan ediyorsun," dedim çaresizce baldızıma.

Onun yeteneği, şimdiye kadar yakından ilgilendiğim veya üzerinde çalıştığım bir yetenek olmamıştı.

Hayat.

Sloan hayatla iç içeydi ve benim de ona bu fırsatı tanımam gerekiyordu.

"Gray, işler öyle yürümüyor. Ben hayatı bu şekilde hediye etmem."

Bana çarpmadan önce hayal kırıklığımı haykırdım.

"Elva!" dedim. "Elva'yı yakalayın! Sloan. Erik. Biriniz onu yakalasın!"

Sloan ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra Elva ve Ignacio'yu da yanına alarak yeniden ortaya çıktı. Elva, Quentin'i yerde görünce nefesi kesildi.

"Yakında ölecek," diye fısıldadı Elva kederle, hayatın sonuna yaklaştığını hissederek.

Ölüm tanrıçası kararını vermişti. İnsanların ne zaman gitmeye hazır olduğunu biliyordu. Hayatın artık devam edemeyeceğini hissediyordu.

Boğazıma safra yükseldi.

Neden bu kadar zamanımı boşa harcamıştım? Tartışmalar anlamsızdı. Tamamen önemsizdi. Kaçınılmaz olsalar bile, onu lokantaya kadar takip etmeliydim. Yemeğini bitirmesini beklemeli ve sonra onu eve götürmeliydim. Aşk itirafıma verdiği tepkiyi öğrenmekte ısrar etmeliydim.

“Elva, lütfen. Lütfen yardım et.”

"BEN -"

Diz çökerek ona doğru döndüm ve alnımı ayaklarına yasladım. Yağmurun arasından diğerlerinin nefes nefese kalışlarını duydum.

"Sana yalvarıyorum Elva," dedim yere doğru. "Dizlerimin üstündeyim ve onu bundan kurtarman için sana yalvarıyorum."

Tanrılar olarak yalvarmadık. Tanrılar olarak aşırı gururluyduk, ama burada gururum yoktu. Her şeyi verirdim çünkü onu kaybedersem varlığımı sürdürebileceğimden emin değildim.

Elva gözlerinde yaşlarla bana baktı.

"O senin ailen, Elva," dedim başımı kaldırarak.

“Sanırım, Gray.”

"Daha hızlı düşünün!"

Ignacio sakın bir şekilde, "Havuz," dedi. "O bir yarı tanrı. Onu havuza götürün. Eğer havuz ölmeden önce onu kendine çeker ve ona ölümsüzlük bahşederse, ölümsüzlüğüne kavuşacak."

Erik, "Grayson, gitmemiz gerekiyor," dedi.

Quen'e döndüm ve kalbim durdu. Onun için tüm kuralları çiğniyordum. Yavaşça onu yerden kaldırdım. Normalde çok hareketli olan Quen, kollarımda bez bebek gibi cansız ve ağırdı ve dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Erik, "Çabuk, Gray," diye ısrar etti.

"Dayan Quentin. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Onu sabahın erken saatlerinde, henüz uykunun etkisindeyken savunmasız gördüğümü sanıyordum, ama bu bambaşka bir şeydi. Kollarımda öyle bir yatıyordu ki, içinde hiçbir güç yoktu. Bu Quentin değildi. Bu kadın uykusunda konuşuyordu. Sıcakkanlıydı ve her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı, ama şimdi ölümün eşiğindeydi ve çok geç kalmış olmaktan korkuyordum.

Elysia'ya girdiğimizde, havuzun kenarına vardık. Anında, su sanki kalp atışı başlamış gibi düzenli bir şekilde titreşmeye başladı.

“Onu yanınıza almanız gerekecek Gray. Tıpkı çocuklarla yaptığımız gibi.” Erik bana ne yapmam gerektiğini anlattı.

Sloan'ın yanında duruyordu ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünün bana baktığını görebiliyordum.

Elva, Ig'in elini kavrayarak, "Onu eve getir, Gray," dedi.

Tek kelime etmeden havuza girdim. Etrafım simsiyah oldu, adeta bir vakum gibiydi ama durmadım. İçeriye doğru ilerledikçe su belime kadar

geliyordu ama karanlık kalmaya devam etti.

"Neden hiçbir şey olmuyor?!" diye panikledim.

Buraya ilk geldiğinde onu istemişti, ama şimdi hiçbir şey yapmadı. Çok mu geç kaldık? Şansımızı mı kaçırdık?

"Onu suya batırın," Sloan'ın sesi kısık bir şekilde duyuldu ve ben de başımı salladım.

Derin bir nefes alarak birkaç adım daha attım ve ikimiz de suyun altında kaybolduk.

Birkaç saniye sürdü ama su tekrar değişti. Etrafımızda şiddetli bir şekilde köpürdü ve titreşti. Etrafımızdaki karanlık kayboldu ve yerine su altın rengine büründü. Karanlığın ardından, göz kamaştırıcı, parlak ve köpüren bir şampanya havuzunda yüzüyorduk.

Ve sonra Quentin'in hediyesi aklıma geldi.

Başarı ve sıkı çalışmanın ezici arzusu. Yıllar boyunca kazanılan sertifikalar ve kupalar. Çevresindeki herkesten gelen övgüler.

Quentin, ilahi gücüyle birlikte başarı sorumluluğu da kendisine bahşedilmişti.

FIFTY SIX QUENTIN

Başımda öyle şiddetli bir ağrı vardı ki, başımın ikiye ayrılacağını sandım. Nefes almaya çalıştıgımda ağzım suyla doldu.

Boğuluyordum.

Gözlerim birden açıldı ve çırpınırken, birkaç kez sert bir şeye çarparak suyun beni çevrelediğini hissettim.

Ben nerede kalmıştım?

Sonunda su yüzeyine çıktım ve derin nefesler aldım. Akciğerlerim oksijensizlikten yanıyordu ve olabildiğince çok hava soluyarak öksürdüm ve hırıltılar çıkardım.

Birkaç saniye sonra, Gray tam karşımda su yüzüne çıktı.

"Quentin?" diye sordu, yüzünden sular süzülüyordu.

"Beni boğmaya mı çalışıyordun? Tam bir psikopatsın!"

Nerede olduğuma bakmak için başımı çevirmek istedim ama Gray izin vermedi. Yüzümü tuttu ve beni derin ve tutkulu bir şekilde öptü. Dudaklarımız birleştiği anda, damarlarımdan güneş ışığı gibi sıvı bir akım geçti ve beni içten dışa ısıttı. Dili ağzıma girdi ve ben de izin verdim.

Tanrım, daha önce ondan uzaklaşmam ne kadar aptalcaydı!

Alkış ve sevinç çığlıkları beni Gray'den uzaklaştırdı. Başımı çevirdiğimde, dost olarak gördüğüm tanrıların yansıtma havuzunun kenarında durduğunu gördüm.

"Elysia mı? Neden Elysia'dayız? Rüya mı görüyorum?" diye sordum Gray'e bakarak.

"Olanları hatırlamıyor musun?"

"Seni bulmaya geliyordum. Arabam vardı ama deprem oldu. Arabayı bırakıp yola çıktım. Bir araba..."

Sonra bir şey oldu. Sanki binlerce fısıltı aynı anda üzerime yağdı ve ellerimle başımı tuttum. "Ah!"

Gray beni bırakmadı. "Onlara odaklanma, Quentin."

"Neler oluyor?"

Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi. Birbirinden daha güçlü birçok ses bana geliyordu ve onlardan nasıl kurtulacağımı ya da delirip delirmediğimi bilmiyordum. Bu seslerin şiddeti, kafatasımı parçalamak istememe neden oluyordu.

"Neler oluyor?" diye yüzümü buruşturdum.

"Tam olarak bunu öğrenmek istiyorum."

Ses net bir şekilde duyuldu ve arkamı döndüğümde Hunter'ın havuzun kenarına geldiğini gördüm ve bir anda herkesin yüzü bembeyaz oldu.

"Grayson," dedi Hunter. "Bence o ölümlüyle birlikte havuzdan hemen çıkmalısın."

Hunter'ın ses tonu kanımı dondurdu.

Gray bana fısıldadı, "Bana yakın dur, tamam mı?"

Başımı salladım ve havuzdan çıktık. Kafamda hâlâ milyonlarca ses vardı ve her şey eskisinden daha temiz ve keskin görünüyordu. Odaklanmam dağıldı, bu da ayaklarımın sert zeminde beceriksizce yürümesine neden oldu, ama Gray beni ayakta tuttu ve grubun geri kalanı etrafımıza toplandı.

Hunter, "Bu, bir ölümlüyle yapılan izinsiz bir ziyaretir," dedi.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Gray.

"Tam olarak neden onunla burada olduğunuzu ve bu kalabalığın gözü önünde neden ikinizin de havuzda bulunduğunuzu açıklayabilir misiniz?"

"Açık konuşmak gerekirse, size herhangi bir şey açıklamakla pek ilgilenmiyorum."

Hunter'ın aurası birden canlandı ve Gray'e doğru mavi bir ışık hücum etti. Aylar önce, ikisinin laboratuvarımda kavga ettiğini izlemiştim ve ardından Gray, Hunter ile bir başka karşılaşmanın ardından kanlar içinde eve gelmişti.

Onun tekrar incinmesine izin veremezdim. Her seferinde içim parçalanıyordu. Ölümsüz olsun ya da olmasın, onun acı çekmesini görmek içimi yakıyor ve acısını dindirmeyi çok istiyordum.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Quentin, hayır!"

Vücudumda alışılmadık bir sıcaklık dalgası hissettim. Göğsümün ortasından başlayıp her uzvuma yayıldı, parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalandı. Göz kamaştırıcı altın rengi bir parıltı, ellerimi havaya kaldırmama ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu.

Gözlerimi yavaşça açtığımda, ışık aydınlanmıştı ve Hunter'ın bizden birkaç metre ötede yere serilmiş olduğunu görebiliyordum. Gözleri fal taşı gibi açılmış diğerlerine baktım ve ellerimden çıkan altın renkli telleri görünce içimde kötü bir his oluştu.

"Gray mı?!" Ona tamamen inanmaz bir şekilde baktım.

Neler oluyordu?

Gray panik içinde görünüyordu. "Beni dinle. Her şey yoluna girecek, ama duygularını kontrol altında tutman gerekiyor, tamam mı?"

"Elimle sigara içiyorum, benden sakın kalmamı mı bekliyorsunuz?!"

Sarmaşık dalları etrafımı sararak titreşti.

Hunter ayağa kalktı ve bana doğru kıvrılan başka bir mavi parıltı belirdi. Elimle işaret verdiğimde, Gray'in yansıttığı simsiyah bir duvarın ardında gizlenmiş altın rengi bir duvar ortaya çıktı.

"BİRİSİ BANA NELER OLUYOR ANLATSIN!" Hunter'ın sesi beni derinden sarstı ve kollarımı indirdim, ama Gray aurasını yerinde tuttu.

"Grayson," diye tısladı Hunter, ona doğru yaklaşarak. "Bu kadın kim?"

Ben de cevabı bilmek isterdim, ama öğrenmekten korkmadığımı söylesem yalan olurdu. Merakım korkumu bastıramadı. Cehalet, yaşamak istediğim bir ülkeydi.

Erik, "Hunter," dedi.

Hunter, Erik'i yere devirdi ve ben ona döndüm, ama Gray kolumu tuttu ve beni yanında tuttu.

Hunter, vahşi bir ifadeyle öfkeyle, "Soruyu cevapla!" diye bağırdı.

Gray bana baktıktan sonra kardeşinin yanına döndü. "Quentin bir yarı tanrıça."

Başımı hızla ona çevirdim. "Ne?"

Gray bana baktı ve gözlerinden bunun bir şaka ya da yalan olmadığını anladım. Söyledikleri doğrudu. Ve dizlerim titredi. Gray oradaydı, kollarını bana dolamış, beni ayakta tutuyordu.

Hunter, "Hepinizin meclis salonuna geri dönmenizi öneriyorum, geri kalanları da bize katılmaları için uyaracağım. Bu sorunla ilgilenilmesi gerekiyor," dedi.

"Bırakın biz açıklayalım."

"Kararı tüm konsey verecek. Hemen oraya gidin. Bana tekrar sormanıza gerek kalmazın."

"Hadi ama, Grayson," dedi Sloan, Erik'in elini sıkıca kavrayarak.

Gray'in aurası bizi sardı ve bir sonraki an kendimizi, odanın arka tarafında on iki tahtın bulunduğu büyük bir taş odada bulduk. Gray hâlâ beni tutuyordu ve diğerleri de bize katıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Neler oluyor? Az önce ne demek istediniz?"

Gray'in elleri kollarımın üst kısmındaydı. "Beni dinle. Şimdi beni dinlemek zorundasın."

"Ben neyim?"

Altın rengindeki uzantılar benden dışarı doğru yayıldı ve Gray hariç herkes geri çekildi.

"Quentin, sakinleşmen gerekiyor. Sana yardımcı olabiliriz, sadece bizi içeri alman lazım."

Burada kendimi çok yabancı hissettim. İnce altın rengi tüyler ellerimin etrafında uçuşuyordu. Amigdalamın aşırı çalışmasına neden olmasalardı belki de güzel sayılabilirlerdi. Gördüğüm tek şey bir tehditti; panik kaslarımı sarıyor ve kalbimin her atışıyla birlikte vücuduma yayılıyordu.

"Sen bir yarı tanrıçasın, Quentin," dedi Gray bana tekrar nazikçe.

"Nasıl? Ben... Nasıl?"

"Annen bizden biriydi Quentin. Annen Mallory benim kuzenimdi," dedi Elva.

Bu bilgilerle birlikte kafamda dönüp duran çeşitli sesler adeta başımı döndürüyordu.

Annem.

Onlar benim de onlardan biri olduğumu sandılar. Havuz ve beni kendine çeken o hava... Yarı tanrıça mı? Bunun doğru olması imkansızdı.

Gray karşımdaydı ve elleriyle yüzümü kavradı. "Duygularını kontrol altına almalısın, hem de çabuk. Bu konuda konseyden oylama isteyecek ve eğer bizim için bir tehlike oluşturduğunu düşünürlerse sana karşı oy kullanacaklar. Ve eğer kontrol altında değilsen, bizim için bir tehlike oluşturuyorsun. Anladın mı?"

Ona boş gözlerle baktım. Gray bunun farkında mıydı? Benim sözde yarı tanrıça olduğumu biliyor muydu?

"Quentin, beni anlıyor musun?" Keskin sesi beni düşüncelerimden sıyırdı ve başımı salladım.

Odanın kapısı gürültüyle açıldı ve Gray'i hızla yanımdan uzaklaştırdı. O yanımda olmadan, desteği olmadan dizlerim titredi.

"Herkesin yerine oturmasını öneririm!" diye bağırdı Hunter.

On iki tanrı ve tanrıça, asil ve ilahi bir görünümle tahtlarına oturdular ve hayatımda ilk kez dua etmediğime pişman oldum. Tanıdık yüzler ve isimlerini bildiğim ama daha önce etkileşimde bulunmadığım başkalarını gördüm. Gözlerim sürekli Gray'e kayıyordu ama herkes sakinleşirken o bana neredeyse hiç bakmadı.

Hunter ayağa kalktı, gözleri beni adeta dikmişti, boyum birkaç santime inmişti.

"Bu gece acil bir toplantı için buraya çağrıldınız," dedi konsey üyelerine hitap ederken, bakışlarını benden ayırmadan. "Görünüşe göre aramızda bir ucube var."

Sözler canımı yaktı ve ona gözlerimi kısarak bakmama neden oldu. İğrençlik mi? Bu ne kadar kötüydü? Eğer ben bir... Ruhumun her zerresiyle bunun bir şaka ya da bir halüsinasyon olmasını istedim, ama etrafımı saran ve odaya doğru yayılan altın yansımalar bana aksini söylüyordu.

Odanın tamamı fısıltılarla doldu ve ben ellerimi şakaklarıma götürdüm. Tüm bu gürültüye katlanmak çok zordu. Duyusal aşırı yüklenme.

"Görünüşe göre aramızda onun varlığından haberdar olan ama konseye bildirmeyenler vardı. Bu yüzden Grayson, bize onun tam olarak kim olduğunu ve neler bildiğini açıklayabilir misin?"

Oda tekrar sakinleşti, bu da düşünmeyi biraz daha kolaylaştırdı. Grayson zarif bir şekilde sandalyeden kalktı ama gözlerime bakmadı. Bir düzine bakışın ağırlığı üzerime düştü ve birdenbire kendimi çok utangaç hissettim.

Gray, "Quentin Scott yarı tanrıça," diye açıkladı.

Sözler odanın içinde yankılandı ve mekan sallandı. Ama Gray'in bana tavsiye ettiği gibi sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Aria.

"Olamaz," diye mırıldandı Malachi.

"Hepsi yok edildi!" dedi.

"Tabii ki hepsi değil, Aria," dedi Grayson gözlerini devirerek.

"Devam edin," diye seslendi Waverly.

"Bunu birkaç ay önce öğrendim," diye açıkladı Gray.

"Kim?" diye sordu Aria.

"Mallory. O, Mallory'nin kızı."

Bir kez daha, gözlerin bedenimde olduğunu hissettim ve kendimi tanrılardan korumak için kollarımı kendime doladım.

"Mallory onu dünyaya getirdi ve orada bıraktı. Sonra —"

Elva sözlerini şöyle tamamladı: "Ardından ölüm talebinde bulundu."

Odada yoğun, ağır bir sessizlik vardı ve kanım dondu. Mallory, bu tanrıça her kimse, beni doğurduktan sonra intihar etmişti.

"Bunu başka kim biliyordu?" diye sordu Hunter.

Erik oturduğu yerde kıpırdandı.

"Kimse bilmiyordu. Sadece ben biliyordum," dedi Gray hızla. "Diğerlerinden de buraya gelip onun hediye verme törenine şahit olmalarını istedim."

"O yetenekli miydi?" diye sordu Aria.

Hunter merakla sordu: "Hediyesi nedir?"

"Başarı," dedi Gray.

Odada yine mırıltılar duyuldu. Gray'in, akrabalarına hitap ederken sergilediği resmi ve ağırbaşlı tavrını izledim. Söylediklerinin hepsini dikkatle dinliyordum ama olanlara inanamıyordum. Beynim tüm bu bilgileri işlemekte zorlanıyordu ve Gray'i alıp özel bir yere götürmek, durumu yavaş yavaş açıklamasını sağlamak istiyordum. Her şeyi özümsemek ve sorular sormak, kontrolü ele geçirmek için gerekiyordu.

Hunter, "Zaman kaybetmeye gerek olmadığı için sorunun şimdi sorulması gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Hunter," diye hırıltılı bir sesle adını söyledi Gray.

"Grayson, bir itirazın var mı? Bunu yapmamamız için bir nedenin var mı?"

Gray sessiz kaldı.

"Hayır mı? O halde oturmanızı öneririm."

Bir an sürdü, ama sonra Gray yerine oturdu, elleri bembeyaz olana kadar sandalyenin kollarını sıkıca kavradı.

"Bu konseyden bu yarı tanrıçanın kaderine karar vermede yardımcı olmasını rica ediyorum." Sözleri büyük bir tiksintiyle tükürdü. "Onun ortadan kaldırılması gerektiğine inanan herkes."

Ortadan mı kaldırıldılar? Beni öldüreceklerdi?

Panik bedenimi pençeleriyle sardı ve bedenimin etrafında yavaşça dönen hafif dumanlar, dışarı doğru uzanan katı altın iplikçiklere dönüştü; bu durum bazı tanrıların nefeslerini kesmesine neden oldu. Sakin kalamazdım, hele ki hayatımı kaybetme ihtimalim varken.

Birçok el havaya kalktı. Hunter, Larkin, Aria, Waverly ve Flynn.

"Onun yaşaması gerektiğine inananlar var. Şimdilik."

Bir çift el daha havaya kalktı. Gray, Erik, Sloan, Elva, Ig ve şaşırtıcı bir şekilde Malachi ve Bexley. Hunter hepsine öfkeli bir bakış attı.

"Şimdilik benimle burada kalacak!" diye öfkeyle kükredi Hunter.

Erik, "Sloan ve ben onu alacağız," diye teklif etti.

"ONUN BENİMLE KALACAĞINI SÖYLEDİM!"

Başka hiç kimse Hunter'a karşı gelmeye çalışmadı. Grayson bile orada oturmuş, yüz ifadesi bomboştu. Hunter bana doğru geldi ve ben ondan iki adım uzaklaştım.

"Hayatınızı çok zorlaştırabilirim, bu yüzden beni dinlemenizi öneririm. Şimdilik, varlığınızın yarattığı karmaşayı düzeltmeye çalışırken Elysia'da kalacaksınız. Yakında akılları başlarına gelecek ve sonra sizden kurtulacağız. O zamana kadar benimle kalacaksınız." Hunter kolumu kavradı ve beni de peşinden sürükledi. "Hepiniz dağılın!" diye seslendi odaya.

Benim auram — çünkü öyle olması gerekiyordu, değil mi? — onun aurasının yanında hiçbir şeydi. Onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.

Arkamı dönüp, bize doğru koşan Larkin'in yanından baktığımda, Gray'in gözüyle karşılaştım.

Üzerleri tamamen siyahtı ve Erik onun yanında durup elini omzuna koymuştu.

Sonra Hunter beni odadan dışarı çekti ve onları gözden kaybettim.

EPILOGUE

QUENTIN

Geriye dönüp baktığımda, çok daha fazlasını yapabilirdim. Direnip Gray'e seslenebilirdim. Ama bunların hiçbirisi olmadı. Beynim kafa karışıklığı sisinin içinden geçmeye çalışsa da, Gray'i çağırmanın onu daha da suçlu duruma düşüreceğini biliyordum. Zaten hayatımı tehlikeye atmaktan bahsediyorlardı. Gray'i de listeye eklemek için daha ne kadar zaman gerekecekti? Bu yüzden Hunter istediğini yaparken ağzım kapalı kaldı.

Hunter'ın evi buz gibi mavi ve gümüş tonlarındaydı. Minimalist iç mekanıyla aydınlık ve ferah bir alandı. Kendisini ve Larkin'i kutlayan, ancak sıcaklık veya kişilikten yoksun bir yerdi.

Odaya doğru yaklaştığı anda tüylerimi diken diken eden ürperti henüz geçmemişti. Korkudan dolayı buraya kadar tek kelime etmemiştim. Çok fazla şey oluyordu. Anlamadığım çok şey.

"Onun burada kalmasını istemiyorum."

Larkin ve Hunter odanın kapısında tartışıyorlardı. Bana hiçbir açıklama yapılmadan yukarı, bir odaya götürülmüştüm. Auram titreşmeye devam ediyor, vahşice canlanıp canlanmıyordu ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oluyordu.

"Onunla ne yapmamı bekliyorsun?" diye yanıtladı Hunter.

"Onu hücrelere götürün."

"Herkes ona hayranlıkla bakacak, onunla ilişki kurmaya çalışacak mı?"

"Öyleyse Erik ve Sloan'ın onu almasına izin verelim."

"Hayır," diye hırladı. "Onu tam olarak görebileceğim yerde istiyorum."

Başımın zonklaması aralıksız ve şiddetli bir şekilde devam ediyordu. Fısıltılar kelimelere odaklanmamı zorlaştırıyordu ve artan baskı beni

dizlerimin üzerine çöktürdü. Dizlerim sert zemine çarptı ve acıyla inledim. İkisi de beni kaldırmak için hareket etmedi.

Larkin, "Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu. "Zaten bir yük haline geldi. Durumla başa çıkamıyor."

Avuçlarımı yere dayadım ve kendimi zorla ayağa kalkmaya çalıştım. Kollarımın kasları titremeye başladı, sonunda denemekten vazgeçip yerde kaldım. Her geçen an kafamı duvara vurmak daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Hunter somurarak, "Benim istediğim gibi olsaydı, o burada olmazdı," diye mırıldandı.

Korku kalbimde yankılanıyordu. Konseyin aleyhine oy kullanmasına rağmen, Hunter benim var olmamam gerektiğine olan inancında ısrarcıydı.

Cass ve Sophie'nin görüntüsü zihnimin ön planına çıktı. Kardeşimi istiyordum. Ölmek istemiyordum. Soru soracak insanlar vardı. Yoksa Tanrıların onları susturmak için bir planı mı vardı? İnsanların benim yeryüzünde yaşadığını unutmalarını sağlayabilirler miydi?

Auram odanın her tarafına yayılırken, içimden bir sıcaklık dalgası geçti. Hunter ve Larkin, mavi, gümüş ve altın renklerinin garip bir karışımıyla filtrelenmiş kendi auralarının arkasına saklandılar.

"Özür dilerim," diye zar zor söyleyebildim.

Dua etmek için çok geç kalmıştım. Hunter ve Larkin'in önünde diz çökmüş olsam bile, dudaklarımdan dökülen tek kelime "özür dilerim" oldu. Merhamet dilemek, hayatımı bağışlamaları için yalvarmak; bu evden sağ çıkمامı sağlayacak yalvarışlar bunlar olmalıydı. Ama yeşerme şansları olmadan kayboldular.

Gurur bir günahı ve onun yüzünden sonumu bulacaktım.

Larkin kocasına tıslayarak, "Bunu kontrol etmesini sağlamamız gerekiyor," dedi. "Ve ben ona bunu öğretmeyeceğim."

"Böyle iğrenç bir yaratığı kanatlarınızın altına almak için gerçekten de annelik içgüdüsüne sahip olmanız gerekir."

Larkin, sanki tokat yemiş gibi odadan fırlayıp çıktı. Hunter onun gidişini izledikten sonra bana döndü ve ben de geriye doğru sendeledim, beni öldürmeye kararlı görünen bir Tanrı ile yalnız kalmaktan korkuyordum.

"Mallory seni saklamakta çok iyi iş çıkardı," dedi bana doğru yaklaşarak. "Burnumuzun dibinde."

Yıllarca ondan kaçmayı başardığım için çok sinirlenmiş görünüyordu. Birilerinin onu kandırması olması, hem de hepsini kandırması, egosuna büyük bir darbe vurmuş olmalıydı.

"Şimdi seninle ne yapacağım?" diye düşündü.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Kendimi kurtarmak için bir plan yapmamı engelleyecek kadar çok eksik bilgi vardı. Ve durumu daha da kötüleştirmem için kendime güvenmiyordum. Kaderimi mühürlemek için yanlış bir şey söylemem yeterli olurdu.

Hunter odadan çıktı, kapıyı arkasından kilitledi ve ben de arkama yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim ve başımı dizlerime dayadım.

Onun bu durumu kontrol altına almasını sağlamalıyız.

Kontrol.

Hayatımda kontrolü kaybettiğimi hissettiğim belirgin anlar oldu. Cass'in Amerika'ya gitmesi, polisin kapıya dayanması, Ethan'ın arabasıyla uzaklaşırken giderek küçülen görüntüsü... Ve her seferinde, özlediğim kontrolü yeniden kazandım ve hayatıma devam ettim. Mantık ve akıl yürütmeyle kendimi kurtaramayacağım hiçbir durum yoktu.

Ama bu benim yeteneklerimin ötesindeydi. Tamamen bilgisizliğimin bir örneği, tek tarif edebileceğim şey deliliğe doğru bir inişti.

Nefes alma şansım yoktu, geleceğimin belirsizliğinden kaçmanın imkanı da yoktu. Güvendiğim insanlar, Cass ve Gray, yardım için ulaşamıyordum. Hunter ve konsey benimle nasıl ilgileneceklerine karar verene kadar orada mahsur kalmıştım.

Zaman tuhaf bir kavram haline gelmişti. Düşüncelerimin bombardımanı ve durmak bilmeyen fısıltılarla baş başa kaldığımda saniyeler saatler gibi geliyordu. Parmaklarım saçlarıma dolandı ve her şeyin durmasını dileyerek sertçe çekiştirdim.

Kapı kilidi tıkırdadı ve bana doğru gelen ağır ve yavaş ayak sesleri duydum. Avuç içlerimi gözlerime bastırıp yanaklarımdan aşağı sildim, gözyaşlarımdan izlerini silmeye çalıştım. Görüşüm bulanıktı ama kısa süre sonra netleşti.

Yukarı baktığımda, Archer elinde bir çift bakır kelepçeyle üzerimde yükseliyordu. Eğildi ve hafifçe dilini şaklattı.

"Hunter, seni almaya geldiğimde bunları da getirmemi istedi," dedi. "Yardımcı olacaklar."

"Beni de mi götüreceksin?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Archer, "Onlar seninle ne yapacaklarına karar verene kadar sorumluluk bana ait," diye açıkladı. "Aşağı Elysia'da kendini evinde hissetmeni sağlayacağız. Ama seni uyarmalıyım, oralar biraz daha az rafine."

Dikkatlice ellerimi ona uzattım ve o da ellerimi bileklerime doladı. Sesler anında kesildi ve havuzun kıyılarında beliren altın rengi dumanlar

kayboldu. Rahatlama hissiyle yanaklarımdan yeni bir gözyaşı dalgası süzüldü.

Archer bileğimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Nazikçe yüzümden bir gözyaşını sildi.

“Ah, Quentin. Onlara güvenilemeyeceğini söylemiştim.”

Yakında gelecek

Arzu ve Sırlar İçinde (Erik ve Archer'dan Öyküler)

Tanrılar ve Canavarlar'da neler olduğunu Archer ve Erik'in bakış açısından görmek ister misiniz? Sırların Tanrısı ve Aşkın Tanrısı bu zaman çizgisinde oldukça meşguldü. Grayson ve Quentin ile konuşmalar ve ikiliyi birbirine bağlayan gizemi çözmeye çalışmak. Yeni bir bakış açısı için Arzu ve Sırlar'ı (2022'de satışa sunulacak) edinin.

Elysian Tanrıları #2 – Başlık daha sonra açıklanacak

Quentin Scott, yarı tanrıça olduğunu yeni keşfetti ve seçkin tanrıların yarısı onun ölümünü istiyor. Ancak bu, ortaya çıkan birçok sırrın sadece ilki. Aşağı Elysia'da Archer ile birlikte mahsur kalan Quen, ilahi gücünü kontrol etmekte zorlanırken, cennette güvenebileceği kimse olup olmadığını sorgulamasına neden olan daha birçok gerçek gün yüzüne çıkıyor... (2022'de satışa sunulacak).

Teşekkürler

Elhamdülillah

Anneme, babama ve küçük kız kardeşime, bu kitabı bitirirken yavaş yavaş deliliğe doğru gidişimi izlediğiniz için teşekkür ederim. Gösterdiğiniz muazzam destek ve süreç hakkında bilgi edinme isteği, kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla takdir ettiğim bir şey.

Gerçek hayattaki sihirbazlarla çalışma şansına sahip olduğum için çok şanslıyım. Kapak tasarımı ve tanıtım yazısı için Books and Moods'a, iç tasarım ve biçimlendirme için ise AJ Wolf Graphics'e yürekten teşekkür ederim. Kitabımın bu kadar çarpıcı olmasını sağladığınız için hepinize minnettarım. Çalışmalarınız saf sihir ve kimse beni aksi yönde ikna edemez.

Bu kitap editörüm Zainab olmadan mümkün olmazdı. Tanıdığım en aşırı sevgi dolu insansın. Beni hizaya soktuğun ve dil bilgisi ve noktalama konusunda beni eğittiğin için teşekkürler. Eserlerime ve karakterlerime o kadar heveslisin ki beni ağlattın ve dürüst olmak gerekirse, bunun için senden nefret ediyorum. Ama sırf senin için böyle bir karmaşa içinde olmaya devam edeceğim, canım.

Çalışma fırsatı bulduğum her laboratuvar ve zaman ayırıp bana destek olan her bilim insanı için teşekkür ederim.

Laura Sunday, senaryoyu beta okuması yaptığın için teşekkür ederim. Detaylı görüşlerin her zaman çok değerli. Ama daha da önemlisi, harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Koşturmacalar, kahkahalar, dünyaya salmayı planladığımız saf kaos – buna hazır değiller. Seni seviyorum!

Bazen neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmek zorunda kaldım. Ben bir biyologum ve konfor alanımın dışına çıkmak istedim. George, sen benim Bruce Banner'ıma Tony Stark'sın. Ömür boyu bilim kardeşleriyiz. Fizik yüzünden gece 3'te yaşadığım tüm sinir krizlerimi bu kadar zarafet ve nezaketle karşıladığın için minnettarım. Bu kadar uzun süre bana katlandığın için sana çok fazla donut borçluyum.

Yazdığım veya yazacağım hiçbir kitap Ellie olmadan tamamlanmış sayılmaz. Bu öykünün birçok versiyonunu okudun ve son halini almasına yardımcı oldun. Aklımı başımda tutmama ve her saatte kısa bölümler okumama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Harikasın ve sana ne kadar değer verdiğimi bilmeni umuyorum.

İletişimi koparmamak

Yazılarım ve yayınlarım hakkındaki tüm haberlerden haberdar olmak istiyorsanız beni şu platformlardan takip edebilirsiniz:

Instagram
Facebook Grubu
Web sitesi

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM